

УЧИТЕЛЬТЪ
ПЕТЪРЪ ДЖНОВЪ

ПРАВЪ ПЖТЪ

УЧИТЕЛЪТЪ
ПЕТЪРЪ ДЖНОВЪ

ПРАВЪ ПЖТЪ

ОКУЛТНИ ЛЕКЦИИ
ОБЩЪ ОКУЛТЕНЪ КЛАСЪ
XX ГОДИНА
(1940 - 1941)

ТОМЪ II
ПЪРВО ИЗДАНИЕ

София 1998

Джновъ, Петъръ Константиновъ
Правъ пжтъ

Общъ Окултенъ класъ, год. XX (1940-1941)
томъ II, лекции 18-39
Първо издание

Координаторъ по отпечатването на неиздаденото до
момента Слово на Учителя Джновъ: *Вергилий Кръстевъ*
Правописъ и компютъренъ наборъ: *Доброслава Гължбова*
Коректори: *Любомиръ Гължбовъ, Доброслава Гължбова*
Графично оформление: *Станиславъ Пухлевъ*

© ИЗДАТЕЛСТВО "УРАНИЯ"

© ИЗДАТЕЛСТВО "АСК - 93"

тел. 893 897

ISBN 954-9590-02-X

Издателският екип изказва благодарност на всички, които съ цена на лишения, граничещи с героизъм, запазиха за поколенията безценното Слово на Учителя. Благодаримъ на стенографките Паша Теодорова (1888-1972), Савка Керемедчиева (1901-1945), Елена Андреева (1899-1990) и на съхраняващите го презъ годините българи.

Да бжде благословенъ самоотвержениятъ имъ трудъ.

**АВТЕНТИЧНОСТЪТА НА СТЕНОГРАФСКИТЪ
ЗАПИСКИ Е ЗАПАЗЕНА**

Уважаемый читателю,

Въ ржцетъ ти е първото издание на окултни лекции отъ XX година (1940-1941) на Обиция Окултенъ класъ, томъ II, което е Словото на Всемировия Учителъ Беинса Дуно - Учителътъ Петъръ Джновъ.

Издаването на тази годишнина не е просто една необходимостъ, а дългъ и признателностъ къмъ Словото на Великиятъ Учителъ, Коего е Слово на Бѣга за шестата раса на идното човѣчество и за духовното въздигане на човѣшкитъ души.

Въ изпълнение и приложение на методитъ, дадени отъ Учителя, въ които се посочва пжтя какъ и по какъвъ начинъ да се издава Словото Му, Коего е свещено и неприкосновено, ние го предоставяме на васъ така, както То е записано, разчетено и съхранено отъ стенографкитъ. Съ настоящето първо издание на годишнината се прави и първи опитъ за издаване на Словото, съгласно официалниятъ правописъ на българския езикъ отъ 1925 г. до 1945 г. Това се налага не само отъ желанието ни да отпечатаме Словото въ пълната Му автентичностъ, но и отъ потребността да възстановимъ въ печатаното Слово изхвърленитъ отъ сегашния правописъ букви Ъ и Ж.

Учителътъ въ една отъ своитъ беседи посочва, че буквата Ъ е свалена отъ Константинъ отъ Невидимия свѣтъ и, че тази буква представлява единъ отъ кардиналнитъ небесни знаци, която е знамето на славянската писменостъ и на славянството. Буквата Ъ е Небесниятъ знакъ на Кирилицата и е печатъ на ангелъ Елохилъ, който довежда двамата братя Кирилъ и Методий отъ края на Вселената, за да имъ даде славянската писменостъ.

Учителътъ казва: "Кирилъ и Методий, Свѣтилата на Славянския родъ, ви измъкнаха отъ тъмнината и ви облъкоха съ Свѣтлина. Кирилъ и Методий свързаха българския народъ съ Небето". (Вж "Изгрѣвътъ", т.IV, стр.14-

20, изд.1995 г., София)

Учителят казва: "Като изучавате български езикъ, дохождате до буквитъ Ъ и Ж, които искатъ да изхвърлятъ. Буквата Ъ е хубава. Ако се изхвърли отъ употреба, българитъ ще закжсатъ. Буквата Ж казва, че преди да говори, човѣкъ трѣбва да мисли. Преди да тръгнешъ на пжтъ, мисли. Буквата Ж съществува само въ български езикъ. Богатъ е българскиятъ езикъ, но българитъ още не могатъ да си служатъ съ него. Въ буквата Ъ сж свързани заедно Божествениятъ и човѣшкиятъ принципъ. Въ думата славянитъ, срѣчката "Ава" означава Богъ, Баща. Значи, Богъ живѣе въ славянитъ, въ ония, които Го славятъ. Бждеецето е на славянитъ. Бждеецето е и на българитъ. Тъ ще оправятъ всички народи, понеже въ тѣхния езикъ е буквата Ъ - кръстътъ, търпението. Тая буква означава още събиране и примиряване на доброто и злото. Българинътъ казва: "Азъ зная да събирамъ доброто и злото, да ги примирявамъ". Нѣкои пишатъ тая буква по два начина - Ъ и Ъъ. Както и да се пише, тя означава едно и сжщо нѣщо. Знакътъ Ъ е на сърдцето, а Ъъ - на ума". (Вж Младежки Окултенъ класъ, XXIII година, 14 Лекция, стр.245-246, изд.1947 г., София)

Другъ пжтъ, Учителятъ казва: "Защо въ българския езикъ изхвърлиха **И** ? И други букви изхвърлиха. Питатъ." "Защо е въ български този малъкъ еръ - Ъ?" Нѣкои букви могатъ да се изхвърлятъ, но нѣкои букви не трѣбва да се изхвърлятъ. Може да направишъ една цигулка съ три струни, но съ четири струни е по-хубава. Може да имашъ една китара съ четири струни, но ако имашъ съ шестъ струни е по-хубава. Ако имашъ една арфа, не четири, но 36 струни трѣбватъ". (Вж Общъ Окултенъ класъ, XX година, 6 Лекция, 1997 г., София)

Учителятъ дойде въ България и предаде Словото Божие чрезъ Небесния знакъ и писа съ Небесния знакъ. Ето защо днесъ, повече отъ всѣкога, е потрѣбно Словото на Великия Учителъ да бжде предадено чрезъ Небеснитъ знаци,

за да дойде Божието благословение и Божията ржка да закриля българския народъ.

“Въ началото бѣ Словото. И Словото бѣ у Бога. И Словото бѣ Богъ”.

За Словото, Учителътъ казва:”Противоречията въ живота идатъ ту отъ новия граматически строежъ на нашата речъ, ту отъ онѣзи логични възприемания на нашиятъ умъ, ту отъ онѣзи етични мѣрила, съ които мѣримъ нѣщата, ту отъ онѣзи педагогични правила, съ които си служимъ съ живота. Всички тия нѣща водятъ къмъ невѣрни изяснения. Помнете, че въ това, което ви говоря, всѣка дума има опредѣленъ смисълъ. Ако азъ употребявамъ опредѣлена дума, то азъ търся нейнитѣ вибрации, защото думитѣ се опредѣлятъ, както се опредѣлятъ слънчевитѣ лъчи. Вие не можете да произведете опредѣленъ цвѣтъ, ако не можете да произведете вибрациитѣ, които отговарятъ. Напримѣръ, ако говорите за една добродетель, то вие трѣбва да възпроизведете вибрациитѣ, които отговарятъ на тази добродетель, и тогава чакъ ще разберете смисъла на тази дума. Само така ще имате една обективна реална Истина, която се проявява въ живота. Великитѣ Истини ще бждатъ тогава достъпни за човѣка, когато той ще изучи законитѣ на Свѣтлината и нейнитѣ влияния върху човѣшкия организъмъ, както влиянието на различнитѣ цвѣтове”. (Вж “Изгръвѣтъ”, т. II, стр. 28, изд. 1995 г., София)

Вѣрваме и се надяваме, че ще ни подкрепите духовно въ начинанието ни да издаваме Словото споредъ официалния правописъ на българския езикъ до 1945 година. Необходимо е едно уточнение: въ лекциитѣ отъ настоящето издание сж използвани скобитѣ (), въ които коректоритѣ, безъ да измѣнятъ смисъла на изреченията или мисълта, а само за изясняване сж допѣдали съюзи, частици, членувания и пр., съ което да не се нарушава автентичността на Словото. Съ знакътъ * сж отбелязани рѣдки, остарѣли и чужди думи, които сж пояснени въ речникъ накрая на

книгата.

Забележка: Въ първи томъ на годишнината “Всѣки денъ по една добра мисълъ”, навсѣкжде думата “карамфилче” да се чете “каламфирче”.

Отъ издателитѣ

Всѣко Божие Слово е опитано.
То е щитъ за тѣзи, които уповаватъ на него.
Не притуряй на неговитѣ думи,
а да те не обличи и се покажешъ лъжець.

Прим. 30; 5, 6.

УЧЕНИЕ И СЛУЖЕНИЕ

*Добрата молитва.
Мисли, право мисли.
Махаръ Бену Аба.*

Ще говоря за Учение и служение.

Трѣбва да се освободите отъ превзети възгледи. Запримѣрь: кърпѣтъ има превзетъ възгледъ, че кждето ходи - мисли, че трѣбва да рови земята. Мисли, че който не знае да рови, той нищо не може да постигне. Една мода е да се учи. Онзи човѣкъ, който не знае да се учи, не знае какъ да служи. Сега нѣщата, които сж вънъ и вътре въ човѣка, сж две нѣща различни. Като се говори за любовъта, казвате: "Външна любовъ и вътрешна любовъ". Но нито външната, нито вътрешната любовъ е още свършената любовъ, която се проявява. Физическата любовъ е отвѣнъ, духовната е отвѣтре, Божествената е и отвѣнъ и отвѣтре - обединява и дветѣ въ едно. Нѣкои мислятъ, че е лесна работа, но и мжчна работа е. Вие правили ли сте разлика въ говора? Запримѣрь: като говорите - да давате внимание на всѣка дума, която произнасяте. Нѣкой пжтъ говорите за любовъта, но толкозъ обикновена е тази дума, че нѣма никакъвъ смисълъ. После, разлика има между любовъта и обичъта. Любовъта дава потикъ, а обичъта дава условия. Да обичашъ и да любишъ - то сж две различни нѣща. Но то е пакъ неразбрано. Сега ти не може да учишъ, ако нѣмашъ любовъ. Какво значи да нѣмашъ любовъ? За да ядешъ, трѣбва да имашъ нѣщо, да ти е дадено. Какъ ще ядешъ, ако нѣмашъ какво да ядешъ? Казвашъ: "Да ядемъ". Трѣбва да има нѣщо. Не е, каквото и да е да ядешъ. Ако ядешъ - да ядешъ на свѣтъ, каквото е най-хубаво, което Богъ е създалъ.

Сега ученицитѣ отъ двата пола правятъ по една пог-

рѣшка. Адамъ направи една погрѣшка и Ева направи една погрѣшка. Адамъ стана причина да се яви Ева въ рая, когато още не ѝ бѣше времето за рая. Ти влизашъ въ училището да учишъ музика, но умътъ ти е на друго мѣсто. Нѣкоѣ, като седне на пианото, си въобразява, че може да свири. Хубава е идеята, но знаете ли колко мъчно е да се свири? Знаете колко мъчно е да се говори. Всѣкога глумитъ, съ които си служимъ, не ги избираме. Азъ често слушамъ една сестра, която казва: "Всѣко нѣщо си има причина". Но казвамъ и обратното: Всѣка причина има свои последици. Всѣко нѣщо си има причина, но това не е цѣлата истина, всѣка причина има свои послѣдствия. Причината не може да се познае отвънъ отъ послѣдствията. И послѣдствията не може да се познаятъ отъ причината.

Сега на всички ви трѣбва единъ методъ за работа. Да се учи и да служи човѣкъ. Има единъ обикновенъ процесъ въ яденето. Ти не може да ядешъ, ако нѣмашъ единъ потикъ отвътре, ако гладътъ не идва у тебе - яденето ще бѣде безпредметно. Трѣбва да имашъ единъ вътрешенъ потикъ, че онова, което ядешъ, да ти е приятно. Щомъ ядешъ и не ти е приятно - нѣмашъ гладъ. Често казватъ: "Да служимъ на Бога". Но служенето на Бога, днесъ го считатъ единъ товаръ. Всѣки мисли, че да служи на Бога е едно ограничение. Ние считаме служенето на Бога като единъ, който се е оженилъ, като една жена, която се оженила и не може да погледне на другитъ мъже. Само единъ мъжъ трѣбва да гледа. Възможно ли е само единъ мъжъ да гледа? Ще ѝ се роди едно мъжко дете, после - този мъжъ има баща, има братя. Казва: "Другъ мъжъ да не гледашъ". Какъ? Баща му ще погледне, братя му ще погледне. Каква е философията "другъ мъжъ да не погледне"? Правъ е мъжътъ. Какво подразбира мъжътъ "други мъже да не гледа"? Мъжътъ казва, че той не иска тя да гледа други мъже. Жената не иска той да гледа други жени. Разбирамъ сжизността каква е на идеята. Сега погрѣшката, отъ какво прозтича, на Адама? Азъ съмъ каз-

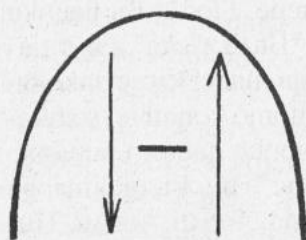
валъ и другъ пжтъ. Адамъ бѣше голѣмъ зоологъ. Първиятъ зоологъ въ свѣта бѣше Адамъ. Понеже бѣше авторитетъ, когото Богъ създаде, всичкитѣ животни ги прекара предъ него като предметно учение и веднага той имъ тури имена. Той избра отъ тия животни кои да му служатъ и си създаде цѣли стада. Но той забеляза, че животнитѣ сж по-щастливи, отколкото той. Той забеляза, че тѣ живѣятъ две по две, пѣкъ той е самъ. Започна да се чуди, да философствува, да мисли защо Господъ е направилъ животнитѣ по две, а него направилъ самъ въ рая. "Какъвъ е дълбокиятъ смисълъ?" - започналъ да философствува. Но една мисълъ се явила въ него. Тогава Писанието казва: "И видѣ Богъ, че не е добро човѣкъ да бжде самъ". Той имаше работа да се разговаря съ Господа, но той пожела пжтя на животнитѣ, забрави Господа. Казва: "Господи, има нѣщо, което мене не ми достига. Ако туй ми го даде Господъ - всичко ще трѣгне напредъ". Животнитѣ, които ходятъ две по две, щастливи ли сж? Всичкитѣ нещастия произтичатъ отъ дветѣ. Фаталното, скандалното число е дветѣ. II - какво е това? За да стане две, какво му трѣбва? $I - I = 0$; $I + I = 2$ Тия въпроси, които застъгамъ, сж щекотливи. Изисква се трезвъ умъ. Всички мислите, че този е съвършенъ животъ, че не искате да се освободите отъ него. Малкото дете не трѣбва ли да се освободи отъ живота на първата година? Каквото прави на майка си първата година, мислите ли, че всичко е благоприлично? Казва: "Моето ангелче". Но какво ангелче? Ангелчето прави нѣща, които не сж благоприлични. Погрѣшкитѣ, които прави нейното ангелче, тя ги покрива. Майката казва: "Нѣколко години съмъ му прала пеленитѣ". Не само човѣкъ, но и птицитѣ, лястовичката, като измжти малкото пиленце, бащата дойде, и майката сжщо, турятъ човката на задницата на малкото, взематъ нечистотията въ устата и го изнесатъ вънъ отъ гнѣздо-то. Майката учи малкото, че не трѣбва да оставятъ нечистотии въ положката*.

Всѣка една мисълъ, която не е добре организирана, всѣко чувство, всѣка постѣпка, която не е добре организирана, иматъ известни нечистотии, които образуватъ всичкитѣ тия отрови, отъ които съвременното човѣчество страда. При сегашнитѣ условия, какво трѣбва да правимъ? Трѣбва да се прави нѣщо. Къртѣтъ, като го питашъ какво трѣбва да се прави, той казва, че трѣбва да се рови. Ако питашъ птицата какво трѣбва да се прави, казва, че трѣбва да се хвърка. Ако питашъ рибата какво трѣбва да се прави, казва, че трѣбва да се плава. Човѣкъ, ако хване занаята на кърта, той по нѣкой пжтъ прави такива дупки. Но именно тия дупки, които той прави, колко нещастия произвеждатъ. Но се ще намѣрятъ нѣкое извинение, че е поотрѣбно. Да кажемъ, че сега изравятъ вжглища отъ земята. Казватъ, че сж необходими за неговата индустрия. Не е само това. Ако човѣкъ бѣше подигнатъ, нѣмаше защо да рови земята. Горѣ пространство то е пълно съ енергия. Ако знаеше да снесе тази енергия, пѣкъ тя толкоз лесно може да се снесе, нѣмаше нужда да ходи долу да копае. Ако би разбиралъ законитѣ, нѣмаше защо да се оре земята, както сега. Като оре земята, като изважда житото, онѣзи, които взематъ това жито, искатъ да се подигнатъ съ 10-20 стотинки ценитѣ на житото и като иматъ милиони килограми жито - да забогатѣятъ и да си уредятъ живота. Отъ хиляди години хората се си уреждатъ живота. Казватъ: "Да се уредимъ". Сега и вие имате сжщата идея. И вие се уреждате. Знаете ли следъ 100 години кжде ще бждете? Сега казватъ: "Да си поживѣемъ". Хубаво е да се живѣе, но трѣбва да знаемъ какъ да живѣемъ. Наскоро четохъ една психология въ младитѣ момичета, (които), като се отчаятъ отъ живота, иде имъ на умъ да взематъ сода каустикъ и да я изпиятъ. Туй момиче, като страда, защо ще вземе сода каустикъ? Мисли, че като погълне тази сода - ще се уредятъ работитѣ. Знаешъ колко мжчно се умира, като е погълналъ човѣкъ сода каустикъ. Вие, като ви стане ло-

шо, току вземате сода каустикъ. Васъ по нѣкой пжтъ ви харесвамъ. Толкозъ промѣнчиви сте въ характера. Има нѣщо постоянно, на което може да се разчита. Докато ви гържатъ мекичко - хубаво, но щомъ ви пипнатъ нѣкжде - обърнете цѣлия свѣтъ, веднага обърнете другия листъ. Често дойде нѣкоя сестра и ми хвали друга. Не се мине много време и дойде, и ми казва: "Азъ съмъ се лъгала, тя е такава, тя е онакава". Дойде другата, тя пъкъ ми казва: "Тя е такава, тя е такава". Казвамъ: Че е такава - такава е. Такива бѣхте въ рая, такива сте сега. Всѣка жена, която е учила ботаника, знае отровнитѣ растения и може да те отрови. Всѣки мжжъ, който е зоологъ - той знае да коли. Той, като те хване, не се спира. Започне, на това отръже гърлото, на онова отръже, на този извади маслото. Казваме: "Човѣкъ е много благороденъ, направенъ е отъ Бога по образъ и подобие Божие". Той казва: "Нека да имаме любовъ. Съ любовъ трѣбва да се яде една кокошка". Хубаво, "съ любовъ" какво азъ разбирамъ? Че като ямъ кокошката, тя да ме обича и азъ да я обичамъ. Азъ ямъ съ любовъ, но кокошката не ме обича. Тя, като влѣзе въ мене, започне да рови въ мене. После въ всички вѣрвания, навсѣкжде има една лъжа. "Бѣла лъжа" азъ я наричамъ. Наблюдавалъ съмъ и въ града, навсѣкжде заколятъ една кокошка, бащата вземе мазното копанче, майката вземе друго и на малкото момиченце дадатъ шията, понеже най-малко месо има. Казватъ: "Ти яжъ шията, за да се научишъ да шиешъ". Тя, горката, чопли, чопли. Питамъ: Като яде шия, ще се научи ли да шие? Който яде шия, ще се научи ли да свири? Ако той не е роденъ съ гарба да шие, ако не е роденъ съ гарба за музика, той може да яде колкото иска шии на кокошки, но шивачъ не става. Казватъ: "Ти, като се помолишъ - всичко ще стане". Така не се вѣрва. Той трѣбва да е роденъ. Какво значи молитва? Молитвата е вжтрешенъ потикъ на една вжтрешна любовъ. Туй, което обичашъ, ти като насочишъ погледа си къмъ него - молитвата е отиване, слизане къмъ онзи

предметъ, когото обичашъ. Ти не може да обичашъ единъ човѣкъ, ако не може да влѣзешъ въ неговото положение, да разгледашъ живота, както той го разглежда. Ако той те обича, ти, който обичашъ, си горе, ти седишъ по-високо. Ако ти не слѣзешъ при него - не го обичашъ и, ако долниятъ не се качи горе - и той не те обича. Ти седишъ високо, той, като те обича, ще се качи при тебе. Сега защо винаги слизането е по-лесно отъ качването? Каква разлика има между слизане и качване? Най-първо вие посаждате едно семе въ земята. Какъвъ резултатъ дава? Значи, слизате - туряте семето въ земята. Семето вече има желание да възлѣзе нагоре. Ако едно семе, за което ти си слѣзалъ, ако не възлѣзе - то не те обича. Щомъ те обича - то ще израстне нагоре. Иде вече подражанието. Нѣкой те подражава. Какво ще подражавашъ? Ще подражавашъ любовта на онзи, който вече те обича не въ сжщия смисълъ ти да слизашъ по-долу, но трѣбва да се качвашъ нагоре. Единъ трѣбва да слиза, другъ трѣбва да се качва. Разбирайте този законъ.

Сега представете си, че имате едно келяво*, това е

колелото, долу имате вода и по това колело сж наредени кофитѣ. Като се напълнятъ тия кофи, качатъ се нагоре и после се излива тази вода. Тия кофи се обръщатъ надолу. Този, който слиза - слиза, за да почерпи нѣщо и да изнесе. То-

зи, който възлиза нагоре, е почерпилъ нѣщо. За да слизашъ при беднитѣ, не само ще слизашъ, но трѣбва да вземешъ нѣщо, като излизашъ нагоре. Вие сте дошли на физическото поле, за да почерпите нѣщо. Ако не почерпите знание, тогава е безпредметно вашето слизане. Вие сте млади, ще остарѣете. Не знаете защо бѣхте млади, защо сте възрастни и защо ставате стари. Не знаете защо се оженихте, защо народихте деца. Казвате: "Господъ така наредилъ свѣта".

Хубаво азъ направихъ две нѣща. Казвамъ: $1+2+3+4+5=15$. Този резултатъ какво означава въ дадения случай? Едно е положително, 5 е отрицателно. Едното е положително, трѣбва да даде нѣщо отъ себе си. Имате човѣшката устна - горната бърна* е положителна, долната е отрицателна. Често хората обичатъ да се цѣлуватъ. Говоримъ за цѣлувката. За мене цѣлувката е обмѣна на енергии въ природата. Горната устна е на мъжа, долната е на жената. Долната е женска, горната е мъжка. Когато се цѣлувате - мъжъ съ мъжъ се цѣлува и жена съ жена се цѣлува. Ти, като цѣлувашъ единъ мъжъ - цѣлувашъ неговата жена, и мъжътъ, като те цѣлува - той цѣлува мъжа. Сега вие мислите, че трѣбва да се жените. Какво разбирате подъ думата “женене”? На български тази дума “женене” значи постъпото, което е узрѣло, трѣбва да ожене, да се събере плода. Вие подразбирате “да се ожени” - да вземе една жена. Единъ мъжъ, като вземе една жена и една жена, като вземе единъ мъжъ - какво добиватъ? Ако цигуларътъ вземе цигулката - той свири. Когато цигулката я взематъ - тя иска да свирятъ на нея. Трѣбва да се образува една вътрешна връзка между мене и цигулката. Тази връзка въ какво седи? Че азъ трѣбва да зная да разклащамъ жицитъ на цигулката. Жицитъ трѣбва да знаятъ какъ да разклащатъ въздуха. Тогава се образува единъ тонъ, може да го възприемешъ чрезъ ушитъ. Казватъ, че този е единъ добъръ свирецъ. Сега вие свирите на пианото. То е така нагласено, но я вземете една цигулка, да видите колко е мъчно да вземете върненъ тонъ. Вие имате вашия ларингсъ*, имате и жици тамъ, трѣбватъ ви години да се научите какъ да ги съкращавате. Защото, ако не знаешъ какъ да съкращавашъ, нѣма да можешъ да пѣшъ. И тогава другитъ нѣма да бждатъ доволни. Има известни думи, следъ като ги изкажешъ - иматъ точно отрицателенъ характеръ. Запримѣрь: Щомъ на единъ човѣкъ вие не сте му говорили нищо за любовта. Казвате: “Азъ ви обичамъ”. Този човѣкъ обърне грѣбъ. Щомъ ка-

жешъ нѣкому, че го обичашъ - този човѣкъ започва да се съмнява въ тебе. Защото вие отгѣляте лобовѣта отъ живота. Да ви се единъ човѣкъ, ти го извадишъ, нѣма какво да му говоришъ, че го обичашъ. Той самъ съзнава. Боледува единъ човѣкъ, ти му помагашъ. Нѣма защо да му казвашъ, че азъ те обичамъ - затова ти помагамъ. Тѣ сж празни работи. Ще хванешъ здравия човѣкъ, казвашъ: "Азъ те обичамъ". Здравиятъ човѣкъ, като го обичашъ, каква нужда има отъ тебе? Здравиятъ винаги подразбира, че ти искашъ да вземешъ нѣщо отъ него. Като говоришъ за лобовѣта, винаги разбира: "Имашъ ли нѣщо да ми дадешъ?" Сега въ синца ви се зараждатъ противоположни процеси. Заражда се единъ вжтрешенъ процесъ. Казваме, че всичкитѣ хора сж създадени отъ Бога. Въ Писанието се казва: "Въ началото Богъ създаде небето и земята, а земята бѣше неустроена". Ние подразбираме, понеже човѣкъ е създаденъ отъ Бога - мислимъ, че е съвършенъ. Не е така. Човѣкъ не е устроенъ. Човѣкъ въ днешната форма е неустроенъ. Мислимъ, че е създаденъ отъ Бога. Това не показва, че е съвършенъ. И земята Господъ създаде, но бѣше неустроена. Тогава дойде процесътъ на усъвършенствуването и Богъ започна да устройва земята. Богъ създаде човѣка. Два начина има. Единиятъ го създаде по образъ и подобие, следъ туй създаде другиятъ отъ прѣстъ, отъ една по-проста материя. После въ Писанието има и друго положение. Родениятъ отъ Бога. Роденъ отъ Бога и създаденъ отъ Бога сж две различни идеи. Създаденъ отъ Бога, но има още дълго време работа. Всичкитѣ страдания, които изпитвате, сж, защото още не сте устроени. Сега Господъ строи този свѣтъ. Минавате презъ нѣкои страдания и казвате: "Защо е туй изкушение?" Да допуснемъ, че имате едно изкушение. Най-първо, най-голѣмото изкушение въ свѣта, сж паритѣ. Яденето е голѣмо изкушение и женитѣ сж голѣмо изкушение. Три нѣща има за изкушение. Мжжетѣ сж изкушение, и женитѣ сж изкушение, и децата сж голѣмо изкушение. Три нѣща има, които

сж изкушение: мъжът сж голѣмо изкушение, женитѣ сж голѣмо изкушение и децата сж голѣмо изкушение. Трѣбва да намѣримъ вътрешната връзка. Вие сами може да си създадете едно изкушение въ свѣта - умъ. Ако човѣкъ стане много уменъ, мисли, че всичко разбира, казва: "Този невежа, онзи невежа". Тѣзи работи азъ ги разбирамъ. Ако дойде до любовта, се заражда друго противоречие. Казва: "Като мене нѣма другъ да обича". Съгласенъ съмъ, че другъ като васъ нѣма да обича. Както ти мислишъ, другъ нѣма да мисли като тебе. Ти си единственото цѣлте, като тебе нѣма друго. Другъ казва: "Както азъ постѣпвамъ, другъ нѣма да постѣпва". Ако азъ съ своитѣ постѣпки влизамъ постоянно въ дисхармония съ окръжаващитѣ, кжде е причината - или въ мене, или въ срѣдата? Може да има и въ срѣдата, не може само азъ да съмъ причината. Ако единъ човѣкъ, който нѣма знание, който ме обича, може да ми създаде неприятностъ. Ако азъ съмъ въ училището и той дойде, и каже: "Я напусни това училище, азъ съмъ намислилъ да ти купя грехи, да се облѣчешъ". Кое е по-хубаво: да идешъ грехи ли да ти купуватъ или да учишъ? Мнозина ще напуснатъ класа да си купуватъ грехи. Мислите ли, че като се облѣчете хубаво, ще учите? Най-способнитѣ ученици не сж онѣзи, които сж хубаво облѣчени. Най-добриятъ цигуларъ не е, който е хубаво облѣченъ съ фракъ*, съ бѣла жилетка, съ бѣла връзка, съ пръстени. Може да има всичко туй, но като тегли лѣжа - не може да свири. Като тегли лѣжа - нѣма тонъ. Напѣва се, напѣва се - нищо не излиза. Казвамъ: То не помага. Гледашъ другъ - скромничко облѣченъ, но свири хубаво. Като свири този музикантъ, само музиката седи въ съзнанието му. Миналата вечеръ бѣхъ на единъ концертъ, свири две парчета отъ Паганини, майсторъ, младъ цигуларъ. Но казвамъ: Колко време му е взело да взема върни тонове, да ги взема и двойни, и тройни акорди* тѣй върно, пѣкъ и подражанието изважда различни тонове. Нѣкои мислятъ, че е лесна работа. Много трудна работа е. Казвамъ: Ако всичкитѣ

хора (сж) такива майстори, като него да свирятъ. Най-първо излиза непознатъ цигуларъ, публиката го гледа, но изсвири Паганини (и) всички започнаха да ржкоплъскатъ. Отвори се и той, и всички се отвориха, но знае да свири. Ако не знае да свири тъй хубаво, публиката нѣма да се отвори. Свърши се концерта, не ставатъ, седятъ всички, не си отиватъ. Единъ седи до мене и казва: "Българинътъ, докато не извади нѣщо вънъ отъ програмата, не си отива". Тамъ имаше единъ господинъ, госта благороденъ човѣкъ, но потиснатъ отъ жена. Толкозъ чувствителенъ, толкозъ нервненъ. Тя седи, по мъжка линия върви, единъ генералъ. Следъ като свири този цигуларъ, малко му стана весело, забрави жена си, забрави генерала, започна да гледа весело, да ржкоплъска, обтегна се лицето, дойде на себе си.

Та казвамъ: Божествената мисълъ трѣбва да дойде, както този цигуларъ, да влѣзе и да се отвори човѣкъ. Но трѣбва ушинъ да се отворятъ, да не сж тъй заглъхнали. Азъ бихъ желалъ да се учите. Като говоримъ за любовта - да ти е приятно. Като говоришъ за любовта, този човѣкъ да ти каже: "Я ми кажи думата какъ бѣше?" Ти слушалъ ли си нѣкой да казва думата "Любовъ" и тебе да ти е приятно? Нѣкой говори за Господа, но думата не е приятна. Какъ се произнася думата "Любовъ"? Първо: Въ Любовта, ако ти не слизашъ надолу - не може да любишъ. Ако седишъ на стола и казвашъ: "Азъ не ви любя" - никаква любовъ не е това. Ти трѣбва да станешъ отъ стола и по стълбата нагоре, надолу - това е любовъ. Ако ти не си готовъ да слизашъ надолу - никаква любовъ не е. То може да е всѣкакво чувство. Щомъ като кажешъ "Любовъ", трѣбва да имашъ разположение, да бждешъ готовъ да слизашъ въ най-долнитъ мѣста да служишъ. Не само да имашъ желание, казвашъ: "Азъ ще слѣза долу". Още като кажешъ първата сричка "лю" - долу да слѣзешъ. Сега вие може да направите едно възражение: "Като слѣза, какво ще правя?" Човѣкъ, който започва да слиза, още като въз-

приеме първия знак на любовта, А-то показва, че разбира любовта - това сж два Божествени лжча, които излизатъ отъ него. Тия два лжча ще ме занесатъ въ най-хубавото мѣсто. Любовта никога нѣма да ви заведе въ нѣкое мрачно мѣсто. Дето иде тя - подобрява всичко. Любовта, дето мине - всичко изглажда, всичко подобрява. Любовта, като те зърне въ ада, адътъ не е адъ. Адътъ се превръща въ рай. Отдето любовта излиза - всичко се превръща на адъ. Тамъ, дето любовта влиза, всичко става рай. (Нѣкой) казва: "Азъ вече не го обичамъ". Адъ е вече. Казвашъ: "Азъ го обичамъ". Рай е. Ти казвашъ, че го обичашъ, а раятъ не е въ тебе. Питамъ: Любовъ ли е това? Любовта носи най-хубавото, нищо повече. Сега казвашъ: "Какъ да обичамъ?" Тѣй, както искате васъ да обичатъ. Всѣки отъ васъ може да ви даде. Всѣки има програма. Ако ви попитамъ, какъ трѣбва да ви обичамъ - ще ми покажете програмата. Ще ми кажете да си отворя обятията, тѣй да ви приема, кжщата да бжде освѣтена, съ най-хубави думи да ви посрещна, да ви дамъ вода да си измиете краката, да ви дамъ хубаво угощение, презъ цѣлото време, докато сте били на гости, азъ да бжда доволенъ, отъ вашето присѣствие да бжда доволенъ.

Разправяше ми единъ българинъ. Единъ евангелски проповѣдникъ иде въ село, тѣ го приематъ много добре. Това (е) действителенъ примѣръ, само за изяснение на идеята. (И) престои цѣла седмица. (Българинътъ) казва: "Отивамъ му на гости, той ме посрѣща и ми казва: "Отъ кжде дойде?" - "Отъ село". - "Кога ще си ходишъ?" - "Кога дойдохте и кога ще си ходите?! (Азъ), като дойде въ село, не го питамъ кога ще си ходи. Да остане (и) за по-дълго време". Сега има една малка погрѣшка. То е необмисленостъ. Проповѣдникътъ не е далновиденъ. Може да го пита, защото го обича, иска да знае дълго време дали ще седи, за да приготви нѣщо.

Питамъ: Когато слънчевата свѣтлина слиза отъ слънцето, ще питашъ ли кога (е) излѣзла отъ слънцето и

кога е дошла при тебе, и кога ще си отиде. Тя ще дойде, ще остави своето благословение и ще си замине. Любовта на едно място не седи. Онзи, който ви обича, няма да седи постоянно. Колко братя и сестри има да обикаля. Всичкото заблуждение е, че вие мислите, че онзи, който ви обича, че само при васъ ще седи. Законътъ седи другояче. Онзи, който ви обича, като ви посети и си замине, вие ще тръгнете подиръ него, че дето се спре той - и вие подиръ него. Той няма да върви, както обикновено. Онзи, който ви обича, ще върви, както това колело, което се върти - градината ще се полива. Туй е фигура на речта. Сега, ако дойде нѣкой при васъ, ще ви носи подаръкъ. Вие имате едно разположение. Той дойде, че носи това-онова. Често сега, като идатъ при мене, влѣзло е като вода, всѣки, който иде - носи ми нѣщо, понеже съ праздни рѣце да се идѣло не може. Като дойде, ще ми даде пакетчето. То е една опасна работа. Ако съмъ сждия, дойде нѣкой и ми даде една звонкова*, каже: "Господинъ сждия, имайте ме предъ видъ". Опасна работа. На единъ адвокатъ, като му турятъ въ ржката - опасна работа е. Хубаво е подаръкътъ. Сега, като ми донесатъ нѣщо, нѣкой пжтъ не гледамъ, нѣкой пжтъ се интересувамъ. Отворя пакета, гледамъ какво е. Ябълки, мандарини, портокали, по нѣкой пжтъ има и бонбони. Сега започвамъ да човъркамъ какви сж ябълкитъ. Нѣкой пжтъ виждамъ - сбутани сж, намирамъ че е скържавъ*. Той, като ходилъ, гледалъ да намѣри най-евтинитъ ябълки. Нѣкой донесе много хубави, царски. Казвамъ: На този се е отворило сърдцето. Тогава започна да ги чета колко сж. Азъ предполагамъ, че този е търсилъ най-евтинитъ, възможно е да е търсилъ, но възможно е да е нѣмало по-хубави. Казвамъ: Ние правимъ заключението тѣй, но може тия да сж най-хубавитъ, които (е) намѣрилъ. Казвамъ: Въ човѣка има доста съветници, които постоянно ти даватъ съвети. Казвамъ: Онази Божествена Любовъ, която се струи, която ни потиква къмъ учение - то е първото нѣщо. Чрезъ учението, чрезъ

храната, чрез въздуха, чрез Божествената свѣтлина, чрез пипането - то сж елементарни работи, отъ които човѣкъ започва да учи. После идатъ по-сложнитѣ процеси. Иде нѣкой човѣкъ, казвате: "Какво ми е донесълъ?" Всѣки човѣкъ, когато (го) срѣщате, ако разбирате закона - всѣки човѣкъ е носителъ на Бога. Но този, който е носителъ, може да бжде положителенъ и отрицателенъ. Всѣки човѣкъ, като дойде въ къщи, като че донася благословение. Всѣки, като дойде, донася отъ тия влияния, които носи съ себе си. Нѣкой човѣкъ, който е боленъ или го гонятъ, той е недоволенъ въ себе си. Щомъ дойде въ къщи, той оставя своето недоволство.

Казвамъ сега: Първото нѣщо - трѣбва да се освободите отъ вашето недоволство. Една сестра ме пита и ви давамъ обяснение. Тя ме пита: "Защо ме нападатъ тия нещастия?" Да ви дамъ едно малко обяснение. Представете си, че имате 4-5 орѣха, и тамънъ сте намислили да ги счукате, да ги изядете, иде единъ и казва: "Моля, дай ми тѣзи орѣхи да ги посадя". Ако вие сте човѣкъ на любовта - ще ги дадете. Но, като ги дадете, ще настане недоволство въ васъ. Той казва: "Дайте всичкитѣ орѣхи, вие може и съ хлѣбъ само да прекарате". Тия орѣхи ще израснатъ и следъ години ще дадатъ плодъ. Въ васъ може да влѣзе съмнението: "Дали ще ги поспе?" Въ Божествения свѣтъ нѣщата другояче седятъ. Ти като дадешъ нѣщо отъ себе си, ти придобивашъ. Всѣко страдание, което е минало презъ тебе - ти си първиятъ, който ще опиташъ неговия плодъ. Всѣко добро, което ти си направилъ - (ти си), който ще опиташъ плода на доброто. И на страданието, и на доброто ти си първиятъ човѣкъ, който ще се ползувашъ. Ако сега страдате, отъ тия страдания вие ще се ползвате. Ако сега се радвате, пакъ вие ще се ползвате. Само че отъ какво произтичатъ страданията? Много просто. Азъ да ви дамъ едно обяснение. Страданията произтичатъ, че ние перемъ грехитѣ на нашитѣ заблуждения, които сж се окалъли. Що е страданието? Да оперешъ гре-

хитѣ на заблуждението. Що е радостѣта? Да об(л)ичашѣ опраната греха. Радостѣта е да об(л)ичашѣ опраната греха. Страданието е да перешѣ курливата* греха. Въ моя умѣ тази идея така седи. Ти обичашѣ нѣкого - ще му перешѣ ризата. Ако при обличането на ризата и при прането чувствата сж еднакви - любовѣта е съвършена. Ако при прането имашѣ едни чувства, при обличането други - любовѣта ти не е съвършена, защото въ кира* на любовѣта, този курѣ* ти носи благословение. Азѣ бихѣ желалѣ да имамѣ характера на любовѣта. Като оперешѣ една любовна риза, тази вода нѣма да я хвърлишѣ, но като оперешѣ ризата отѣ онзи, който обича, кждето туришѣ водата - благословение носи. Ако едно общество нарѣсишѣ - всичко ще трѣгне. Съ нищо не може да се сравни. Такова е моето разбиране. На една риза опрана, (водата), макарѣ да е курлива, е по-чиста въ сравнение съ другата вода. Въ сравнение съ Божественото има нѣщо дисхармонично, но въ сравнение съ другата вода - тя е най-чиста отѣ най-чистата вода на земята. Та казвамѣ: При моитѣ условия, както азѣ разбирамѣ нѣщата, когато пера ризата на любовѣта - радвамѣ се. Когато обличамѣ - пакѣ се радвамѣ. И едното, и другото носи благословение. Понеже, следѣ като я нося тази риза, следѣ като (е) седѣла у мене - тя е изтегла онава, което ми е непотрѣбно. Всѣка Божествена риза ще извади отѣ тебе онава, което е непотрѣбно и ще остави потрѣбното. Този, който пере любовната риза - той се ползува. Всичкитѣ гени сж станали гени, понеже знаеха какѣ да ператѣ. Всичкитѣ талантиви станаха талантиви, понеже знаеха какѣ да ператѣ ризата на любовѣта. Обикновенитѣ хора сега се учатѣ какѣ да ператѣ грехата на любовѣта. Две нѣща да знаешѣ: да перешѣ и да обичашѣ. Адамѣ не се научи какѣ да си облича ризата и Ева не се научи какѣ да облича ризата на любовѣта. Всичката погрѣшка (тамѣ) седеше. Вие представяте ли си какѣ занесе Ева плода на Адама? Каква идея имате - какѣ му занесе? Ржката ѣ бѣше нечиста. Погрѣш-

ката бѣше тамъ, че тя, преди да занесе плода, трѣбваше да си измие ржцетѣ и после да го занесе. И мжжѣтъ не си изми ржцетѣ. Всѣки, който прави прѣстѣпление - той го прави съ немити ржце. Когато ржцетѣ сж мити - прѣстѣплението не се прави. Но и доброто не можешъ да направишъ, ако вашитѣ ржце не сж мити. Щомъ сж мити ржцетѣ - ще направишъ добро, щомъ не сж мити - прѣстѣплението е неизбежно. При Ева прѣстѣплението е микроскопическо. Въ какво седеше прѣстѣплението? Ева само погледна този плодъ и като го погледна - изкушението дойде. То дойде отъ очитѣ. (Тя) казва: "Хубавъ е този плодъ. Има нѣщо тукъ". И второто прѣстѣпление седи, че тя го попинала, погледнала го, пипинала го и го изѣла. Занесе на мжжа си и той яде. Вие казвате: "Защо Ева направи това?" Азъ ви питамъ: Защо носите въ сърцето си едно неприязнено чувство къмъ нѣкого? Не е ли този плодъ на познанието (на) доброто и злото? Имате вътре едно чувство лошо, то е отъ плода на дървото на познанието и доброто. Или имате съмнение, или безвѣрие - то е сжиятъ плодъ. Туѣ, което мислите за единъ човѣкъ, да е вѣрно. Туѣ, което мислите за единъ човѣкъ, когото обичате, да е истина. Какъ ще му кажешъ? Имате едно малко подозрение. Какъ ще му кажете? Ако не знаете какъ да му кажете - мълчете. Ако искате да му кажете, какъ ще му кажете? Представете си единъ, който направилъ едно малко прѣстѣпление. Кацнала една муха и си оставила визитната картичка на бѣлата му дреха. Питамъ: Какво трѣбва да кажете на този, който носи това петно? Азъ, ако бѣхъ на вашето мѣсто, ще минемъ покрай единъ изворъ, ще извадя кърпичката си, ще (я) потопя въ извора и ще кажа: "Чакайте малко". Нѣма да му кажа: "Ще ви направя една малка услуга". Ще го изчистя безъ да му кажа, че муха е кацнала. Като изчистя, той тогава ще започне да мисли за мухата. "Какъ тъй мухата да кацне и да остави петно? Кжде е тази муха? Азъ ще ѝ откъсна главата". Мухата направила едно прѣстѣпление, че кацнала.

Но ти, като ѝ откъснеш главата, ще направиш по-голямо. Ти си във едно изкушение. Във духовния свят съществува друго. Азъ като обляка бялата греха, има една течност, (със която) като нався грехата - мухите седят на около два-три метра, не се приближават. Не може да кацат. Щомъ мухите кацат на грехата, показва, че съмъ нямалъ тази течност. Щомъ ти направиш една погрешка - ти се извиняваш. Като облячеш новата греха, ще туриш тази течност отгоре.

Наскоро ми разправяха единъ опитъ. Две сестри има мукъ, не се обичатъ. Не че не се обичатъ, но и дветъ сж користолюбиви, делятъ една ябълка, не искатъ да я разделятъ. Едната казва: "Тази ябълка е заради мене". Другата казва: "Тази ябълка е заради мене". Казвамъ на едната: Тази ябълка принадлежи на тебе, не принадлежи на другата. Другата започна да плаче. Защо плаче? Защото ябълката не е нейна. Тя като започне да плаче, казвамъ: Направих една погрешка, на тебе се пада ябълката. Веднага лицето ѝ просветне. Нито въ единия, нито въ другия случай е права. Азъ ви давамъ това само за изяснение, психологически гледамъ на нещата, тъй както Богъ гледа. Докато дойде да проникне въ васъ Божествената мисълъ, презъ колко сръди ще мине, тази мисълъ ще се пречупи. Една мисълъ считате Божествена, но не е Божествена. Наредили се други съзнания. Имате едно съзнание, презъ което минава Божествената мисълъ. Вие трѣбва да знаете какъ да освободите Божествената мисълъ отъ нейните опаковки. За да разберете една книга, (а) книгата е подвързана и трѣбва да отворите книгата. Да знаете какъ да четете тази книга. Да има, да намѣрите коментаторъ, да намѣрите смисъла на думите. Първото нещо: Щомъ искате да учите - свѣтлина ще дойде въ васъ. Щомъ служите - силата ще дойде въ васъ. Ако не иде свѣтлината - значи вие не учите. Ако сила не придобивате - вие не служите. Въ служенето на Бога, човѣкъ силенъ става. Въ учението свѣтлината се придобива. Безъ уче-

ние свѣтлина не може да имате. Подъ думата “учение” вземамъ всичко въ живота, което трѣбва да научимъ. Да научишъ какъ да мислишъ, какъ да чувствувашъ, какъ да постѣпвашъ, какъ да готвишъ, какъ да се обличашъ, да ходишъ, да разбирашъ предмета. То е учение да оценявашъ малкитѣ работи.

Единъ день пжтувамъ съ единъ и приказвамъ върху единъ философски въпросъ. Минахме презъ една поляна съ цвѣтя и азъ го спрѣхъ. Да внимаваме, да не стѣпчемъ тия цвѣтя, ще ни държатъ отговорни. Престѣплението нѣма да бжде голѣмо, нѣма законъ, който да ни сѣди, но невидимиятъ свѣтъ ще каже, че сме хора невежи, не се учимъ. Спрѣхъ се. (Той) казва: “Какво сж намѣрили тукъ да цѣвнатъ? Тукъ ли се намѣри да цѣвнатъ на този пжтъ, презъ който ние минаваме?” - Ние пѣкъ презъ този ли пжтъ трѣбваше да минемъ? Презъ друго мѣсто не можеше ли да минемъ?

Българитѣ, като казватъ “ло” - много омекчение има. “Ло” изразява учудване. Какъ бихте произнесли “ло”? “Любовъ”? Ами какъ бихте изпѣли думата “любовъ”? Сега целта е правилно да се научимъ да учимъ. Съ какъвъ тонъ бихте започнали? Да кажемъ, имаме една пѣсенъ, която започва съ “Любовъ”. Имаме една пѣсенъ “Любовъ ме озари”. Съ какъвъ тонъ почва? *Една сестра започна пѣсенъта. Изпѣ само думитѣ “Любовъ ме озари”*. Така не се пѣе. Въ любовта ти слизашъ надолу, а той възлиза нагоре. *Учительтъ пѣе “Любовъ ме озари”*. Като пѣешъ думата “любовъ” нѣма да възлизахъ нагоре, но ще слизахъ. На горнитѣ нѣма какво да имъ пѣешъ. На тѣзи, при които слизашъ, ще пѣешъ. Съ всѣки тонъ ще слизашъ. Като слизашъ, пѣсенъта ти ще покаже. Като слизашъ, показва, че имашъ целъ. Ти сега имашъ две противоположни идеи. Ти слизашъ надолу. Казвашъ: “Надолу слизамъ”. Азъ казвамъ: Азъ слизамъ долу, за да ви помогна. Това е тѣлеславие. Надолу слизамъ, нося ти вжжето. Тази работа ще се уреди. Всѣкога, когато сме спѣнати отъ известна ми-

сълъ, защото спънати сме въ ума, спънати сме нѣкой пжтъ въ сърдцето, спънати сме въ своята воля. Всѣкога да имашъ единъ изходенъ пжтъ. Да кажемъ: Ако азъ бихъ ви казалъ така - всѣкога, когато ще правите нѣщо, да ме питате - колко отъ васъ ще ме питатъ? Ще ме питате, когато ще направите една погрѣшка. Тогава ще дойдете. Преди да сте направили погрѣшката, хичъ нѣма да ме питате. Като направишъ погрѣшка, ще питаешъ още веднажъ, както въ музиката има камертонъ*. Не като направишъ погрѣшката, но преди да си направилъ погрѣшката - да си взелъ тона правилно. Всичкиятъ тонове иматъ съотношения. Ако всичкиятъ тонове не сж вѣрни, каква музика е? Въ истинската музика не можешъ да вземешъ първия тонъ фалшивъ. Другиятъ, ако ги вземешъ фалшиви, първиятъ трѣбва да е вѣренъ. Ако първиятъ е правиленъ, и другиятъ ще бждатъ правилни. Ако първиятъ тонъ не е правиленъ, и другиятъ нѣма да бждатъ правилни. Когато говоря за мисълта, разбирамъ, ако първата мисълъ ти е права и другиятъ мисли ще бждатъ прави. Ако първото ти чувство е правилно, и другиятъ ти чувства ще бждатъ правилни. Тѣ си хармониратъ. Подобното подобно привлича. Хармонията хармония привлича. Дисонансътъ* дисонансъ привлича. Българиятъ иматъ една поговорка, която не е много хубава. Тѣ казватъ: "Красавиятъ магарета презъ деветъ баура* се намиратъ". То е отрицателната страна.

/Учителятъ пѣ "Любовъ ме озари". "Право, братко, мисли. Стани, стани, ти отъ леглото стани, така болестъта ще изгонишъ"/. Всички трѣбва да се отличаваме съ една мисълъ. Никого не допускайте въ себе си една лъжлива мисълъ, която нарушава мирътъ ви. Щомъ имате една фалшива мисълъ, тя понижава температурата. Щомъ имате едно фалшиво чувство, то понижава температурата. Може погрѣшката да е микроскопическа, невидима, но тя понижава температурата. Щомъ дойдете до учението и служението на Бога, не да се самоосжждате,

азъ не съмъ за самоосжждането, но за постепенното по-
добрение и изправление. Сутринъ, като станете, какъ за-
почвате? Казвашъ: "Азъ искамъ да бжда добъръ ученикъ".
Каквото и да ви се случи, ще кажешъ: "За добро е". Станешъ,
времето е облачно. Кажи: "За добро е". Станешъ сут-
ринъ, духа вѣтъръ. "За добро е". Станешъ сутринъ, куче-
тата лаятъ. "За добро е". Станешъ сутринъ, петлитѣ
пѣятъ. "За добро е". Станешъ сутринъ, температурата
се промѣнила. "За добро е". Тамъ, дето Богъ присъству-
ва, всичко се измѣня. Ако кажешъ, че всичко е за добро, за
добро ще се измѣни. Духа северенъ вѣтъръ, студено ста-
ва. Духа юженъ вѣтъръ, ще кажешъ: "За добро е". Щомъ
кажешъ: "За добро е", веднага любовта започва да дейст-
вува. Въ свѣта, ако вие не се научите да имате довѣрие въ
любовта, нищо не можете да постигнете. Сега вие още
нѣмате довѣрие въ любовта. Не че нѣмате довѣрие, но
по нѣкой пжтъ казвате: "Дали моята любовъ е правилна?"
Казвамъ: Не си възприелъ любовта, както трѣбва. Не
че имашъ лошото желание. Нѣкой пжтъ на нѣкои казвамъ
така: Почакайте, имамъ работа. Казва: "Много бързамъ,
работа имамъ". Казвамъ: И азъ имамъ бърза работа. Ти
бързашъ и азъ бързамъ. Коя работа е по-бърза? Мисля, че
моята е по-бърза, ще почакашъ. Той иска азъ да направя
една жертва. Казвамъ: Може да направя една жертва, но
нищо нѣма да ти дамъ. Туй, което искашъ, нѣма да го по-
лучишъ, ако ти не си готовъ да чакашъ. Ако и азъ не съмъ
готовъ да чакамъ - и азъ нѣма да получа. Господъ ти ка-
же: "Чакай, чакай". Може да мислишъ, че много време ще
мине. Нѣма да мине много време, ние сами продължаваме
Божие благословение съ нашето колебание и недо-
вѣрие. Той е много точенъ. Ако нѣма никакво раздвояване
въ любовта, нѣщата ставатъ навреме. Щомъ започне-
шъ да се колебаешъ, Божията любовъ се забавя. Ние сме
причина, контактъ не може да стане, Божие благосло-
вение не може да работи. Понеже законътъ е: Ти не мо-
жешъ да учишъ, ако не си свободенъ. Учението трѣбва да

произтича отъ пълната свобода, да имашъ любовъ къмъ всичкитѣ преподаватели. Да не кажешъ: "Старъ съмъ, не мога да уча". Като си боленъ - пакъ ще идешъ. И пари като нѣмашъ - пакъ ще идешъ. Нѣма препятствие въ свѣта, което може да те спъне. Всѣкога трѣбва да учишъ. То е учение. И за закона на служението да не кажешъ: "Старъ съмъ, не мога да служа". Старитѣ хора могатъ по-добре да служатъ, отколкото младитѣ. Първото нѣщо, за да се подмладите, трѣбва да знаете какъ да учите. Второ нѣщо, за да се подмладите, трѣбва да знаете какъ да служите. Човѣкъ, който не знае какъ да се учи и какъ да служи, той не може нищо да постигне. Той ще има обикновени резултати, които всичкитѣ хора постигатъ. Онѣзи, които сж се научили да учатъ, туй, което ви казвамъ, трѣбва да го разбирате отъвжтре. Не само веднажъ, дважъ, десетъ, 10-15 пжти да ви говоря. Не да опровергавамъ, защото сегашниятъ ви животъ е изразъ на вѣрулото, на учението на миналото, каквото хората сж учили. Писанието казва, че всички ще бждатъ научени отъ Бога. За да се научатъ всички отъ Бога, трѣбва да се учатъ и да служатъ. Запримѣрь: Ако азъ идвамъ и си кажа: Какво ще говоря на тия хора, нѣма да ме разбератъ. Вие станете сутринъ отъ леглото и кажете: "Пакъ трѣбва да се ходи". Като станешъ, да ти е приятно, че отивашъ. Да не кажешъ, че имамъ болка въ крака си. Ако и краката навѣкжде болятъ, да ти е приятно. Като вървишъ и като имашъ болка, да ти е приятно.

Тази, старата сестра, бѣха я заблудили. Казватъ ѝ: "Ти си стара, да не ходишъ, стой си". Изплашила се тя и седи въ кжщи. Казвамъ на една млада сестра: Да ѝ кажешъ да стане отъ леглото. Тя се оплаква, че имало нѣщо, нѣкжде я болѣло. Тя като стане, казвамъ: Всичко ще се свърши. (Тя) казва: "Той, Учителътъ, да ме излѣкува". Какво ще я лѣкувамъ. Казвамъ ѝ: Стани, стани, нищо повече. (Тя) казва: "Да се премахне (болката)". Като ти кажатъ "Стани" - стани. Ако Господъ ти тури цѣлата

земя на гърба и ти каже "Стани" - стани, ще дигнеш земята. Щом ти направиш думата Му на дъе, тогава тази тежест ще те свърже. "Стани!" - и дигне земята. Ти стани, земята ще се дигне, като каже Господъ. Господъ ще каже на земята и тя ще стане. Ти като станеш, и земята става. Всички мжчнотици, които сега носите, като станете - и мжчнотиците стават и те се подчиняват. Нѣма болест въ свѣта, нѣма неприятност, която да се не подчинява на този законъ. Вжтре въ себе си не се колебайте. Казвате: "За друго прераждане, като дойдемъ втори път на земята". Оставете за друго прераждане, днесъ се преродете. Днесъ, въ единъ моментъ цѣлъ единъ животъ може да го измѣните. (Нѣкой казва: "Сега не може, на 40 години съмъ, остарѣлъ съмъ". Земята се е въртѣла 40 години, че то е работа на земята, 40 години земята обикалѣла. Ти колко пъти си обикалѣла около слънцето? Още една обиколка не си направилъ.

Имайте съвършената любов на съвършения мъже. Имайте съвършената любов на съвършения жени. Жени, които не се женятъ. Да имате съвършената любов на Духа. Да имате съвършената любов на душата. За мене, като кажа "съвършената любов на жената", е се едно - или съвършената любов на мъжа, или съвършената любов на Духа, или съвършената любов на душата, или съвършената любов на Бога и съвършената любов на Господа. Или казвамъ: Съвършената любов на Вѣчния, Безпредѣлния.

Понеже заставаме предъ лицето на Господа - да благодаримъ за всички Негови блага, колко е билъ внимателенъ къмъ насъ. Ако Той не би ни пазилъ, не зная какво би станало. Да Му благодаримъ не общо, но всѣки единъ отъ насъ да благодари колко богатство Господъ е внесълъ въ вашите глави. Какво богатство носите въ вашето сърдце и какво богатство седи въ вашите тѣла - ще Му благодаримъ. Тогава нѣма да бъдете болни, сиромаси. Ще се радвате, че имате отличенъ умъ, отлично сърдце и има-

ме отлично тѣло.

Учение и служение. /Учительтъ пѣ “Любовь ме оза-ри”/.

Да изречемъ онзи стихъ: ДА ПОЗНАЯ ТЕБЕ ЕДИ-
НАГО ИСТИНАГО БОГА И ХРИСТА, КОГОТО ТИ СИ
ПРАТИЛЪ. /Три пжти/.

XX година

18. Лекция на Общия Окултенъ класъ

5 февруарий 1941 г., Срѣда, 5 ч.с.

Изгръвъ.

ПРАВЪ ПЖТЪ

Отче нашъ.

Вениръ Бениръ.

Разликата между правиятъ и кривиятъ пжтъ. По какво се различаватъ?

Какво е предназначението на черната дъска? Защо е черна, ами не е бѣла? Нѣкой пжтъ не е хубаво да работитѣ съ бѣли грехи, защото, ако речешъ да работишъ съ бѣли грехи, трѣбва да ги перешъ по десетъ пжти на день. А пѣкъ чернитѣ, не е така. Има нѣщо, което е полезно въ дадения случай. Казвате: "Черенъ цвѣтъ". Черниятъ цвѣтъ е полезенъ, едно ограничение. Имате една материя, която е прозрачна. Полезнитѣ нѣща сж относителни. Имате една прозрачна материя и имате друга, непрозрачна. Кажете въ какво седи лошевината? Лошевината е, че като дойде свѣтлината, едната материя я задържа и казва: "Тукъ нѣма да влизашъ". Прозрачната материя казва: "Тукъ ще влѣзешъ". Питамъ: Тази, прозрачната, материя има ли съзнание? Тукъ вече се е намѣсилъ човѣшкитѣ духъ. Природата създала тия неудобства на човѣка, иска да развие неговия умъ.

Сега религиознитѣ хора казватъ: "Господъ ще нареди всичко". Всичкитѣ хора казватъ: "Ние ще наредимъ всичко". Казвате: "Тѣ не сж прави". Прави сж. Ние ще наредимъ всичко и Господъ ще нареди всичко. Господъ ще нареди всичко, което Господъ е създалъ. Ние ще наредимъ всичко, което ние сме създали. Ти създавашъ нѣщо, искашъ Господъ да го нареди. То е твоя работа. Което Господъ е създалъ, Той него ще нареди. Често човѣкъ влиза въ стѣлкновение съ себе си. Исканѣкой работи Господъ да ги нареди. Пѣкъ тѣ сж човѣшки работи. Казвамъ: По нѣкой пжтъ вие не знаете какъ да си създадете занимание. Запримѣ-

ръ: въ какво седи заниманието на кърта? Цѣль день ходи и рови. Еднообразие. Нему му е гомѣзнало, но и той не знае какво да прави. Къртѣтъ, като философствува, казва: "Защо Господъ ме е турилъ тукъ да ровя, гомѣзна ми. Нѣмаше ли друго нѣщо да правя, друго нѣщо да стане отъ мене?" Кой му е кривъ? Другъ примѣръ, тѣ сж специални примѣри. Нѣкой пжтъ има специални нѣща, които не трѣбва да ги вземаме за общи. Нѣкоя мома, като душа се моли на Господа да се яви красива на земята. Щомъ е красива, започва да се приближаватъ хората. Погледнешъ - подиръ красивата мома трѣгнали. Ако трѣгнатъ красиви момци, на нея ѝ е приятно. Не трѣгнали нѣкои черни, сополиви, своенравни. Тѣ мислятъ, като погледне на тѣхъ, че ще ѝ стане приятно. Кой е кривъ? Тя се чуди защо сж трѣгнали. Тази красота ги привлича. Понеже тя е генералъ, князь, разполага. Всички мислятъ, че красивата мома разполага. Понеже е толкозъ красива, има какво да даде. Но тя има само външна красота, която привлича. Има една красота, която не се губи. Има красота, която се губи. Често очитѣ и тѣ иматъ такава красота. Като погледнешъ очитѣ на нѣкого, нѣматъ никаква привлѣкателностъ. Казва: "Не си струва човѣкъ да бжде красивъ, но не си струва да бжде и грозенъ". Какъвъ трѣбва да бжде? Всичко въ природата се стреми къмъ красота. Красотата е на три степени. Има статическа красота, има динамическа и психическа, или Божествена красота. Статическа красота сжществува. Но красотата се дава, тя е единъ изводъ. Не може човѣкъ да бжде красивъ, ако той не е работилъ. Въ красотата умътъ трѣбва да е вземалъ участие, сърдцето трѣбва да е вземало участие, волята да е взела участие, човѣшкиятъ духъ и човѣшката душа - сжщо. Хиляди години трѣбва да е работилъ човѣкъ, за да постигне тази красота. Да кажемъ Господъ най-първо ви създалъ единъ правъ носъ. Перспективно така се гледа - правъ. Човѣкъ може да изкриви носа. Започва носътъ да се изгърбва или да се извива надолу. Носътъ не става пра-

въ, но се изкриви. Изкривениятъ носъ показва, че вътре въ човѣшкитѣ чувства и способности станала нѣкаква промѣна. Отъ тази промѣна се изкривява носътъ. Ако сърдцето на човѣка се развие повече, отколкото трѣбва, носътъ става широкъ. Ако човѣкъ стане повече уменъ, отколкото трѣбва, носътъ става много дълъгъ, по-дълъгъ, отколкото трѣбва. Но кога имате кжсъ носъ? Кжсиятъ носъ е детински. Кжсиятъ носъ се занимава само съ дребни работи. То сж опредѣлени физиономически опредѣления. Отъ части сж върни. Разправяше ми една жена, казва: "Като погледна отдалече, вижда ми се дълъгъ носътъ му. Като го погледна отблизо, носътъ ми се вижда кжсъ". Казва: "Обясни ми защо". Рекохъ: Отдалече ти го сравнявашъ носа съ други, по-кжси носове, вижда ти се дълъгъ. Като дойдешъ наблизо, нѣма съ какво да го сравнявашъ, ти се вижда кжсъ носътъ. Казвате, че носътъ е дълъгъ. Имате една мѣрка, съ какво мѣрите носътъ. Ако дойдете до тия хора, които иматъ валчести лица, носътъ имъ трѣбва да съответствува. Ако лицето е продълговато, носътъ трѣбва да съответствува. Но то е вече специалностъ. Имате една мѣрка, съ която мѣримъ. Казвамъ: Този човѣкъ е добъръ. Съ какво го сравнявамъ? За всичкитѣ нѣща имаме мѣрки.

Да кажемъ, различавате единъ тонъ. Единъ пѣе и другъ пѣе. Капелмайсторътъ различава тоноветѣ. Единъ гуригентъ има хоръ отъ двеста души, нѣкои въ алта*, тенора* или баса* направи погрѣшка и той веднага намѣри погрѣшката. Обикновениятъ човѣкъ хичъ не подозира, но който е специалистъ - веднага познава. Има нѣкои, които разбиратъ какво нѣщо е красота и може да покаже кжде е именно. Художникътъ, който рисува, ще покаже кжде е погрѣшката. Казватъ: "Тази картина е добра". Често съмъ ги питалъ: Кжде е добрината, я ми кажете? Казвате, че единъ човѣкъ е добъръ. По какво се отличава добриятъ човѣкъ? Де седи добрината? Има известни специфични черти на лицето, които опредѣлятъ добрия човѣкъ. Има

известни линии на лицето, които определят честния човек. Има известни линии на лицето, които определят умния човек. Художникът ги рисува и не ги знае. Някои художници сж набарали тия картини, някои не ги знаят. И безъ да ги знаят, пакъ ги рисуватъ. Той рисува, както вижда. Линиитъ на лицето на единъ човекъ сж хармонични. Казвамъ: Ти казвашъ, че една постъпка е права и друга не е права, по какво познавашъ? Значи имашъ специфично чувство, което определя. Както единъ музикантъ познава кой тонъ е правиленъ и кой не. Единъ правиленъ тонъ има определенъ брой трептения. Да кажемъ, вземе *до* отъ първата октава*, той съдържа определенъ брой трептения. Когато се взематъ тия трептения, тонътъ е правъ. Щомъ липсватъ едно, две, три трептения - тонътъ не е правъ. Или нѣкой пжтъ нѣкой отъ васъ не следите какви сж причинитъ. Говорите нѣщо, но не следите какви сж причинитъ. Разправяше ми единъ български свещеникъ, какъ човекъ самъ си създава своето нещастие. Като билъ свещеникъ, билъ добъръ пѣвецъ, разбиралъ службата въ църквата, всичкитъ потѣнкости на службата ги знаелъ. Иде единъ младъ дяконъ да служи. Сбъркалъ нѣщо въ литургията и кипва свещеникътъ, и му удря една плѣсница, какъ тъй да сбърка. Ударилъ му една плѣсница, да се научи да служи хубаво. Случило се, че този дяконъ станалъ владика. И той трѣбвало да служи при него. 20 години плащалъ за плѣсницата. Ти ще кажешъ нѣкоя дума, но ще плѣснешъ нѣкоя дума нѣкому, но той ще стане владика и после ще плащашъ.

Та първото нѣщо: сега искамъ да си изправите езицитъ. На някои езикътъ е много кжсъ, на някои е много дълъгъ, на някои е много широкъ, на някои сж много грапави, на някои сж много изкривени, на някои сж много остри, на някои сж много сухи езицитъ ви, често засѣхватъ. Това не се позволява. Трѣбва да имате единъ езикъ мекъ, който да разтопява и желѣзо, и златото да разтопява. То сж алегории*. И въ Писанието, тамъ има една глава,

Яковъ разпраща за езика. Опасенъ удръ* е той.

По нѣкои пжтъ нѣкои учени хора и нѣкои религиозни мислятъ, че нѣма какво да учатъ, пъкъ тѣ едва започватъ. Той мисли, че всичко му е казано, знае. То е едно заблуждение. Колко хиляди научни теории ще дойдатъ за създаването на свѣта. Сега, ако вастъ ви попитатъ колко голѣмо е слънцето, колко голѣмъ е Меркурий, Венера, Земята колко е голѣма, Марсъ колко е голѣмъ, Юпитеръ, Сатурнъ, Уранъ, Нептунъ колко е голѣмъ, ако ви питатъ 19-тѣ звезди отъ първа величина колко сж голѣми, знаете ли? Тѣ сж елементарни работи. Вие ще се намѣрите въ чудо. Сега нѣкои отъ вастъ, които сте много набожни, ако ви питатъ колко пжти Сатурнъ е по-голѣмъ отъ Земята, единиятъ ще каже: "Колко простъ човѣкъ". Религиозниятъ ще каже, че тѣ сж малки работи. Казва, че Господъ му открилъ. Казвамъ: Като ти открилъ Господъ, я ми кажи, следъ хиляда години какво ще бжде? - "То не е моя работа, не го зная". Какво знаешъ? Знаешъ малки, обикновени работи. Синца религиозни минаватъ за знаещи. Споредъ мене онзи човѣкъ, който познава себе си, знае въ всѣки дагенъ случай какъ да постѣпи. Той минава за уменъ човѣкъ. Умниятъ човѣкъ не ходи съ главата си да търкаля камъни. Азъ имамъ единъ примѣръ, отдавна съмъ го наблюдавалъ въ Варна. Едно дете, като се разсърди на майка си или баща си, удря си главата въ стената, половинъ-единъ часъ си блѣска главата. Азъ съмъ ви превеждалъ примѣръ. Единъ търсилъ една много хубава мома, кротка. Най-после намѣрилъ една и казва: "Намѣрихъ единъ ангелъ, много благородно сжщество. Да я видишъ какъвъ характеръ има. Ще се живѣе добре съ нея". Завежда приятеля си да я види. Тя иде съ таблата, носи сладко и кафе да имъ даде. Той си туря крака, тя се препъва и пада. Простира се съ таблата, разлива кафето. Става и казва: "Нищо". Пакъ отива да направи ново кафе. Казва: "Видишъ, какво благородно сжщество е. Друга да бѣше, щѣше да окрѣка хорталъка*". Като се оженилъ обаче, видѣлъ, че

тази работа не е така. Казва: "Ти каква бѣше по-рано. Ти, като се спѣна, какъ постѣпи, пѣкъ сега какъ постѣпвашъ". - "Ти трѣбва да бѣше влѣзалъ въ кухнята, да видишъ какво правѣхъ". Като хванала масата съ зѣбитѣ си. Другъ минава и нищо не казва. Като онзи българинъ, който ходилъ въ Варна да си купи еминии*. Голѣмъ пазаръ отъ еминджии*. Отива при единъ отъ най-голѣмитѣ еминджии, турчинъ. Човѣкътъ му изважда, изважда много еминии, но никой не му става. Най-после турчинътъ му казва: "Калѣпсъзъ*", върви си, нѣма за тебе еминии". Обидилъ се българинътъ, но нищо не му казалъ, претърпѣлъ. Излѣзалъ навънъ и като излѣзалъ далече отъ града на Аджамлеръ, се обърналъ и казалъ: "Ти си калѣпсъзъ", далечъ, единъ-два часа отъ Варна. Вие, като се върнете дома понѣкога, казвате: "Ти си калѣпсъзъ". Значи - безъ калѣпъ е кракътъ ти. Този човѣкъ разбъркалъ въздуха. Ако човѣкъ започне съ една прѣчка да разбърква водата, грѣхота ли е? Ако е кално дѣното, като разбутва водата, може малко да се размѣти водата.

Но въпросътъ седи на друго мѣсто. Каквото мисли човѣкъ, каквото чувствува и както постѣпва, всичко това се отразява на неговото тѣло. И човѣкъ съ своитѣ мисли, съ своитѣ чувства и съ своитѣ постѣпки, той създава своето бждеще. Сегашиятъ ни животъ, тѣй както тѣлото ни е създадено, зависи отъ нашитѣ минали условия. Каквото сме правѣли въ миналото, каквото сме чувствували въ миналото и каквото сме мислѣли въ миналото - туй е сега създадено. За бждеще има много да се работи. Още хиляди години има да се работи. Вие по нѣкой пѣтъ искате да бждете ангели. Докато станете ангели, пѣкъ и докато станете светии. Вие имате погрѣшно разбиране за светиитѣ. Светията, дето и да го туришъ, веднага може да се приспособи на условията. Дето и да го турите, и при най-мжчнитѣ условия, веднага се справя. Знание има. Знае въ дадения случай какъ да постѣпи. Ние сега светията го вземаме като богаташъ, да онаследимъ

нѣщо, да разполага съ милиони. Такова светийство нѣма. Има добродетели, които сж онаследени, има добродетели, които човѣкъ самъ е добилъ. Казвамъ: Ония добродетели, които сами добивате, тѣ сж ценни. Онѣзи, които не може да ги добиете, вие нѣмате знание какъ трѣбва да се употрѣбятъ. Запримѣрь: ако сега на васъ ви дагатъ една хубава цигулка на Страдивариусъ, която струва нѣколко милиона лева, какво ще направите? Ще посвирите една-две години, после ще кажете: "Толкозъ пари струва, я да я продадемъ, да си уредимъ живота". Ще я продадете.

По този начинъ като се говори, не искамъ да критикувамъ работитѣ. Казвамъ: Този е добѣрь, онзи е добѣрь. Всички хора сж създадени да бждатъ добри, но всички не сж добри. Всички хора сж създадени да бждатъ богати, но всички не сж богати. Всички хора сж създадени да бждатъ здрави, но всички не сж здрави. Причината е въ самитѣ тѣхъ. Сега мнозина отъ васъ не сте здрави. Нѣкой ще каже, че го боли рамото. Влѣзли сж нѣкакви неорганизираны вещества между ставитѣ и ставитѣ, като се движатъ, тѣ образуватъ възпаление, спѣватъ кръвообращението. Или пѣкъ става свиване на вашитѣ капилярны сждове, кръвьта не може да функционира. Има много причини, сега азъ имамъ цѣрь* за всичкитѣ хора. Туй е много казано. Панацея* имамъ. Ако се приложи туй, което азъ зная, на васъ, тогава всичкитѣ лѣкари какво ще правятъ. Има цѣрь да направя всичкитѣ хора добри. Какво ще правятъ тогава адвокатитѣ, кого ще защитаваатъ? Хората нѣма да се сждятъ, какво ще правятъ тогава сждиитѣ? Имамъ знание да направя хората да не грѣшатъ. Но щомъ не грѣшатъ, нѣма да се раждатъ на земята. Какво ще правятъ майкитѣ, какво ще правятъ бацитѣ? Въ единъ грѣшенъ свѣтъ има много бащи, понеже свѣтътъ е грѣшенъ. Щомъ хората станатъ праведни, нѣма вече да има нужда отъ бащи и майки. Първиятъ баща създалъ доброто, вториятъ баща създалъ злото. Първиятъ баща прояви любовта, вториятъ баща прояви омразата. Първата майка про-

яви лобовъта, втората майка прояви омразата. Че какъ тѣй? Онази лъвица, която ражда своето лъвче, не отива ли да вземе детето на овца и го изѣда? Защо ходи да взема другитѣ деца? Кой я научи сега? Казвате: "Господъ". Значи на Господа му останала работа да иде да я учи какъ да яде децата на другитѣ. Казвате: "Господъ направи това". Вие обичате да одумвате хората. Кой ви научи? Вие сами се научихте да одумвате. То е изкуство. То е цѣлъ адвокатъ, прокурорътъ завежда дѣло, казва: "На основание на това направилъ туй, направилъ онова". Искашъ да го оправдаешъ, говоришъ добро за човѣка. Пакъ си прокуроръ. По нѣкой пжтъ хората сждятъ другитѣ, но по нѣкой пжтъ осжждатъ себе си. Значи това сж положения въ природата, които ни заставятъ да влѣземъ въ едно неестествено състояние. Най-първо ще приложите върху себе си правилото, ще си кажете: "Господъ ме е създалъ добре. Ако има нѣкакъвъ дефектъ, той е отъ мене". Ще търсишъ причината въ себе си. Ако ти намѣришъ истинската причина оттамъ, отдето си се отклонилъ, веднага недоразуменията, които имашъ въ себе си, ще изчезнатъ. Всѣкога, когато човѣкъ се е отклонилъ отъ правия пжтъ, веднага настава една вътрешна тъмнота, започва да не разсжждава. Недоглежда работитѣ. Най-първо става внимателенъ къмъ себе си. Своитѣ погрѣшки не вижда, вижда погрѣшкитѣ на другитѣ. Всички външни погрѣшки на хората, тѣ сж твои погрѣшки. Ако Адамъ сега дойдеше въ свѣта, всичкитѣ погрѣшки, които сега сжществуватъ, на кого сж? Ако Ева дойдеше, всичкитѣ погрѣшки сж тѣхни. Тѣ ги направиха. Тѣ сж се скрили сега нѣкъде и децата страдатъ. Пакъ тѣ сж причината. Причината сме ние. Единъ веднажъ ме пита: "Кой е причината на грѣха?" Казвамъ: Ти си причина. Ти си първиятъ Адамъ, който съгрѣши въ рая заедно съ Ева. Ти сега оправи себе си, да се оправи цѣлия свѣтъ. Цѣла бъркотия има. Били ли сж всичкитѣ хора съ Адама, или не въ рая - цѣлъ философски въпросъ е, който не е разрешенъ. Единъ приематъ, че всичкитѣ хора

съ Адама сж съгрѣшили. Други твърдятъ, че всички не сж съгрѣшили, но по причина на Адама, и тѣ съгрѣшили после. Сега въпросътъ е били ли сте въ рая да съгрѣшите или не сте били. Сега нищо не помните. Нѣкой отъ васъ помните ли да сте били въ рая? Не помните.

Да дойдемъ до научната страна. Имате линията АВ, права ли е? Не е права. Гърбава е. Азъ я чертахъ за права, но тази АВ е права. Защо линията, теглена съ линия, е по права отъ тая, теглена само съ ржка? Коя бихте предпочели? Имате линия 1 и 2. Коя бихте предпочели? Първата линия е мека, втората е остра. Едната линия е гъвкава, другата е права. Тази, правата, линия ще те бутне, ще каже: "Право трѣбва да вървишъ, какво ще се огъвашъ". Сега това сж тълкувания.

Казвамъ: Въ васъ има едни линии, които не сж събудени. Казвамъ: Да ги събудите сега. Вие досега сте работили съ нѣкои отъ вашитѣ способности и чувства, не работите съ цѣлия си умъ, не работите съ цѣлото си сърдце и не работите съ цѣлото си тѣло. Много нѣща въ васъ има спѣщи. Нѣкой казва: "Като умремъ, ще идемъ въ оня свѣтъ, че като се преродимъ, за бждеще". Не е лошо това. Една работа може да я свършишъ за 10 години, за една година, за единъ месецъ, за единъ день. До слънцето съ краката на свѣтлината се отива за 8 минути, съ краката на единъ най-бързъ тренъ*, който имаме, се отива за 250 години, а съ биволска кола - за нѣколко милиона години. Нѣкой казва: "Милиони години се движа". Казвамъ: Съ биволска кола си се движилъ. Не че много е направено. Казва: "Дълъгъ животъ живѣхъ, сто години". Ако съ една биволска си се движилъ, какво си свършилъ? 120 години си живѣлъ, 120 пжти земята обиколила около слънцето. Изчислете за 120 години колко километра е изходилъ човѣкъ. После, въ 120 години колко слънцето е изходило? Това трѣбва да изчислимъ. Сега нѣкои отъ васъ започватъ да

мислятъ, че сж закжснѣли. Хората казватъ: "Ние остарѣхмѣ". Казвамъ: Остарѣли сте, но не сте поумнѣли. Всѣки, който не е поумнѣлъ, споредъ мене на хакерене* е остарѣлъ. Старостъта е единъ процесъ и младостъта е единъ процесъ. Човѣкъ е извѣнъ старостъта и извѣнъ младостъта. Въ началото на пжтия е младиятъ, въ края на пжтия е стариятъ. Седите нѣкой пжтъ и ви нападне тжга, обезсърчение, обезмисли се животътъ.

Въ своитѣ изследвания, веднажъ се спрѣхъ при една стара баба, 85 годишна. Виждамъ едно правилно лице, много хубавъ носъ, хубава брадичка, хубава уста. Виждамъ млада, като е била, е била хубава. Сега е стара, но пакъ има една свежестъ. Зная какъ да ѝ говоря. Тя седи и ми разправя: "Обезмислилъ се животътъ ми, нѣма какъ да ме интересува. Едно време млада бѣхъ, играехъ на хорото, момцитѣ ме интересуваха. Като погледна очитѣ, носа на всички, знаехъ какъ да се въртя, знаехъ какъ да си турямъ китката, знаехъ какъ да си завързвамъ чумбера*. Пъкъ всичко мина. Онзи момъкъ замина за другия свѣтъ, пъкъ другитѣ момци, които едно време хвърлѣха очи на мене, сега не може да ходятъ, не може да дойдатъ при мене. Азъ да уда, да ги търся, срамъ ме е". Казвамъ: Хубавъ писателъ би станалъ отъ нея. Казва: "Да си замина за другия свѣтъ". Азъ искамъ да събудя интересъ въ нея. Казвамъ ѝ: Знаешъ, че азъ зная едно изкуство за подмладяване. Изведнажъ тя се заинтересува, казва: "Да не би да ме изпитвашъ?" Не, зная. Може да те направя на 19 години. Тя изведнажъ започна да мисли. Рекохъ: Азъ може да те подмладя. Азъ може да те подмладя, но я ми кажи, какво ще направишъ? Ще идешъ ли на хорото? Понеже туй си го правила вече. Сега ще те подмладя, ако ми кажешъ какво ще правишъ. - "Остави ме да помисля". Не, не, сега ми кажи. - "Не зная какво ще правя. Може да обещава нѣщо и да не мога да го направя, може да сгрѣша". Казвамъ: Затова и азъ нѣма да ви подмладя.

Старостъта е едно противоречие на ума, на наше-

то сърдце и на нашите постъпки. Даже ако човекъ би живѣлъ споредъ Божия законъ и 120 години, той пакъ щѣше да бѣде свежъ. Ще си замине безъ да има нужда да му помагатъ хората. Той ще бѣде като имотенъ човекъ, който ще си продаде имането и ще иде въ другия свѣтъ. Ако нѣма срѣдства, тогава ще търси срѣдства отъ другите.

Та сега какъ трѣбва да се подобри положението? Нѣкой казва: "То се видѣло". Ако сте единъ грънчаръ, трѣбва да проявите вашето изкуство. Ако сте единъ шивачъ, трѣбва да проявите вашето изкуство. Ако сте единъ говорителъ, трѣбва да проявите вашата речъ. Ако сте единъ художникъ, трѣбва да проявите вашето художество. Трѣбва да проявите каквото да е, занаятъ, трѣбва да направите едно подобрене. Ако сте единъ финансистъ, трѣбва да проявите изкуството си. Но опасността ето кѣде седи. Онзи финансистъ цѣлия день като молецъ като застане надъ книгата, цифрите ги събира. Ако го питате нѣщо за природата отвънъ, него не го интересува. Интересуватъ го само числата на бюджета. Че то не е нито въ клинъ, нито въ ржавъ. Този бюджетъ нищо нѣма да му донесе. Вие седите и разрешавате единъ вашъ плъсъ, недоволни сте. Вие сте финансистъ, занимавате се съ себе си. Какво има хубаво въ природата, не си подигате главата нагоре. Казвате: "Господъ ме е забравилъ". Действително глухите хора, на които Господъ говори и тѣ не разбиратъ, Господъ ги е забравилъ. Слѣпите хора, които не виждатъ, Господъ ги е забравилъ. Всички, които осакатъ себе си, Господъ ги е забравилъ. Турилъ ги е за ремонтъ. Слѣпите - за ремонтъ, болните - за ремонтъ, всички тия ги е турилъ за ремонтъ. Здравите, които остава-тъ, на тѣхъ казва: "Дайте имъ работа". Та сега за какво сте - за ремонтъ или за работа? Азъ ви говоря за работа. За ремонтъ има много.

Сега има много нѣща, които трѣбва да се събудятъ въ васъ. Трѣбва да се събудятъ нови интереси. Защото, ако сега ви попитамъ: Какво бихте поускали отъ мене?

Ако ви кажа: Пускайте една гарба отъ мене, какво ще пускате? Ще пускате като всичкитъ хора, повечето ще искате да станете богати. Нѣкои отъ васъ ще искатъ да станатъ красиви, силни и т.н. Не зная колцина отъ васъ ще поискатъ това, което ви трѣбва. Ние сме изправени предъ Бога. Казва Господъ: "Какво искашъ?" Ти искашъ това, което не ти трѣбва. Ти искашъ здраве, но здравето е въ тебе. Тебе ти трѣбва умение какъ да пазишъ здравето си. Икашъ да бждешъ уменъ. Имашъ въ себе си всичкитъ условия да бждешъ уменъ човѣкъ, имашъ отлична глава. Тази глава не си я турилъ на работа. Икашъ да бждешъ добъръ. Имашъ отлично сърдце, тури сърдцето си на работа. Разсжждаваме ние и казваме: "Този човѣкъ е лошъ". Лошитъ хора, това сж материалъ, отъ който ще направите вашитъ грънци. Ако не знаете да направите грънцитъ, вие ще се окаляте. Ако знаете да правите грънци, ще си уредите работитъ си. Лошото въ свѣта е онава, което не е организирано. Онази материя, която не е организирана, е лоша. Организирана(та) материя е добра материя. Организираниятъ човѣкъ, въ този смисълъ, е добъръ човѣкъ.

Сега всички трѣбва да се впрѣзнете на работа. На нѣкои отъ васъ паметта е слаба. Защо? Защото умътъ и сърдцето сж въ противоречие. Нѣкои отъ васъ не знаятъ да пѣятъ, защото слухътъ не е развитъ. Нѣкои отъ васъ не могатъ да бждатъ художници, защото недовиждатъ. Знаете, колко добре е човѣкъ да вижда? Мнозина сж ми казвали: "Много ми хареса този човѣкъ". Питамъ: Какви сж очитъ? - "Не видѣхъ". Какви сж веждитъ? - "Не видѣхъ". Лицето, носътъ какъвъ е? - "Не зная". Като срещнете единъ човѣкъ, да видите лицето му, очитъ, носа, брадата, прѣститъ му какви сж. То е сжщественото. Като срещнете единъ човѣкъ, най-първо питамъ: Съ какви грехи бѣше облѣченъ? Той билъ въ бѣли грехи, казва: "Съ червени грехи бѣше". Нѣкой пъкъ ще разправи грехата какъ била направена, яката, всичко ще види. Всичкитъ хора ед-

накво не гледатъ. Има хора специалисти само за шапки. Наблюдавалъ съмъ жени въ своитѣ наблoдения - ще види всѣка жена съ каква шапка е била, ще види формата ѝ. Другъ не наблюдава шапкитѣ, тя е специалистка по шапкитѣ. Другъ е специалистъ по ржкавицитѣ, какви сж шапкитѣ - не знае. Трети е специалистъ за роклитѣ какви сж. Малко хора съмъ срѣщалъ да обръщатъ внимание на цѣлия човѣкъ. Шапкитѣ какви сж, ржкавицитѣ, лицето - на тѣхъ обръщатъ внимание.

Та най-първо създайте въ себе си, като видите единъ даровитъ човѣкъ, единъ музикантъ, той ще събуди въ васъ едно музикално чувство; единъ художникъ ще събуди художествено чувство; единъ ораторъ - едно ораторско чувство; единъ добродетеленъ човѣкъ ще събуди добродетель. Не е нѣщо външно. Всѣки човѣкъ, когото вие срѣщате въ свѣта, той ще ви предаде нѣщо. Добритѣ, умнитѣ хора ви предаватъ, тѣ сж, чрезъ които Божественото начало се явява, не само външно да бждемъ добри. Добродетельта е като изворъ, който (е за) тебе. Като срещнешъ добъръ човѣкъ, той дава, нищо не взема. Тѣзи, които нѣмаатъ, всѣкога искатъ да бждатъ добри, да бждатъ умни, тѣ само взематъ. Онѣзи, които иматъ, раздаватъ. Като срещнете праведенъ, вземете отъ него. Казватъ: "Да съмъ като него". Ти да си като него, значи постоянно да давашъ. Трѣбва да мислишъ като него, да не вземашъ. Ще работишъ. Човѣкъ трѣбва да работи върху себе си. Срѣщате единъ уменъ човѣкъ, вие не знаете да се ползвате. Въ васъ влѣзе едно състезание: "Защо да не съмъ уменъ като него?" Или музикантътъ свири, художникътъ прави картини. Ако вие събудите въ себе си новитѣ нѣща, вие ще се подмладите и една нова енергия ще влѣзе въ васъ. Има нѣкои мѣста небутнати въ васъ. Трѣбва да ги разбутате, за да се подмладите. Опитвали ли сте се нѣкой пжтъ да се върнете въ живота си? Онѣзи, които заминаватъ въ другия свѣтъ, 45 години имъ взема само да се занимаватъ съ живота си. Онова, което е непотрѣбно,

го изхвърлят и малкото, което остава, съ него го пращат на земята пакъ. Раждатъ се и пакъ започватъ живота си изново. Другото остава въ архивата, той го носи съ себе си.

Сега вие имате желанието да станете възрастни. Казвате: "Дете нѣма да бжда". Значи не трѣбва да бждешъ едно глупаво дете, но трѣбва да бждешъ единъ глупавъ старецъ. Защото за глупавото дете има шансъ да се поправи на земята, за глупавия старецъ нѣма шансъ. Глупавото дете се поправя въ живота, но глупавиятъ старецъ само смъртта може да го поправи. Затуй ви препоръчвамъ да станете деца, за да имате шансъ. Ако сте отъ глупавитѣ старци, смъртта ще ви поправи. Казва: "Ако не станете като децата, не можете да влѣзете въ Царството Божие". Ако ти въ себе нѣмашъ онова лѣбопитство на детството да учишъ, да ти е приятно. Вие старитѣ нѣкой пжтъ, като видите младото момиче, обърне ви се сърдцето. Може да искате да бждете млади, но радвайте се на младото момиче, като че вие сте. Вие не може да бждете тъй радостни. Обичайте младитѣ, за да се подмладите. Обичайте добритѣ стари, за да поумнѣете. Ти не може да се подмладишъ, ако не обичашъ. Ти не може да поумнѣешъ, ако не обичашъ. Ще обичашъ младия, ще обичашъ стария. Стариятъ, въ умствения свѣтъ, е младъ. Младиятъ, въ свѣта на любовта, е младъ. Три вида младостъ има. Тази любовъ, за която ви говоря, то е онази вѣчната Божествена младостъ на любовта. Вѣчната Божествена младостъ на любовта, вѣчната Божествена младостъ на мъдростта и вѣчната Божествена младостъ на истината. Та въ дадения случай ти въ всички свѣтове не може да се подмладишъ. Ти ще се подмладишъ или въ любовта, или въ мъдростта, или въ истината. То е законътъ на обновяването. Вѣчно подмладяване трѣбва да има. Сега започнете съ закона на подмладяването. Случи ви се нѣщо много неприятно. Въ себе си трѣбва веднага да се справите. Казвате, че живѣете въ

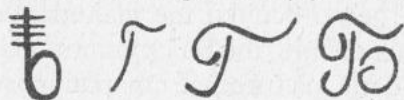
Господа. Туй поправете, което срѣщате, което ви е спънало. Него Господь ви го турилъ на пжтя, то е една задача. Единъ лошъ човѣкъ ви турилъ на пжтя. Въ този лошия човѣкъ е Господь. Казва ти: "Кжде ти трѣгна?" Господь ти казва. Ако Го познаешъ, ще кажешъ: "Господи, кажи ми какво трѣбва да правя?" Какво ще ти каже лошиятъ човѣкъ? - "Я върви съ мене". Единъ разбойникъ казва: "Я върви съ мене". Сега теоретически говорятъ, че Господь е въ всичкитѣ хора, но, като дойдете до лошия човѣкъ, забравяте теорията. Тамъ, въ лошия човѣкъ, защо не Го виждате?

Тукъ преди години дойдоха на Изгръва да преглеждатъ отъ Обществена безопасностъ. Дойдоха горе, седнаха, носятъ оржие, извади револвера, тури го на масата, погледна ме, пѣкъ се поусмихна. Азъ го гледамъ. Казва: "Какво ще се прави? Държава, трѣбва да се служи. Тукъ сме дошли, не сте вие нито разбойници, но туй го носимъ само да плашимъ хората". Като го погледнахъ, Господь говори сега, да не те е страхъ, привидно е това. Бащата, който иска да сплаши детето си, нали привидно става сериозенъ. Отвѣтре не е, но отвѣнъ. Детето, като погледне баща си сериозенъ, то го гледа мило и бащата се отваря, започва да го гладу. Детето познава, казва: "Татко, нѣма какво да ми се сърдишъ, признавамъ погрѣшката си. Каквото ми кажешъ, думата ти на дѣе нѣма да я направя, ще изпълня волята ти". И тъй, не се противете на Божитѣ работи. Имашъ нѣщо въ себе си, изправи погрѣшката. Не се извинявай, да кажешъ: "Условията, че бедниятъ". Но кажи: "Ще изправя погрѣшката си", нищо повече. Туй е законътъ на подмладяването. Навсѣкжде, въ всѣко общество нарочатъ нѣкого. Нѣкого нарочатъ, направятъ го по-добъръ, другия го нарочатъ лошъ и го направятъ по-лошъ. Казватъ: "Много лошъ бѣше, поправи се човѣкътъ". Кой знае? "Много лошъ бѣше" - не забравятъ хората, се помнятъ миналото. Сега онова, което правимъ, то важи за бждеще. Сега грядимъ новото бждеще.

По нѣкој пжтъ азъ ви говоря за любовѣта. Първото нѣщо: човѣкъ трѣбва да премахне ония препятствия, които съществуватъ между Бога и него. То е първото нѣщо. Не трѣбва да уреждате вашитѣ въпроси съ хората, но първото нѣщо - препятствията, които седятъ между неговия умъ, неговата душа, неговото сърдце, тия препятствия трѣбва да се махнатъ. Само тогава може да разберемъ онази Божествена любовъ въ насъ. Въ Божествената любовъ лѣгашъ обремененъ, и умътъ ти е обремененъ, и сърдцето ти е обременено, и животътъ се е обезсмислилъ. Ставашъ сутринята, нѣщо проведрено, има изходенъ пжтъ, показва се една надежда. Сега този пжтъ трѣбва да се подобрява постепенно.

Сега на васъ, сестримѣ, казвамъ да намѣрите отъ Библията всичкитѣ стихове за подмладяването. Извадете всичкитѣ стихове за поумняването, извадете всичкитѣ стихове за подобряването. Та казвамъ: Изваждайте всѣки день ония стихове, които се отнасятъ до подмладяването. Или всѣки день внасяйте по една хубава мисълъ за подмладяването. Кажи си: "Ако съмъ богатъ, какво бихъ направилъ днесъ?" Последенъ сиромашъ си, нѣмашъ петъ пари. Представи си, че си богатъ. Казвашъ: "То не е право". Че като представятъ тамъ, на сцената, една драма, право ли е? Онзи, който представя на сцената, че нѣкој умира, лѣже хората. Не умира ни най-малко. Нѣкој представя, че краде, но не краде. Нѣкој е прокуроръ на сцената, нѣкој, че е нѣкакъвъ царъ, но не е. Туѣ вѣрно ли е? Ако тѣ иматъ право да си представятъ тия работи, защо да нѣмаме право да си (представяме), че сме царе или богати хора. Сега, ако бѣхте милиардери, какво щѣхте да направите? Една тема ще ви дамъ: Ако бѣхъ милиардеръ, какво бихъ направилъ. Я напишете, да видимъ. Ако сте милиардеръ, какво ще направите. Да използваме Божественитѣ блага. Всѣки день си има свои блага. Онова, което днесъ може да използвате, този хубавиятъ день при месечината, която се промѣни. Нощта бѣше прекрасна.

Въ такава нощ единъ астрономъ ще се радва, че може да наблюдава звездитѣ. Всѣки хубавъ, красивъ день носи нѣщо красиво въ живота. Онова, което Богъ е вложилъ, развиите въ себе си. Колко дарби Богъ е вложилъ, на които не сте обърнали внимание. Много добродетели Богъ турилъ въ васъ и вие не сте обърнали внимание. Много способности Богъ ви далъ, на които не сте обърнали внимание. Азъ виждамъ нѣкои отъ васъ можеха да бждатъ отлични пѣвци. Нѣкои отъ васъ бихте били голѣми художници, нѣкои бихте били оратори, да говорите. Нѣкои отъ васъ сте критици, тъй на мѣсто критикувате. Критикъ наричамъ онзи, който знае да изчиства лекетата. Нѣкое леке така да го махне, да остане грехата чиста. Критикуватъ на нѣкой човѣкъ стила, нѣкоя дума турилъ не на мѣсто, глаголътъ или мѣстоимението не е на мѣсто. Или запетаята, или точка и запетая, или нѣкжде две точки не сж турени на мѣсто. На български по-лесно се пише, но на български знаешъ колко мжно се пише. Съвременнитѣ хора могатъ по онова, което пишете, да познаятъ вашиятъ характеръ. Ако пишете нѣщо и въ началото си писалъ тънко и после си го надебелилъ, или започналъ си дебело и свършвашъ тънко - по това ще сждятъ за тебе. Почеркътъ ти показва какъвъ е твоятъ характеръ, дали си щедъръ, дали си ученъ, дали си дребнавъ, дали можешъ да свършвашъ работата до край или не. Мнозина се оплакватъ, че издате по една буква. Нѣкой отъ васъ издате Ъ, туряте Е. Нѣкжде вмѣсто еръ малъкъ туряте еръ голѣмъ. На английски какъ пишете Т-то, или на български какъ пишете Е-двойно (Ѣ)? Отъ това кжде пишете чертичката, по-горе или по-долу,

накъ показва характерътъ какъвъ е. Нѣкой пише Г-то

главно голѣмо, какво показва това? Това означава голѣмо тщеславие. Нѣкой го пише много скромно. Нѣкой напише Б-то така, тогава тщеславието е и отзадъ и отпредъ. Това сж мнение на графолозитѣ. Не може безъ тщесла-

вие, но да не е извън мърката, да е на място. "Не от човѣцитѣ, но търсете слава отъ Бога". Търси слава, която ще ти дава постоянно. Да търсимъ чувства и способности, които ще бждатъ постоянни, че като идемъ въ другия свѣтъ, тѣ да ни последватъ. Нѣкои нѣща, следъ като заминемъ, ще ги напуснемъ. Има нѣща, които насъ не ни сж потрѣбни. Запримѣрь: да обичашъ да се сърдишъ, то е непотрѣбно. Ако идешъ нѣкжде между добритѣ хора, ти имашъ изкуството да критикувашъ, ти си голѣмъ критикъ. Живѣлъ си между невежи, критикувалъ си ги, влѣзалъ си между учени хора, всичкиятъ сж специалисти, никои не прави погрѣшка, кого ще критикувашъ? Ти ще се учишъ отъ тѣхъ. Като погледнешъ, всичко написано хубаво. Най-после ще кажешъ: "Вече тукъ нѣма място за критика". Започвате да живѣете въ свѣта на умнитѣ хора, какво ще критикувашъ? Щомъ се критикувате, вече азъ зная де живѣете. Щомъ не се критикувате, всички сж умни. Какво ще критикувашъ художниците? Казва: "Знаешъ какво нѣщо е старъ човѣкъ". Рекохъ: Не зная. Казва: "Да ти не дава Господъ да знаешъ". Старецътъ прави смущение на хората. Казва, че е остарѣлъ, той е на 45 години, тамънъ човѣкъ за работа. Или на 60 години е, тамънъ човѣкъ за работа. На 120 години е, тамънъ ученикъ да бжде. Казва: "Остарѣхъ". За старостъ да не става дума. Нѣма кандидати за старостъ. Голѣмъ цензъ се изисква за стари хора. Въ небето има едва 24 старци. Цѣла една епоха отъ милиони години едва образува единъ старъ човѣкъ. Вие сега всички сте станали кандидати стари да станете. За деца има място, но за стари нѣма. Съжалявамъ, че сте турили кандидатурата си, дето всички ще фалирате. Всички, като идете въ другия свѣтъ, ще ви скжсатъ. Защото има шансъ да бждете деца, да бждете старци нѣма шансъ. За земята е тѣй. Въ далечното бждеще, въ вѣчността може би ще ви се даде нѣкога.

Малко музика сега. Да изпѣемъ "Тжги, скърби". *Учительтъ пѣе и ние пѣемъ "Тжги, скърби". Учителътъ сви-*

ри "Братство, единство", "Време е да вървимъ" и ние ги изпѣхме. Следъ това изпѣхме "Давай, давай"/. Тази пѣсенъ пѣете по-добре. Изпѣхме и "Махаръ Бену Аба"/.

Човѣшката мисль върви по една музикална линия и човѣшкитѣ чувства вървятъ по музикална линия. Лошитѣ мисли, лошитѣ чувства оставятъ голѣми отпечатьци, бразди вътре. Видите нѣкой човѣкъ, счупилъ му се кракътъ, пукнала му се главата. Всичко туй оставя голѣми отпечатьци. Много пжти хората сж свикнали да гледатъ, когато колятъ нѣкоя кокошка или нѣкое животно. То оставя едно впечатление. Видишъ нѣкое цѣтме откъснато. Всичкитѣ тия малки работи следъ време даватъ много лоши резултати. Хранете въ ума си красивото, което да остане въ ума ви. То е здравословно. Пъкъ има нѣща, които не трѣбва да ги държишъ въ съзнанието си. Нѣкой пжтъ си недоволенъ. Изхвърли недоволството отъ себе си. Помисли, че ти живѣешъ при едно сщество, което е всѣкога доволно, съвършено, въ Бога живѣешъ. Ти се мжчишъ. Ако въ Бога ние се мжчимъ, какво ни очаква тогава? Въ ума си дръжте хубавитѣ лица на всичкитѣ добри хора. Нека тѣ сж на първо мѣсто. Като влѣзете въ църквата, тамъ сж само образи на светици, нѣма престѣпници. Въ тази църква дръжте най-хубавитѣ икони вътре. Хубавитѣ мисли сж икони, хубавитѣ чувства сж икони, хубавитѣ постѣпки сж икони. Ти направилъ нѣкакво добро, то вече (е) цѣлъ единъ образъ. Помогнешъ на единъ беденъ човѣкъ отъ любовъ, то е вече цѣлъ единъ образъ. И двамата сте нарисувани. Ти както си направилъ доброто, и двамата сте нарисувани. Единъ день ще видишъ кжде си направилъ доброто. Ти ще се измѣнишъ, като се видишъ. Ще мислишъ, че не си ти. За всички добри направени работи нѣкой пжтъ казваме: "Не е мое". И за лошитѣ работи казваме: "Не е мое". Единъ день ще познаемъ, че доброто, което сме направили, сме ние и лошото, което сме направили, сме ние пакъ. Та лошото ще го хванете да ви даде сила, както сегашнитѣ учени хора взематъ отровата на змиитѣ и

лѣкуватъ най-лошитѣ болести. Злото ще го хванете, ще му извадите отровата, съ нея ще се лѣкувате. Ще направите аптека. Тогава ще турите змиитѣ на работа.

Да кажемъ следниятъ стихъ: "ДА ПОЗНАЕМЪ ТЕБЕ ЕДИНАГО ИСТИНАГО БОГА И ХРИСТА, КОГОТО ТИ СИ ПРАТИЛЪ". /три пжти/.

Да познаемъ Този, Който ни е далъ всичко, е най-хубавото.

XX година

19.Лекция на Общия Окултенъ класъ

12 февруарий, 1941год., 5 ч.с., Срѣда

Изгрѣвъ.

СЛУШАЙТЕ СЪВЕТА

Отче нашъ.

Изпѣйте *“Махаръ Бену Аба”*.

Имахте темитѣ:”Ако съмъ милиардеръ, какво ще направя?” и “Правиятъ и кривиятъ пжтъ”. Ако съмъ милиардеръ, какво ще направя? Ако вие имате една свѣщъ, какво ще направите? Да дадете конкретно опредѣление. Или ако сте милиардеръ, какво ще направите? Вие мислите, че много може да направите. Но ако имате една свѣщъ, какво ще направите? Ще запалите свѣщъта да ви свѣти. Ако сте единъ милиардеръ, имашъ единъ умъ, какво ще направишъ съ ума си? Ще запалишъ този умъ най-първо да ти свѣти. Вие мислите, че изведнажъ ще направите нѣщо, нѣкакво подобрене въ свѣта. Тогава хората нѣматъ ясна представа какво нѣщо е свѣтътъ. Всичкитѣ сжщества, които Богъ е създалъ, ги направилъ разумни. Нито едно сжщество нѣма нужда отъ васъ. Вълкътъ не се нуждае отъ нѣкакъвъ моралъ, да го учишъ какъ да яде или какъ да се превива, нито да му кажешъ какъ да образува домъ, семейство. Той казва:”И безъ тебе мога да живѣя като вълкъ”. Казватъ:”Искашъ ли човѣшка култура?” Казва:”Мене не ми трѣбва човѣшка култура, азъ ще си живѣя като вълкъ”.

Сега имате понятие за правъ и кривъ пжтъ. Каква е разликата? Единиятъ пжтъ е надолу, другиятъ пжтъ е нагоре. (*Въ оригинала липсва рисунката*). Щомъ слизашъ въ единъ кладенецъ, ти си въ кривия пжтъ. Щомъ излизашъ отъ кладенеца навънъ, ти си въ правия пжтъ. Щомъ влизашъ въ кладенеца, има възможность да се скжса вжже-то нѣкой пжтъ и да паднешъ. Щомъ си влѣзалъ въ кладенеца и искашъ да излѣзешъ, пакъ може да се скжса вжже-то, като излизашъ и пакъ да се върнешъ. Като слизашъ,

може да се скжса вжжето, и като излизашъ - пакъ може да се скжса.

Нѣкой казва: "Азъ да му кажа". Сега азъ, ако ви кажа, ще стане ли нѣкаква промѣна въ васъ? Не. Следъ като ви кажа, синца имате по една свѣщъ, запалите свѣщъта. Какво може да направите? Вие, и безъ туй, може да си запалите свѣщъта. Следъ като ви кажатъ, да си запалите свѣщъта, тогава какво може да ви кажатъ по сжщия пжтъ? Хубаво ги запалете, нека да горятъ хубаво. Гледайте да не димятъ тѣзи свѣщи. Тя, свѣщъта, е направена да дими. Казва: "Твоята свѣщъ дими". Не съмъ правилъ тази свѣщъ азъ, държатъ ме отговоренъ за дима. Държатъ ме отговоренъ нѣкой пжтъ, че не знаете какъ да говорите. Вие накарате нѣкого да направи баница. Той никога не е правилъ баница, не знае пропорцията колко соль, колко сирене да тури. Замѣси тестото и тури една шепа соль въ брашното. Тя солена се не яде, дори горчи. Кжде е погрѣшката? Че си турилъ повече соль. Когато вие критикувате единъ човѣкъ, какво показва, когато турите една шепа соль на критиката? Та нѣкой пжтъ ние се намираме въ положението на Настрадинъ ходжа. Правиль си кжща, качилъ се на покрива, падналъ и си изкълчилъ крака. Взема тояжка и започва да накуцва. Питатъ го: "Настрадинъ ходжа, какъ стана?" - "Качихъ се на покрива, паднахъ, изкълчихъ си крака". Започватъ да му говорятъ: "Че защо не внимавашъ, бива ли така?" Единъ му казва, втори, трети, че защо не се вързалъ съ вжже, че защо това не е направиль, защо онова не е направиль. Всѣки го пита какъ е станала тази работа. Той, като разправялъ, разправялъ, казалъ: "Нѣкой отъ васъ нѣма ли, който да е падаль?"

Имате числото 10, съпоставено съ тия знаци: плось - знака на събирането, на умножението, на изваждане-то и на дѣлението. Значи 10-тѣ, за да се употреби въ свѣта два начина има - положителенъ и отрицателенъ. Каква е разликата, ако съберете 5 5 10; 5 5 25? Каква е разликата между събиране и умножение? Разликата е, ако ти ра-

боти единъ човѣкъ или ако ти работятъ петъ души изведнажъ. Ако ти работи единъ човѣкъ - то е събиране. Ако ти работятъ петъ души - то е умножение. Значи процесътъ се ускорява. Работитѣ въ умножението ставатъ по-бързо, отколкото въ събирането. Сега синца имате желание да направите нѣщо. Нѣкой иска да стане поетъ, не знае какъ се става поетъ. Нѣкой иска да стане музикантъ, не знае какъ се става музикантъ. Или нѣкой иска да стане проповѣдникъ, или свещеникъ, нѣкой иска да стане баща, нѣкой иска да стане майка. Знаете ли, какъ се става баща? Или знаете ли, какъ се става майка? Нѣкой иска да стане синъ или гъщеря. Знаете ли, какъ се става синъ или гъщеря? Има осиновени гъщери и осиновени синове. Каква е разликата между осиновениятъ синъ и осиновената гъщеря? Сега не искаме да показваме знанието си, какво ние знаемъ. Туй знание може да го разправяшъ на хората само веднажъ и тогава ще бжде най-интересно. Ходилъ си нѣкъде въ странство, започвашъ да имъ разправяшъ, интересуватъ се. Втори пжтъ, като имъ разправяшъ, интересътъ нѣма да бжде така голѣмъ. Ако имъ разправяшъ трети и четвърти пжтъ, интересътъ се намалява. Сега нѣма да се спирамъ върху въпроса защо се намалява този интересъ. Може да го обяснимъ по следния начинъ: ти си човѣкъ, който си билъ гладенъ, огладнѣлъ си. Намѣри се единъ твой приятелъ, нахрани те. Тамънъ излѣзешъ отъ него, намѣри те другъ приятелъ, и той иска да те нахрани. Първиятъ, който те е нахранилъ, разправя своята история. Ако дойде други да разправя сжщата история, казвашъ: "Не ми се яде". Той ще каже: "Нали ме обичашъ?" Въпросътъ не е за обичане. Тамънъ излѣзешъ, намѣришъ трети приятелъ, и той иска да те угощава. Ти не си разположенъ да ядешъ. Направишъ една погрѣшка. Срецне те единъ, започва да ти чете моралъ. Тамънъ излизашъ, вече моралътъ ти е четенъ, срѣщашъ другъ, и той започва да ти чете моралъ: "Ти защо направи така?" Трети, четвърти, се ти четатъ моралъ. Пита-

мъ: Каква полза има да ти четатъ сжиятъ моралъ? Едно дете ходило съ една стомна на извора и счупило стомната. Срееще го бащата, казва: "Защо счупи стомната?" Чете му бащата единъ моралъ. Иде при майката, и тя му чете другъ моралъ. Иде при голѣмия братъ, и той му чете единъ моралъ, и голѣмата сестра, и тя му чете единъ моралъ. Стомната е счупена, какво се ползувашъ отъ морала? На това дете всѣки му чете моралъ: защо счупило стомната. Сега кжде е приложението на счупената стомна. Представете си, че на едно дете баща му е далъ едно житено зърно, много ценно, да го пази, да го занесе нѣкъде. Туѣ дете върви до нейде и изгуби зърното. Не може да го намѣри вече. Това дете ще започне да плаче, че зърното се е изгубило, че не може да го намѣри. Туѣ дете трѣбва да чака на това мѣсто и на следната година той ще намѣри зърното, ще се покаже това зърно. Тамъ на мѣстото му ще има 40 стѣрка израснали, на всѣки по единъ класъ и всѣки класъ по 40-50 зърна. Тогава всичко прави 40 класа по 40 зърна, 1600 зърна. Питамъ: Кжде е погрѣшката? Туѣ дете, което изгубило едното зърно, сега има 1600 зърна. Вие му четете моралъ защо го изгубило. Изгубило това зърно, за да се увеличатъ 1600 пжти. Като това дете изгубишъ зърното, само една година трѣбва да чакашъ и ти ще имашъ 1600 зърна. Сега погрѣшката седи, че това дете, като паднало зърното, не го заринало, а пѣкъ минаватъ кокошки, намѣрятъ зърното, глътнатъ го. Тогава зърното отиде. Ако това зърно попадне въ стомаха на кокошката или попадне въ земята при благоприятни условия, то нѣма да произведе сжиятъ резултати. Да допуснемъ сега, че хората се спиратъ върху свои погрѣшки. Спирашъ се върху погрѣшките да свирешъ. Вие, когато започнахте "Махаръ Бену Аба", понеже сте свикнали органътъ или цигулката да ви помага, понеже нѣма тия помощници, току изведнажъ "Махаръ Бену" не върви. Едно колебание има и къмъ края малко се пооправи. Започнахте съ едно колебание. Че и една цигулка, и тя нѣма да взе-

ме вѣрно. Цигуларѣтъ трѣбва да нагласи струнитѣ, времето, ако е влажно, разпуцатѣ се струнитѣ. Ти може да туришъ на сѣщото мѣсто на цигулката и тонѣтъ нѣма да бѣде вѣренъ. Казвамъ: Преди да пѣте, човѣкъ трѣбва да се нагласи малко, всѣки да си има по единъ камертонъ*. Често хората искатъ да знаятъ какво влияние има музиката. Ако една дума не знаешъ какъ да произнесешъ, ти ще си напакостишъ. Една добра дума нѣма да ти напакости, но една лоша дума, ако не знаешъ какъ да я произнесешъ, ти ще си напакостишъ, много може да ти напакости. Ако знаешъ какъ (да) я произнесешъ, тогава нѣма да ти причини пакостъ. Често чувамъ бащата да казва: "Моемо шопарче". Ама тѣй го казва, че не се оскѣрбява детето. Често бащата употребява думата "шопарче", като пипне детето, не казва, че е здраво, казва: "Шопарче". Понеже шопарѣтъ никога боленъ не може да бѣде, винаги е здравъ. Само здравиятъ може да го наречешъ "шопаръ". Този епитетъ е на мѣсто. Или пѣкъ нѣкой пѣтъ ще кажешъ "гължбче", или "моемо пиленце" - има хубави качества.

Казвамъ: При сегашнитѣ условия трѣбва да научимъ ценноститѣ. Всѣка една дума, всѣка една пѣсень, всѣка една постѣпка има своя ценностъ. Сега говоримъ за правъ и кривъ пѣтъ. Правиятъ пѣтъ въ музиката е да знаешъ да пѣешъ. Кривиятъ пѣтъ, ти влизашъ въ кривия пѣтъ и, ако речешъ да пѣешъ, нѣма никой да те слуша. Ако си артистъ и пѣешъ криво, нищо нѣма да ти дадатъ. Ще изгубишъ всичкитѣ разности, които направишъ. Нѣма да имашъ никакви постижения.

Та казвамъ: И въ мисленето е сѣщото. Ако човѣкъ презъ цѣлия си животъ не се научи да мисли, той губи отъ себе си. Нѣкой пѣтъ седимъ и се колебаемъ дали туй, което мислимъ, е право или не. Виждашъ единъ човѣкъ и веднага си съставишъ понятие. Но знаешъ ли, колко мъчно е да си съставишъ понятие за човѣка. Какво може да излѣзе отъ него? Има нѣкой хора, които сж силни на физическо-

то поле, силно тѣло иматъ, но чувствата у тѣхъ сж слаби. Има хора, на които чувствата сж силни, тѣлото е слабо. Има хора, на които умътъ е силенъ, и тѣлото, и чувствата сж слаби. Ние разбираме единъ силенъ човѣкъ, на когото и тѣлото е силно, и чувствата сж силни, и умътъ е силенъ. Разбираме, че тѣлото е здраво, и сърдцето е здраво, и умътъ е здравъ. Подъ думата “здро” разбираме, когато сърдцето функционира правилно. Въ правилното функциониране човѣкъ не се пресиля (въ) работата. Щомъ пѣешъ и ти е приятно, то е здравословно. Щомъ пѣешъ и се безпокоишъ, пѣенето не може да ти даде това, което искашъ. Или ако говоришъ. Да допуснемъ, че вие искате да произнесете думата “добъръ”. На какъвъ тонъ ще я произнесете? Сега всички произнасятъ думата “добъръ”. На какъвъ тонъ я произнасятъ? За да я произнесешъ, какъвъ е музикалниятъ тонъ на доброто? Доброто има свой цѣтъ. Произнасяшъ думата “любовъ”. Любовта има свой тонъ, съ който започва, има особенъ цѣтъ. Вие ще произнесете “любовъ”, но не я произнасятъ съ тона, който има. Онзи цѣтъ, който има, и него не виждатъ. А пъкъ искате да знаете какво нѣщо е любовта. Сега ето какво се разбира. Ако вие сте въ едно разнебитено положение мислено, разнебитени сж мислитъ, разнебитени сж и чувствата ви, и тѣлото ви, вие това го чувствувате. Ако вие въ дадения случай вземете вѣрно основния тонъ на любовта, веднага ще се хармонира ума ви, сърдцето ви и тѣлото ви, веднага ще стане една промѣна. Всичко ще се хармонизира. Но преди да стане туй хармонизиране, вие ще изгубите вашето съзнание. Изгубване на съзнанието и ще минете отъ едно състояние въ друго. Въ първия случай, ако вие сте боленъ, трѣбва да слѣзете на долу, т.е. трѣбва да престанете да мислите за вашата болка. Когато хората боледуватъ, нѣкой пжтъ минаватъ презъ една криза, че изгубватъ съзнанието си. Тогава лѣкарътъ казва, че болниятъ минава една криза, изгубва съзнанието, той не чувствува болката. Казва: “Като ми-

не тази криза, ако може да я мине, започва оздравяването. Ако не може да мине кризата, става влошаването". Ако човѣкъ не може да мине нѣкоя криза добре, слиза въ този процесъ надолу и може да слѣзе толкозъ надолу, че не може да излѣзе. Тогава казваме, че този човѣкъ е безнадежденъ. Казвамъ: Любовта е онзи вжтрешенъ процесъ, който поставя мислитѣ на тѣхнитѣ мѣста, поставя чувствата на тѣхнитѣ мѣста, поставя и здравословното състояние на човѣка на мѣсто. Ако дойде любовта въ тебе, ще дойдешъ въ меки трептения, въ тебе ще се зароди желание да ядешъ и вече ти е сладко яденето. Искашъ да пиешъ, но следъ като пиешъ вода, имашъ единъ сладкъ вкусъ. По нѣкой пжтъ ядешъ, но не ти се яде. Ти не си взелъ вѣренъ тонъ на любовта, не действува. Тогава става човѣкъ и казва: "Не ми се яде". Канятъ го за едно, канятъ го за друго, не му се яде. Като дойде любовта, човѣкъ избира своята храна. Щомъ вземешъ вѣренъ тонъ, веднага любовта ти пошушне каква храна ти трѣбва на тѣлото. Като вземешъ вѣренъ тонъ, любовта веднага ти пошушне какво чувство ти трѣбва. Като вземешъ вѣренъ тонъ, ще знаешъ и коя мисль е вѣрна въ дадения случай, съ която трѣбва да започнешъ. Щомъ се колебаешъ, тонътъ не е вѣренъ. При туй разбиране ние щѣхме да имаме съвсемъ друго възпитание. Станешъ сутринъ, не знаешъ какво да правишъ. Трѣбва да вѣрвашъ. Вѣрата е законъ за ума. Казва: "Ти трѣбва да се надявашъ". Надеждата е законъ за тѣлото на човѣка. Любовта е законъ за чувствата, за сърцето на човѣка. Ако вѣрата не може да нагласи твоя умъ, ако надеждата не може да нагласи твоеото тѣло, твоята воля, ако любовта не може да хармонира чувствата, да хармонира биенето на сърцето, защото често пулсътъ не е равномѣренъ. Нѣкой пжтъ удря сърцето два пжти, после забави се и има единъ ударъ, пакъ удари два пжти, не е хармонично биенето. Пулсътъ бие съ прескачане, не е онзи равномѣренъ пулсъ - тупъ-тупъ. Казвамъ: Като станешъ сутринъ, ще пипне-

ишъ пулса си, да видишъ какво е състоянието на сърдцето. Ако сърдцето не бие равномерно, ще се уплашишъ. Нѣкжде сърдцето е стѣгнато, ще се отпуснешъ. Има едно мѣсто въ мозъка, ако се бутне - сърдцето започва да бие много бързо. Има особенъ центъръ, поставенъ въ мозъка, който регулира движението на сърдцето нормално 72 удара. Нѣкой пжтъ този центъръ не регулира движението. Тогава сърдцето бие 80, 90, 100, 150 пжти. Изобщо, когато се набере много нечиста кръвъ, нечистата кръвъ усилва движението на сърдцето, пулсътъ се усилва. То както единъ човѣкъ вървѣлъ полекичка, пѣкъ закжснѣлъ, и за да стигне навреме, вземе да тича, дава единъ юрушъ*, заморява се. Често ние, като не спазваме Божия законъ, по нѣкой пжтъ се сплашваме, че тази работа не върви. Като се уплашимъ, сърдцето започва да бие бързо. Като започне сърдцето бързо да върви, тебе ти се прекжсватъ краката. Освенъ, че бързо не може да вървишъ, но никакъ не може да вървишъ. Нѣкой, като се уплаши, никакъ не може да върви. Нѣкой, като се уплаши, като заякъ бѣга.

Та казваме: "Правиятъ пжтъ". Въ туй отношение религията е една наука за урегулиране на човѣшкото сърдце. То е религия. Религия въ правата смисълъ е да бие сърдцето равномерно. Ти, ако си добъръ, сърдцето бие по единъ начинъ. Ако дойде любовта, гамата се измѣня, пулсътъ не е сжщиятъ. Когато ти дойдешъ до въпроса на истината, сърдцето ти нѣма да бие по сжщия начинъ. Има различие въ пулса. Всичкиѣ състояния, това не е изследвано въ психологията, всичкиѣ състояния се различаватъ по пулса на човѣшкото сърдце. Въ даденъ случай различно число сж ударитѣ на сърдцето при единъ любовенъ актъ, отъ ударитѣ, когато искашъ да бждешъ добъръ. Сборътъ отъ ударитѣ на любовта се различава отъ сборътъ на ударитѣ на доброто. Когато ставашъ лошъ, пакъ се различаватъ ударитѣ. Отъ степенята на погрѣшка се различаватъ ударитѣ на сърдцето. Тѣй щото има една лента, на която се отбелязватъ ударитѣ и по тая лента

можешъ да знаешъ какво е било твоеото състояние. За бждеще ще имаме цѣли ленти, като погледнете на тѣхъ, ще знаете какво е било вашето състояние. Та казвамъ: Въ възпитанието трѣбва да се измѣнятъ ударитѣ. Запримѣрь: вие сега, като си създадете любовно състояние, вие нѣмате ясна представа. Като ви говорятъ за любовта, вие се свените, защото имате за любовта едно чувство, което не е никаква любовъ. Знайте, че има една пресиленa любовъ, цѣла шепа солъ е турена. Пъкъ има една безсолна любовъ, никаква солъ не е турена, забравили сте да турите солъ. Тогава, ако на мене ми дадатъ една пресиленa любовъ, какво ще направя? Ще я налѣя въ едно шише и като дойде нѣкой, по една лъжица ще я дамъ въ една тенджерa. Като я туря, като размия любовта - става супа. Ако съвсемъ нѣма солъ, тогава отъ мене зависи. Пакъ я турямъ въ шишето, ще ѝ туришъ солъ, колкото ти искашъ. Сега въ всичкитѣ хора има едно желание да поучаватъ любовта. Любовта не трѣпи никаква поука. Ние грѣшимъ. Като обичашъ единъ човѣкъ, започвашъ постоянно да го учишъ туй да не прави, онуй да не прави. А пакъ любовта никакъ не обича да ѝ даватъ съвети. Тя нѣма време да я морализиратъ. Времето ѝ е така заето, че нито една хилядна отъ секундата нѣма време да ѝ говоришъ. Ти искашъ да я спрешъ. Тогава тя оставя нѣкой заместникъ, нѣкой свой секретаръ, казва: "Каквото искашъ да ми кажешъ, кажи на него". Тя си върви по работата. Запримѣрь: вие се спирате и казвате: "Ти не ме обичашъ". Какво разбирате подъ думитѣ "Ти не ме обичашъ"? Нѣмате една ясна представа. Че азъ разбирамъ много конкретно. Казвамъ: Ти не ми давашъ хлѣбъ. Далъ ми човѣкътъ една филия. Казвамъ: Много малко ми давашъ. Законътъ на любовта е и колкото житено зърно да ти даде, нѣма да казвашъ, че малко ти е далъ. Любовта е магична. Малката хапчица, тя я прави цѣлъ самунъ, винаги прави нѣщата цѣли. Половини работи нѣма, една малка частъ ще я направи цѣла, половинъ не дава. Ако дойде законътъ

на любовъта, всичко става цѣло.

Най-първо вие седите и се съмнявате въ Бога. Нѣкой пжтъ васъ ви е страхъ отъ Господа. Като се молите, охранявате се. "Господи", казвашъ, но охранявашъ се да не би Той да направи една погрѣшка, криво да те разбере. Иде ми единъ разказъ, който разказваше Милаки Георгиевъ. Единъ българинъ, шопъ отъ софийскитѣ села, отишълъ въ Цариградъ и станалъ слуга при единъ отъ турскитѣ паши. Десетъ години му служувалъ. Пускалъ отъ пашата да му даде отпускъ да види роднинитѣ си. Далъ му отпускъ, но му поржчалъ да се върне точно навреме. Ако не дойде навреме, щѣлъ да го обеси. Обещалъ той да се върне навреме. Дошълъ въ софийско, яли, пили, минало времето, закъснѣлъ. Не може да стигне навреме въ Цариградъ. Като стигналъ до Пловдивъ, започналъ да се моли, да чуе Господъ молбата му и да му прати помощъ, да стигне навреме въ Цариградъ, да го не беси пашата. Мислѣлъ си да се намѣри нѣкой конь. Иде единъ турски суббашия*, качилъ се на коня и едно конче върви подиръ тѣхъ. Настига българина и му казва: "Я вземи това конче да го носишъ". Той си го турилъ на врата си и си казва: "Господи, азъ ли не знаехъ какъ да се моля или Ти не ме разбра?" Работата станала лоша. Освенъ, че коньтъ не дошълъ той да се качи, но и кончето се качило на врата му.

Често вие, като говорите за любовъта, натоварвате се съ конче на врата. Работата не върви. Когато обичате, съветъ не му давайте. Обичашъ ли, направи ли погрѣшка, затвори си очитѣ и на погрѣшката му не обръщай внимание. Щомъ дойдете до любовъта, не търсете никаква погрѣшка. Всичкитѣ нещастия произтичатъ, че ние коригираме любовъта въ дома. Че не се обичатъ хората, че братя и сестри не се обичатъ. Този начинъ, оставете го настрана. Извънъ любовъта може да правите бележка, колкото искате, намѣсто сж. Въ любовъта всичкитѣ бележки, които правите, не сж намѣсто. Разправяте, че въ любовъта е Господъ. Какъвъ съветъ ще давашъ на Гос-

пода? Господь, Който обича този човѣкъ, ти ще идешъ да учишъ отъ него. "Господи, не става тъй, ти много му давашъ". Не давайте съветъ на Господа, учете се отъ него. Като идешъ тамъ, щомъ видишъ, че нѣкой човѣкъ направи погрѣшка въ любовта, трѣбва да знаешъ, че си въ свещено мѣсто и ще чуешъ гласа на Господа, Който казва: "Изуй обувката си, защото мѣстото, на което седишъ, е свято". Майката се чуди какъ дѣщеря ѝ обикнала този момѣкъ. Тя се чуди какъ е обикнала този момѣкъ, пъкъ тя е забравила себе си. И тя обикна единъ момѣкъ. Не правете никаква бележка въ тази работа, тя е Божия работа. Не се петнете. Майката да каже въ себе си: "Божия работа" или хичъ въпросъ да не подига. Казвамъ: Ако въ любовта се откажете да правите бележки, работитѣ ще вървятъ по-добре, отколкото да говоримъ, че любовъ нѣмало, любовъ нѣма. Въ любовта живѣемъ, пакъ любовъ нѣмало. Та щомъ ми кажатъ хората, че любовъ нѣматъ, тия хора, които казватъ, че нѣматъ любовъ, споредъ мене тѣ сж пробити шишета. Налѣешъ вода, изтече. Вземи, тури восѣкъ на дупката, че шишето да не тече. Нѣкой казватъ: "Учителю, я ни кажи какъ да се обичаме". Азъ никога не давамъ съветъ на хората какъ да се обичатъ. Нѣмаме право да даваме съветъ на Господа. Когато нѣкой ме пита за любовта, казвамъ: Ела да ядемъ. Казва: "Я ми кажи нѣщо за любовта". Казвамъ: Я да идемъ, да си купимъ нови дрехи на пазаря. Казва ми нѣкой: "Какво е любовта?" Казвамъ: Да вземемъ автомобилъ, да се качимъ. За любовта не говоря. На автомобилъ ще се кача, на желѣзница ще се кача, на аеропланъ ще се кача. Като ме питатъ за любовта, казвамъ: Я да имашъ единъ милиардъ. Но за любовта не говоря, за науката ще говоря, но за любовта - мълча си. Любовта е огънь, който всичко изгаря. Който иска да я коригира, тя всичко изгаря. А пъкъ който я приема такава, каквато е, тя го пречиства. Любовта всичко разтапя. Ако имашъ захаръ и го туришъ въ водата, се разтапя. Тази захаръ нѣма да я намѣри-

ишъ никога. Казвамъ: При новото възпитание ще влѣзешъ въ себе си. Ти роптаешъ въ себе си по нѣкой пжтъ. Много пжти случи се нѣщо, намѣришъ, че причината е Господъ, че спрямо тебе Той не е такъвъ, както къмъ другитѣ. Казвашъ, че на другитѣ уредилъ работитѣ, на тебе не ги уредилъ. Виждашъ, че нѣкой има по-добро тѣлосложение, похубавъ умъ, казвашъ: "Господъ го благословилъ". Пѣкъ не разсждавашъ правилно. Въ любовта всичко, което имашъ, радвай се на туй, което имашъ въ дадения моментъ. Ако можехте да разберете любовта, даже въ единъ моментъ, ако само въ едно състояние може да постигнете трептенията на любовта, вие ще бждете други. Любовта си има свои трептения. Ако единъ тжпанъ барабанчикътъ не е билъ, набрала се много прахъ, налепналъ прахътъ, като го удари - всички прашинки отскачатъ. Тжпанътъ се освободилъ отъ тѣхъ. Любовта като дойде, всичкитѣ прашинки, които сж залепнали, които иматъ своитвото да поядатъ, за бждеще ще отхвъркнатъ, ще изчезнатъ. Любовта е нѣщо най-динамично. Като дойде любовта, пречиства всички утайки, които има въ човѣка. Тя започва постепенно да ги пречиства. Нѣкой пжтъ имате едно чувство, нѣщо потиснато, мракъ, тъмнота. Щомъ дойде любовта, веднага това чувство изчезне.

Но трѣбва да схващате цѣлкупността. Ти ще кажешъ въ себе си: "Богъ не тѣрпи никакъвъ съветъ да Му давамъ". Ти ще бждешъ благодаренъ на онова, което ти дава. Никакъвъ ропотъ нѣма да се яви въ тебе. Щомъ въ тебе се зароди чувството да имашъ повече, ти ще направишъ прегрѣшение, както направиха първитѣ хора. Богъ казва: "Всичко туй, което имате е достатъчно, нищо повече не ви трѣбва". Да не тѣрсишъ повече отъ това, което съмъ ти далъ. Да не ходите при онова дърво на познание добро и зло, да тѣрсите знание отъ него. То е човѣшката алчностъ. Запримѣрь: често въ васъ се зароди желание да бждете чисти или да бждете умни. Този процесъ е на мѣсто. Ти искашъ ученъ човѣкъ да бждешъ. То е нераз-

брана работа. Единъ музикантъ, като свири, радвамъ се, понеже той училъ 30 години музика, знае да свири. Той, като ми свири, ползувамъ се отъ неговия трудъ, както той се ползува. Той, като свири, се радва на своя 30-годишенъ трудъ, слуша, възприема музиката и самъ се тонира. Той, като свири, азъ, който не съмъ свирилъ, и азъ се тонирамъ, и мене ми е приятно, както нему му е приятно. Разликата е, че азъ не може да свиря, но може да се ползувамъ отъ неговата музика. Той може да свири и може да се ползува. Това е разликата. Казвамъ му: Я ми направи една услуга, азъ не мога да свиря. Следъ като ми свири, онова, което съмъ приелъ чрезъ ухото си, азъ може да се ползувамъ, както той се ползува. Та казвамъ: Ползвайте се отъ звука на музиката, а не да знаете законитъ, да бждете този великъ музикантъ. Вие искате да бждете голъми артисти на любовта. Много малко артисти има въ свѣта на любовта. Засега имаме само единъ артистъ на любовта - Христосъ. Той свири на хората. Никой не може да свири, както Христа. Той свири едно отъ най-мжчнитъ парчета. Кой отъ васъ е свирилъ такова мжчно парче, както Той свири? Онова парче, което свири, и казва: "Въ твоитъ ржце предавамъ Духа си". Туй значи, че Той ще изсвири това парче, както Богъ иска. И го изсвири по всичкитъ правила. Христосъ изсвири едно парче, както Богъ Му го предалъ. Казва: "Както Ме Отецъ възлюби, така и азъ ви възлюбихъ". Сега вие по нѣкой пжтъ минавате въ любовта за голъми артисти. Мене сж ми разправѣли: "Сърдцето ми гори". Кое сърдце не гори най-първо? Всички сърдца горятъ. Безъ горение не може да има животъ. Казва: "Сърдцето ми гори". Радвамъ се, че сърдцето ти гори. Казва: "Както моето сърдце гори, другитъ не горятъ". Правъ си. Всѣки така мисли. Ти споредъ както съзнавашъ, е право. Горенето навсѣкжде е едно въ любовта. Азъ какво разбирамъ? Изкуствено горение има. Въ любовта горенето е пълно. Азъ наричамъ "любовъ" като нѣма никакъвъ излишкъ, никаква пепель не остава.

Само любовта е единствената сила, въ която горенето не остава никаква пепелъ, никакъвъ димъ нѣма. Всичко е абсолютно чисто. Единствената сила въ свѣта, въ която нѣма обратна реакция.

Казвамъ: Докато туй понятие въ васъ не го задържите, новата култура не може да дойде. Въ любовта нѣщата моментално се възприематъ. Да допуснемъ, че имате една бучка захаръ и я турите на езика си, тя се стопява. Тази бучка захаръ ще стопи, но може да улесните процеса, намѣсто въ устата, да се стопи въ вода. Тъй разтопената захаръ нѣма отведнажъ да я глътнете. Първото нѣщо, съ което хората се осакацатъ на физическото поле е, че тѣ иматъ желание винаги да ядатъ много бързо. Нѣкои ядатъ много медлено*, но нѣкои ядатъ много бързо. За да сдѣвчишъ храната си, изискватъ се определено количество трептения. Гладътъ показва едно количество трептения. Истинскиятъ гладъ се определя отъ известно количество трептения. Когато тѣзи трептения съвпадатъ, гладътъ е на мѣсто. Храната, която трѣбва да сдѣвчишъ, и отъ нея се изисква да образува известно количество трептения. Ако не дѣвчишъ право, ако мисълта не е съсредоточена, не е хармонична, ако за тази храна, която дѣвчишъ, не мислишъ заради нея - ти нѣма да се ползувашъ. Ако имашъ священото чувство, че дѣвчишъ една хубава ябълка, пазишъ красива мисълъ, после имашъ едно желание на тази храна да ѝ дадешъ най-хубавото мѣсто и после да ѝ дадешъ най-хубавата работа - яденето е на мѣсто. Човѣкъ се поправя. Щомъ ти си ялъ и си недоволенъ, после чувствата ти не съответствуватъ на храната, ражда се онази дисхармония, отъ която сега се раждатъ всичкитѣ болезнени състояния. Казвамъ: При сегашнитѣ условия човѣкъ трѣбва да се учи да яде. То е цѣла една наука. Ако знае правилно да яде, по този начинъ мисълта му да присъствува, неговитѣ чувства да присъствуватъ и неговата сила да присъствува - този човѣкъ правилно може (да се) развива. Заложбитѣ,

които Богъ е вложилъ въ него, правилно ще се развиватъ.

Та сега ние отлагаме работитъ, казваме: "Като идемъ въ оня свѣтъ". Че ти оня свѣтъ никога не може да го видишъ, ако не го обичашъ. Въ оня свѣтъ искашъ да видишъ Христа. Не може да Го видишъ. Като умратъ нѣкоу хора и следъ 45 години, като седятъ въ оня свѣтъ, нѣкой пжтъ любовта е така малка, че само за 1-2 секунди проблѣсне да видятъ свѣтлината и после небето се затваря, свършва се. Това е тѣхната любовъ. Умрѣлитъ следъ туй трѣбва да се върнатъ на земята. Споредъ вашитъ понятия вие мислите, като идете въ оня свѣтъ, ще се отворятъ вратитъ, ще ви приематъ. Въ този свѣтъ имате примѣръ. Може ли отъ първо отгѣление да влѣзешъ и идешъ въ университета? Ще трѣбва да свършишъ отгѣленията, прогимназията, ще минешъ въ гимназията и като я свършишъ, ще постъпишъ въ университета. Знание трѣбва да имашъ, за да разбирашъ предметитъ, които ти се преподаватъ.

Та първото нѣщо: Когато обичате нѣкого, попитайте се защо го обичате. Какви сж вашитъ побуждения за вашата обичъ? Ако ме попитатъ защо обичамъ ябълката, обичамъ ябълката и се задължавамъ, като я изямъ, да постѣя семето ѝ въ земята. Щомъ минавамъ покрай едно дърво, ябълката, още като ме види, казва: "Може ли да ми направишъ една услуга?" Въ мене се зароди едно желание да я изямъ, едно желание да ѝ помогна, понеже тя иска нейното семе да се посади. Тогава казвамъ: Ще услужа. Откъсвамъ ябълката, изѣдамъ я и семето ѝ посаждамъ въ земята. Ако като изямъ ябълката и изямъ семето ѝ, ще направя една погрѣшка. Ти обичашъ нѣкого, какво добро ще му направишъ, кажете ми сега? Ти обичашъ нѣкого, ще му дадешъ нѣщо. Какво ще му дадешъ? Ако онзи, когото обичашъ, ще му дадешъ здраве - то е на физическото поле. Да кажемъ онзи, когото обичашъ, той е съ разнебитени чувства, тѣженъ, скърбенъ. Щомъ го обичашъ, веднага ти ще измѣнишъ неговата скърбъ, неговата скърбъ

ще се превърне на радостъ. Ти ще му дадешъ нѣщо отъ себе си. Той ще е радостенъ. Той нѣма знание въ ума си. Ти, щомъ го обичашъ, ще му дадешъ свѣтлина. Ти, щомъ обичашъ нѣкого, на ума му ще дадешъ свѣтлина. Като обикнешъ нѣкого, на сърдцето му ще предадешъ чувства, топлина. Като обикнешъ тѣлото, ще предадешъ сила. Щомъ обичаме тѣлото, предаваме сила; щомъ обичаме сърдцето, предаваме топлина; щомъ обичаме ума, предаваме свѣтлина на ума. То е естествениятъ пжтъ. Тамъ, дето нѣма свѣтлина въ ума, любовта на ума не е на мѣсто. Тамъ, дето нѣма топлина въ сърдцето, любовта не е на мѣсто въ сърдцето. Тамъ, дето нѣма сила въ тѣлото, любовта не е на мѣсто. То сж конкретни разбирания. Дойде ли свѣтлината, ще се радвашъ на свѣтлината. Имашъ едно приятно чувство, то е топлината, която го произвежда. Чувствуващъ една хубава приятностъ, готовъ си да се примиришъ съ цѣлия свѣтъ.

Разпращахъ ми единъ американецъ, той слушалъ Камила Русо да пѣе "Сънътъ на живота". Казва: "Въ дадения случай, като слушахъ, бѣхъ се примирилъ съ цѣлия свѣтъ. Така ми е приятно, че каквото имамъ, искамъ да го раздамъ. Следъ една седмица пакъ останахъ сжиятъ. Когато свирѣше Камила Русо, имахъ това желание да се примиря съ цѣлия свѣтъ. Следъ една седмица изгубихъ това състояние".

Когато дойде любовта, ние сме готови на всичко. Като дойде любовта, готови сме на всички жертви. Когато си замине, пакъ се втвърдимъ. Постоянно трѣбва Камила Русо да дава концерти, по единъ въ седмицата.

Свѣтлината въ ума е любовта; топлината въ сърдцето е любовта; силата въ тѣлото е любовта - правиятъ смисълъ. И когато човѣкъ е здравъ, любовта действа правилно; когато чувствата сж добри, трѣбва да разберемъ нормалното състояние на сърдцето, любовта е на мѣсто; когато просвѣтне умътъ, любовта е на мѣсто. Любовта едновременно трѣбва да действа въ

ума чрезъ свѣтлината; въ сърдцето - чрезъ добритѣ чувства и въ тѣлото - чрезъ силата, която да постави всѣко нѣщо на своето мѣсто. Всѣко нѣщо на мѣсто, разбирамъ да се поставятъ гумитѣ на мѣсто. Единъ музикантъ трѣбва да постави нотитѣ на мѣсто, той трѣбва да предаде половини ли да бждатъ, четвъртини ли, осмини ли, шестнайстини ли или въ точка. После тия ноти къмъ коя гама* спадатъ да опредѣли. Всѣки единъ тонъ въ една мажорна гама или въ една миньорна гама е. Мажорната гама* е за тѣлото, миньорната гама* е за сърдцето, а хроматическата гама* е за ума. Всичкитѣ тия гами, които минаватъ рѣзкитѣ промѣни, съдържатъ единственъ процесъ. Мелодиитѣ изобщо, тѣ сж образци за сърдцето ви. Въ съвременната хармония идемъ да съединимъ музиката на човѣшката воля, на човѣшкото сърдце и на човѣшкия умъ. Тѣ съставятъ съвременната хармония. Значи любовта изисква едно хармонизиране между силитѣ на ума, между силитѣ на сърдцето и силитѣ на тѣлото. Това не е единъ простъ процесъ. Говорите за любовта, да обичашъ нѣкого. Да обичашъ нѣкого, трѣбва да се проявишъ. Най-първо трѣбва да се прояви твоятъ умъ, трѣбва да се прояви твоеото сърдце, трѣбва да се прояви твоята воля. Ти ще се проявишъ, като обичашъ. Това не значи да придадешъ нѣщо на твоя умъ, но твоятъ умъ се простира въ онова нормално състояние, въ което Богъ те създалъ. Казва Писанието: "Като направи човѣка Богъ отъ прѣстъ". Значи въ спѣщо състояние билъ Адамъ, отъ прѣстъ билъ направенъ, нѣмалъ съзнание. Като вдъхналъ диханието - оживѣлъ. Диханието подразбира любовта на ума. Адамъ станалъ жива душа и почувствувалъ, че оживява вече, умътъ му и сърдцето му започватъ да се движатъ. Разбралъ, че има нѣкой въ свѣта, който го обича, който му е далъ нѣщо. И Адамъ почувствува въ себе си Божията любовъ. Почувствува любовта, която Богъ има къмъ него, че Той работи върху него. Трѣбва да разбираме човѣшкото развитие. Човѣшкото развитие не може да стане, ако ние не

почувствуваме това, което Богъ ни е далъ, тия вътрешни заложи.

Сега азъ не ви говоря да станете(те) съвършени. Съвършенството е една динамична целъ на Божествения животъ. "Бъдете съвършени". Непреривно* е туй. Човѣкъ непреривно трѣбва да се стреми къмъ съвършенство. Казвате:"Какво ще правятъ хората, като станатъ съвършени?" Съвършенството е непреривно желание да изучава човѣкъ, да постигне онова, което Богъ е вложилъ вътре. Съвършениятъ човѣкъ никога не се обезсърчава, никога нѣма да каже:"Съ какво да се занимавамъ?" Представете си, че за бждеще вие ще се качите на небето, ще станете ангелъ. Очудвате се, съ какво ще се занимавате? Отъ небето Богъ ще ви прати да помогнете на единъ червей, който се дави нѣкъде. Господъ като ангелъ ще те прати да помогнешъ на единъ червей. Ако не разбирашъ, ти ще слизашъ. Ако разбирашъ, ти, като помогнешъ на този червей, ще видишъ какво е скрито въ червея. Ето азъ какво разбирамъ. Ти посаждашъ една семка, тя е единъ червей. Нищо почти нѣма. Но като посѣнешъ семката, ще видишъ, че отъ тази семка ще излѣзе цѣло гърво съ най-хубави плодове. Въ този червей Богъ е вложилъ известни заложи, които следъ време ще дадатъ своитѣ плодове. Ако не знаемъ какъ да помагаме на червея, на една ваша погрѣшка, то е червеятъ. Ако знаете какъ да помагате на единъ червей, на една ваша погрѣшка, следъ време ще имате най-хубавитѣ плодове. Така седи. Казвате:"Защо сж тия червеи?" Господъ ги създаде. Въ червеитѣ сж възможноститѣ за вашето бждещо щастие на земята. Ако вие не можете да помогнете на тия червеи, значи ако не посѣете тия семена - нѣмате подобрение. Сега трѣбва нови възгледи на нѣщата. Всички казвате въ себе си:"Защо сж тия погрѣшки?" За работа. Всѣки день имате да помогнете на единъ червей. Често азъ слушамъ да казватъ:"Домегна ми да помагамъ на тия червеи". Да ви не догѣга. Писанието казва, че Богъ казва на Якова:"Не бой

се ти, червей”. Значи, нарича го “червей”. Онова, Божествено, което Богъ вложилъ въ васъ, Богъ иска да го събудите, да се използватъ новитѣ вѣяния. Като дойде Христосъ да помага на хората, въ какво положение ще се намѣрятъ хората? Въ положението на червеи. Всѣки единъ червей трѣбва да има нѣкой да му помага.

Сега азъ ще ви попитамъ: Какво разбрахте и какво може да приложите? Вие ще кажете: ”Това нѣщо е за бждеще, то е висока работа, непостижими нѣща сж, понеже носимъ едно бреме”. Въ дадения случай нѣщата сж постижими. Въ дадения случай васъ ви е погрѣбна малко количество свѣтлина; васъ ви е погрѣбно малко количество топлина; васъ ви е погрѣбно малко количество сила. Другитѣ нѣща сж вложени, тѣ сами по себе си ще дойдатъ. Ти постои въ земята семето и не мисли какъ то ще израстне, Богъ ще го възрасти. Ти постои семето на свѣтлината въ ума си, то ще израсте; ти постои семето на топлината въ сърдцето си, то само ще израсте, ти постои семето на силата въ тѣлото. Азъ употребявамъ фигури. Постои семето и не мисли заради него какъ ще израсте, какъ ще се развива. Отъ гледището на семето на свѣтлината, ти, като пуснешъ свѣтлината, ще видишъ какво е. Ти, като вкусишъ плода на топлината, ще видишъ какво е. Като вкусишъ отъ плода на силата, ще видишъ какво нѣщо е самото семе. Всички нѣща трѣбва да се опитатъ. Реално е туй, което човѣкъ опитва. Ти като опитвашъ, каквото можешъ да задържишъ за себе си, то е опитаното. Отъ всѣки опитъ свѣтлината, която можешъ да задържишъ въ ума си, тя е опитана. Топлината, която можешъ да задържишъ въ тѣлото си, то е полезното за тебе.

Сега подъ думата “махаръ” азъ разбирамъ - посаждане. “Бену” е изникване. Въ цѣлата пѣсенъ имаме единъ процесъ. Туй, което сме посла, какъ ще изникне, какъ ще се развиятъ листата, какви плодове ще даде? Каквото плодъ даде, ще го ямъ. Азъ, въ дадения моментъ, като изпѣя тази пѣсенъ, накрая вече имамъ единъ обѣдъ. Единъ

хубавъ обѣдъ “махаръ” посадихъ, изниква, завърже, даде плодъ. Азъ съмъ първиятъ, който вкусва отъ този плодъ. Като вкусвамъ този плодъ, азъ съмъ придобилъ онази Божествена топлина. Затуй музиката е единствениятъ Божественъ методъ, чрезъ който можемъ да разберемъ нѣщата най-лесно. Най-лесниятъ пжтъ, по който можемъ да разберемъ Божествениятъ пжтъ, е музиката. Вънъ отъ музиката хиляди години се изискватъ. Въ музиката процесътъ е съкратенъ. Казвате: “Махаръ Бену” какво е?” “Махаръ” е посаждане - правя добро нѣкому, посаждамъ въ него. Следъ като си посадилъ, не се спирамъ, чакамъ да израстне нѣщо. Тогава не се спирамъ. Ще цѣвне, ще извадя като пчелитъ медъ отъ цѣвта. И тамъ не се спирамъ. Чакамъ да завърже. Чакамъ най-после да узрѣе плодътъ. Семето ще падне и пакъ ще го посадя. Сега, като пѣте “Махаръ Бену Аба”, приложете. Онзи, който слиза долу, натоваренъ да поѣе семето, е бащата. Щомъ туй семе израстне, то е майката. Щомъ ядешъ вече отъ плода, ти си детето. Които ядатъ сж деца, които посаждатъ сж бащи, които възрастватъ сж майки. Които ядатъ сж деца. Следователно ти си баща, като посаждашъ; ти си майка, като възраствашъ; като изядешъ плода, дете си. Като изядешъ плода, ако дадешъ семето на бащата да го поѣе, ти си отъ умнитъ деца. Сега искамъ хората да пѣятъ. “Махаръ” това значи. “Бену” е, който израства нагоре. “Аба” значи онзи, който носи. Сега ви подигамъ завесата на една пѣсенъ “Махаръ Бену Аба”. Ако изпѣемъ тази пѣсенъ ниско и, ако я изпѣемъ високо, каква е разликата? Когато пѣемъ ниско, има повече магнетизъмъ, топлината се дава, за да може да възрасте. Когато гласътъ е много интензивенъ, работитъ не растатъ. Когато гървото започва да израства, да се разлюлява, тогава идатъ високитъ гласове. Музиката, като се поѣе, долу запазена е отъ тия интензивности. Най-малкитъ трептения имаме долу. /Учительтъ пѣе ниско/ - не е израстнало. /Пѣе високо/ - израстнало е. Сега отъ васъ за-

виси да израстете или не. Ако пѣте хубаво, израствате много хубаво. Ако не пѣте, ако пѣте лошо, пакъ растете, но изкривени насамъ-натамъ. Кривитѣ мисли, кривитѣ чувства показватъ, че зърното не е постъто, поставено на мѣсто. Една мисълъ, която е поставена добре въ ума, едно чувство, което е добре поставено въ сърдцето, една сила, която е добре поставена въ тѣлото - то е правилниятъ процесъ. Правилно трѣбва да се поставятъ нѣщата.

Не давайте съветъ на Господа. Прилагайте съветитѣ, които Господъ дава на човѣка на любовта. Туй учение не е за свѣта. Нѣма какво да разпращамъ на свѣта. Азъ, като вървя по земята, гледамъ да не стѣпча едно червейче, да бѣжа внимателенъ. Като го видя, виждамъ колко деликатни движения прави като върви. Виждамъ - за бждеще ще стане млада мома, ще гори сърдцата на момцитѣ. Какви тайни сж скрити въ този червей? Велики работи Богъ е създалъ. Пъкъ и онова, което Богъ е вложилъ въ васъ, развивайте. Подизайте вашитѣ червеи, за да ви благослови Господъ.

Сега всички вие носите костюми, които не сж направени отъ добъръ майсторъ. Погрѣшката е тамъ. Сега бждещитѣ костюми, които ви се шиятъ, гледайте да ги направятъ по всичкитѣ правила на любовта. Вие носите костюми, които ви стѣгатъ подъ мишницата. Не че вие сте виновати за това. Виновати сж онѣзи, които ги шиятъ. За бждеще сами трѣбва да си шиете грехитѣ.

Добрата молитва.

XX година

20. Лекция на Общия Окултенъ класъ

19 февруарий 1941 г., Среда, 5 ч.с.

Изгръвъ.

ТРИТЪ ВРЪЗКИ

Добрата молитва.

Кажу ми ти истината.

Въ свѣта търсите най-важното. Въ Писанието има единъ стихъ, дето казва, че нѣкой ималъ голѣмо имане, ходилъ въ странство, търсилъ нѣкой бисеръ, нѣкой скъпоцененъ камъкъ и като го намѣрилъ, продалъ всичкото си имане, да вземе скъпоценния камъкъ. Сега нѣкои считатъ, че човѣкъ да бѣде здравъ, то е скъпоценния камъкъ. Нѣкои считатъ живота за скъпоцененъ камъкъ. Нѣкои считатъ богатството за скъпоцененъ камъкъ, нѣкои считатъ знанието за скъпоцененъ камъкъ. Вие го знаете, но името му не знаете. Тукъ миналата вечеръ бѣхъ на едно мѣсто, та между другото има на стената едно огледало. Огледалото претърпѣло една авария и то пострадало. То е елипсовидно и за да се скрие тази погрѣшка, направили една хоризонтална подложка отдолу, че станало хубаво. Васъ какво ви интересува чуждото огледало? Отъ едната страна на огледалото има лампа, която свѣти,

хвърля свѣтлина въ огледалото и то прави отражение. Отражението не върви въ права линия, както пада свѣтлината, но прави една крива линия, наклонено. Ние живѣемъ въ единъ свѣтъ. Огледалото си е огледало, може да се оглеждате въ него, има малъкъ дефектъ, нищо не значи. Казвамъ: Всѣкога въ живота виждаме opakото. Вие виждате тази крива линия, но нея не я направихте вие. Въ ума ви съществуватъ такива отражения, нѣкаква опасностъ. Казвате: "Ако нѣмамъ хлѣбъ и умра гладенъ. Ами ако нѣмамъ пари, ако нѣмамъ обуца, ако нѣмамъ шапка..." Плашимъ се за нищо и никакво. Тукъ преди години единъ при-

ятелъ си имаше една колибка, преди повече отъ 10-15 години. Като иде за вода, го бѣше страхъ отъ вълцитѣ, да не би да дойдатъ и да влѣзатъ презъ прозореца. На, сега всички се се плашатъ отъ нѣкой вълкъ. И вѣрващи, и невѣрващи се плашатъ отъ нѣкой вълкъ. Страхътъ си има своето мѣсто. Писанието казва: "Начало на мъдростта е страхъ Господень". Когато страхътъ е начало на мъдростта, но когато страхътъ не е начало на мъдростта, тогава идатъ всичкитѣ страдания. Турятъ по нѣкой бръмбаръ и кажатъ: "Имашъ язва въ стомаха, затъмнение въ дробоветѣ, или затъмнение въ черния дробъ, жлъчката". Пожълтѣлъ малко нѣкой, какво има като пожълтѣлъ човѣкътъ. Като пожълтишъ кжщата и стане жълта, тя не е болна. Боядисалъ си кжщата жълта, то е мода. Като пожълтѣе човѣкъ, казватъ: "Разболѣлъ се". Когато въ Индия искатъ нѣкому да му дадатъ титла, нѣкой агентъ*, ще му облѣкатъ жълта дреха. Малко неприятна краска*. Неприятна е, понеже щомъ дойде жълтия цвѣтъ, трѣбва трезво да мислишъ. Но лошото е да гледашъ, безъ да разсждавашъ. Дайте на нѣкой слабъ ученикъ една трудна задача, казва: "Отде се намѣри такава трудна задача, ще ме скжсатъ". Способниятъ ученикъ, като му дадатъ трудната задача, се радва, че може да работи. Дайте на единъ пѣвецъ една проста пѣсень, тя е играчка. Като гадешъ на добрия пѣвецъ мъчна пѣсень, той се радва. Ако гадете мъчна пѣсень на нѣкой неспособенъ пѣвецъ, казва: "Отде се намѣри тази пѣсень, що не ми дадохъ лесна пѣсень".

Казвамъ: Най-важното въ живота е това, което знаете, пѣкъ не му знаете името. Туѣ го наричатъ щастие, наричатъ го блаженство, наричатъ го любовъ. Но всичко туй, което търсятъ хората, спорятъ заради него, отричатъ го. Ако васъ ви попитатъ какво търсите въ живота и вие кажете, че търсите Бога, тогава какъ ще намѣришъ това, въ което живѣешъ. То не се дамира. Именно рибитѣ, ако искатъ да намѣрятъ какво нѣщо е водата,

никога нѣма да я намѣрятъ. Трѣбва да излѣзатъ изъ водата, за да я намѣрятъ. Искатъ да намѣрятъ водата кжде е. Тя е въ самата вода. Въ водата живѣе и водата търси. Хората живѣятъ въ Бога и търсятъ Бога. Туй, което търсите, то не е реалното. Казва: "Търсете ме, докато съмъ близо". Да търсишъ нѣщо, значи, когато ти можешъ да се ползувашъ. То е отношение вече. Вечерно време посрѣдъ нощъ какво ще търсишъ слънцето? Въ ума ти съществува нѣкаква илюзия. Ти виждашъ, че слънцето е залѣзло задъ хоризонта. Който не разбира закона, мисли, че слънцето е отдолу подъ земята, минава отъ другата страна и пакъ изгрѣва. Но то е илюзия, както за отражението въ огледалото, за което ви говорихъ. Слънцето никога отдолу не минава. Но слънцето се върти, хоризонтално върви. Вие виждате, че не земята се върти, но слънцето, виждате движението на слънцето. Движението на слънцето се показва таково, каквото не е. Животътъ се показва такъвъ, какъвто не е. Виждате, запримѣрь, единъ човѣкъ веселъ. На какво да го уподобимъ? Веселиятъ човѣкъ мяза* на едно ясно небе. Утре виждате този човѣкъ - не е веселъ. Небето винаги весело ли е? Погледнешъ - единъ день е ясно, но после се заоблачи, цѣлото небе на 100-200 километра заоблачено. Ако туй небе никога не се заоблачава, ако това небе никога не става бурно, ако отгоре не идваше нѣкакъвъ дъждъ, какво щѣше да има на земята? Благодарение, че небето стане сериозно, има какво да дойде оттамъ. Ако стане весело, показва, че свѣтлината ще дойде. Ако стане сериозно, значи дъждътъ ще дойде. Виждате нѣкой човѣкъ замисленъ. Какво лошо има, ако човѣкъ е замисленъ? Нѣма нищо лошо. Той казва: "Много веселъ". Щомъ човѣкъ е веселъ, свѣтлината ще дойде. Щомъ е замисленъ, дъждътъ ще дойде. Щомъ е бурно, работата ще дойде. Ние казваме: "Този човѣкъ не е тихъ". Ако свѣтътъ бѣше направенъ само отъ тихо, какво щѣше да бжде? Сега вие считате (за) свѣтия (нѣкой), сигналъ въ съзерцание като индусъ. Хубаво е съзерцанието. Ако всички

бѣха агенти* въ съзерцание, какъвъ щѣше да бжде животътъ? По-голѣми философи отъ камънитѣ нѣма. Погледнешъ - всички седятъ като агенти. Съ години, камънитѣ на Витоша, дето ходимъ, седятъ на едно мѣсто и размишляватъ. Около камънитѣ има едни, които не седятъ, но се измѣнятъ, растатъ.

Та първото нѣщо: вие трѣбва да изучавате тѣлото си. Вие имате една държава, трѣбва да я изучавате. Най-първо онова предприятие на дишането, предприятието на храносмилането, на човѣшката мисль какъ става. Ако не разбирашъ законитѣ на храносмилането, веднага ще страдашъ, не знаешъ какъ да си измѣнишъ храната. Ако не разбирашъ закона на дишането, ти ще имашъ задушаване, ще се задушишъ. Ако не разбирашъ законитѣ на човѣшката мисль, винаги умътъ ти се помрачава. Сега мнозина казватъ, че трѣбва да служимъ на Бога. За да служимъ на Бога, трѣбва да изпълняваме законитѣ, които Той е наредилъ.

Обикновено какви обуца трѣбва да носи човѣкъ? Трѣбва ли да бждатъ отъ гума или отъ кожа? Ученитѣ хора казватъ, че гуменитѣ обуца не сж здравословни, изолиратъ човѣка отъ земята. Коженитѣ обуца сж по-хигиенични. Но следствие на това, животнитѣ, които даватъ суровия материалъ за нашитѣ обуца, снематъ кожата имъ и правятъ обуца на насъ. Гледашъ - обуцата много хубави, но забравяшъ, че нѣкое животно пострадало. Вземешъ нѣкоя дреха, казвашъ: "Много хубава дреха". Но хичъ не ти иде на умъ, че остригали дрехата на овцата. Дрехата е взета отъ материала на овцитѣ и отъ този материалъ е направена дрехата. Или, ако е направена отъ памукъ, се отнѣкжде е взета дрехата отъ природата. Азъ не искамъ сега да представямъ мрачната страна. Всичко въ свѣта е направено за човѣка, за онзи човѣкъ, който мисли, който чувствува, който работи. Може да кажемъ, че Богъ изисква Неговитѣ деца на земята да учатъ. Господъ иска децата Му на земята да не боледуватъ, да не оста-

риватъ. Смѣшно е да кажемъ, че ние сме бедни. Имаме най-богатиятъ Баща и при това се оплакваме, че сме бедни. Имаме Баща, Който никога не боледува, пъкъ ние боледуваме. Имаме Баща, Който всѣкога е благъ, пъкъ ние не сме винаги като Него. Той знае причинитѣ защо. Коя е причината, че не сме като Него? Не е лошо, че не сме като Бога. Въ нѣкои отношения мязаме*. Че не е човѣкъ толкозъ благъ, както Бога, не е лошо. Азъ не намирамъ нищо лошо, ако едно шише не може да събере цѣлия океанъ. Шишето е отъ едно кило. Каква разлика между океана и него? Въ туй шише много лесно се разваля водата, отколкото водата на цѣлия океанъ.

Да кажемъ, вие си направите една кжица. Въ Америка нѣкой пжтъ духатъ западни вѣтрове, и като духатъ - по единъ прѣстъ прахъ се набира въ кжщата по всичкитѣ предмети. Презъ всичкитѣ дупчици минава. Ако вие не чистите кжщата, вѣтрътъ духа, вие ще намѣрите следъ една година прахъ навсѣкжде, и по килимитѣ, всичко въ прахъ. Пъкъ този прахъ, като се налепи по дрехитѣ ви, действува разрушително върху материала. Не само това, ако не мислимъ, ако не чувствуваме има единъ умствения прахъ въ свѣта и въ умствения свѣтъ. И въ този свѣтъ, дето живѣемъ сега, е така. Гледайте тази лампа, която свѣти, горението е пълно. Като гори 4-5 месеца, една година, виждашъ, че се окадила малко. Колкото и да е пълно горението, нѣмаме туй правилното горение. Та въ всичкитѣ нѣща, които изучаваме, се има известенъ прахъ. Да кажемъ, въ музиката има музикаленъ прахъ. Щомъ се насъбере музикаленъ прахъ, музикантитѣ ставатъ нервни. Нѣкои музиканти сж нервни. То се дължи на музикалния прахъ. Той трѣбва да знае какъ да се очисти отъ музикалния прахъ. Поетитѣ иматъ поетически прахъ, религиознитѣ иматъ религиозенъ прахъ. Онѣзи, които обичатъ, иматъ любовенъ прахъ. Любовниятъ прахъ ни пара не струва. Всѣкога трѣбва да спазвате онова правило: гори нѣкоя свѣщъ въ твоята кжица, ако ти на тази свѣщъ не

можешъ да четешъ, тази свѣтъ не ти услужва тъй, както трѣбва. Тогазъ трѣбва да направишъ едно подобрене. Или имашъ нѣкаква камина, но горе кади, нѣкой пжтъ не гори, течение има. Трѣбва да намѣришъ причината. Ако не намѣришъ причината, ще има всѣкога едно кадене, една отслабнала тяга.

Когато ние не разбираме живота, ние сме недоволни. Казваме: "Защо Господъ направилъ свѣта такъвъ?" Какъ да го направи? Ти питашъ, то е твое понятие. Какъвъ е твоятъ проектъ, какъ трѣбва да го направи? Свѣтътъ, както е направенъ сега, е направенъ толкозъ хубаво, че всичко, каквото става въ дадения случай, е на мѣсто. По отношение на цѣлия животъ, като разсжждаваме за бждеще, какъвъ ще бжде животътъ? Този животъ не е такъвъ, какъвто трѣбва да бжде. Другъ е въпросътъ. Но за дадения моментъ е най-добриятъ. Вали гръждъ. Защо вали? Че какво трѣбва да прави? Следъ 4, 5, 10 часа ще престане. Казвашъ: "Защо не вали?" За бждеще ще вали. Въ дадения случай не вали.

Та казвамъ: Въ всѣки случай онова съотношение, което имате, бждете доволни отъ него. Станешъ сутринъ, не си разположенъ. Казвашъ: "Не ме бутайте, не съмъ разположенъ". Не знаешъ защо. Липсва ти нѣщо. Може да си гладенъ, три дена не си ялъ. Да кажемъ три дена не си ялъ, не си разположенъ. Нѣмашъ пари, не смѣешъ да кажешъ на хората. Имамъ такъвъ единъ примѣръ. Единъ българинъ свършилъ на западъ по музика, 10-15 години преди освобождението, свършилъ по пиано, знаелъ да свири човѣкътъ. Иде въ Варна, направили го учителъ. Скарва се съ варненскитъ чорбаджии. Много добъръ учителъ, учелъ ученицитъ си да играятъ полка*. Изпжждатъ го и той останалъ безъ работа. Нѣмалъ нипю петъ пари. Ученъ човѣкъ, знае да свири, но го е срамъ. Знае да свири на момитъ, но отвѣнъ, другитъ, да свири съ цигулката, ще кажатъ: "Той е циганинъ". По това време да свиришъ въ България на цигулка, то ще изгубишъ и диплома си, че си свършилъ на-

укитъ си. Като свиритъ на цигулка, никоѣ нѣма да те слуша. Българитъ казваха: "Циганинъ". Три дѣня гладувалъ. За васъ три дѣня е подвигъ, но за него не е подвигъ, налага му се. Срѣща го единъ свещеникъ отъ града и му казва: "Дълго време не съмъ те видѣлъ, заповѣдайте, елате у дома на гости". Повиква го въ дома си, угощава го, той се отворилъ и му благодарилъ много, казалъ му, че три дѣня не е ялъ. - "Че какъ?" - "Скарахъ се съ чорбаджиитъ и ме изпжиха". - "Нѣма нищо, казва, чорбаджийска работа. Тѣ не разбиратъ живота, ти си младъ, Господъ ще ти уреди твоята работа". Не се минава дълго време и тогавашниятъ варненски валия* билъ ученъ човѣкъ, свършилъ въ Франция, знаелъ френски, вика го да стане секретаръ на валията. Пъкъ въ това време изкуствено набедили този свещеникъ, че той се занимавалъ съ комитски работи, бунтовнически работи. Загизатъ му всичкитъ книги и търсятъ единъ въренъ човѣкъ, който да прегледа книгитъ на попа и писмата, да види дали този попъ попството ли си гледа или нѣщо прави противъ държавата. Като го срещналъ този секретаръ, който билъ натоваренъ да прегледа книгитъ на свещеника, казва: "Благодари за онзи обѣтъ, който ми даде и онова меджидие**".

Той, като преглеждалъ писмата и всички писма, които били опасни, ги отгѣля. Дето казваме ние: "Направи добро, пъкъ го хвърли въ морето". Ти имашъ една хубава мисълъ, задръжъ я. Законътъ е такъвъ. Ако приемешъ тази, хубавата мисълъ, тя единъ дѣнь ще стане секретаръ на валията. Имашъ едно хубаво чувство въ себе си, приеми го, единъ дѣнь то ще ти послужи. Или направишъ каквото и да е добро въ свѣта, не мисли, че можешъ да изгубишъ. Най-малката мисълъ, която възприемешъ, най-малкото Божествено чувство, което възприемешъ, най-малката постѣпка и микроскопическа да е, която си направилъ, тя ще ти послужи.

Сега туй, за което ви говоря, има приложение, ежедневно може да прилагате. Да допуснемъ, че нѣкой отъ ва-

съ изисква голѣми работи - поетъ да стане. То е за малцина. Пѣвецъ да станешъ, то е за малцина. Малко сж пѣвциѣ. Силенъ да станешъ, и то е за малцина. Вие избирате такива професии, които сж за малцина. Искашъ богатъ да станешъ, но колко души богати може да бждатъ? Въ цѣла Америка има 400 души богаташи. Не сж много. Малко сж богатитѣ. 120 милиона хора има, пѣкъ 400 милионери има само. Какво е отношението? 120 милиона, всички могатъ ли да бждатъ богати? Ако всички станатъ богати, то всички не могатъ да бждатъ щастливи. Даже и здравъ да си, пакъ не можешъ да бждешъ щастливъ. Ти си щастливъ само тогава, когато можешъ да помагашъ на другитѣ. Ако имашъ единъ умъ, не може да го впрѣгнешъ на работа, той не може да ти донесе нѣкаква приятностъ. Въ дадения случай приятно е онова, което човѣкъ може да направи. Да допуснемъ, че нѣкой отъ васъ е боленъ. Болестъта се лѣкува по три начина. Една болестъ се лѣкува чрезъ мисълъта, една болестъ се лѣкува чрезъ чувствата, една болестъ се лѣкува чрезъ постѣпкитѣ. Ако ти не постѣпвашъ добре, ти не можешъ да оздравѣешъ. Ако ти не чувствувашъ добре, не можешъ да оздравѣешъ. Ако ти не мислишъ добре, не можешъ да оздравѣешъ. Здравето на човѣка зависи отъ неговата мисълъ. Ако ти искашъ да бждешъ щастливъ въ свѣта, да бждешъ богатъ, ти не можешъ да бждешъ богатъ, ако не мислишъ добре. Ти не можешъ да бждешъ богатъ, ако не чувствувашъ добре. Ти не можешъ да бждешъ богатъ, ако не постѣпвашъ добре. Ти искашъ да бждешъ поетъ, пакъ сжщиятъ законъ. Ти не можешъ да станешъ поетъ, ако не мислишъ добре. Ако искашъ да станешъ музикантъ, пакъ сжщиятъ законъ. Ти музикантъ не можешъ да бждешъ, ако не мислишъ добре въ най-обикновения смисълъ. Защото музиката е едно отношение на хубавитѣ, красивитѣ методи за идването на живота. Ти не може да имашъ красивъ животъ, ако нѣмашъ туй музикално чувство да го изразишъ. Всѣки е поетъ отъ васъ. Синца сте по-

ети. Щомъ ти е приятно, ти си поетъ. Въ себе си мислишъ само, че не можешъ да изразишъ своята мисль. Дойде единъ день нашиятъ Раги и ми казва: "Учителю, да ти издекламирамъ нѣщо". Самъ го съчинилъ. Хареса ми. Като седимъ до собата*, издекламира ми го. Питамъ: Откъде? - "Азъ, казва, го направихъ". Нѣкой пжтъ ще го извадя на сцената. Той само на мене го каза. Азъ го харесахъ, хубаво го направилъ. Може би на васъ като го декламира, да не го харесате, не е тъй огладено, хубаво. Външната форма не е съвършена, но съдържанието е хубаво. Хлѣбътъ не е намазанъ съ яйце отгоре, формата не е хубава, но съдържание има. Като го ядешъ, Вкусенъ е. Казвамъ: Раги, простиятъ човѣкъ, като започна да пише, всичко ще тръгне напредъ. Ще кажатъ нѣкои: "Не си гледа той хала*", сега човѣкътъ остарѣлъ". Сега тамънъ се е подмладилъ, ще пише.

Сега новиятъ животъ иде. Той изисква нови форми. Онази риба, която иска да подобри живота си, тя е въ състояние да го подобри, но и хиляди години да работи, пакъ ще си остане риба. Онова, което търси, е извънъ водата. Трѣбва да стане птица. Щастиемъ на рибитъ е въ птицитъ. Птицата, която иска да стане щастлива, щастиемъ не е въ птицитъ, тя трѣбва да слѣзе долу, при млѣкопиталощитъ. Млѣкопиталощитъ, които искатъ да станатъ щастливи, трѣбва да станатъ човѣци. Човѣкътъ, който иска да стане щастливъ, той трѣбва да напусне своята форма. Сега вие вече разбирате, че не трѣбва да измѣните формата си. Ако не може да измѣните формата си, щастливи не можете да бждете. Въ този животъ е така. Ако живѣешъ хиляда години като човѣкъ, ще имашъ туй, което хората сж придобили. Ако искашъ нѣщо повече, трѣбва да излѣзешъ отъ тия условия, при които живѣешъ. Отъ тебе зависи. Има много деца, на които бащитъ сж умрѣли и майкитъ сж умрѣли, и тия деца сж станали хора. Има много деца, които сж останали при баща си и майка си, въ странство не сж ходили, оратъ нивитъ,

еднообразна работа. Впрѣгнешъ воловетъ, качишъ ралото на колата, идешъ, бучкашъ земята, пакъ се върнешъ въ кѣщи. На другия денъ пакъ впрѣгнешъ воловетъ, пакъ качишъ ралото, пакъ идешъ на нивата, бучкашъ земята. После съберешъ житото. Хубаво е това, ти го правишъ 50, 60, 70 години, какво си добилъ? Заминаешъ за другия свѣтъ, ралото не можешъ да вземешъ, воловетъ не можешъ да вземешъ, житото не можешъ да вземешъ. Какво ще занесешъ съ себе си? Ако си поетъ - поезията съ себе си ще занесешъ, ако си музикантъ - музиката съ себе си ще занесешъ. Доброто, което си научилъ, съ себе си ще занесешъ, мисълта си съ себе си ще занесешъ, доброто, което си научилъ, съ себе си ще занесешъ, своитѣ постижки съ себе си ще занесешъ, своитѣ добри чувства, своитѣ добри мисли човѣкъ съ себе си ще ги занесе.

Та казвамъ: Отъ толкозъ години наблюдавамъ, всички сте се окултни ученици, като го бутнешъ - току се наежи. Обикновенъ човѣкъ, нито е поетъ, той много не може да постигне. Като те бутнатъ, като че нищо не е станало. Не си давайте мнението.

Сега ми разправѣха: две дами седятъ въ трамвая и говорятъ за политика. Едната казва: "Хитлеръ ни донесе тази беля". Детективи има тамъ, хващатъ ги, арестуватъ ги. Вие седите и си давате мнението кой е виноватъ. Кой е виноватъ, не се знае. Единъ камѣкъ се търкаля отгоре, отъ планината. Този камѣкъ отъ само себе си ли се търкаля? Дошла голяма буря или землетресение. Той отъ себе си не го прави. Изгубилъ равновесието по единъ наклонъ и се търкаля. Не можешъ да кажешъ (на) единъ камѣкъ: "Защо се търкаляшъ?", де му е пжтя. Вие имате една неприятностъ въ свѣта, то е единъ камѣкъ, който се търкаля. То е единъ адептъ*, който слиза по пжтя. Нѣкой пита: "Защо се търкаля?" Отъ този камѣкъ ще научишъ единъ добъръ урокъ. Писанието казва: "Зидете се като камъни на домъ нарѣкомворенъ". Има единъ камѣкъ, ти плъсешъ отгоре му, той е спокоенъ. Ритнешъ го, той се тър-

кули, пакъ е спокоенъ. Седи, не си мѣни лицето. Сकोчишъ отгоре му, спокоенъ седи. Казвате: "Камъкъ е това". Каквото и да направишъ, той седи спокоенъ. Това (е) една хубава черта. Казва: "Ама той е камъкъ". Кой е по-уменъ - камъкътъ или ти? Ритаешъ камъка, не го боли. Той е толкозъ пластиченъ. Като го риташъ, заболи те крака, пѣкъ камъкътъ казва: "Не ме ритай, защото този, който ме рита, страда". Понеже азъ зная езика на камънитѣ, всѣки камъкъ, като го ритнешъ, това му пада като медъ на сърдцето. Той това чакалъ съ вѣкове. Като го ритнешъ, той казва: "Дойде единъ ангелъ". Той това го счита за привилегия*. Като ритнете нѣкой камъкъ, той разправя на другитѣ камъни историята какъ го ритнали. Щомъ говоримъ за камънитѣ, ще разбираме онази теория - камънитѣ сж спѣщи духове. Теорията е такава. Дали е въ сжщностъ така, но така вѣрватъ. Спѣщитѣ духове, като ги ритаме, единъ день ще се събудятъ. Той се помръдне, казва: "Хубаво да поспя". Като го ритнешъ, обърне се на другата страна, налѣво, надѣсно. Казвашъ: "Колко е хубаво, той си спи".

Сега законътъ е, че: Ако азъ се безпокоя, какво придобивамъ? Безпокойството не е лошо. Щомъ се безпокуишъ, то е едно състояние. Заставенъ съмъ да излѣза отъ положението, въ което се намирамъ. Сега нѣкой пжтъ човѣкъ се разнѣви. Гнѣвътъ е на мѣсто. Въ каквото положение да се намѣри човѣкъ, то е на мѣсто. Но въ дадения случай съ цѣлокупния животъ не е въ съгласие. Ако всѣки день извършвашъ еднообразна работа, сърдишъ се, сръднята не е на мѣсто. Ако на всѣки сто минути се разсърдвашъ по една, намѣсто е сръднята. Ако на сто думи казвашъ една дума, която не е на мѣсто, намѣсто е. Ако кажешъ сто думи и повторишъ едно и сжщо нѣщо, то не е на мѣстото си. Та казвамъ: Разглеждайте хората. Казвате: "Енергиченъ е този човѣкъ". Знаете, като се разнѣви този човѣкъ, какво хубаво лице има. Нѣкой като се разнѣви, стане енергиченъ, отпуснатиятъ нѣма линия. Като

се разгнѣви, като се изпъчи, иначе стои отпуснатъ. Кое е по-хубаво? Енергичното лице е по-хубаво.

Та казвамъ: Вие по нѣкой пжтъ искате всичкитѣ хора да бждатъ добри. Именно този човѣкъ, който се гнѣви, той е много добъръ. Ти си добъръ, вземешъ ножа, одрѣзва- шъ хлѣба. Ако този ножъ не може да реже хлѣба, то какво ще бжде съ тебе? Като простиятъ човѣкъ ще вземешъ съ ржцетѣ си, ще счупишъ, отчупишъ и туришъ едно парче въ устата си. То е една красива линия. После казва- шъ: "Тукъ ще се подчинишъ, азъ каквото ти казвамъ". От- кжснешъ, туришъ го въ устата. Още като чупя хлѣба и го турямъ въ устата, има една красива линия, който разби- ра. Следъ като ядешъ, ти си доволенъ отъ яденето. Нѣкой счита, че ти не знаешъ какъ да чупишъ хлѣба. Казвамъ: Я ми покажи какъ. Сега ето кжде е на мѣсто. Ти седишъ, нѣкой взелъ хлѣба, дърпа го, че като го тегли, удари те. То не е на мѣсто. Ти не трѣбва да си толкозъ близо, че като тегли хлѣба, да не може да те удари. По който и начинъ да пипа хлѣба, се е на мѣсто. Но да те удари, не е на мѣсто. Ако е модеренъ човѣкъ, ще каже: "Пардонъ *". Сега нѣкой пжтъ азъ застъгамъ нѣкои въпроси. Нѣкои отъ васъ, които сж много чувствителни, казватъ: "Кжде ли Учитѣльтъ ни е видѣлъ?" То малко се изисква. Азъ му виж- дамъ жглитѣ на устата му, макаръ че има мустаци, виж- дамъ, че жгълтътъ е обърнатъ надолу. Туй положение на устата показва, че човѣкъ е сериозенъ. Туй по-
ложение показва, че човѣкъ е веселъ. Весели-
ятъ винаги ги взема, скръбниятъ винаги дава.

Този човѣкъ далъ нѣщо, намѣрилъ, че не го далъ, както трѣбва. Този, понеже взелъ, не знае какъ се печели. Отъ този взелъ, отъ онзи взелъ, събралъ като просѣкъ, че ве- черно време извади торбата, веселъ е човѣкътъ. А пѣкъ онзи, тжжниятъ, като се върне сутринъта, е излѣзалъ съ пълна торба, на този далъ, на онзи далъ, гледа - торбата празна. Какъ нѣма да е сериозенъ. Гледа торбата, нѣма пета-че. Замисленъ, нѣма какво да прави. Казвамъ:

Тѣжнитѣ хора сѣ хора, които помагатъ въ свѣта, въ нуждитѣ имъ. А пѣкъ радостнитѣ хора сѣ онѣзи, да намѣрятъ добрата страна. Радостниятъ човѣкъ е като вуду, че имашъ голѣмъ товаръ на гърба, казва: "Дай ми отъ този товаръ". Взема го, ще послужи. Взема половината отъ товара, но като го носи, ще каже: "Ще бѣдешъ тѣй добъръ да ми го дадешъ". И въ Арабия между бедуинитѣ*, като идешъ нѣкоже на гости, ако нѣщо ти се хареса, той ти го подарява. Каквото и да е, като хвърлишъ на него око, той ти го подарява. И въ природата е така. На каквото човѣкъ хвърли око, даватъ му го. Като се даде, туй даденото си има свои разноси.

Азъ съмъ превоздалъ онзи примѣръ за единъ турски паша, който посетилъ едно село въ вудинско и селянитѣ го приели много добре. Отъ признателностъ казва на селянитѣ, че ще имъ изпрати единъ слонъ. Човѣкътъ имъ мислилъ доброто. Че слоноветѣ въ Индия работятъ. Но селянитѣ 4-5 години го хранили, обеднѣли, всѣки день трѣбвало по 60-70 кила оризъ да изѣда. Той не работи, тѣ не го турятъ на работа. Срѣща единъ отъ селянитѣ и пита: "Какъ е моятъ слонъ?" - "Много добре, паша ефенди". Казва: "Тогава да ви пратя още единъ слонъ, като е много добре". Казвамъ: Всѣко нещастие, което ни се праща въ свѣта, ако не знаемъ да го туримъ на работа, мяза* на слона. Та казвамъ: Хубаво е, единъ слонъ може да свърши работа. Казвамъ: По нѣкой пжтъ нашиятъ умъ мяза на единъ слонъ. Като дойде, не знаемъ да го туримъ на работа и тогава плащаме. Сърцето ни, и то мяза на единъ слонъ. Ако не знаемъ какъ на туй сърце да му дадемъ работа, то ще бѣде втори слонъ. Като дойде волята, и тя, ако не я туримъ на работа, ще бѣде трети слонъ. Тѣ ядатъ и ние се намѣримъ въ чудо. Казвате: "Не знаемъ какво да правимъ, не знаемъ какво да чувствуваме, не знаемъ какво да мислимъ". Значи слоноветѣ трѣбва да се хранятъ. Сега трѣбва да се постави човѣшкиятъ умъ на работа. Не че не е поставенъ. Вие мислите много добре. Но

дойде ви една малка скръбъ, да намѣрите произхода ѝ. Имаме едно недоволство въ себе си. Искате нѣкой пжтъ да пѣете. Ти никога не можешъ да се научишъ да пѣешъ, ако не дружишъ съ музиканти. Ти поетъ никога не можешъ да станешъ, ако не дружишъ съ поети. Ти добъръ човѣкъ никога не можешъ да бждешъ, ако не дружишъ съ добри хора. Ти лобѣщъ никога не можешъ да станешъ, ако не дружишъ съ лобѣщи. Съ какъвто дружишъ, такъвъ ще станешъ. Ако искашъ волята ти да стане силна, трѣбва да дружишъ съ силни хора. Ако 20 години вие пасете говеда, какво ще научите? Ти ще замязашъ на тѣхъ, тѣ нѣма да замязатъ на тебе. Единственото положение, положение, кждето отиваме, тѣ сж ония напредналитѣ братя въ свѣта, тѣ сж високитѣ върхове, къмъ които ние се стремимъ. Тѣ сж, които даватъ направление на живота. Всѣки единъ отъ васъ, той си има своето мѣсто. Нѣма косъмъ на главата си, който да не е на мѣстото си. Сега защо ви сж космитѣ? Тѣ сж като покривка на главата. Тия косми отгоре на главата, когато сж хубави, космитѣ сж въ съобщение съ Божествения свѣтъ. Даже на челото, ако търсите, и тамъ има косми. Тѣ сж малки антени. Горе на главата сж дълги, тамъ съобщението е на дълги вълни, на челото е на кжси вълни. После, мустацитѣ на мжжетѣ функциониратъ на дълги вълни, женитѣ - на кжси вълни. Жената надалечъ съ кжситѣ вълни схваща, мжжътъ само отблизо. Отдалечъ той не може да приеме. Тия нѣща сж алегии*. Вие ще кажете: "Мене това не ме интересува". Сега ще оставимъ онѣзи, които не се интересуватъ, ние ще го оставиме на мѣстото, гето сте. Болниятъ, щомъ го оставимъ, не може да дойде, здравиятъ да върви. И болниятъ, като оздравѣе, да върви. Този пжтъ, по който вървите, ако вървите - ще постигнете онова, което желаете. Защото, ако човѣкъ разсжждава правилно, той ще придобие една линия на челото. Ако човѣкъ е музикаленъ, ще придобие една правилна линия на челото на друго мѣсто. Ако е поетъ, ще придобие една правилна

линия на челото. Ако е скулпторъ, ако добре готви, каквото изкуство да има, ще придобие една правилна линия. Ако е веселъ, на кое мѣсто е веселието въ насъ? Веселитѣ хора отстраня на бузитѣ при носа придобиватѣ известни линии. Умнитѣ хора по челото се познаватѣ горе, музикантитѣ по челото пакъ се познаватѣ. Има специални линии. Не ви казвамъ кжде е, понеже тѣ сж динамични линии. Линиитѣ изпъкватѣ, както изпъква едно освѣтено мѣсто, нѣкой планински върхъ. Като има свѣтлина - вижда се, като нѣма свѣтлина - не се вижда. Като дойде онази Божествена свѣтлина, високитѣ върхове ще ги видиш. Хубавото въ човѣка всѣки може да го види, но работа трѣбва.

Та казвамъ: Когато нѣкои искатъ да обичатъ Бога, тѣ ще иматъ отношение къмъ Него. Когато обичаме единъ човѣкъ, ние знаемъ всичко, което има. Като мине по пжтя и стжпкитѣ считаме свещени, каквото постѣлъ, каквото пипналъ е свещено за насъ. Туй е въ всичко. И въ животнитѣ го има, и въ растенията го има туй почитание въ съвсемъ друга форма. Вие седите и мислите какво трѣбва да правите. Толкозъ разнообразие има.

Запримѣръ - по какво се отличава тѣжнитѣ пѣсни? Всѣкога, когато симпатичната нервна система* не е развита правилно, пѣснитѣ сж тѣжни. Когато симпатичната нервна система е правилно развита, пѣснитѣ сж весели. Когато въ човѣка има песимистично чувство, когато вѣрата и надеждата сж слабо развити, той е песимистъ. Като не вижда надалече какво има, стане ти мрачно. Песимизмътъ е състояние на човѣшкия умъ, неразположението се дължи на симпатичната нервна система, на неговото сърдце. Една тѣжна пѣсенъ е хубава, понеже една тѣжна пѣсенъ донася повече влага, веселитѣ пѣсни донасятъ повече свѣтлина. Азъ имамъ три начина. Имаме пѣсни, които употребявамъ да стимулиратъ ума. Има пѣсни, които употребявамъ да стимулиратъ сърдцето. Има пѣсни, които употребявамъ да стимулиратъ

волята, тѣлото, каквото и да е. Следователно, щомъ волята ми отслабне, подновявамъ я съ тия пѣсни. Музиката служи за възпитанието да събуди ума къмъ дейность. Цѣлиятъ день, щомъ ти вътрешно имашъ хубаво разположение, то е музика въ тебе. Нѣкой само механически пѣе. Въ музикално отношение има известни мотиви, които събуждатъ човѣшката мисль. Да кажемъ, нѣкой човѣкъ поговорилъ и събудилъ една мисль. То е музика. Нѣщо приятно дошло до вашитѣ уши. То е музика. Събуди се въ тебе една нова мисль. Ако така не бѣше ти говорилъ, не щѣше да събуди тази мисль. Та казвамъ: Ако поезията и музиката се съединятъ въ едно, придобиватъ едно качество на човѣшката речъ, която събужда мислитѣ, събужда чувствата, събуждатъ човѣшката воля къмъ правилна работа. Така провидението работи. Нѣкой пжтъ вѣтърътъ духа и събужда вашиятъ умъ. Нѣкой пжтъ гърждъ като вали, събужда вашитѣ чувства, пкъ вѣтърътъ събужда вашиятъ умъ. Вие сте разточителни, чувствата ви събрали въ себе си лошо, човѣкъ чувствува само за себе си. Пкъ съвсемъ да забрави чувствата, то е другото зло. Правилно разбиране трѣбва. Единъ човѣкъ да мисли за ума си, да мисли за сърцето си, да мисли за тѣлото си. Най-после да впрѣгне ума си, да впрѣгне сърцето си, да впрѣгне и волята си, да служи. Защото Богъ пратилъ човѣка и Той иска отъ всѣки едного отъ васъ да впрѣгне ума си, сърцето си и волята си да работятъ за Господа. Какво ще работятъ? Седнешъ нѣкой пжтъ и проповѣдвашъ на хората. И азъ проповѣдвамъ, седна и проповѣдвамъ на хората, изпращамъ своитѣ хубави мисли. Пожелавамъ на цѣлъ свѣтъ да има свѣтлина. Азъ пожелавамъ, и щомъ пожелае - работата отива. После, на тия хора пожелавамъ добритѣ чувства. Щомъ пожелае, чувствата идатъ. После, на слабитѣ пожелавамъ да се усили тѣхната воля. Новото пожелание, което изпращамъ, колкото и малко да е едно желание, което изпраща единъ вашъ приятель - то е благословение за васъ. Силни и мощни сж човѣшкитѣ чув-

ства и мисли. Затова трѣбва да си пожелаваме добро. Дали ще стане? Пожелай! Ако ти пожелаешъ нѣкому и той не го приеме, то пакъ ще се върне при тебе, ти печелишъ. Нѣкога, когато човѣкъ мисли добре, който върши добро - всѣкога печели. Каквото и да изпрати въ умствения свѣтъ, въ сърдечния свѣтъ, въ волевия свѣтъ, ако го приематъ - хубаво, още по-добре. Ако не го - той печели. Станете сутринъ, за какво да мислите. Недоволни сте. Всичкото недоволство се върне отгоре ти като каша, като тиня, ще ходишъ по калѣта. И обучаѣта ще бждатъ кални. Ако мислишъ хубаво, ако чувствуваешъ хубаво, споредъ Божественитѣ закони, казва Писанието: "Така да просвѣтнатъ дѣлата ви предъ човѣцитѣ, че като ги видятъ, да прославятъ Бога предъ човѣцитѣ". Така да просвѣтнатъ вашитѣ дѣла, дѣлата отъ вашата мисль, дѣлата отъ вашитѣ чувства и дѣлата отъ вашитѣ постѣпки, че като ги видятъ хората, да прославятъ Бога. Сега не казвамъ, че вие не работите. Вие правите всичкитѣ усилия, но нѣмате единъ начинъ, ще го научите. Запримѣрь: вземешъ единъ товаръ, дигнешъ го. Ти може да се осакатишъ. Има единъ начинъ на дигане. Не си струва да дигаешъ единъ товаръ наведнажъ. Най-първо онѣзи, които се упражняватъ въ гимнастиката, иматъ си начини. Трѣбва да се научишъ какъ се носи товаръ съ ума си, съ сърдцето си и съ волята си. И тогава ще дойдешъ до физическото тѣло. Умствено ще носишъ, най-първо ще си представишъ, че дигаешъ единъ килограмъ, нѣма да се навеждашъ, но мислено протѣгаешъ ржката, мислено го дигаешъ. После дигаешъ два килограма. Това нѣма да стане въ единъ день, може въ цѣла година. Дойдешъ и мислено можешъ да дигаешъ 150 килограма, 200 килограма. Започни съ сърдцето си да дигаешъ такъвъ товаръ и най-после съ волята си. Тогава въ физическия свѣтъ твоитѣ мускули ще бждатъ готови да дигнешъ товара. Мислено може да дигаешъ, но дойде една мжчнотия, не можешъ да се справишъ съ нея. Виждалъ съмъ мнозина да плачатъ, казвамъ: Защо? Казали му "прос-

такъ” и четири реда сълзи му протекли. Какво значи “простакъ”? По-стой. Всѣки човѣкъ, който не свършва навреме работата, протака. Не протакайте работата. Трѣбва да разбирате думата “простакъ”, който протака. Сега предметното учение е следното: да кажемъ първитѣ методи сж много отвлечени. Ще ви донеса въ една кошница книжни направени плодове, хубави ябълки, форма иматъ, цвѣтъ, тѣ сж направени съ една миризма, усѣщате миризмата. Но отъ тѣхъ вие не можете да се ползвате. Хубаво сж направени, миришатъ, но книжни. Туй сега е умствена страна. Донеса ви и една цѣла кошница съ ябълки. Имаме предметно учение за ябълкитѣ. Следъ като държа лекцията, раздамъ ябълкитѣ на всички. То е реално. Сега само ви разправямъ. Вие казвате: “Малко по-реално”. Казвамъ: Втори пжтъ, като говоря, ще имамъ цѣла една кошница. Тогава предметътъ ще бжде много по-важенъ, понеже всѣки ще има по една ябълка. Реално е въ свѣта туй, което постигаме. Имашъ едно чувство на разположение, то е вече постижение. Имашъ една мисль, колкото и малка да е, то е постижение. Имашъ една малка постъпка, то е постижение.

Азъ веднажъ гледахъ такъвъ единъ примѣръ. На единъ старъ човѣкъ отвързала му се обувката. Едно малко момиче се спира и му връзва обувката. Ето единъ хубавъ примѣръ. Като му свърза обувката, гдето погледна, казва: “Какво хубаво дете, каква майка, какъвъ баща”. Туй дете го гледа право въ лицето и старецътъ му казва: “Господъ да те благослови”. То единъ добъръ примѣръ. По нѣкой пжтъ казваме, че има добри хора. Въ едно дете се заражда едно добро желание. Стариятъ човѣкъ и той преценява, казва: “И азъ бихъ желалъ да бжда като тебе”. Пъкъ азъ се радвамъ, че видѣхъ нѣщо хубаво въ свѣта.

Та казвамъ: Радвайте се на вашитѣ страдания, не на изкуствениотѣ страдания, но страданията, които невидимиятъ свѣтъ ви изпраща. То сж благословение. На тия страдания снемете опаковката, ще намѣрите нѣщо

вложено. Писанието казва: "Потърсете ме въ денъ скърбенъ, ще ви помогна и ще ме прославите".

Всичкиѣ хора казватъ: "Война има, какво ще стане?" Цѣлиятъ народъ да потърси Господа, ще имъ помогне. Нѣма нѣщо невъзможно за Него, само като каже: "Спрете!", ще спратъ. Казва: "Бийте го!", биятъ те, ударятъ ти единъ ударъ, ти се молишь, казва: "Спрете!", спратъ да те биятъ. Като не се молишь, 25 удара ще ти ударятъ. Ако се молишь преди да сж почнали да те биятъ, ще се отложи страданието. Казвамъ: Не чакайте да ви набиятъ и накрай да се молите. Преди да ви ударятъ, гледайте да ги избѣзнете. Има страдания, които трѣбва да се избѣзнатъ, не сж необходими. Туй, което сега става въ свѣта, то е една необходимостъ за единъ по-високъ свѣтъ, който разрешава една важна задача. Въ планините се трошатъ камъните, превозватъ се, васъ ви е неприятно. Чупятъ тия камъни, но тѣ сж потрѣбни да се направи едно шосе. Казва: "Не може ли безъ да се чупятъ камъни?" При сегашните условия трѣбва да се чупятъ камъните. Казвамъ: Онова, което става въ свѣта, е предвидено въ Божествения свѣтъ, да ви не смуцава. Казвате: "Какво ще стане?" Господъ си знае работата. Затуй Писанието казва: "За добре е". Да каже човѣкъ "за добре е", знаешъ колко мъчно е. Както онзи, който има раница, той знае тази раница да я смене, да я откопчава отъ ремѣка. Всѣка една мисль, която може да ви безпокои, да знаете какъ да се освободите отъ нея. Всѣко едно чувство, всѣка една постѣпка да знаете какъ да се освободите. Сега казваме: "Да се освободимъ". То е само твърдение. Казваме: "Да бждешь паметливъ", но паметта не се добива въ единъ день. Съ всѣкове трѣбва да сж работили редъ поколѣния, за да бждешь паметливъ. И сега човѣкъ трѣбва да работи, не трѣбва да бжде разсѣянъ. Когато хората изгубватъ своята паметъ, то е когато сърдцето взема надмощия въ ума. Азъ наричамъ въ човѣшкото небе се набрала толкова влага, нѣщата не сж ясни. Не виждаме ясно работитѣ.

Когато помнимъ, небето е ясно. Когато човѣшкото небе става тъмно, хората губятъ паметъта си. Когато човѣшкото небе вътре се изяснява, паметъта иде. Зависи отъ свѣтлината. Та по нѣкой пжтъ не е необходимо вие да носите товара на цѣлия свѣтъ. Какво ще стане? Нѣма какво да мислите какво ще стане. Ще има желанія въ васъ. Въ училището ще има желание да учите, да бждете въ съгласие съ своитѣ другари, да бждете по възможностъ единъ отъ първитѣ ученици. Въ себе си да бждешъ доволенъ. Каквато дарба имашъ, тури я тамъ.

Сега, ако ви попитамъ: Какво бихте желали да имате? - какво ще ми отговорите? За втория пжтъ нека всѣки да ми каже какво иска. Една тема е това. Само съ една, 2, 3 думи да каже какво иска. Може да кажете тѣй: "Искамъ шапка, или обуца, или връзка, или пръстенъ, или цигулка, или само едно нѣщо". Въ дадения случай, какво ви трѣбва? Едно перо да пиша, ако съмъ поетъ. Едно златно перо. Ако съмъ цигуларъ - една хубава цигулка. Или ако имамъ хубава цигулка, ще ми трѣбватъ хубави струни, или хубавъ лжкъ ще ми трѣбва. Ако съмъ въ обществото, ще ми трѣбва рединготъ*. Казвате: "За такива работи да не мислимъ". Предметно учение е. Въ дадения случай съ какво се занимава умътъ ти? Запримѣръ: днесъ какво искате да бжде времето? Нѣкой отъ васъ доволенъ ли сте отъ туй време? Не сте довольни. Какво трѣбва да бжде времето? Щомъ си недоволенъ, излѣзъ надъ облацитѣ съ ума си, качи се горе. Като има дъждъ, иди на мѣсто, дето нѣма дъждъ, влѣзъ въ кжщи въ съзерцание. Премѣсти се автоматически, щомъ искашъ хубаво време. Нѣкой пжтъ времето е хубаво, не си доволенъ отъ хубавото време, пренеси се на мѣсто, дето има облаци, дето има вѣтъръ. Човѣкъ всѣкога може да има такова време, каквото той иска. Реално нѣма да бжде. Но за себе си винаги може да има. Ти си беденъ, нѣмашъ нито петъ пари. Представи си, че си богатъ, имашъ апартаментъ, автомобилъ, аеропланъ, хвъркашъ навсѣкжде. Казвате: "Илюзия". Не е илюзия. То е ре-

алностъ. Илюзията е тамъ, че ти като ходишъ съ аероплана на ума си, никога нѣма да паднешъ. Които ходятъ съ аеропланъ реално, често падатъ и се осакатяватъ. Щомъ се осакатимъ, то сж илюзии. Казва: "Не ми трѣбваше да ходя съ аеропланъ". Всѣки, който е падаль три-четири пжти отъ аероплана, казва: "Не искамъ да се качвамъ". Който не е падаль, не знае какво е падане.

Сега дръжте ума си заетъ съ най-хубавитѣ мисли, опитайте какво нѣщо е свѣтла мисль. То е Божествено-то. Дръжте едно хубаво чувство, турете го въ сърдцето си, или намѣрете хубава постжпка, турете я въ тѣлото си. Всѣки день правете, туй никой не може да ви отнеме. Може да си боленъ, може да си сирوماхъ, никой не може да ви лиши отъ благо-то, което Богъ ви дава. Тогава, ако нѣмате нищо, призовете Господа. Трѣбва да знаете какъ да Го призовете. Помолете се да ви хвърли свѣтлина. Туй, което ви се случило, каква полза имате отъ него? Този български свещеникъ, този човѣкъ можеше да каже: "Какво ми трѣбваше този човѣкъ да го нагостявамъ". Той правеше нѣщо, безъ да знае. Онѣзи, които ржководятъ сждбинитѣ, му казватъ: "Направи добро на този човѣкъ и той ще ти бжде полезенъ единъ день". Ти вървишъ по пжтия и нѣщо ти казва: "Махни този камъкъ отъ пжтия". Казвашъ: "Защо да го махна?" Като минешъ втория пжтъ, да не блъснешъ крака си въ него. Всѣка погрѣшка, която сме направили, не съжалевайте за нея, турете я настрана. Втори пжтъ, като минете, да се не блъснете въ погрѣшката. И други, като минатъ, да се не блъснатъ. По този начинъ само ще се създаде новото въ свѣта.

Сега всички вѣрващи желаятъ едно нѣщо. Германци, англичани, италианци желаятъ да победятъ. И еднитѣ, и другитѣ казватъ: "Ние ще победимъ". Кои ще победи, времето ще покаже. Може да кажа: Азъ ще направя това, онова. Това, което съмъ свършилъ, което съмъ реализиралъ, то е. Въ Божествения свѣтъ азъ поставямъ така. Казвате: "Ние ще победимъ". Ще победимъ знанието.

Всичкият ученици могат да имат победа. Едни ще победят по-лесно, други ще победят по-мъчно. Казвамъ сега: Победата е въ васъ. Сега вие искате да победите. Тръбва да победите. Ако учите добре, ако живѣете добре, ако мислите добре, ако чувствувате добре, ако постъпвате добре - победата ще бжде ваша. Тръбва да победите, защото ако не победите - ще дойдатъ лошиятъ условия, ако победите - ще дойдатъ добритъ условия, ще бждете господари на положението.

За да бждемъ ние свободни, трѣбва да направимъ ние връзка съ Бога. Първата връзка съ любовта да бжде така, че никога да се не кжса. Втората връзка трѣбва да направимъ въ духовния свѣтъ, да се свържемъ съ вѣрата, съ човѣшката мисълъ, че тази връзка да се не кжса. Третата връзка на постъпките трѣбва да направимъ връзка съ надеждата, че и тя да се не кжса. Да имаме три връзки, които никога да се не кжсатъ, да бждатъ пжтища, съобщения, да ходимъ въ тия свѣтове и да се връщаме. Тогава ще имаме туй знание, което ние го искаме.

Изпѣхмѣ "Всичко въ живота е постижимо".

Въ живота има една вътрешна последователностъ, на която искамъ да обърна внимание. Въ дадения случай гладниятъ се нуждае отъ храна. Следъ като се наяде, идатъ другитъ нѣща. Дишането е една необходимостъ. Туй дишане трѣбва да стане естествено, че да не ни безпокои. Започваме да устѣщаме задушаване. Мисълта е единъ естественъ процесъ. Когато върви, човѣкъ е радостенъ. Когато този процесъ не е естественъ, човѣкъ се устѣща, че има нѣщо, което му липсва. Тия процеси трѣбва да бждатъ естествени, да бжде човѣкъ свободенъ. Въ чувствата нѣкой пжтъ се плашимъ да се проявимъ такива, каквито сме. Запримѣрь: Какъ трѣбва да ви говоря? Нѣкой пжтъ съмъ естественъ въ говора. Не да ви втѣпля въ ума ви да мислите. Безъ да ви говоря, вие ще дойдете да мислите, но следъ голѣми страдания. Въ Божествения свѣтъ времето се съкращава. Времето трѣбва да се съкрати. Он-

зи, който не е вещь, той продължава времето. Въ музиката времето не може да се продължи. Ако продължиш времето, пѣсенъта губи своя смисълъ. Ако удължиш времето на една игрива пѣсенъ, тя изгубва ритъма. Ако съкратиш времето на една класическа българска или европейска пѣсенъ, и тя губи своя ритъмъ. */Учителътъ пѣе игрива българска пѣсенъ и тѣжна бавна българска пѣсенъ/*. Едната е мудна пѣсенъ, другата е игрива. При едната човѣкъ е на работа. Онзи адептъ * седи. Другиятъ нѣма време, казва: "Трѣбва да се върви, работата трѣбва да се свърши". Когато искаме, ние сега може да пѣемъ много хубаво. Както ви пѣхъ, не е много музикално. Българскиятъ игриви пѣсни сж много музикални, много подвижни, много мжно се свирятъ, много украшения иматъ.

Трѣбва да имате единъ микрофонъ. Като станете сутринъ, да произнесешъ думата "любовъ" и всѣки день, като я произнасяшъ, да има отражения, да видишъ какъ музикално си я произнесалъ. Нѣкои казватъ: "Да се обичаме". Той така говори "Да се обичаме". Но да се обичаме и да се лобимъ, то сж две нѣща различни. Да лобишъ единъ човѣкъ, трѣбва да му донесешъ хлѣбъ, да му направишъ грехи, да внесешъ топлина въ него. Да го обичашъ, значи да му дадешъ всичкиятъ условия. Като яде, да го не мушкашъ, да го оставишъ свободенъ, че и ти да ядешъ. Обичъта изисква сега да му дадешъ условия да се наяде сладко. Любовъта носи яденето. Обичъта дава условия да ядемъ. Насъ ни трѣбва любовъта да дойде, да донесе знанието. Обичъта като дойде, да възприемемъ това знание, че като го възприемемъ, да бждемъ доволни отъ него.

Отче нашъ.

XX година

21. Лекция на Общия Окултенъ класъ

26 февруарий, 1941 год., Сръда, 5 ч.с.

Изгръвъ.

МУЗИКАЛНИ ТАКТОВЕ

*Добрата молитва.
Богъ е Любовь.*

Пишете върху темата: "Отъ какво произтичатъ противоречията въ живота". Хубаво да пишете, не само пишете какво сж писали другитъ. Ще пишете едно изречение, какво казалъ нѣкой, отъ какво произтичатъ противоречията. Вие какво мислите. Какво сж говорили философитъ, остава за тѣхна смѣтка. Не всичкитъ философски работи сж вѣрни. На съвременнитъ хора трѣбва философия. Нѣкои хора много знаятъ, нѣкои малко знаятъ. Нѣкои музиканти много знаятъ по музиката, нѣкои много малко знаятъ. Музикантитъ често казватъ: "Тактъ". Какво нѣщо е тактътъ? Запримѣрь: 2/4 какъвъ тактъ е? Или 3/4, или 6/4? Ще кажете, че много тактове има. Въ всѣко отгѣление, въ всѣки тактъ има опредѣленъ брой ноти. Една пѣсень е турена въ 2/4 тактъ, друга въ 6/4, каква разлика има? Или ако нѣкъде туришъ цѣла нота, или половина нота, или ако туришъ четвъртина нота, защо, или осмина нота, или шестнайсетина, или тридесетвторина, или шестдесетичетвъртина, защо? Казвате: "Свойство на музиката".

Сега нѣкои казватъ: "Високъ човѣкъ". 165 сантиметра. Това е едно количествено число колко е високъ единъ човѣкъ. 165:41, 165 къмъ 41 - неговата широчина на раменитъ. Казва: "Широкъ е". Ако хранишъ една пчела, или ако хранишъ една свиня, тогава разноскутъ сж различни. Пчелата ще се задоволи съ много малко. Свинята не може да се задоволи съ сжщото. По отношение на храната, свинята ще те тури въ изпитание, за милиони пчели ще изяде храната. Свиня ли да хранишъ е добре или пчела да хранишъ? Но ако е за печалба, ако имашъ единъ работникъ, кой-

то работи като пчела и имашъ единъ, който работи като свиня, тогава по отношение на работата, кой ще донесе по-голяма търговска печалба? Разбира се, свинята ще донесе, повече мазнина ще даде, като я заколишъ.

Сега това сж редъ разсждения. Какво може вие да направите съ една ржка? Или имате ржката, имате петъ пръста, защо сж петтѣ пръста? То е търговска работа. Ржката е за търговска работа направена. Първиятъ пръстъ, палецътъ, означава Божественото начало, едното. Четиритѣ пръста сж работници, палецътъ ги командува. Палецътъ е полковникъ, генералъ е той. Четиримата може да сж 40, 400, 4000, генералътъ командува. Ако измѣрвате палеца, ще видите дължината. Каква е дължината на пръститѣ? Човѣкъ, както е построенъ или както е работилъ, той е опредѣлилъ своята сждба. Този човѣкъ самъ си опредѣля сждбата. Влияние върху него има слънцето, влияние върху него има Венера, влияние върху него има Меркурий. 1-то иска да живѣе, 6-тѣ иска да се удоволствува, 5-тѣ иска парици, търговия. 165 казва: "Азъ искамъ да живѣя, азъ искамъ да не страдамъ, добре да ми е въ живота, да се удоволствувамъ, пари да имамъ". Сега откъде иде туй? Зависи отнѣкъде. Вие казвате: "Откъде иде?"

А	Ю
Б	О
В	Ь

Имате тия букви. Какво има сега? То сж елементи, ако знаешъ да ги съчетаешъ. Ако можешъ ти да ги съединишъ, ако съединишъ А и Ю, какво става? АЮ - очудване, нѣкога се очудвашъ на онази, младата мома: "Аю, брей, какъ е израснала!" БО - богатъ, започва съ Б, не съ В. Б-то е вързано съ земята, има на какво да уповавашъ. Богатиятъ уповава на своитѣ пари. О-то е нула, въ дадения случай показва условията, означава и самата вѣчностъ, отдето нѣщата излизатъ. Самата единица е излѣзла отъ нищо. Когато казватъ, че свѣтътъ е създаденъ отъ ни-

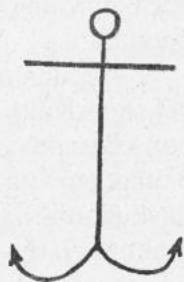
що, отъ нула е създаденъ свѣтътъ. Какво нѣщо е нищо? Нулата е нищо. Ако имашъ нула, тя сама по себе си е нищо. Ако я туришъ предъ единицата - намалява, ако я туришъ задъ единицата - увеличава. Никакво количество нѣмашъ въ нея, но въ този зародишъ имате динамика. Нулата срѣщашъ въ природата, ще ѝ дадешъ съвсемъ друго значение. Дветѣ очи сж ненаситни, защо? Числото две е негативно, то е ненаситно. Какво значи две? Човѣкътъ на дветѣ е всѣкога недоволенъ, кесията винаги му е празна, то иска това, иска онова, 2-тѣ само иска: "Дай, дай, дай". Детето плаче, оплаква се, тукъ-тамъ го боли - то е вече числото 2. Сега вие ще кажете: "Защо е така?" Какъ трѣбва да бжде? Следъ като си взелъ пари, следъ като отивашъ при единъ човѣкъ да вземешъ единицата, 1-то е вземашъ пари назаемъ, сърдцето ти помага. Обаче, щомъ дойдешъ до 2-тѣ, показва, че туй, което си взелъ, трѣбва да го платишъ. Взелъ си единъ левъ, лесно се връща, лесно се плаща. Като дойде до плащането - изваждашъ, плащашъ. Взелъ си 2 хиляди лева, и тѣхъ лесно може да платишъ, но взелъ си 10, 15, 100 хиляди лева, като дойде до плащането - намѣришъ се въ трудно положение. То е числото 2. 1 - вземашъ назаемъ, 2 - плащашъ. Щомъ дойдешъ до 2-тѣ, трѣбва да се плаща, започвашъ да мислишъ какъ трѣбва да се прави. Какво ще правишъ? Казва: "Защо ми дойде тази бѣля на главата". Че тази бѣля ти самъ си създаде. Що ти трѣбваша 100, 200 хиляди лева, тия търговски работи? Защо ти трѣбваше да мислишъ, че, като имашъ много, ще живѣешъ по-добре? Сега сте недоволни въ живота. Дветѣ очи иматъ числото 2. Очитѣ количествено сж 2. По форма очитѣ образуватъ осморка. Числото 8 е число ненаситно. То е число на недоимъкъ, на недоволство. Човѣкъ всѣкога е недоволенъ. То е числото 8. Той е песимистъ. Каквото да му кажешъ, казва: "Не върви тази работа". Казва: "Защо ми е този животъ?" Умъ има, казва: "Защо ми е този умъ?" Има здраве, казва: "Защо ми е това здраве?" Лице има, казва: "Защо ми е това лице?"

Крака има, казва: "Защо ми сж тия крака?" Знае да свири, казва: "Защо ми е туй знание?" Знае да говори, казва: "Що ми трѣбва да говоря?" 8-тѣ ще го направишъ на 9. За да излѣзешъ отъ тази бѣля, отъ това недоволство, ще го превърнешъ на 9. То е марсианско число. Доиде този съ 8, той е страхливецъ, казва: "Ще изгубя, ще ми се смѣятъ хората, ще ида да уча. Става ли? Какво ще кажатъ другитѣ?" Той навѣстѣжде вижда само лошата страна. Тогава той си казва: "Защо Господъ създалъ свѣта така, азъ така да се плаша?" Господъ ти далъ пълни шишета. Защо ти ги начупи тия шишета и ги нахвърли по двора? Тури ти обуца на краката, ти започна да ходишъ съ боси крака. Тукъ се натѣкнешъ на едно парченце, тамъ се натѣкнешъ на друго парченце, казвашъ: "Защо свѣтътъ е така направенъ?" Ти направи този свѣтътъ така. Ти имашъ единъ езикъ и трѣгнешъ (да) критикувашъ хората - този лошъ, онзи лошъ, този кривъ, онзи кривъ. Тѣ сж парченца отъ стѣклото. За да критикувашъ хората, трѣбва да бждешъ съвършенъ. Като влѣзешъ въ стаята, тогава ги критикувай. Не си давай мнението за хората, защото щомъ ти си давашъ мнението за хората и тѣ ще си даватъ мнението за тебе.

Азъ веднажъ излизамъ отъ ("Опълченска") 66, гледамъ едно голѣмо куче върви, гледамъ друго куче, и то голѣмо, носи една костъ. Голѣмото куче, като се нахвърли върху него, обърна го на гърба. Голѣмото му казва: "Кой ти позволи тази костъ да я вземешъ? Тази костъ (азъ) ще взема". Като го върдаля, върдаля, пусна го и то избѣга. Следъ десетина крачки то срещна друго малко куче, и то носѣше една костъ. То веднага се нахвърли върху него, обърна го на гърба, казва: "Кой ти позволи тебе?" Въпросътъ бѣше за една костъ, разправятъ се за правото и (даватъ) заявление да дойде прокурора. Казва: "Нѣмашъ право да носишъ тази костъ". Азъ се спрѣхъ и ги наблюдавамъ. Гледамъ едно явление въ природата. Обърна го на гърба и казва: "Ти за тази костъ пита ли Господа?" Проповѣ-

дѣва му. Като му проповѣдва къмъ Господа да гледа, гледа на долу, къмъ земята. Обърналъ го на гърба и казва: "Трѣбва да гледашъ къмъ Господа". То взело костъта и хичъ не се обърнало къмъ Господа. Проповѣдва на другитѣ, казва: "Знаешъ, на мене ми проповѣдваха да гледамъ къмъ Господа". То като взе костъта на малкото кученце, хичъ не гледа нагоре. Остана това малкото кученце, като му взеха костъта, обърна се, облиза си задницата. Погледахъ едното куче, погледахъ другото и разсжждавамъ. И си казва малкото куче: "Така е свѣтътъ, нали съмъ слабъ, така ще ме върдалятъ". Ако си силенъ, никой нѣма да те върдаля. Щомъ си слабъ, ще те върдалятъ. Разсжжденията въ мене сж върни. Дали така мислятъ кучетата, азъ не съмъ авторитетъ, азъ така предполагамъ, че така мислятъ. Първото куче, което мисли, е авторитетъ за себе си. Не се спрѣхъ да го питамъ, можехъ да го питамъ, то щѣше да ми каже. Можеше да питамъ и второто куче, има единъ начинъ.

Да кажемъ вие имате една болестъ, предполагамъ каква е болестъта. Вие чувствувате какво е вашето състояние, усѣщате каква е степенъта на болката. Какъ усѣщате - вие сте авторитетъ. Азъ не може да усѣщамъ вашата болка, както вие. Или пъкъ имате приятно чувство. Тази радостъ, която имате въ себе си, азъ не може да я чувствувамъ, предполагамъ. Всѣки отъ васъ е авторитетъ въ себе си и въ своитѣ радости, и въ своитѣ страдания. Та казвамъ: Страданията произтичатъ отъ числото 2. Щомъ страдате - имате да давате, щомъ се радвате - имате да вземате. Едѣва вече въ числото 3, то е на Юпитеръ, 3 показва достоинство. Домътъ е създаденъ на Юпитеровско начало. Първо е слънцето, вече го сгодяваме за 2, тогава 123, 3-тъ е резултатъ. Въ третъ се осмисля животътъ. Туи три е турено на котвата. Котвата не е нищо друго, освенъ единицата, то е бащата,

то е правата линия въ котвата. Майката - това е хоризонталната прекръстосана линия на котвата. Кржгътъ отгоре - това е детето, условията, които сж дадени за това развитие. Човѣкъ му е турилъ всичкиѣ правила. Като погледнете ржката, като погледнете лицето, както сж създадени - вие вече имате всичкиѣ правила какъ трѣбва да постъпите, какъ трѣбва да излѣзете изъ неблагоприятниѣ условия и какъ трѣбва да употребите благоприятниѣ условия, при които се намирате. Нищо не е произволно въ живота. Задача ви е дадена. Имашъ животъ на мжчнотицъ, то е задача. Ако знаешъ какъ да постъпишъ - ще излѣзешъ, за да се справишъ съ числото 2 на мжчнотицѣтъ. Имате 27, но 7 въ дадения случай е число на луната, на пълнолуние. Растенията на земята ги регулира месечината, приливитъ и отливитъ, кръвообращението се регулиратъ отъ месечината. Ако месечината въ тебе е добре поставена, разбирамъ, че кръвообращението въ тебе става редовно. Щомъ не става редовно кръвообращението, има повече венозна кръвъ, то е числото 2. Артериалната кръвъ - то е числото 7, пълнолунието. Сега азъ говоря за 27, то е процесъ на кръвообращението. Гледамъ знака въ природата какъ е туренъ. Въ природата, ако има плось, показва, че кръвообращението е добро. Ако има минусъ - значи отслабва. Трѣбва да вземете мѣрки, за да се пази да има равновесие. Ако на линията турите още, вие имате единъ квадратъ, то е числото 4. Числото 4 - то е елементъ за мене. Ти се намирашъ въ едно голѣмо противоречие. Имашъ една нива, която трѣбва да се оре. Казва: "Какво значи 4?" 4 означава работа, имашъ да се боришъ.

Тогава имате единъ тактъ въ музиката $2/4$, имате $4/4$, $6/4$. Какъ се взема? Съ такта $3/4$ ти предизвикашъ едно влияние, съ $6/4$ друго влияние. Съ $6/4$ предизвикашъ влиянието на Венера, то е венеринъ тактъ. Съ $3/4$ ще предизвикашъ влиянието на Юпитеръ, $3/4$ е юпитериански тактъ. $7/16$ - това е тактъ на месечината, музикаленъ

тактът на месечината, или $4/4$. Имате $5/4$ - то е на Меркурий, търговска работа е 5 . Това сж философски разсъждения. Музикантите, които дават тактът, знаят какво означават. Тактът $3/4$ съвсем друг колорит ще даде. Ще даде достойнство на музиката. Въ такта $6/4$ тия ноти ще бждат съобразни съ този тактът, ще даде едно вътрешно съдържание, чувствителност въ тази музика, да го почувствуващ. Нѣкои казват: "Да почувствуваме".

Та казвамъ: Животътъ е музика самъ по себе си. Ти, като музикантъ, трѣбва да разбирашъ тия ходове, да разбирашъ смисъла на тия ноти. Имашъ цѣла нота - това е нота на Слънцето. Имашъ половина нота - това е нота на месечината. Имашъ четвъртина нота - това е нота на Земята. Имашъ осмина нота - това е нота на Сатурнъ. Имашъ шестнайсетина - това е нота на Венера. Имашъ тридесетивторина - това е нота на Юпитеръ и на месечината съединени. Имашъ шестдесетичетвъртина - то е на Венера и на Земята. Така музикантите се спиратъ. Тогава една осминка има недоумѣкъ въ себе си. Въ осминката не се изисква много време, по-лесно се свършва работата. Вие казвате: "Да зная голѣми работи". Азъ да ви кажа: Ти, ако ядешъ и не знаешъ да ядешъ, какво ще стане съ тебе? Ти, като туришъ една хапка въ устата, колко пжти я обръщашъ въ устата си? Ако сж здрави зжбитъ ти, ти не сдѣвчишъ тази храна, не туришъ музикално толкозъ обръщения, какво ще стане съ тебе? Музикално колко се дѣвчи една храна? Добре сварено жито колко време взема, за да се сдѣвчи? Гледали ли сте, колко секунди ти взема да я сдѣвчишъ хубаво и тогава да я глътнешъ? Днесъ не сдѣвчишъ добре храната, утре не сдѣвчишъ добре, после пиешъ студена вода, следъ това топла вода, напука се глечътъ на зжбитъ, изпадатъ зжбитъ, тревожишъ се за това-онова, не можешъ да дѣвчишъ, зжбитъ изпадатъ, казвашъ: "Остарѣхме, не можемъ да ядемъ". Казвате: "Защо Господъ създаде свѣта?" Ни най-

малко свѣта Господь не го създалъ. Господь създаде да гъвчишъ храната си хубаво и никога да не преляждашъ. Вие даже не знаете по колко хапки да ядете на едно ядене. Вие ядете безразборно. Азъ никога не бихъ взелъ 8 хлѣба, ще взема единъ или три. Може нѣкой пжтъ да взема 6 хлѣба. Нѣкои иматъ 6 деца, и тѣ двама - 8, да се пазите. За да ви върви, трѣбва да дойде още едно дете, да имате 7 деца, а и вие двама - 9. Не считайте, че тия нѣща сж произволни. Преди васъ други хора, които не разбираха реда, разбъркаха реда. Единъ механикъ, често като прави единъ автомобилъ, може да разбърка нѣкои части. Или единъ цигуларъ, като нагласява една цигулка, не може да я нагласи добре. Онзи цигуларъ, който нагласява, знае добре да я нагласи четиритѣ струни, ще я нагласи хубаво. Който не може да я нагласи, вземешъ, за да свиришъ, но струнитѣ не сж нагласени хубаво. Ако я гадешъ на единъ добъръ музикантъ, той веднага ще я нагласи. На една цигулка, не добре нагласена, не можешъ да свиришъ добре. Добре ли е нагласена, можешъ да свиришъ.

Хубаво, вие имате единъ умъ, имате едно сърдце, имате една воля, значи три подраздѣления. Тройката е на Юпитеръ, достоинството на човѣка. Че има умъ, чувства, воля или тѣло, значи има съ какво да разполага. Ако не можешъ да се ползувашъ отъ ума, ако не можешъ да се ползувашъ отъ сърдцето - то е двойката. Като дойде волята, ще оправѣ работата. Ако кажемъ, че човѣкъ не знае какъ да се справи съ ценноститѣ, подразбираме числото 2. Числото 2 - то е едно нажежено желѣзо. Ти, ако не разбирашъ закона, може да пипнешъ, да си изгоришъ ржката. Числото 2 винаги взема, не дава. Туѣ, което те изгаря, е числото 2. Имашъ каквато и да е несрета въ живота си, това е числото 2. То винаги взема. То може да е нагорещено или може да е нѣкой чукъ, то е числото 2. Ти ще бждешъ внимателенъ, когато се справяшъ съ условията, които влизатъ въ негативната страна на живота.

Да допуснемъ сега, че нѣкои васъ ви обиди. Какъ

трѣбва да се справите? Ако си силенъ, вземи, че го набий. Казвате: "Не го бий". Ако си силенъ, набий го хубаво, музикално дай му единъ урокъ. Ако си слабъ, играй ролята на единъ тжпанъ, като те биятъ. Въ музиката тжпанътъ дава тонъ на цѣлия оркестъръ. Той е негативенъ, като го ударятъ, казва: "Бумъ". Биятъ те като тжпанъ. Тжпанътъ иска ли много? Той не е като първа или като втора цигулка, или (като) другитъ, пискливитъ. Като го ударятъ - единъ-два тона и после си мълчи. Нѣкои питатъ: "Защо трѣбва тжпанъ?" Тжпанътъ дава тонъ на оркестъра. Като каже тжпанътъ "бумъ", първа и втора цигулка се въодушевяватъ. Тжпанътъ въодушевява нѣщата въ себе си.

Та казвамъ: Въ живота, ако носътъ ти е два сантиметра, ще се молишъ на Бога да го проточи, да го направи три сантиметра. Като е три сантиметра, ти ще излезешъ изъ областта на страданието. Влизашъ тамъ, дето всѣки зачита правото. Щомъ си въ числото 2, навсѣкжде ще имашъ противоречия. Не че хората те мразятъ на земята, но навсѣкжде ще имашъ противоречия на земята. Противоречията сж неорганизиранъ свѣтъ, който тепърва трѣбва да се организира. Казваме: "Негативенъ". Подъ думата "негативенъ", разбираме една неорганизирана материя. Подъ думата "три", разбираме - влизашъ въ единъ свѣтъ, дето започва да се организира, умътъ взема участие, сърцето взема участие и тѣлото взема участие. Въ единъ неорганизиранъ свѣтъ имашъ чувства, желаетъ нѣщо, казвашъ: "Да имамъ пари". Вземешъ билетъ отъ лотария, не ти върви. Избирашъ само моментитъ. Ако разбирате, може да спечелите. Взехъ, казва, билетъ, но не спечелихъ. Азъ зная, че когато той е купилъ билета, времето е било 2. Нѣкой пжтъ взелъ една четвъртинка, нѣкой взелъ една половинка отъ билета, нѣкой взелъ единъ цѣлъ билетъ, но ако вземешъ цѣлъ билетъ на числото 2 - нищо нѣма да спечелишъ. Може да е 8 часа, или 8 минути, или 8 секунди - тѣ ще развалятъ работата. Когато взе-

машъ билетъ, да не е осмата секунда, да не е 8 часа, да не е 8 минути, защото нищо нѣма да вземешъ. Ако започнешъ една работа, нищо нѣма да стане отъ тебе, не върви. Ще кажете вие: "Защо е така?" Ще ви кажа защо е така. Зимата е четири, пролѣтътъ е първа, второ е лѣтото, трета е есента, зимата е четвърта. По какво се отличава? Въ зимата имате вътрешна работа въ кѣщи. Отвънъ условия нѣма, всичко е покрито съ снѣгъ. Ако зимно време искашъ да орешъ и да сѣшъ, то е невъзможно. Но зимно време можешъ да имашъ единъ хубавъ обѣдъ, може да имашъ една хубаво отоплена стая, то е вътрешенъ животъ. Зимно време може да го направишъ красивъ, а пролѣтно време е друго. Сега разглеждамъ живота, зависи какъвъ знаменателъ вземамъ. Ако човѣкъ разбира живота тъй, както Богъ го създалъ, ако вървимъ по великия Божи законъ, нѣма да имаме противоречия. Ние сме числото 2, Богъ е единица. Нашата воля влиза въ стѣлкновение съ Божията воля, нашиятъ умъ влиза въ стѣлкновение съ Божия умъ, нашето сърдце влиза въ стѣлкновение съ Божието сърдце, и тѣлото ни влиза въ стѣлкновение съ тѣлото на природата. Тогава какъ ще вървите? Значи умътъ на всѣки единъ отъ васъ трѣбва да дойде въ съгласие съ онова, разумното въ природата. Трѣбва да виждашъ онова, разумното, което съществува въ природата. Тази разумностъ, това е Богъ, Който се проявява. Нѣкой пжтъ правишъ нѣщо, нѣщо ти казва: "Недей". Азъ съмъ срѣщалъ и хиляди хора сж ми разправяли своята опитностъ и всѣки, който не е послушалъ онова, което вътре му е говорило, винаги постраждалъ. Нѣкой музикантъ, когато работи по музиката, нѣщо му казва да тури нѣкой тонъ. Ако той се съгласи, ще му върви. Нѣкой пжтъ иска да го тури другояче, по своему. Защото, когато искамъ да се освободя отъ нѣкоя мжчнотия въ свѣта, азъ се уча да вземамъ тона *до*. Основенъ тонъ съществува въ природата. Когато нѣкой пжтъ провѣрявамъ една нѣсенъ, отивамъ въ природата, да видя съществува ли въ природата

или не, дали е добре копирана или не. Нѣкой пжтъ пробѣря-
вамъ такта въ природата. Природата има свой тактъ,
свой ритъмъ. Ние имаме 72 удара на сърдцето. Сърдцето
е единъ тактъ, безъ ударъ е то. Първото число 7 - то е
пълнолуние. Когато луната има хубаво влияние, 2-тъ, не-
гативната страна, е добре застъпена. Много пжти изо-
билието не е организирано. Богатъ е този човѣкъ, но не
знае какъ да употреби това богатство. Даровито е това
дете, но не го праща въ училище, не му дава материалъ да
учи, остава недоразвито. Нѣкой пжтъ човѣкъ е религи-
озенъ, но недоразвитъ религиозенъ. Тѣ мислятъ, (че) то-
ва е религия да знаешъ три пжти на денъ да седнешъ, да
колѣничашъ, да се молишъ. То е вече една поза. Но да зна-
ешъ какъ да съпоставишъ ума си, да знаешъ какъ да съ-
поставишъ сърдцето си, да знаешъ какъ да съпоставишъ
тѣлото си въ природата - то е религия. То е педагогия,
то е възпитание. Тогава, ако азъ зная какъ да се съпоста-
вя съ окръжаващата срѣда, съ хората зная какъ да се съ-
поставя - всичко ще върви добре.

Вие искате по нѣкой пжтъ да умрете, да се освобо-
дите. У М И Р А. Но знаешъ ли какво значи "умира"? То е
търговска работа. Тя има петъ букви. Ти накарашъ сви-
нята да умре, но то е търговска работа, за да ѝ вземешъ
мазнината. Ти искашъ да умрешъ, да продадешъ нѣщо отъ
себе си. Хубаво е да умрешъ, но какво ще ти дадатъ? Ако
имашъ една пчела, какъ ще спечелишъ отъ нея? Или ако
имашъ една свиня, какво ще спечелишъ отъ нея? Подъ ду-
мата "умиране" всѣкога разбираме, че искашъ да излѣзе-
шъ изъ мжчнотиитѣ. Когато единъ човѣкъ се намира въ
мжчнотиитѣ, които не може да разреши, казва: "Да умра, да
се освободя, да се свърши". Но ще се свърши фирмата, ще
фалирашъ, ще изиграешъ своитѣ кредитори. Казва-
тъ: "Вземалъ си, вземалъ си, на единъ - десетъ, на другъ -
2, свършвашъ, то не е честно". Природата не обича та-
кива работи. Ти ще ликвидирашъ честно. Какво си взелъ -
ще го върнешъ и безъ никакъвъ дългъ ще останешъ. Гово-

рятъ за карма*. Законътъ на кармата е умира-
 лъ си, не си плащаль, казвашъ: "Каква е моята карма?" Ми-
 налата карма е много тежка, понеже си вземаль и не си
 плащаль. Пъкъ сега ще трѣбва да започнешъ да плащашъ.
 Ще мислишъ добре, ще чувствуваши добре, ще постѣпва-
 ши добре. Трѣбва да вѣрваме въ Бога, за да ликвидираме
 съ своята карма. Защо трѣбва да живѣемъ? За да изпла-
 тимъ дълговетъ. Следъ като платиши дълговетъ, ти ще
 бждешъ свободенъ. Нѣкои говорятъ за свобода. Ти не мо-
 жешъ да бждешъ свободенъ, докато не си платиши дълга.
 Или другояче казано: не можешъ да живѣешъ добре, дока-
 то въ тебе не се организира умътъ, докато не се органи-
 зира сърцето ти и тѣлото ти тѣй, че да отговаря и въ
 всѣки моментъ да знаешъ какъ да постѣпиши. Да си бър-
 зъ въ решенията си.

Втората котва има съвсемъ другъ смисълъ. Първа-
 та котва освобождава. Втората котва е
 на работа. Тази котва е дигната. Първа-
 та котва е пжтъ на освобождение, а пъкъ
 втората котва, както е направена, е за
 движение. Имате образуванъ единъ квад-
 ратъ. Има закони на силитъ въ природа-
 та, които действуватъ. Тази котва е ем-
 блема, тя показва пжтя на ония сили въ
 природата, които действуватъ. Котвата показва нап-
 равлението на ония сили въ природата, които действуватъ
 - силитъ на ума, силитъ на сърцето и силитъ на тѣло-
 то. Ако вземете кръста, първата линия показва положи-
 телнитъ сили, които работятъ и преодоляватъ мжчно-
 тииъ. Туи сж негативнитъ сили, които трѣбва да се пре-
 одолѣятъ. Негативнитъ сили вървятъ тукъ и трѣбва да
 знаешъ закона какъ да се справиши съ тѣхъ. Имашъ единъ
 дългъ, казвашъ: "Какво трѣбва да правя съ този дългъ?"
 Ще го платиши. За да го платиши, ще работиши нѣкжде.
 Като идешъ при своя кредиторъ, ще му кажешъ сладки
 думи, ще образуваши приятелство. Той започне да се ко-

лебае. Ще оставишъ довѣрие да има въ тебе. Или друго-
яче казано: ние, съвременнитѣ хора, трѣбва (да) възста-
новимъ довѣрието, което сме имали едно време. Господъ
едно време ималъ довѣрие въ насъ. Сега като ни гледа Гос-
подъ, колкото и да е благъ, казва: "Не вѣрватъ". Той тър-
пи, търпи и казва: "Не вѣрватъ". Ще те срещне нѣкжде и
ще ти каже: "Кжде вѣрвишъ така по този пжтъ?" Ще се
върнешъ назадъ. - "Азъ не искамъ". Ще се върнешъ. Ако не
искашъ да ме слушашъ, веднага ще ти създаде една мжно-
тия. Ще ти даде болестъ, ще ти се счупи крака, безъ пари
ще останешъ, безъ кжца ще останешъ, ще ти създаде
хиляди нещастия на главата. Какво ще се боришъ сега,
върни се назадъ, какво ще ти коствува?

Тукъ, въ насъ, българитѣ още не сж научени на редъ
и порядъкъ. Въ Америка е опредѣлено откъде да вѣрвишъ,
откъде да се връщашъ. Ако си влѣзалъ въ противната
страна, стражарьтъ ще ти каже. Ако направишъ най-мал-
кото възражение, веднага ще ти каже: "Който е дошълъ
въ Америка, трѣбва да се подчинява на законитѣ". Стра-
жарьтъ е 6 стжпки високъ и съ едната си ржка дига 75
килограма. Казва: "Ти трѣбва да се подчинишъ". Онзи, кой-
то иска да се бори съ природата, тя е онзи стражарь, кой-
то те хване и казва: "Слушай, на другата страна ще вѣр-
вишъ, отлѣво съ сърдцето, отдѣсно съ ума". Отивашъ,
връщашъ се. Тукъ, въ България, какъ е? Като отивашъ на
работа, накжде вѣрвишъ? Надѣсно съ ума, налѣво като се
връщашъ. Винаги страданията показватъ, че ти си се вър-
налъ. Радостта винаги показва, че ти си излѣзалъ. Защо-
то пчелата, като излѣзе и като влѣзе въ свѣта вжтре,
излѣзе отъ дома и се радва на соковетѣ, които намѣрила,
гледа да стигне до дома си, връща се по пжтя. Като се
върне, онова, което събрала отъ цвѣтията, го поставя въ
кулиитѣ. Като постави излишното, което взела, усѣща
една радостъ. Ние гледаме пчелитѣ, но трѣбва да имаме
сжщото чувство. Като си натоваренъ съ едно Божие бла-
го, като задържишъ онова, което ти е необходимо за те-

бе, другото ще го туришь въ Божествения кошерь, въ Божественото съкровище. То е доброто, то е дихарма*. Ако ти играешъ ролята на единъ бръмбаръ, бръмбарътъ, като излѣзе, казва: "Брънь". Излиза и влиза, но нищо не донася той. Казва: "На работа всичкитъ", свири имъ той, музикантъ е. Всичкитъ бръмбари свирятъ, цѣлъ оркестръ образуватъ. Тѣ сж най-добритъ музиканти въ кошера. Понеже ядѣли меда, били непотрѣбни. Колко сж тѣ? 400, 500 търтеи, колко ще изядатъ? Единъ кошерь има близо 20-30 хиляди пчели, 400 бръмбари-музиканти не може ли тѣ да ги издържатъ? 30 хиляди пчели, единъ оркестръ отъ 400 души на мѣсто е. Защо ще ги избиватъ? Не избивайте вашитъ бръмбари! Нито единъ бръмбаръ не избивайте, вие имате бръмбари. Казвате: "Имамъ единъ бръмбаръ". Благодари, не го убивай. Този бръмбаръ е на мѣсто. Но тѣзи бръмбари трѣбва да въодушевяватъ ония работници-пчелици, тѣ отиватъ и се връщатъ отъ работа.

Азъ искамъ да прекарамъ една нова мисълъ. Сутринъ, като станете, да знаете, че всѣки день носи едно богатство. Знаете ли какво богатство носи всѣки день? Азъ, като излизамъ, навсѣкжде се радвамъ въ природата - разхвърлени камъни, треви, цвѣтя, виждамъ нѣща, които менъ ме радватъ. Виждамъ онази разумность, която сжществува скрита въ природата. Нѣкой казва: "Какво гледашъ?" Гледамъ тия камъчета разхвърлени, но виждамъ бждещитъ възможности, които сжществуватъ въ природата. Нѣкой пжтъ срѣщамъ нѣкой човѣкъ, който ме пита: "Я ми кажи, какви недостатъци имамъ?" Казвамъ: Азъ съ недостатъци не се занимавамъ. За мене недостатъци въ природата не сжществуватъ. За мене сжществува една неорганизирана материя, която трѣбва да се организира. То сж възможности, то сж условия. Погрѣшката е тамъ, че тази материя не се организира. Ти чакашъ нѣкой другъ да организира работата. Ти ще се завземешъ. Онзи, който организира добре, пробужда въ тебе. Искашъ да пѣшъ - пѣй. Искашъ да ядешъ - яжъ. Искашъ да спишъ - спи.

Искашъ да станешъ - стани. Искашъ да ходишъ - ходи. Искашъ да седнешъ - седни. Искашъ бързо да вървишъ - върви. Всичко върши, каквото искашъ и не бждете еднообразни. Вървишъ бързо, после полека искашъ да вървишъ. Въ тебе има нѣщо разумно. Слушай командата. Имашъ единъ полковникъ, той дава ходъ. Нали въ музиката има бързи тактове, класически тактове. Слушайте командата. Тия работи сж необходими. Нѣкой пжтъ вие заболѣете. То е числото 2. Ще го измѣните на 3. При числото 2 умътъ работи и сърцето работи, но волята ти не работи. Тури волята на работа. Гледалъ съмъ, нѣкой дойде, който е боленъ, казва: "Много ме боли коремътъ?" Казва-мъ: Ще вземешъ рициново масло. - "Ще оздравѣя ли?" - Не ме питай за това. Не питай дали ще оздравѣешъ, но вземи рициново масло, тури го въ действие. Не питай дали ще оздравѣешъ или не. То е другъ въпросъ. Ти, следъ като вземешъ рициновото масло, ще видишъ. Или боли те коремътъ, вземи топла вода, лъжичка по лъжичка. Азъ, когато пия вода, вземамъ три по три лъжички, спирамъ се. Три пжти по три, почивамъ и пакъ вземамъ. Три лъжички топла вода и почивамъ 3. Искамъ водата да я направя динамична. Вие не трѣбва да правите този опитъ, азъ изяснявамъ само работата. Три потика давамъ. Съ числото 3 излизамъ отъ онази, неорганизираната материя, отъ едно безизходно положение. Щомъ влѣза въ числото 3, първитѣ лжчи на слънцето изгрѣватъ, има какво да работишъ. Тази слънчева свѣтлина ти ще употрѣбишъ за своя полза. Ако знаешъ какъ да съберешъ слънчевитѣ лжчи и да ги пречупишъ, ще доставишъ топлина на себе си. Ако разбирашъ законитѣ на топлината, водата ще туришъ на работа, парата сжщо. Ще направишъ едно голѣмо колело, ще започне да се движи твое то колело. Ние, като възприемемъ свѣтлината, ще накараме нашия умъ да работи. Като съберемъ свѣтлината, ще накараме нашето сърце да работи. Като знаемъ какъ отъ свѣтлината да образуваме нашата сила на тѣлото, тѣлото ще туримъ

въ движение. То е процесъ. Свѣтлината, топлината и силата даватъ едно постоянно движение. Когато казваме, че мислимъ добре, значи да възприемемъ добре свѣтлината. Когато казваме за себе си, че трѣбва да чувствуваме добре, трѣбва да възприемемъ топлината. Когато казваме да постигваме добре, трѣбва да се образува силата въ насъ. Свѣтлината, топлината и силата вече даватъ една правилна посока на движението. Движението азъ, човѣкътъ, ще употребя за едно благо въ моя животъ. Ако нѣмамъ една свѣтла мисль, едно топло чувство и една добра постѣпка, силата не може да се прояви. Богъ всѣкога отговаря на една свѣтла мисль, на едно топло чувство и на една добра воля. Всѣкога, нѣма изключение. Но когато имамъ единъ дисонансъ* въ ума си, когато имамъ единъ дисонансъ въ сърдцето си и въ волята си, веднага закжс-няваме. Тогава казвамъ: Ако причината е въ ума, Господъ нѣма да ти отговори домогава, докато не координирашъ ума си съ Божия умъ. Ако причината е въ сърдцето, Господъ нѣма да ти отговори, докато не координирашъ сърдцето си съ Божието сърдце. Ако причината е въ волята ти, Господъ нѣма да ти отговори, докато не координирашъ своята воля съ Божията воля. Той е съвършениятъ животъ. На земята синца можемъ да бждемъ съвършени, щастливи, здрави, всичко можемъ да постигнемъ. Само тактъ се изисква. Ще проточите носа си. Нѣма да иска-те носътъ ви да бжде 8 сантиметра. На нѣкои отъ васъ е потребенъ носъ отъ 6 сантиметра, за да облагородите чувствата. На нѣкои отъ васъ е нуженъ носъ отъ 5 сантиметра, за да станете по-практични. На нѣкои е потребенъ отъ 3 сантиметра, за да станете по-благии. Нѣкои иматъ голѣми носове, иматъ голѣми навици. 3 сантиметра носъ е малкъ въ съотношение, той ще те тури въ дългъ. 7 сантиметра ще те научи да почивашъ. Ако искашъ да бждешъ християнинъ, 6 деня ще работишъ, 7 ще почивашъ. Ти, като имашъ 7 сантиметра носъ, ще искашъ всички хора да работятъ, пѣкъ ти да почивашъ. Ако

имашъ носъ отъ 2 сантиметра, работитъ ще бждатъ недовършени. Туй ще започнешъ, онова ще започнешъ. Нѣкой пжтъ 2 сантиметра широчина на носа препяствува. Трѣбва да се изкара носа отъ 2 сантиметра. Ако имате единъ носъ отъ 1 сантиметръ широкъ, нищо не върви. И единъ и половина не върви. Два сантиметра върви, но се трѣбва да надминава двата съ единъ-два милиметра. Като направишъ една постъпка, ще се влоши работата. Като постъпишъ, както природата изисква, ти чувствувашъ една радостъ въ себе си. Щомъ имашъ едно недоволство въ себе си, значи направилъ си една погрѣшка. Всички погрѣшки въ живота трѣбва да се изправятъ. Всички сте дошли много малки погрѣшки да поправяте. Нѣкой има малка, микроскопическа погрѣшка на ума. Нѣкой има малка, микроскопическа погрѣшка на сърдцето. Нѣкой има малка, микроскопическа погрѣшка на волята. Нѣкои имате нѣкои добродетели и не ги туряте на работа. Гледамъ, мнозина отъ васъ биха станали добри музиканти. Вие гледате, че пари не даватъ. Не е въпросътъ за пари. Ти ще пѣешъ, паритъ отпосле ще дойдатъ. Имашъ едно религиозно чувство, казвашъ: "Ще уда да се моля". Ти разбирашъ ли какво нѣщо е молитва? Да се моли човѣкъ, значи да се научи да говори. Онзи, който се моли и не знае съдържанието на всѣка дума, не знае да се моли. Да намѣришъ тайната на всѣка дума. То е да знаешъ да произнесешъ една дума. Ти си вече царски синъ.

Веднажъ мене ми направи впечатление. Въ 14-та година срѣщатъ едного, искатъ му личната карта. Той си обърна края на ревера на палтото и го показа. Ако не си покаже подъ палтото, хайде въ участъка. И другъ може да покаже, но нѣма нищо. Трѣбва да има нѣщо написано на палтото отдолу. Като дойдешъ, ще обърнешъ ума си, ще обърнешъ сърдцето си, ще обърнешъ и тѣлото си и ще покажешъ, че си упълномощенъ. Всѣки трѣбва да носи своята карта. Всѣки си има по една карта. Всѣки день трѣбва да знаете какъ може да влѣзете въ ония течения, които

сжществуватъ въ природата. Искашъ влиянието на Венера, една планета, която Богъ турилъ. Течение има. Ти ще се потопишъ въ тия течения. Ти искашъ да се умиешъ, ще влѣзешъ въ рѣката вжтре. Ти искашъ хлѣбъ, ще идешъ при хлѣбаря или ще идешъ въ ония градини, дето има плодове, или въ ония мѣста, дето има зрѣло жито. Трѣбва да влѣземъ въ ония течения, които ще ни доставятъ онова, което желаемъ. Трѣбва да влѣземъ въ свѣта на свѣтлината, за да възприемемъ оная свѣтлина, която е необходима за мозъка. Трѣбва да влѣземъ въ свѣта на любовта, да възприемемъ оная топлина, която любовта дава за сърцето. Най-после трѣбва да влѣземъ въ свѣта на истината, за да възприемемъ силата. Три течения сж това, въ които всѣки день трѣбва да се потопяваме. Да се потопявашъ въ Божията любовъ и да възприемешъ онова, което ти е потребно. Да се потопишъ въ Божията мъдростъ и да вземешъ онова, което ти е потребно. Да се потопишъ въ Божията истина и да възприемешъ онова, което ти е потребно. Всѣки день туй трѣбва да го правишъ. И десетъ пжти, ако го правишъ, нѣма да ти бжде зле. Най-малко два-три пжти да се потопявашъ.

Та казвамъ: Всички може да работите. Туй, каквото сте разбрали, приложете го. Отъ мъчноотиитѣ, които сега имате - сърдечни, умствени и волеви, всичко туй поне 25 % ще ликвидирате. Ще останатъ 75 % да работите за бждеще. Въ този животъ, ако ликвидирате съ 25 %, то е постижение. 25 % е лихва. То е постижение. На сто сега даватъ 4-5 лева. 25 % не е малко. Прилагайте! Турете очитѣ си на работа, турете носа си на работа, турете ржцетѣ, краката си на работа, сърцето си турете на работа. Да не остане нито една частица да не работи. Всичко въ насъ да бжде на работа.

Има ли време малко за музика? Да изпѣемъ "Цвѣтята цвѣтъха". Какъвъ тактъ има тя? 4/4. */Изпѣхме пѣсента/*.

Мнозина съжалявате, че не може да пѣете. Трѣбва

да започнете. Едва сега хората се учатъ да пѣятъ. Много добри пѣвци въ свѣта нѣма сега. Премѣрено много малко добри пѣвци има въ свѣта. Че всички пѣятъ. Казва: "Азъ не мога да пѣя добре". Всѣки, който пѣе, то е крачка напредъ, излиза вече изъ тази, неорганизираната материя. Започва да мисли. Неприятно ти е, попѣй си. Ако самъ не пѣешъ, слушай ония, които пѣятъ. Като минавашъ, слушай нѣкой щурець, нѣкой славей, нѣкой кошеръ. Всичко оно-ва, което носи музикалностъ, слушай. Нѣкой човѣкъ говори сладко, слушай, музикалностъ има въ този говоръ. Оно-ва постижение, което искашъ въ свѣта, ще дойде. Специалисти сж хората. Вие сега сте турили мисълта: "Остарѣхме, остарѣхме". Като сте остарѣли, ако сте поумнѣли - хубаво. Ако сте остарѣли и добри сте станали - добре е. Ако сте остарѣли и силни сте станали - добре е. Но ако човѣкъ остарява, и не поумнява, и добъръ не става, и силенъ не става - защо му е такава старостъ? То е числото 8. Подмладяването е работа. Стариятъ вече направи една смѣтка какво ще спечели, той помага на младитѣ. Едни отъ васъ трѣбва да даватъ поощрение. Сега не да станете преждевременно критици. Казвате: "Той не пѣе хубаво". Кое е хубавото пѣене? Сега въ тази пѣсенъ се взема много високо. Защо? Не може ли да се пѣе по другъ начинъ? Отъ коя нота започва *соль*? Значи цѣтията цѣвнаи.

Има една музика, тя е музика на живота. И азъ трѣбва да пѣя нѣкому. Трѣбва да има кому да пѣешъ. За да пѣя, най-първо трѣбва да има въздухъ, трѣбва да има свѣтлина, трѣбва да има топлина, трѣбва да има нѣкои предмети, които да ни въодушевяватъ. Щомъ нѣма тия условия, азъ съмъ затворенъ въ себе си. Сега нѣкой пѣвецъ пѣе за пари. То е единъ символъ. Но трѣбва да пѣешъ за живота. Ако ви дадатъ една тема да направите една пѣсенъ за живота, какъ ще я направите? Да изпѣете "Азъ искамъ да живѣя". Или да изпѣете "Азъ ще живѣя". Коя форма ще туримъ да отива най-добре? */Учительтъ го изпѣ*

нѣколко пжти/. Нѣкой пжть се затваря гърлото. Трѣбва да се пѣе, да ми се каже: "Какво трѣбва да работя?" Затваря се гърлото, има пакостници, които затварят гърлото. Речеш да пѣеш, не можеш да пѣеш. Ще пѣеш, докато се отвори гърлото. */Учительтъ пакъ пѣ "Искамъ да живѣя"/*. Англичанитѣ казватъ: "Къмъ". Значи "ела". Искаме нѣщо да дойде въ насъ, но трѣбва да го привлѣчемъ, за да дойде това. До 22 да направимъ едно упражнение, само единъ моделъ на пѣенето. То е малъкъ мотивъ. Да излѣземъ отъ еднообразието. Нѣкой пжть казвате: "Това е казано, онова е казано". Много работи сж казани. */Учительтъ пѣе "и-и-и"/*. И-то показва движение. Искамъ, значи тръгналъ той. Искането е навсѣкжде, и напредъ, и назадъ, и нагоре, и надолу, и надѣсно, и налѣво, навсѣкжде, 6 посоки. Имате 6, то е любовта. 6-то е Венера. Любовта ще ти даде постижение. Щомъ имате 6, очаквате да получите. Не избирайте само лѣво и дѣсно, то е трудно положение.

Цѣлиятъ животъ е съграденъ върху 4/4 и 3/4. Музикални тактове сж това. 4/4 е основата, 3/4 е Богъ.

Отче нашъ.

XX година

22. Лекция на Общия Окултенъ класъ

12 мартъ, 1941 год., 5 ч.с., Срѣда

Изгрѣвъ.

БОЖЕСТВЕНИ ЗАКОНИ

Отче нашъ.

Цвѣтята цвѣтѣха.

Всичко въ живота е постижимо.

Блага дума.

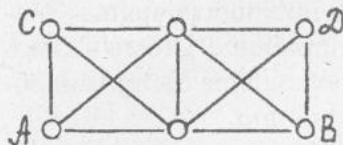
Пишете какво представятъ противоречията. Зна-
чи, щомъ знаете - можете да ги изправите. Щомъ човѣкъ
знае - може да го изправи. Противоречията сж една необ-
ходимостъ за прогреса на човѣчеството.

Имаме огнища. Какво ще бжде състоянието на поч-
вата? Тамъ, дето е горѣло огънь, не може да растатъ
цвѣтята. По единствената причина, понеже огъньтъ е
отнелъ влагата, която е необходима за растенията. Та-
зи местностъ е суха, безплодна почва. Ако вземете най-
лакомитѣ хора следъ като сж яли, престанали сж отъ яде-
нето, заражда се въ тѣхъ вътрешно отвращение, не имъ
се яде. Не че иматъ нѣкаква педагогическа постановка и
не искатъ да ядатъ, но вътрешно иматъ отвращение,
нѣматъ достатъчно енергия да смѣлятъ втората храна.
Намиратъ се въ една почивка.

Да кажемъ, (че) нѣкой пжтъ вие устѣцате едно не-
разположение, но не знаете на какво се дължи неразполо-
жението. Гледамъ въ сегашната литература се заяли два-
ма български поети. Единиятъ умрѣлъ, отишѣлъ въ дру-
гия свѣтъ. Другиятъ жлъчно се нападатъ по български.
Сега пкъ другитѣ взематъ страната. Единиятъ пише
нѣщо противъ другия. Онзи написалъ книга, че онзи сега
опетнилъ името. Написано(то) е резултатъ на онази ми-
сълъ, която (е) минала, тя вече е засегнала другия въ онзи
свѣтъ. Може да се пита кое го е подбудило. Има нѣкоя
причина, която го е подбудила. Когато болниятъ плаче,
кое го подбужда? - Болестъта. Когато бедниятъ посто-

янно говори, кое го подбужда? - Сиромашията. Пѣвецътъ, като говори, подбужда го пѣенето. Когато нѣкой прави добро, кое го подбужда? Когато нѣкой знае много, кое го подбужда? Се има подбудителна причина, на която той се подчинява.

Казвамъ: Между тия 6 огнища, нѣкой пжтъ може да сж самостоятелни, но нѣкой пжтъ може да има нѣкоя връзка, но всички тия връзки сж различни, не сж еднакви. Такава връзка ще произведе единъ резултатъ. Връзката СД

ще произведе другъ резултатъ. Връзката ДА или АД ще произведе другъ, СД ще произведе другъ резултатъ. Запримѣрь, ако вие сте пили много вино - ще ви за-

боли главата. Нѣкой пжтъ направете малъкъ опитъ. Сварете млѣко, че напълнете чашата и турете отъ съвременното вино. Нѣма да се мине и половинъ часъ и нѣкой отъ васъ ще усѣтите болка. Отъ какво произтича болката? Можете да пиете чай съ вино. Ако се наядете и пиете единъ чай съ вино, нищо нѣма да ви бжде. Ако стомахътъ ви е празенъ и пиете чай съ вино, веднага ще се образува една болка вътрѣ. Сега, ако попита нѣкой, той ще обясни, че много сложенъ химически процесъ става. Може би съ чай и виното да се образуватъ газове. Става напрежение въ стомахътъ, като се образуватъ. Може да стане нѣкакъвъ химически процесъ, но може и да не става. Фактътъ е, че нѣкой ще усѣти болка, на когото стомахътъ е много деликатенъ, а нѣкой нѣма да усѣти. Ако и двамата направятъ опита, единиятъ ще го боли коремътъ, а другиятъ ще каже: "Азъ не усѣтихъ никаква болка въ стомаха". Тогова ще питате защо единиятъ страда, а другиятъ не страда. То е все сжщото. Вземете и турете 50 килограма на гърба на детето и турете 50 килограма на гърба на единъ снаженъ човѣкъ. И двамата ще иматъ различни опитности. Едно 15-годишно дете, ако му турите 50 килограма на гърба и ако турите 50 килограма на

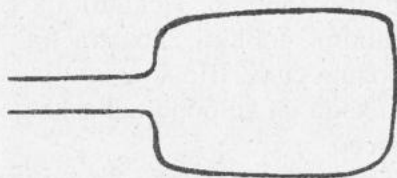
онзи, който може да носи стотина кила, различни ще бждат вътрешните опитности. На нѣкои отъ васъ кажатъ една и сѣща дума. На единия ще произведе едно впечатление, а на другия сѣщата дума произвежда друго впечатление. Една и сѣща дума произвежда различни впечатления. То зависи отъ самата чувствителностъ. Вземете двѣ души. Единиятъ, на когото ухото е развито, отдалече слуша тоновете и прави различие. Другъ слуша, но не може да прави правилно различие. Казвамъ: Всичкиѣ хора се различаватъ по вътрешното схващане. Това е тъй върху всичкиѣ въпроси. За Любовта се говори, но малцина има, (които) разбиратъ какво нѣщо е Любовта. Тѣ разбиратъ, иматъ понятие за Любовта, онази Любовь, която е основа за живота. Всѣки човѣкъ безъ никаква философия и животните разбиратъ какво нѣщо е Любовта.

Та казвамъ: Когато човѣкъ не върви по правилниятъ пѣтъ, по онзи, естествениятъ пѣтъ - образуватъ се редъ противоречия. Представете си, (че) сега нѣкой (е) следвалъ въ гимназия, но каквото учителитѣ сж преподавали - той не е училъ. Нѣкои уроци не е училъ, нѣкои е училъ и презъ годината нѣкои нѣща знае, нѣкои не знае. Искатъ да го изпитватъ. Той иска да го изпитватъ за онова, което той знае, не онова, което той не знае. Ако го изпитатъ за онова, което той знае - минава, че знае. Ония нѣща, които ги знае - ги знае. Като попадне на онова, което не знае - ще го скжсатъ, минава, че нищо не е училъ. Въ единия и въ другия (случай) нѣмаме ясна представа за сжщността на нѣщата. Нѣкой ученикъ не може да отговори на въпроситѣ (и) мислятъ, че не знае. Нѣкой отговаря на въпроситѣ и мислятъ, че знае всичко. Върху даденитѣ въпроси знае, но много други въпроси има, за които може да го скжсатъ. Искатъ отъ васъ да дадете 1 левъ. Учителитѣ не може да те скжса за 1 левъ. Давашъ 1 левъ. Не може да те скжсатъ и за 2 лева. Изваждашъ и давашъ 2 лева. Не може да те скжсатъ и за 5 лева. Не може да те

скжсать и за 10 лева. Но кажатъ: "Даѣ 25 000 лева", тогава ще те скжсать, не може да го направишъ. Съ 1 левъ лесно става и съ 100 лева, но 25 000 лева. Нѣкои хора иматъ 25 000 лева, но на 50 000 лева ще ги скжсать. Все има нѣкои нѣща, които сж невъзможни. Ако е за носене на товаръ, 1 кило ще го пренесешъ. Нѣкои могатъ да пренесатъ до 40-50 кила и спиратъ. Даже най-силнитъ спиратъ до 100-150 кила. Нѣкой пжтъ човѣкъ може да носи тежестъ много по-голяма, отколкото той тежи.

Казвамъ: Има единъ вътрешенъ законъ, който регулира живота и въ мислитъ, и въ чувствата, и въ постѣпкитъ. Човѣкъ никога не трѣбва да харчи повече, отколкото може да приеме, ако иска той да върви въ живота си. Човѣкъ никога не трѣбва да мисли повече, отколкото той разбира. Никога не трѣбва да чувствува повече, отколкото е способно неговото сърце да възприеме. Или пъкъ съ волята си не трѣбва да прави нѣща, които сж извън силитъ имъ. Често има християни, които, като се молятъ, искатъ, като че заповѣдватъ на Господа да оправи цѣлия свѣтъ. Казватъ: "За всички се молимъ". Като се молишъ за всичкитъ работи, всичкитъ хора оправени ли сж? Не сж оправени. Даже, ако никакъ не се молѣха, тия хора и безъ тѣхнитъ молитви работитъ имъ щѣха да се оправятъ. Има нѣща, които ставатъ извънъ нашата воля. Нѣкой пжтъ ние мислимъ, че сме взели участие. Има нѣкои работи, които като се молишъ - ще станатъ, но и като не се молишъ - пакъ ще станатъ. Само като се молишъ - ползувашъ се отъ тѣхъ. Онзи, който се е молилъ за другитъ, понеже тѣ сж нѣмало нужда отъ тази молитва, туй, за което той се е молилъ, ще се върне върху него. Въ природата никога не вземай това, отъ което ти нѣмашъ нужда. Това, което ти пращашъ, го връщатъ назадъ. Казвамъ: Защо ще го върнатъ? Не го желаешъ, (но) ще го вземешъ. Вие разсжждавате по единъ много обикновенъ начинъ. Ще го вземешъ вече. Ти имашъ цѣла каруца. Кжде ще го туришъ? Ти сега носишъ 40 кила на гърба си, 10 ду-

ши искатъ да ти дагатъ по 5 кила подаржкъ. Ти ще приемешъ ли? Ти ще се откажешъ. Ти носишъ 50 или 20 кила на гърба си. Носятъ ли се на пжтъ? Ако ти дагатъ още, ще се откажешъ. Казвашъ: "Какъ ще се откажа азъ?!" Казвате: "Прати ми въ дома". Този човѣкъ това благо само въ този пжтъ ще ти го даде. Въ дадения случай не може да го ползувашъ. Да го прати по пощата, не може. Сжщевременно подаржкътъ не е мѣродавенъ за цѣлата природа. Срѣщамъ те на пжтя, казвамъ ти една дума. Вървимъ до едно мѣсто. Казватъ: "Тѣ двамата вървятъ". Двамата вървятъ до известно време, случило се паралелно да вървятъ. Казвате: "Разбирамъ се съ този човѣкъ". Разбирате се донѣкжде. Какво ще образуватъ тия двамата? Ще

образуватъ едно шише. Сега трѣбва да разсждаваме въ сегашния животъ, както се срѣщаме. Ако четемте третата глава отъ Притчитѣ, ще видите кол-

ко хубави нѣща има казани. Тогава това, което е казано, се е прилагало по единъ начинъ. Сега се прилага по другъ начинъ. Казвате: "Яжъ умѣрено". Какъ се яде умѣрено? Ако ядешъ умѣрено, ще се претеглишъ. Ти тежишъ 70 килограма. Математически на 70 килограма каква храна се пада на день? Или тежишъ 40 килограма. На 40 килограма колко храна се пада? Може математически да изчислимъ колко обѣдъ се пада. Най-първо ще вземемъ една малка пчела и математически ще изчислимъ, като претеглимъ една пчела, каква тежестъ има (и) ще изчислимъ какъвъ обѣдъ ѝ се пада. Ще претеглимъ и себе си и тогава ще направимъ едно съотношение. И съобразно съ пчелата ще видимъ колко храна ни се пада. Правили ли сте вие изчисления колко храна ви се пада на день, ако вземете пчелата за мѣрка? Може да вземете единъ слонъ. Ако вземете слона, както сега му даватъ по 70 килограма на день, ако го оставите въ естествено положение, колко ще изѣде?

Казвамъ: Всички вие страдате от пресищане. Вие имате толкова желание, искате да станете знаменитъ, да ви знае цѣлия свѣтъ. Питамъ: Ако ви знае цѣлия свѣтъ, какво ще добиете? Да бждеш прочутъ пѣвецъ, че като пѣешъ - да знаятъ, че ти пѣешъ хубаво. Ти, за да станешъ знаменитъ, на всичкитъ хора трѣбва да гадешъ нѣщо отъ себе си. Станешъ знаменитъ, богатъ, трѣбва на хората да раздавашъ, на хората пари. Тогава ще станешъ знаменитъ. Ако ти на тия хора имъ разправяшъ колко милиони имашъ, колко слуги имашъ, ни най-малко нѣма да станешъ знаменитъ. Всички тия хора ще те считатъ (за) единъ човѣкъ, който обича да се хвали - тщеславенъ е. Като ходишъ да раздавашъ паритъ си, ще помислятъ хората, че ти си добродетеленъ, ще се прославишъ. Искашъ да се прославишъ, че си най-силниятъ човѣкъ. Тогава пакъ трѣбва да раздадешъ отъ своята сила. Ще ходишъ да се боришъ. Данъ Коловъ, който ходи да се бори навсѣкжде, какво стана съ него? Умориха го.

Казвамъ: Всѣки единъ отъ васъ живѣе въ единъ кржгъ, въ кржга, който Богъ ви е далъ. Ние, съвременнитъ хора, казваме: "Това не прави". Много се коригираме. Казвате: "Еди-кой си какъ постъпи". Не ме занимава, то е негова работа. Ама той тѣй писалъ - негова работа е. Писалъ - писалъ. Ама той не трѣбваше тѣй да пише - че то е негова работа. Не трѣбваше. Има редъ и порядъкъ. Защо ще ме занимавате сега? Гледамъ ги тия статии ми попаднаха. Защиаватъ се. Портретитъ имъ, като погледнахъ - търкулило се гърнето, намѣрило се капачето. Портретътъ на Кирилъ Христовъ и на Пенчо Славейковъ. Това сж експлозиви. Туй, което Кирилъ Христовъ направилъ - направилъ го. Не го направилъ съзнателно. Една бомба напълнилъ, като бутналъ капсулата. Като гледамъ лицето, единъ личенъ елементъ има въ него. Онзи го измжчвалъ. Пенчо Славейковъ мачкалъ го, не му давалъ да се прояви. Като учител минавалъ и онзи и сега не може да забрави онази обига. Мислите, че положението на

Давида е по-добро, отколкото на Пенчо Славейковъ. Единъ евреинъ, като намѣрилъ Давида - изложилъ го. И въ Библията всички, които четатъ отъ хиляди години, казватъ: "Брей, така да направи, такава подла постѣпка, ужъ избраникъ на Бога". Казватъ, че е билъ споредъ сърдцето на Господа. Може ли да бжде такъвъ човѣкъ? Ние виждаме, (че) онзи, който изнесалъ, има една морална страна. Най-първо изнесалъ престѣплението, нарушението на закона. Следъ това изнася, че той (Давидъ) се разкайва, отива, моли се Давидъ и самъ иска да поправи своята погрѣшка. Та казвамъ: Сега и на Кирилъ Христовъ му остава като Давида - като направилъ погрѣшката, да си поправи погрѣшката. Защото имате сега Пенчо Славейковъ, като жената на Урий, красива жена била. Той, ако нѣмаше красива жена, щѣше да остане живъ. Но понеже имаше красива жена, турятъ го на бойното поле, (за) да остане жена му свободна. Сега поезията е тази жена. И двамата поети спорятъ. Тукъ често ставатъ спорове, както съ Пенчо Славейковъ. Сега ще извадя поука.

Въ човѣкъ има нѣщо, отъ което не може да се въздържа. Има нѣкои работи, които човѣкъ трѣбва да ги регулира. Понеже (в)асъ (ви) интересува, и насъ ни интересува. Сега, когато се говори за живота, животътъ за насъ е важенъ дотолкозъ, доколкото може да ни допринесе нѣкакво благо. Мисълта за насъ е интересна дотолкозъ, доколкото служи за повдигане на нашия умъ. Любовта за насъ е интересна дотолкозъ, доколкото може да повдигне сърдцето. Значи всичкитѣ нѣща, които насъ ни интересуватъ, тѣ иматъ отношение къмъ нашето съзнание. Ако ти си пророкъ и трябва да изобличишъ хората за грѣховетѣ, какъ ще направишъ? Както стои нѣкой стражаръ на пѣтя и казва: "Надѣво, надѣсно". Българинътъ ще каже: "Що ми заповѣдвашъ, то е моя работа кжде да вървя". Той казва, законъ е. Ако ти си въ Америка и ако ти си европеецъ и стражарътъ ти каже: "Влѣво" - влѣво трѣбва да идешъ, или ако ти каже: "Вдѣсно", ако се противишъ, съ

дѣсната рѣка ще те удари въ носа. Какво ще се биешъ? Като го погледнешъ - 6 стѣпки високъ човѣкъ, 70 килограма може да вдигне съ едната си рѣка. Ако речешъ да се противишъ - ще те вдигне. Казва да се подчинявашъ на закона. Казвашъ: "Ами свобода нѣма ли?" Каква свобода? Оттукъ ще минешъ.

Човѣкъ, който не знае да мисли, не може да бѣде свободенъ. Човѣкъ, който не знае какъ да чувствува, не може да бѣде свободенъ. Човѣкъ, който не знае какъ да постѣпва, не знае какъ да бѣде силенъ. Силенъ трѣбва да бѣдешъ. Въ българитѣ има единъ характеръ, който въ малкиѣ деца съмъ наблюдавалъ. Сега тѣ две деца и се каратъ. Едното казва: "Я ме удари, че да видишъ азъ какво ще направя". Онова е по-смело и като го удари другото, започва да плаче и казва: "Ти като дойдешъ въ нашата махала, ще ти покажа тогава". Който бие въ тази махала, той бие и въ вашата махала, и тамъ ще те бие. Който не може да се защити тукъ, кѣдето и да е - не може да се защити. Често казвате: "Туй сега не може да го направимъ". Сжщата логика е: "Въ този не можемъ, че въ другия животъ". Сега като не може да го направите, и въ другия животъ не може да го направите. "Сега условията сж такива - не може да го направимъ, но за въ бѣдеще". Блажени вѣрующитѣ. Човѣкъ това, което въ даденъ моментъ може да направи - той е силенъ. Никога не оставяйте своитѣ погрѣшки непоправени въ съзнанието. Всѣка погрѣшка, която имате - поправете я. Има погрѣшки, които никой не вижда, тѣхъ поправете. Ония погрѣшки, които всички ги виждатъ, тѣ сж на миналото. Има погрѣшки, които сега прави човѣкъ, само той ги знае. Поправете тѣхъ, защото за въ бѣдеще тия погрѣшки ще се увеличатъ. Фламарионъ прави едно малко изчисление. Туря 25 стотинки отъ времето на Христа до наше време подъ сложна лихва. За да се изплати този дългъ, и цѣлата земя да е златна - не може да се плати. Този дългъ той изчислява и трѣбвало 9000 години всѣки часъ да пада по една земя въ

банката, за да се изплати дългът. Коя е онази банка, която опъ създаването на свѣта може да приема толкова земи и кжде ще ги тури? Почти такъвъ дългъ не може да се изплати. Природата никога не остава за 2000 години ти да не си изправишъ погрѣшката, защото тя е неоправима. Колкото по-лесно се поправятъ погрѣшките, по-добре е. Човѣшката енергия трѣбва да се впрѣгне въ работа. Често грѣшимъ опъ нѣмане какво да правимъ. Да допуснемъ, (че) цѣлъ день стоишъ, само се движишъ. Приятно ти е. Но 5, 10, 20, 30 години, ако стоишъ на едно мѣсто, ще започнатъ да те болятъ краката. Ако не се упражнява тѣлото, ще се образува въ тебе една застояла кръвъ. Тия крака, които не си движилъ, ще се атрофиратъ*. Въ туй отношение страданията въ свѣта идатъ, за да избавятъ хората опъ този покой, въ който се намиратъ. Хората страдатъ, (за) да станатъ по-здрави. Казва се, че хора, които страдатъ, сж винаги по-здрави опъ хора, които никога не страдатъ. Ако едно дете никога не е боледувало, хване го болестъ, умира. Деца, които сж боледували, като ги хване нѣкоя тежка болестъ - издържатъ. Организмътъ става по-устойчивъ. Тогава, когато организмътъ става по-устойчивъ, задната костъ при ухото се развива и става по-изпъкнала. Хора, които сж много страдали, тази костъ задъ ухото е по-развита, има една малка издатина. Нѣкой казва: "Много съмъ страдалъ". Пипне се отзадъ задъ ухото. Запримѣрь: Това поколѣние, при което азъ съмъ дошълъ, тия хора по сърдце сж страдали повече, по умъ - по-малко. Когато ти си страдалъ, има мѣсто, дето ти влагашъ. Опъ страданието остава нѣщо, като една основа. Организмътъ става по-издръжливъ. Умъ, който е страдалъ, ималъ препятствия - става по-издръжливъ. Сърдце, което е страдало - става по-издръжливо. И воля, която е страдала - става по-издръжлива. Това сж все препятствия въ живота.

Азъ гледамъ животните. Котката, запримѣрь, не обича да яде топло. Тя яде топли мишки, приятна ѝ е та-

зи топлина. Но, ако ѝ гадешъ топло ядене, като го бутне - се опари, бие го съ крака, удря го, мисли, че е нѣщо живо, което я е ухапало. Отдалечи се, пакъ се приближи и като го удари два-три пжти, тя мисли, казва: "Най-после може да го ядешъ". Не знае, че има една горещина, която е турена въ храната.

Та казвамъ: Ние страдаме. Въ свѣта има единъ огънь, който гори хората. Запримѣрь: Ако нѣкой човѣкъ ви е далъ нѣщо - пари или хлѣбъ - и въ него е вложилъ една лоша мисълъ, вие като се наядете съ хлѣба, ще почувствувате мисълъта. Ще почувствувате едно неразположение. Хората въ миналото, които сж знаели тия тайни въ природата, тѣ никога не сж искали да ядатъ такъвъ хлѣбъ, понеже знаятъ, че въ този хлѣбъ има нѣщо вложено, което не е приятно, не е хубаво. Нѣкой пжтъ нѣкой подарѣкъ дадатъ на човѣкъ и той не го иска. Казвамъ: Ние живѣемъ въ свѣта и не всѣко нѣщо може да го буташъ. Азъ съмъ гледалъ нѣкой човѣкъ върви изъ София, дойде до една улица, не минава презъ нея, презъ друга улица ще мине. Той усѣща, че ако мине презъ тази улица, ще изгуби настроение и минава презъ друга улица. Може земнитѣ течения да не съответствуватъ на неговия организъмъ или хората, които живѣятъ на тази улица, тѣхнитѣ мисли не хармониратъ. Като дойде, спре се, погледне на улицата, нѣкой пжтъ дойде, спре се, погледне и трета улица ще вземе. Нѣкой ще каже, че това е суевѣрие. Не, туй е предпазване въ свѣта. Има нѣщо, което предпазва човѣкъ. Ако вие всички слушате вашето радио, ще ви кажатъ откъде да минете и какъ да минете. Станешъ сутринъ, ще ти кажатъ какъ да излѣзешъ, кой часъ да излѣзешъ. Всичко туй ще ти кажатъ. Хората сж изгубили тия показания, които иматъ. Ние сега туряме единъ новъ порядѣкъ. Казвате: "Въ 12 часа ще ядемъ". 12-тиятъ часъ ние го туряме. Има едно време въ природата, което е опредѣлено отъ природата. Ще ядешъ, когато си гладенъ. Гладътъ е мѣрка за здравето. Ако всинца ядѣхме, когато сме гладни, щѣхме да

бждемъ по-здравѣ, отколкото сега. Понеже 12 часа туряме за ядене, дошълъ 12 часа и ти ядешъ. Много мъчно е да се повърнете въ вашата мисълъ, казвате сега, че всичко съ вѣра става въ свѣта. Не вѣрата схваща онѣя закони, които сж турени. Съ вѣра - значи ще вървишъ по законитѣ, които Богъ е вложилъ въ свѣта. Има закони, които ангелитѣ сж турили, има закони, които хората сж турили. Ако вървишъ по законитѣ, които Богъ е турилъ - ще имашъ единъ резултатъ. Ако вървишъ по законитѣ, които ангелитѣ сж турили, Стариятъ заветъ е по закона на ангелитѣ. Въ свѣта има закони, турени отъ хората. Въ София има закони, турени отъ хората. Единъ чиновникъ въ 8 часа трѣбва да бжде на работа. Казвамъ тогава: Защо свѣтътъ е създаденъ? Азъ говоря сега за Божественитѣ закони. Когато говоримъ за възпитанието, то сѣди въ силата на Божественитѣ закони. Най-първо ще се хармонизираме, ще туримъ, че умътъ (и) мисълта да върви по Божиитѣ закони. Никому нищо нѣма да помага. То е частна работа. Ще туримъ нашето сърдце да върви по Божиитѣ закони, ще туримъ и нашата воля да функционира чисто по Божиитѣ закони. Ако започнемъ ние да действуваме по Божиитѣ закони, Господъ, който живѣе въ сърдцата, регулира. Като решишъ да живѣешъ по законитѣ на Господа, ако имашъ господаръ, на когото служишъ, като те усѣти, че ти вървишъ по Божиитѣ закони, не те счита отговоренъ по своитѣ. Щомъ не вървишъ по Божиитѣ закони, казва: "Моя законъ ще изпълнишъ". Ти като изпълнявашъ Божия законъ, той знае, че ще изпълнишъ и неговия законъ. Като не изпълнявашъ Божия законъ, казва: "Моя законъ дръжъ". Нѣма другъ законъ, който да те регулира. Сега нѣкои отъ васъ се спъвате отъ човѣшкитѣ закони, нѣкои отъ васъ се спъвате съ ангелскитѣ закони. Говоря ви за Божественитѣ закони. Започнете съ нѣщо. (Нѣкой) казва: "Бжди кротъкъ". Кротъкъ е споредъ Божествения законъ. Ти ще бждешъ кротъкъ, когато отвѣтре изучавашъ този законъ. Ще постигнешъ тъй, какъ

то ти го научишъ. Щомъ започнатъ отвѣнъ да те учатъ какъ да бждешъ кроткъ, то не е Божествено. Казва: "Трѣбва да бждешъ кроткъ". Кажете: "Върви по Божествения законъ на кротостта, върви по Божествения законъ на Любовта, върви по Божествения законъ на Божията Истина". Истината и тя си има единъ пжтъ. Божественъ пжтъ, по който тя се проявява. Нѣкой казва: "Искамъ да бжда свободенъ". Не може да бждемъ свободни, ако всинца не служимъ на Божия законъ. Въ законитѣ на ангелитѣ има ограничения, въ законитѣ на хората има ограничения. Въ Божественитѣ закони има свобода, понеже Неговитѣ закони започватъ добре и свършватъ добре. Ангелскитѣ закони започватъ зле и свършватъ добре. Човѣшкитѣ закони започватъ добре и свършватъ зле. Ние сме обратно на ангелитѣ. Ангелитѣ, понеже започватъ винаги зле и свършватъ добре, затова взематъ хората за образецъ, понеже хората започватъ добре и свършватъ зле, а ангелитѣ започватъ зле и свършватъ добре. Тѣ започватъ оттамъ, дето хората свършватъ, за да свършатъ добре. Иматъ известни съотношения, интереси иматъ. Ако единъ ученикъ влѣзе въ едно училище, дето учителтъ започва зле, ученикътъ трѣбва да започне добре. Учителтъ ще го приеме оттамъ, отдето той е свършилъ. Ако ученикътъ започва добре, той ще бжде въ хармония съ учителя си, понеже ако учителтъ е лошъ и ученикътъ като е лошъ, и двамата започватъ зле. Не може да мелятъ брашно. Казва: "Ученикътъ трѣбва да бжде мекъ". Мекота, значи добре да започнешъ. Лошъ, значи зле да свършишъ. Сега животътъ има ценности отъ онова, което придобиваме... Нѣкой иска да бжде добъръ, заради хората. Бжди добъръ, заради себе си. За да бжда добъръ, ще се ползува моятъ умъ, ще се ползува сърцето ми, ще се ползува и тѣлото. Добро считамъ това, отъ което най-първо се ползува моятъ умъ. Божествениятъ порядъкъ е добро. Онова, отъ което моето сърце се ползува, считамъ Божественъ порядъкъ. Божественъ поря-

гъкъ е, отъ което и тѣлото ми се ползува. Казвамъ: Нѣма изключения. Щомъ изпълнявате единъ Божий законъ, вие ще имате подобрене въ ума си, подобрене въ сърцето си и подобрене въ тѣлото си. Така се лѣкуватъ болеститѣ. Дето нѣкои хора не може да се лѣкуватъ, то е по причина, че не сж въ Божествения порядъкъ. Тѣ сж често въ човѣшкия порядъкъ. Казва нѣкой: "Ти ме излѣкувай, могава ще повѣрвамъ". То е човѣшко. Та казвамъ: Въ Божествения порядъкъ вие ще се ползувате отъ него. Единствениятъ порядъкъ, отъ който еднакво може да се ползувате, то е Божествения порядъкъ. Нѣма защо да ни казватъ хората, вѣрвайте въ Божествения порядъкъ. Нѣма какво да ви разправямъ, влѣзте въ Божествения порядъкъ. Сега, за да влѣзешъ, трѣбва да се покаешъ, трѣбва да се обърнешъ, трѣбва да се новородишъ. Тѣ сж нѣща човѣшки. Ангелска работа е да се обърнешъ и да влѣзешъ въ Божествения порядъкъ. Щомъ обичашъ Господа, ти ще влѣзешъ. Щомъ влѣзешъ въ Божествения порядъкъ, ти ще възлюбишъ Господа съ всичкия си умъ, съ всичкото си сърце, съ всичката си сила. То е Божествения порядъкъ. Два-та други порядъка сж да възлюбишъ ближния си като себе си - човѣшкиятъ порядъкъ. Ангелскиятъ порядъкъ е като възлюбишъ ангелскиятъ порядъкъ, както своя порядъкъ, въ него ще влѣзешъ. Казвамъ: Въ Божествения порядъкъ нѣма какво да изправяшъ. Върви по Божествения порядъкъ. Трѣбва да вървимъ въ Божествения порядъкъ. Като влѣземъ въ Божествения порядъкъ, вече не може да кажемъ: "Азъ стоя по-горе отъ тебе". И двамата сме пѣвци, азъ ще пѣя и ти ще пѣешъ. Като пѣешъ, зная дали пѣешъ по-добре отъ мене. Азъ зная като пѣя, азъ ли пѣя по-добре или ти пѣешъ (по-добре). И ти знаешъ дали пѣешъ по-добре отъ мене или не. Или и двамата пѣемъ добре. Щомъ добре пѣемъ, акорди има, хармония има. И двамата може да пѣемъ каквато и да е пѣсень. Щомъ не разбираме Божия порядъкъ, има дисхармония. Единиятъ взелъ тона по-долу, дисонансъ* има. Прави му се бележка: "Не вземашъ

вѣрно тона". То не е Божественъ порядѣкъ. Въ Божественія порядѣкъ имаме добритѣ пѣвци. Божествениятъ порядѣкъ е - единиятъ пѣе, другиятъ му се радва. Всѣки се радва на въздуха, понеже има свобода да вземе толкова, колкото иска, не му го претеглятъ съ грамовете. Оставенъ си да вземешъ толкова, колкото искашъ.

Казвамъ: Любовьта, трѣбва да влѣзешъ въ нея, да я възприемашъ, да я дишашъ. Нѣкой казва, че му е дотегналъ живота. Какво има да се говори? Ние не може да влѣземъ въ Божественія порядѣкъ, ако тукъ отъ земята не влѣземъ. Оттукъ трѣбва да влѣземъ, за да ни приематъ горе. Ако тукъ сме въ човѣшкия порядѣкъ, като заминемъ за другия свѣтъ, пакъ ще бждемъ въ човѣшкия порядѣкъ. Ако тукъ сме въ ангелския порядѣкъ, като идемъ въ другия свѣтъ, пакъ ще бждемъ въ ангелския порядѣкъ. Ако тукъ сме въ Божественія порядѣкъ, и горе ще бждемъ при него. Кждето си тукъ, и горе ще бждешъ на сжщото мѣсто. Сега, когато правимъ сравнение, нѣкой отъ васъ мислятъ, че сте въ Божественія порядѣкъ. Щомъ си въ Божественія порядѣкъ, всичкитѣ противоречия въ ума ти, въ сърдцето ти, въ тѣлото ти изчезватъ и излизатъ навънъ. Отвънъ сж противоречията, отвжтре нѣмашъ. Щомъ не си въ Божественія порядѣкъ, противоречията сж вжтре, отвънъ нѣма противоречия. Божествениятъ порядѣкъ е, който изважда противоречията навънъ. Не че ще се освободишъ съвсемъ, но противоречията ще бждатъ отвънъ. Ти отвжтре ще имашъ единъ импулъсъ, който постоянно тече. Ще се радвашъ на живота. Въ Божественія порядѣкъ, каквото започнешъ - ще го постигнешъ. Дето казватъ "всичко е постижимо" - то е въ Божественія порядѣкъ. И сила, и знание, и пѣене, и художество, не всичко да изучаваме, но въ даденъ случай ти само се интересувашъ отъ нѣщата. Туй, отъ което се интересувашъ, ти си го постигналъ. Всички цигулари не може да бждете, всички челисти не може да бждете, всички пианисти не може да бждете, но всички пѣвци може да бжде-

те. Като станете сутринъ, млади и стари, най-малко поне 5 минути ще си попънете. После ще увеличите 10 минути. 15 минути е достатъчно. Не да те чува цѣлата махала, че пѣешъ. Ти за себе си ще пѣешъ.

/Учительтъ нагласява цигулата/. Изпѣйте "Тжги, скърби". /Учительтъ свири тихо/. Туѣ е сърдцето. /Свири силно/. Това е волята. Волята е малко груба.

Речешъ да пѣешъ, има известни правила, редъ ограничения. Искашъ да пѣешъ хубаво, мисълта ти, умътъ ти не е въ съгласие съ сърдцето. Като се съгласятъ човѣшката воля, човѣшкото сърдце и човѣшкиятъ умъ, човѣкъ пѣе хубаво. Ако не се съгласятъ, има дисонансъ*, трѣбва да настрои ларинкса*. Казвате: "Младимъ да пѣятъ, не старимъ". Ако е за старостъ, ангелитъ, които пѣятъ, сж на милиони години и пѣятъ. Милиони години живѣятъ и не сж остарѣли. Вие на 50, на 80 години (сте) и мислите, че сте остарѣли. Като сте на 80 години, казвате: "Стари сме". Що сж 80 години? Вие не сте работили, 80 години земята се е мжчила, 80 пжти обиколила около слънцето, пѣкъ вие сте се уморили. Мязате* на онзи анекдотъ, дето мухата се качила на рога на вола и казала: "Цѣлъ денъ орахъ на нивата". Волътъ и нея носилъ, а тя мисли, че орала. Оралъ волътъ, тя седѣла само на рога отгоре.

Въ Божествения порядъкъ трѣбва да се освободимъ отъ ограниченията. Има известни ограничения, отъ които трѣбва да се освободимъ. Ограничения на миналото. Казвате: "Това не мога". Ще дойдемъ до единъ порядъкъ да пѣешъ въ себе си. Прави ти нѣкой нѣкое добро. Като се върнешъ въ кжци, ще изпѣешъ една пѣсень. Този човѣкъ, който ти е направилъ едно добро, да му изпѣешъ една пѣсень. Той ще те чуе. Ти днесъ не пѣешъ, утре не пѣешъ и така човѣкъ се осакаща. Казва (се): "Пѣйте и възпѣвайте Господа въ сърдцата си". Като пѣете, никой да ви не слуша. Като пѣете, да ви е приятно. Ти, и чиновникъ като си, може да опредѣлишъ да пѣешъ. Божественото пѣене (е да) нѣма мѣсто, (кждето) да не пѣешъ. И въ затвора,

като си, може да пѣешъ. И на служба като си, и по пжтя, навсѣѣжде може да пѣешъ въ себе си. Ти ще чувашъ музиката. Като възприемешъ Божественото, всички мжчнотии въ живота се разпрѣсватъ. При Божественото пѣне всички мжчнотии се топятъ тѣй, както снѣгътъ и ледътъ се топятъ при слънчевитѣ лжчи. Сега ви говоря не за това, обикновеното пѣне. Вие пѣете много добре. Въ Божественото пѣне сте слаби. Въ човѣшкото пѣне сте по-майстори. Тамъ сж по-високи тоноветѣ. Въ Божественото пѣне отъ 4-тата октава е нагоре. Затуй хората не засѣгатъ това пѣне. Да се радваме. Въ Божественото пѣне човѣкъ се подмладява. По човѣшки като мислишъ, ти си старъ. По Божественому като мислишъ, тѣй както тревата се подмладява, и ти се подмладявашъ. Презъ идущата година човѣкъ пакъ ще се подмлади. Ако една трева може да се подмладява съ хиляди години, колко повече човѣкъ. Изсѣхналъ си, то е човѣшко, идната година пакъ се подмладявашъ. Казвамъ: Туй трѣбва да бжде правило. Като гледашъ тревата, да кажешъ: "И азъ може да се подмладя". То е вѣчното подмладяване. Вѣчно се обновявайте въ вашата мисълъ. Не мислете: "Ние сме остарѣли". Ако сте остарѣли, азъ ще ви питамъ колко знание имате. Щомъ сте стари, всичко трѣбва да знаете. Щомъ сте стари, трѣбва да сте били въ рая, трѣбва да сте гледали какъ Адамъ обработва, понеже старитѣ сж по-стари отъ Адама. Адамъ е червениятъ човѣкъ. Вие, старитѣ, сте преди Адама. Стариятъ човѣкъ преди Адама е билъ. Адамъ е отъ новитѣ, червениятъ човѣкъ е. Отъ червениятъ човѣкъ ние страдаме. Той е ненаситенъ. Иска много да яде, много да пие, много нѣща да има. Всичкото много не му е потрѣбно. Нѣкой пжтъ ще ти дагатъ подаръци, които докато пренесешъ отъ едно мѣсто на друго, струва повече, отколкото струватъ самитѣ подаръци.

Следователно: Въ Божествения порядъкъ, което имате въ себе си като станете сутринъ, всѣка сутринъ правете единъ опитъ да се премахнатъ противоречията.

Всичкитѣ противоречия, които съществуватъ въ ума, да се премахнатъ. Всичкитѣ противоречия, които съществуватъ въ сърцето, да се премахнатъ. И всички противоречия, които съществуватъ вътрѣ въ тѣлото, да се премахнатъ. Отвѣнъ ще ги оставимъ сами по себе си да се разтопятъ. Но вътрешнитѣ противоречия ние сме длѣжни да ги премахнемъ. То представя работата ни въ живота.

ТОВА Е ЖИВОТЪ ВЪЧЕНЪ ДА ПОЗНАЯ ТЕБЕ
ЕДИННАГО ИСТИННАГО БОГА И ХРИСТА, КОГО-
ТО СИ ИЗПРАТИЛЪ. */Три пжти/*.

XX година

23. Лекция на Общия Окултенъ класъ

19 мартъ, 1941 год., Сръда, 5 ч.с.

Изгръвъ, София.

ЗАКОНЪТЪ ЗА БОЖЕСТВЕНАТА ХАРМОНИЯ

Отче нашъ.

Мога да кажа.

Законътъ за Божествената хармония въ свѣта. За да могатъ хората да разбиратъ какво нѣщо е хармонията, въпросътъ не е както между господари и слуги. Въ свѣта има отношение между господари и слуги, които работятъ. Земедѣлецътъ работи на нивата, той хване нѣкой човѣкъ и тѣ работятъ на нивата - отношенията сж прости. Единиятъ работи 7-8 часа и очаква да му платятъ нѣщо. Господарътъ погледне работата му каква е. Нѣкой пжтъ е добросъвестенъ, нѣкой пжтъ е недобросъвестенъ, иска да му отбие. Той е работилъ 8 часа и ще му плати 50-60 лева, но недоволенъ е отъ работата му и намѣсто да му плати толкозъ, отбие му нѣщо. Онзи е недоволенъ. Намѣсто да му плати, отбие му. Това се повтѣря единъ, два, три дена, цѣла година, той копае, онзи плаща, копае, плаща, най-после погледнешъ - има мазоли на ржцетъ. Казва: "Той е много работливъ човѣкъ". Той работи, но той не работи отъ лобовъ. Той работи по законъ. Има два начина. По законъ, искашъ-не искашъ - ще работишъ. Другиятъ работи по закона на свободата. Сега по закона ще те заставятъ да работишъ, нищо повече. Ще ти презгледатъ работата по законъ и ако не си работилъ добре, ще ти намѣрятъ нѣкаква погрѣшка. Значи ти трѣбва да знаешъ какъ да работишъ. А въ закона на хармонията се изисква онзи, който работи, той трѣбва да работи отъ лобовъ и работата, която свършва, да нѣма погрѣшка, да е хубава. И за тази работа нищо не му плащатъ. И за тази работа той е и слуга, и господарь. Ние, които сме излѣзли отъ Господа, казваме: "Господари". Господь, Който създаде свѣта отъ себе си, значи кои сж слу-

гитѣ му, кой е господарѣтъ му? Той, като гледа, казва: "То-зи е слуга". Въ дадения случай е слуга, но въ дадения слу-чай е господарѣ. Въ съзнанието слугата не извършва ра-бота, както трѣбва, показва, че не разбира. Защо да не разбира? Не е училъ. Защото не е училъ, ленивъ е, малко мързеливъ е. Защо е ленивъ? Защото има високо мнение за себе си. Мързеливѣтъ хора иматъ високо мнение за се-бе си. Като го срещнешъ, като направи нѣкаква дребна работа, мисли кой-знае какво е направилъ. Азъ съмъ виж-далъ ученички, които написали нѣкакво малко стихотво-рение отъ единъ-два куплета, носи го въ джоба, изважда го и казва: "Ето, вижте, четете". Та го изважда да го че-татъ. Много хубаво е, но въ какво седе? Напише нѣколко думи, и азъ ще ги напиша.

Четете сега. Законѣтъ е сега, че всички безсмисле-ни нѣща иматъ смисълъ. Вземете, (че) за единъ музикал-но творение тамъ има, точици ту-
рени, но смисълъ има, той ги знае.
После има петолиние, после спома-
гателни линии надъ петолинцето.
Каква е тази нота? Тази нота съ-
гласа не може да я вземете. Трѣбва
нѣкой извънреденъ пѣвецъ да може
да я вземе изведнажъ, да знаешъ
какви сж трептенията. Тѣ сж ви-
соки трептения, съ трептения, съ
хилѣди трептения има. Тогова какъ ще ги вземешъ? Онзи,
който разбира закона на хармонията, веднага ще ги взе-
ме. Който не ги разбира, ще каже: "Тази работа не е зара-
ди мене, онази работа не е заради мене". Да копае - не е
заради него, да реже лозето - не е заради него, да шие дре-
хи - не е заради него, да прави обуца - не е заради него.
Казва: "Каква е работата?" Облича се три пжти на день.
Сутринъ ще стане, ще се облѣче, на обѣдъ ще смене дре-
хитѣ и пакъ ще се облѣче съ други дрехи, ще се опере хуба-
во и пакъ вечерѣта ще си смене дрехитѣ. Ще гледа лицето

гали е хубаво, веждитѣ си ще гледа, носа си, устата си. По сжщия начинѣ имашѣ една кжца и гледашѣ отвънѣ - малко разкопана. Замажешѣ - приятна ти е кжцата, да е добре замазана. Влѣзешѣ въ кжци, трѣбва да е чиста.

Вие идвате тукѣ и нито единѣ отѣ васѣ не се грижи и на умѣ не ви идва, че трѣбва да чистите. Всички сте господари, дойдатѣ на чисто, влизате съ нечисти обуца. Всѣки трѣбваше да си носи по едни обуца, че като дойде отвънѣ, да се обуе съ чисти. Нѣкои дойдете и казвате: "Нечисто е". Считате, че другитѣ трѣбва да чистятѣ. Този прахѣ и тази калѣ, ако бѣхте отѣ тѣзи - да разбирате законитѣ, трѣбваше да има едно състезание да чистите този прахѣ. Че то сж милиони прашинки. Сега трѣбва да се накара нѣкого, за да изчисти салона. Казва: "Тази работа не е заради мене". Коя работа е заради васѣ? Единѣ денѣ и васѣ, като единѣ ангелѣ, ще ви пратятѣ на земята да поправяте единѣ грѣшникѣ. Знаете какѣ се поправя единѣ грѣшникѣ. Сто пжти е по-лошо отѣ да изчистишѣ салона. Господѣ ще те прати да дойдешѣ при този грѣшникѣ и, докато този материалѣ дадешѣ на грѣшника, докато го научишѣ да живѣе добре, ще ти побѣлѣе главата. Ще кажешѣ: "Още веднажѣ не искамѣ да се занимавамѣ съ този грѣшникѣ". Кой професорѣ, да кажемѣ по музика, който се е занимавалѣ съ онѣзи деца да ги научи да свирятѣ добре най-добритѣ класически парчета отѣ класическата музика, знаете колко мжчно е това?

Вие имате религиозни хора, които искатѣ да се явятѣ при Господа. Ти, за да се явишѣ на единѣ конкурсѣ въ едно музикално състезание, трѣбва да знаешѣ да свиришѣ. Ако знаешѣ да свиришѣ само "Цвѣте мило, цвѣте красно", може ли да излѣзешѣ на конкурса? Като излѣзешѣ на конкурса, трѣбва да знаешѣ да свиришѣ. На конкурса ще дадатѣ да свиришѣ единѣ концертѣ или отѣ Бетовенѣ, или отѣ Хайденѣ, или отѣ нѣкой другѣ музикантѣ. И трѣбва тѣй да го разбирате, че всички да останатѣ доволни. Казвате: "Ще се познаваме ли въ другия свѣтѣ?"

Пита ме нѣкой: "Отъ мене музикантъ може ли да стане?" Казвамъ: Я ми изсвири нѣщо. Свири ми. Казвамъ: Ще стане единъ обикновенъ музикантъ, обикновена работа. - "Азъ мисля". Казвамъ: Може да мислишъ, но тъй както свиришъ, по този пѣтъ на музиката, обикновенъ музикантъ може да станешъ. Азъ съмъ ималъ примѣръ съ единъ учителъ. Дойде той при мене, запалилъ се по музиката, иска да стане музикантъ. Казвамъ: Изсвири ми нѣщо. Изсвири ми. Казвамъ му, като го слушахъ: Не си губи времето, не можешъ да станешъ музикантъ. Може да станешъ единъ отъ обикновенитѣ капелмайстори, добъръ учителъ може да станешъ, попъ може да станешъ, търговецъ може да станешъ, земледѣлецъ, но музикантъ не може да станешъ, не си губи времето. Ще си изгубишъ времето, ако се опитвашъ музикантъ да станешъ. - "Запалилъ съмъ се за музиката". Запалилъ си се, но музиката не е въ твоето естество. Ти не си роденъ за музикантъ. То е последното.

Сега азъ съмъ говорилъ толкозь време за любовта. Какво нѣщо е любовта? Любовта е най-голѣмата хармония, която сѣществува въ свѣта. Ти като влѣзешъ въ любовта, нѣма да знаешъ какво нѣщо е да страдашъ. Страданието е извънъ любовта. Човѣкътъ на любовта, за всѣко едно страдание пари дава. И като дойде страданието, приятно му е, на четири му се отварятъ очитѣ за едно страдание. Любовта ходи да търси страданието и пари дава. Гледашъ любовта, като хване страданието, то стане на скъпоцененъ камѣкъ. Всичкитѣ безобразни работи на скъпоценни камѣни обръща. Отъ първо качество направя нѣщата. Но човѣкъ трѣбва да разбира закона. Ако остане сега да го постигате, сега ще постигнете заложбитѣ, които имате въ васъ. Ще дойдатъ малки работи да отвлѣкатъ вниманието ви. Имате една болка, (която) се явява въ васъ. Една болка ще се яви въ врата ви, или на кръста ви, или въ колѣното, или отдолу въ прѣститѣ, или въ ставитѣ. Туй показва какви сж де-

фектитѣ на вашия мозъкѣ. Значи, свири се на нѣкоя концертѣ. Ноти има въ колѣното, въ лакета, ноти има на врата, въ грѣбнака има ноти, тѣ сѣ турени на петолиниѣ и ноти има навсѣкѣ по петолиниѣто, горе, долу, навсѣкѣ има ноти. Единѣ музикантѣ, който боледува въ колѣното, въ материалнитѣ работи не е добре. Щомѣ болката е въ лакета, въ умствено отношение не върви добре. Щомѣ е въ врата, духовната музика не е добре. Щомѣ го боли главата, Божествената музика е объркана. Трѣбва да се поправи. Казва: "Какѣ да го поправимѣ сега?" Обикновенитѣ работи ще направишѣ необикновени. Азѣ съмѣ превождалѣ онзи примѣръ, когато Мойсей отивалѣ въ планината и миналѣ покрай онзи овчаринѣ, той не разбиралѣ закона. Овчарѣтѣ билѣ веселѣ, радвалѣ се, заклалѣ едно агне, опекълѣ го. Мойсей казва: "Какво си толкова веселѣ?" Казва: "Какѣ да не съмѣ веселѣ, Господѣ ми обеща да ми дойде днесѣ на гости". (Мойсей) казва: "Ти не разбирашѣ тази работа. Господѣ сѣ печени агнета не се занимава. Господѣ нѣма да ти дойде на гости, ти се заблуждавашѣ". Проповѣдвалѣ му и този овчарѣ се убедилѣ, но се натѣжилѣ. Колкото той да яде, не може да изѣде агнето. Влѣзълѣ въ едно противоречие. Мойсей, като отишълѣ при Господа на планината, видѣлѣ лицето на Господа. Недоволенѣ било Господѣ отѣ него. (Мойсей) пита, защо е недоволенѣ. Казва му (Господѣ): "Защо каза на онзи овчаринѣ, че Азѣ нѣма да му ида на гости? Ти отѣде знаешѣ? Ти предполагашѣ. Иди да му кажешѣ, че Азѣ ще ида на гости". Мойсей се връща при овчарѣ и му казва: "Ти ще ме извинишѣ. Азѣ ти казахѣ, че Господѣ нѣма да дойде на гости, но тази работа не съмѣ проучилѣ. Той ще дойде". Скрилѣ се той, за да види какѣ Господѣ ще посети овчарѣ. Не (билѣ) видѣлѣ какѣ Господѣ ходи при хората. Овчарѣтѣ нѣе радостенѣ, по едно време гледа - заспалѣ. Като заспалѣ, слѣзълѣ огнѣ отѣ небето и изпоялѣ агнето, агнето изгорѣло. Става и казва: "Господѣ ми дойде на гости, яде и пи". Овчарѣтѣ разбралѣ едно, Мойсей разбралѣ друго. Ов-

чарътъ разбралъ по материално работата, Мойсей разбралъ по духовенъ начинъ какъ иде Господь. По нѣкой пжтъ вие сте тжжни.

Доиде нѣкой и ми се оплаква. Азъ вече турямъ Мойсея. Той тамънъ заклалъ агнето и казалъ, че Господь ще му дойде на гости, миналъ нѣкой Мойсей и му казалъ, че Господь нѣма да дойде на гости. Казвамъ: Ще дойде Господь. Що е обидата? Мойсей е миналъ тамъ. Ами че що е обидата? Казва: "Тебе хората не те обичатъ". То е сжщото да имашъ нѣкакъвъ дефектъ. По този начинъ вие слушате да ви изсвири само едно парче. Хубаво е да слушате хората какъ свирятъ, но трѣбва да се упражнявате и вие да пѣте. Казвате: "Много хубаво пѣе". Всѣки, който пѣе и който слуша, той се ползува. Но постоянно да слушашъ и безъ (да) изпълнявашъ - нѣма постижение. Ти ще оставишъ единъ день хората, тогава самъ трѣбва да знаешъ да пѣешъ. Ако другитъ ти пѣятъ, то ти трѣбва да плащашъ, то е по законъ. Ако самъ пѣешъ, то е по любовъ. Ти докато очаквашъ другитъ хора да ти пѣятъ, то трѣбва да иматъ разположение. Ако сж разположени - ще ти пѣятъ, ако не сж разположени - нѣма да дойдатъ да пѣятъ. Ти само, когато пѣешъ и свиришъ по Божествения законъ, ти, когато искашъ, можешъ да пѣешъ коя и да е класическа пѣсенъ, може да свиришъ, каквото искашъ. Обаче, ако е по законъ. Онзи, когото ще задължишъ, той може и да ти откаже, ще иска много. Отива Падаревски, викатъ го да свири при единъ американецъ въ едно богато семейство и за една вечеръ свирилъ единъ или половинъ часъ и му плащатъ хиляда долара. Сто хиляди лева сж. Хубаво, ако Падаревски дойде при васъ, кой отъ васъ би могълъ да плати на Падаревски да дойде и да свири?

Нѣкой пжтъ имате високо мнение, че трѣбва да дойде нѣкой ангелъ, нѣкой отъ голѣмитъ ангели, архангелъ Гавраилъ или архангелъ Михаилъ. Много голѣми амбиции имате. Но желанието, което ти имашъ, нѣкой пжтъ може да... Като мине Мойсей за планината, да мине покрай

овчарина, но този Мойсей всъкога нѣма да мине.

Та казвамъ: Ако сега мине нѣкой видень музикантъ при васъ и вие не сте готови, какво ще научите отъ него? Ако азъ ви дамъ едно парче по закона на хармонията, тукъ нѣкои сестри, които не обичатъ други и казвамъ: Тази сестра, която не обичате, искамъ да я обикнете. Тази сестра, която не обичате, тя е една Божествена композиция. Ти досега не си обръщала листоветъ. Обърни ги, да видишъ колко хубаво има написано, посвири. Казва: "Нищо не струва". Ти гледашъ само заглавието и по него сждишъ, но тя е една отлична композиция. Ще обичашъ тази сестра. Какъ ще я обичате, какъ ще започнете? Азъ съмъ привеждалъ примѣра. Божествената любовъ започва съ зрѣнието. Отдалече гледашъ една планина, гледашъ - една приятна линия има. Като гледашъ планинския върхъ - побѣлѣлъ горе, има нѣщо приятно въ тази линия. Или нѣкой човѣкъ, когото обичашъ - надалече го видишъ, но ти е приятно, че си го видѣлъ. Нито той ти е отговорилъ, нито е обърналъ погледа си, но ти го гледашъ, както гледашъ сутринъ слънцето. Като го видишъ, цѣлия день ти е приятно. Туй е Божественото. Духовното е като кажешъ, да дойде наблизо, да си поговорите, да чуешъ една-две думи отъ мене, не само да го видишъ, но да поговоришъ съ него. То е пакъ по закона на хармонията. Но ти не се спирашъ тамъ, не искашъ само да си поговорите, но искашъ да се ржкувашъ съ него. Най-после искашъ да го презърнешъ и цѣлунешъ - последното. Като дойдете до цѣлувки и презръдки, зараждатъ се вече противоречията. Хубаво е, цѣлуни го, но онзи, когото си цѣлуналъ, той не е доволенъ, казва: "Студени му сж устата, едно ухане има". Азъ правя сега сравнение. Сравненията сж само процеси, които ставатъ. Вие сте при едно плодно дърво, вземате плода, но плодътъ не е така хубавъ, има нѣщо стипчаво въ плода и вие или го оставяте, или го хвърляте. Ако плодътъ е хубавъ, отлична круша, значи има нѣщо сочно.

Вие имате високо мнение за себе си. Вие ще влѣзете

въ единъ свѣтъ на съвършени сжщества, които сж минали преди васъ, ще идете между тѣхъ, но какво ще правите, кажете ми? Тѣ ще почнатъ да ви свирятъ. Когато свирятъ, иматъ една идея. Когато свирятъ и пѣятъ, тѣхната музика минава чакъ до земята. Нѣкой пжтъ сегнѣ нѣкой ангелъ, нѣкое дете, което плаче, то започва да му свири. Като свири на това дете, започва мисълта да му възлиза нагоре и престане да плаче. Нѣкжде ангелътъ свири и скръбта ти на земята изчезне, че най-после като възлезе вниманието, ти станешъ радостенъ. Този ангелъ свири тукъ, докато ти станешъ радостенъ. Между ангелитѣ и тебе разстоянието е толкозъ голѣмо, колкото отъ земята до слънцето. По радиото предаватъ и ти слушашъ. Азъ тукъ ги слушамъ, тѣ отъ 3-4 километра отъ Европа предаватъ, тукъ ги слушамъ, като че отъ десетина метра свирятъ. Като слушамъ, виждамъ какъ се предава музиката. Нѣкои свирятъ много хубаво, нѣкои свирятъ много обикновено, нѣма нищо музикално. Като ги слушамъ, виждамъ - свирятъ, за да мине времето и да му платятъ. Не разбира да свири, но чака да му платятъ. Нѣкоя пѣвица крѣска, пѣе, взема високи тонове. Азъ, като я преценявамъ, ако я викамъ да ми пѣе - едва бихъ ѝ далъ петъ лева. Бихъ ѝ далъ 50 лева, дето се мжчи да пѣе, а за изкуството ще ѝ дамъ петъ лева. Че се мжчи да пѣе, ще ѝ дамъ 50 лева за измжчването.

Та казвамъ: Ние се намираме въ единъ свѣтъ на противоречия, искаме правото. Питатъ нѣкои: "Защо става така? Защо вѣе вѣтърътъ, защо ставатъ буритѣ, защо е облачно, защо на хоризонта има залъзъ или изгърбъ, защо хората така постжпватъ?" Какъ трѣбваше да духа вѣтърътъ? Тихото време е хубаво, но тихото време - то е ритъмъ вжтре въ музиката за онѣзи, които иматъ хубаво развито ухо. Пъкъ силниятъ вѣтъръ, бурята, е за онѣзи, на които ушитѣ не сж развити. Тази буря трѣбва да ги разтърси, да чуютъ музиката. Като дойде нѣкоя буря, човѣкъ разбира, че е музика това. Вие ще кажете: "Може ли

това да се докаже?" Нѣщата се доказватъ споредъ нашия чувства. Какъ ще докажешъ, дали нѣкой знае или не? Най-първо чуль ли си гласа или не? Може да докажешъ това, което си чуль. Това, което не си чуль, какъ ще докажешъ? Питатъ:"Какво е ангелското пѣне?" Ангелитъ чувалъ ли си ги да пѣятъ? Казватъ, че когато Христосъ се родилъ, дошли цѣль полкъ ангели, които пѣли пѣсенята. Но имате ли една ясна представа какъвъ е билъ този хоръ? Не сте били тамъ, само предполагате. Трѣбва да сте чули пѣненето, за да знаете какво нѣщо е ангелско пѣне.

Мене ми разправяше единъ американецъ, който бѣше слушалъ Камила Русо, ученичка на Паганини, свирила "Сънътъ на живота". "Цигуларка, казва, за пръвъ пжтъ почувствувахъ, като я слушахъ, че имамъ желание да раздамъ имането си и бѣхъ готовъ да се примиря съ цѣлия свѣтъ. Като го слушахъ, казва, туй бѣше моето разположение. Като излѣзохъ, започнахъ по американски да мисля, че много съмъ се увлѣкаль, какъ ще се примиря съ всички, много далече отидохъ, какъ ще раздамъ имането си? Докато слушахъ - имахъ разположение да се примиря съ всички. Но, като излѣзохъ, започнахъ да мисля друкъ. Да се примиря съ всичкитъ и да раздамъ имането си, за другъ пжтъ го оставихъ". Когато дойде богатиятъ ученикъ при Христа и го пита какво да направи, най-после му казва:"Иди раздай имането на беднитъ и ела и ме последвай, ще ти кажа какво да правишъ". И той, като този американецъ, казва:"Много хубаво е това учение, но какво може да придобие отсега да иде да се учи при Него? Какво ще ми даде? Дали ще ми даде това, което търся?" Отложилъ въпроса.

И ние всички сега се отлагаме. После какво се случва съ насъ? Туй, отъ което ние се боимъ, то ще ни дойде. Ние всички се боимъ отъ страданието, боимъ се отъ смъртъта, боимъ се да не би да изгубимъ това, което имаме. А пъкъ това, което имаме, ще го изгубимъ. Казва:"Да прекараме живота си". Ти дойдешъ, остарѣешъ и въ ума на

твоите синове и дъщери минава мисълта: "Този да си замине за другия свят, да ни остави". Ти започнеш да чувствуваш, че така мислят. Нему не се иска да умре, но най-после го заставят и той, каквото спечелил, ще остави. Ще изкопаят един трап и ще го турят, ще го заровят вътре. Хубаво е, ако душата излезе из тѣлото, тъй заравяне е на мѣсто. Но ако душата е въ тѣлото и го заровят, казват: "Хайде при Господа". Какво при Господа? Той остава тамъ, въ тѣлото, подъ прѣстѣта, остава да се мѣчи, докато се освободи отъ тѣлото си. По нѣкой път гледамъ, хората казватъ: "Какво му е състоянието?" Че има хора, които съ години сж свързани въ тѣлата си, 10-15 години не могатъ да се освободятъ отъ тѣлото. Казватъ: "Къде е?" Още е въ гроба, не се е освободилъ.

Сега нѣма какво да ви говоря. Това е законътъ на дисхармонията, това. Човѣкъ трѣбва да знае защо седи, защо е вързанъ. Казвамъ: Божествената хармония изисква насъ да ни освободятъ отъ ония връзки. Синца сме привързани за земята и постоянно страдаме. Ненуждни страдания имаме сега.

Тукъ сега имате къщи съ по 300 метра. Едно време, за да започне новото учение тукъ, азъ казахъ всѣки да вземе по единъ декарь земя. Дойдоха други, коригираха това. Казахъ по единъ декарь, за да има всѣки какво да работи. Накупиха по 300 метра, да имало мѣста за всички. Сега се каратъ за тия 300 метра. Туриха новото учение по 300 метра. Всѣки иде, иска мѣсто, казва: "Сто, сто и петдесетъ метра ми стига". На 150 метра ще се каратъ. Най-малко единъ декарь, да има какво да работи, да има малка градинка.

Казвамъ: Има единъ Божественъ планъ, на който вие не сте обърнали внимание. Всички имате слабостта - искате вие да угодите на хората. Не може да угодишъ на хората, докато не угодишъ на Бога. Най-първо предъ Господа ще свиришъ, най-първо ще свиришъ предъ профе-

сора и той като ти даде одобрение, ще свиришъ предъ другитѣ. Ако Господъ те препоръча - добре дошълъ. Но ако Господъ не те препоръча - всѣки ще влѣзе въ стълкновение съ тебе. Мислите ли, че за да ви обичатъ хората, че това произтича отъ тѣхъ? - Не. Азъ искамъ да ме обичатъ хората, но за какво може да ме обичатъ? Ако Богъ е въ мене, ще ме обичатъ хората, ако Богъ е въ васъ, ще ви обичатъ хората. Ако Богъ не е въ васъ, кой може да ви обича? Ще имате една обикновена любовъ. Ще имате обикновеното въ живота. Но за да дойде Богъ да живѣе въ тебе, Писанието казва: "Трѣбва едно чисто сърдце, единъ чистъ умъ, едно чисто тѣло". Не може безъ Божествено тѣло, което трѣбва да имашъ, да дойде Господъ и да се всели въ тебе и да живѣе. То е една нечиста кѣща.

Та казвамъ: Онѣзи, които разбиратъ закона, напредналитѣ, знаятъ, че всички музиканти не могатъ да бждатъ, но никой нѣма да влѣзе, който не знае да свири. Като идете въ другия свѣтъ, трѣбва да знаете повече, отколкото единъ музикантъ знае на земята. За да ви приематъ горе, трѣбва да знаете да свирите повече отъ най-видния музикантъ на земята. Ако вие не разбирате да мислите, това е една музика. Да туришъ мисълта си въ хармония. Казвате: "Хубавитѣ мисли". Хубавитѣ мисли вие не може да ги възприемете, ако не разбирате закона на Божествената хармония. Трѣбва да сж отъ обикновенитѣ. Васъ ви интересува да имате пари, но това е отдавнашенъ законъ. Да допуснемъ, че вие имате всичкитѣ пари. Да допуснемъ, че имате всичкото брашно, но сами трѣбва да си направите хлѣбъ. Вие търсите нѣкой да дойде да ви замѣси. Не, вие трѣбва сами да се научите да си правите хлѣба. Най-първо ще има нѣкой да ви покаже, но въ края на краищата ще ви оставятъ сами да си правите вашия хлѣбъ. Има известни въпроси, които сами трѣбва да ги разрешавате. Много мисли и чувства, които имате сега, вие сте ангажирани по закона на любовта. Вие имате една любовъ, която е една ангажирана любовъ. Тя не е по

закона на хармонията. Любовта, която е подчинена на закона на хармонията, нѣмате, но имате любовъ, която е подчинена на закона. Почти всички, безъ изключение, имате любовта, която е подчинена на закона. Казвате: "Длъженъ съмъ да го обичамъ". Това е любовта, подчинена на закона. Хубава е и тази любовъ, но трѣбва да излѣзете отъ любовта, която е подчинена на закона. Законътъ трѣбва да бѣде изпълнение на любовта. Нѣма да има противоречие тогава. Но за да имате тази любовъ, трѣбва да има нѣкой да ви покаже любовта. Може да ви покаже любовта, но и следъ като ви покаже, тя е много трудна. Ще ви покаже нѣкой пжтъ любовта нѣкой, но въ тази любовъ иска голѣмо самоотричане. Дойде единъ гостъ, какъ трѣбва да го приемете въ дома си? Ако дойде въ единъ хотелъ по закона, хотелиерътъ веднага опредѣля каква стая да му даде. Щомъ плаща най-високата цена, ще му дадатъ най-хубавата стая, която има въ хотела. Плаща 200, 300, 400, 500 лева на вечеръ. Тогава ще му дадатъ най-хубавата и най-добре мебелирана стая. Всички слуги ще треперятъ наоколо за 500-тъ лева. Отидешъ, нищо не плащашъ, вземешъ последната стая. Имашъ само единъ левъ, какво ще бѣде вашето положение? Ако си въ най-хубавата стая, то е заради 500-тъ лева, всички сж на твоя услуга. Докато имамъ 500 лева, ще имамъ уважение и почитание. Щомъ нѣмамъ 500 лева, никакво почитание и уважение нѣма. Сега това почитание е по закона. То ще забиса отъ твоя умъ, колко си богатъ. Богатъ човѣкъ трѣбва да бѣде по умъ, богатъ човѣкъ трѣбва да бѣде и по сърдце.

Щомъ говоримъ за хармония, не можемъ да говоримъ за беднотия. Беднотията е по закона. Въ Божествената хармония всички сж богати. Сега се проповѣдва, че трѣбва да бждатъ щедри. Нѣкои богати сж скържави*. То е една погрѣшка въ тѣхъ. Богатъ умъ трѣбва да има богатиятъ. Той не трѣбва да мисли, че може да изтече богатството. Той е като изворъ. Това, което изтича отъ

извора, и той може да се ползува, и всички наоколо могат да се ползуватъ.

Сега не трѣбва да схващате, че отсега вие трѣбва да се измѣняте. Азъ не говоря за светии. Споредъ мене да бждешъ светия е обикновена работа. Споредъ мене да бждешъ светия, то е запалена свѣщъ, много долна работа е. Праведникъ да бждешъ, то е една чиста риза, която ще облѣкатъ хората. Светията е запалена свѣщъ. Приблизително законътъ на хармонията е като слънцето, което изгрѣва и залѣзва. То донѣкжде представя Божествената хармония. То свири слънцето. И като свири, всѣки, каквото е разбралъ, ще възприеме. Ние възприемаме дотолкозъ, доколкото човѣкъ разбира Божествената хармония.

Запримѣрь: вие искате Господъ да дойде въ васъ, нали така? Че вие имате споръ двамата. Какъ се запознавате, като дойде нѣкой вашъ ближень? Не виждашъ Господа въ него, но гледашъ какъ той е облѣченъ, какви му сж дрехитѣ, гледашъ лицето, какъ е вчесанъ, гледашъ ноктитѣ. Дойде нѣкой светия, калъ има подъ ноктитѣ, лицето хлѣтнало, очитѣ потъмнѣли и той минава за светия, понеже 30 години изъ горага се разхождалъ и светия станалъ. Казвашъ: "Свири". Нищо не може да свири. Говори, че въшкитѣ сж го яли, че бълхитѣ, че зъзналъ, че нѣмалъ печка, че хлѣбъ нѣмалъ. Този светия ти говори за обикновени работи.

Откакъ съмъ дошълъ на земята, заболѣха ме ушитѣ да слушамъ хората да ми разправятъ, че сухъ хлѣбъ яли. После, крайно лицемѣрие има. Гледамъ го - предъ мене леца яде, после направилъ си зелникъ съ масълце и сирене. До мене леца яде, като остане самъ - зелникъ яде, тамъ направилъ баница. Предъ мене се показва, че е много набоженъ, лицемѣрие е това. Какво ще иде предъ Господа да се показва? Значи предъ хората леца яде, самъ, като е, баница яде. Дали леца или баница е се едно. Лещата нѣма да те препорѣча. Ако ядешъ леца, за очитѣ е. Ако ядешъ баница, за стомаха е. Лещата е цѣрь* за очитѣ. Ако ти

сж слаби очитѣ, яжѣ леща. Той не знае защо да яде леща. Споредъ мене лещата е лѣкарство за очитѣ. Бобѣ яде. Бобѣтѣ е лѣкарство за бжбрецитѣ. Казва: "Обичамъ грахъ да ямъ". Козметика е, яде грахъ, да стане по-красивѣ. Той не знае, че е козметика това. А пѣкъ яденето е за подига-не (на) ума, сърдцето и тѣлото. Съ яденето идваме въ съприкосновение съ Господа. Щомъ ядемъ, ние възприема-ме Божиятъ животъ въ себе си. Възприемаме Божестве-ната мисълъ, Божествената сила. Яденето е придобива-не, идваме въ контактъ съ Божествената мисълъ. Най-свещениятъ актъ въ свѣта е яденето. Казва Христосъ, че: "Който Ме яде, има животъ". Трѣбва да Го ядете. Ще Го ядемъ съ любовъ, че и Той да е доволенъ. Не само да яде съ любовъ, ще свири. Ще възприемемъ, че Той като влѣзе въ мене, ще направи Господъ онова, което азъ не може да направя. Азъ ще направя това, което Господъ не може да направи. Той заради мене нѣма да яде. Щомъ азъ ямъ, Той, като влѣзе въ мене, ще направи това въ моя умъ, въ мо-ето сърдце и въ моето тѣло, ще предаде това, което ни-кой другъ не може да даде. Свещенъ актъ е яденето. Съ всичкото благоговение като ядешъ този хлѣбъ, Господъ е тамъ. Ще прочетешъ: "Това е животъ вѣченъ да позная Тебе Единнаго Истиннаго Бога и Христа, Когото ти си пратилъ". Ще започнешъ да свиришъ на арфа отъ 32 стру-ни. Китарата е съ 6 струни, арфата е съ 32 струни. Та казвамъ: Яденето е единъ свещенъ актъ, най-свещеното нѣщо. Затуй ядене какъ е направено, има много спорове.

Задайте си вие въпроса, Богъ е създалъ всичко зара-ди насъ, какво ние сме направили заради Него? Цѣлото небе и цѣлата земя Той е направилъ заради насъ. Ние как-во сме направили? Въ какво седи заслугата ни? - "Азъ оби-чамъ Господа?" Въ какво Го обичашъ? Каже ми: "Иди та-мъ", азъ не отивамъ. - "Направи това", азъ си правя ог-лушки. Въ хармонията нѣма отлагане. Знаешъ колко е от-мѣрено, ритъмъ има. Тамъ трѣбва съвършенство. Каз-ва: "Иди!" - иди, "Ела!" - ела. Но не по законъ. Ти трѣбва да

схванешъ още самата мисълъ. Ти да схващашъ преди Господъ да ти каже, преди да ти каже - да изпълнишъ. Щомъ Господъ ти каже, Той казва веднажъ, и онова, което ти казва - ще го направишъ, искашъ-не искашъ. Ако Той те заставилъ да говоришъ нѣкому, ти нѣма да разбирашъ за-що те е заставилъ. Ако почиташъ Неговата мисълъ, Писанието казва: "Опитай каква е добрата Воля Божия".

Казвамъ: Животътъ е хармония самъ по себе си. Нѣма какво да ми разправяте: "Азъ те обичамъ". Какъ ще го изпѣете, ако човѣкъ не може да пѣе? Казвамъ: Когато се научишъ да пѣешъ, тогава ще дойде. Отдалече като го видишъ, ще му изпѣешъ: "Азъ те обичамъ". Тя на 20 души пѣла "Азъ те обичамъ" и дошла и на мене да пѣе "Азъ те обичамъ". Гледамъ, на лицето е писано, че на 20 мѣста ходила да пѣе "Азъ те обичамъ". Казвамъ: Още не си дошла дотамъ, дето може да те обичатъ. Какъ бихте изпѣли "Азъ те обичамъ"? Има ли десетъ души, които могатъ да изпѣятъ "Азъ те обичамъ"? Не че мене обичате, но обичате нѣкого. За мене е безразлично "Азъ те обичамъ" да го изпѣешъ. Петъ братя и петъ сестри ще пѣятъ "Азъ те обичамъ". Ще има стари братя и млади братя, стари сестри и млади сестри. "Азъ те обичамъ" защо не пѣете? Трудна работа е. Ще знаешъ колко трудна работа е. Защото всѣки единъ ще запита. Ти си гладенъ. Щомъ ти запѣя "Азъ те обичамъ", трапезата се сложи. Ти си боленъ, пѣя ти "Азъ те обичамъ", веднага ще бждешъ здравъ. "Азъ те обичамъ" - ще бждешъ добре облеченъ. "Азъ те обичамъ" - слънцето ще изгрѣе, денятъ ще бжде хубавъ, всичко така ще се уреди, както е въ природата. Господъ казва: "Азъ те обичамъ" - слънцето иде. Тогава се показватъ тия лжчи. Всѣки день това става. Господъ казва: "Азъ те обичамъ". Ние ще направимъ това, което Господъ прави. Най-първо да оценимъ това, което Господъ казва и прави. Господъ казва, че ви обича, пѣкъ вие имате разправии за дребни работи. Имате разправии дали нѣкой тукъ, отъ земята, ви обича. На земята нѣма нито единъ, кой-

то да ви обича. Вие се заблуждавате. На земята има хора, които могат да те вържатъ съ вжже за яслиѣ да ядешъ слама. Но да има да те обичатъ на земята, никжде го нѣма. Нито единъ нѣма. Нищо повече. Че тия, които ви обичатъ, ще ви заровятъ въ земята, ще кажатъ да си вървите и по вашъ адресъ ще говорятъ. Кой отъ васъ говори хубаво? Тукъ отъ васъ кой говори лобовно? Постоянно говорите: "Този такъвъ, онзи онакъвъ". Нито вие обичате, нито тѣ ви обичатъ. Казвате: "Той малко смахнатъ, сприхавъ". То не е лобовъ. Та нѣма лобовъ на земята. Туѣ състояние го нѣма. Въ лобовѣта, като видишъ, когото обичашъ, стане ти приятно. Наскоро единъ примѣръ имамъ тукъ, въ България. Една сестра отива при единъ братъ и той ѣ казва: "Ти, когато дойдешъ, много ми става приятно. Преди ти да бѣше дошла, ми бѣше тѣжно". Той се занимава съ търговия, мъчно му било нѣщо. "Ти, като дойдешъ въ дюкяна, ми става леко, приятно". Тази не е млада сестра. Като дойде тази сестра, става му приятно. Какъ му става приятно? Тия скѣрби и страдания, които изпитва, тя като дойде, става веселъ той. Щомъ единъ братъ иде и тебе ти става приятно, той вече носи въ себе си свѣтлина и внася свѣтлина въ яма, внася топлина, че отдалечъ като го видишъ, измѣня се твоеото състояние. То е като слънцето. Колкото слънцето изгръва, веднага деньтъ взема опредѣлена форма.

Казвамъ: Ние най-първо трѣбва да благодаримъ за онова, което Богъ излива. Ние сме слѣпи и търсимъ своето щастие на земята, дето никога нѣма да го намѣримъ. Ако тия хора всички обърнатъ вниманието къмъ Бога, обикнатъ Бога, лобовѣта ще дойде на земята. Ние търсимъ лобовѣта единъ отъ другъ. Търсимъ отнѣкжде да дойде. Отъ никжде нѣма да дойде. Тази лампа свѣти по причина на слънцето. Ако слънцето изгасне и тя ще изгасне. Лобовѣта на Бога ще дойде отъвнѣ, ние ще бждемъ изразители на Божията лобовъ. Казвамъ: Ние не изразяваме още лобовѣта, която Богъ показва всѣки день.

Той не иска да ни се наложи, Той остава постепенно да схващаме. Ако река сега азъ да ви сждя. Азъ казвамъ, че на земята лобовъ още нѣма. Азъ имахъ една котка. Тя се показва около мене, че е много правовѣрна. Виждамъ единъ день хванала една птичка. Казвамъ: Слушай, пусни птичката. Спрѣхъ се и ѝ казвамъ: Пусни птичката. Наведохъ се къмъ нея и тя избѣга съ птичката, занесе я. Не се мина два-три месеца и котката си отиде. Не пусна птиченцето, избѣде го, мене ми стана криво. Не ме послуша. Трѣбваше само да си отвори устата и да пусне птичето. Сега не мога да я препорѣчамъ. Отиде котката съ птичето. Имамъ сега другъ единъ примѣръ, пакъ съ една котка. Една кокошка обикнала ме, и кокошката ми носи по едно яйце предъ вратата ми. Доиде днесъ, предъ вратата снесе яйцето. Единъ день дошла и котката, не се спогажда. Наближава котката къмъ кокошката, тя изведнажъ я клъвна по носа. Котката пъкъ я одраска съ крака си по врата, потече кръвъ и трѣбваше да я лѣкувамъ. Казвамъ: Защо се карате? Казва: "Ще избѣде яйцето, затова я клъва". Котката казва: "Не ме разбира, ни най-малко не искамъ да ѝ изямъ яйцето. Азъ едно време ядѣхъ яйца, сега не ямъ". Тя се оттегли, но ме увещава, проточи си крака. Казвамъ: Не е хубаво. Затуй казвамъ: Лобовъта дошла до тукъ. Виждамъ тази толкозъ ме обича, снася ми яйцето. Но знаете ли защо стана това? Кокошката ми казва: "Учителю, изъ двора ходимъ, цапаме". Азъ си мислихъ да направя, че да се махнатъ отъ двора. Казвамъ си: Защо не си туря силата да ги изпждя. Кокошарникъ нѣма, може да ги изпждя всичкитѣ тия кокошки. Когато ми мина тази мисль, доиде тази кокошка да носи яйца. Казва: "Учителю, да не ни изпжждашъ. Всичкитѣ кокошки сме готови да ти носимъ по едно яйце, само да не ни изпжждашъ". 12 яйца е снесла досега. Една сестра ми казва: "Учителю, да ти направя джиджу-папа". Рекохъ: Не може. Азъ съмъ намислилъ да я насадя. Единъ день, като пита: "Кжде ми сж яйцата?" стопанинътъ ѝ, тя да си иде съ пиленца-

та. Сега привеждамъ този примѣръ и казвамъ: Похвално е за кокошката да дойде и да снесе яйце предъ вратата ми. Снуса безъ да крѣка. Само като дойде котката, тогава крѣка. Казвамъ на котката: Остави кокошката свободно да си снесе яйцето, не я безпокой. Като си замине тя, тогава идвай.

Та казвамъ: У синца ни трѣбва да има едно желание да извършимъ Волята Божия въ свѣта. Да създадемъ ония красивитѣ мисли, да създадемъ ония красивитѣ желания и красивитѣ постѣпки. То е вече законътъ на хармонията. Никой не може да ви научи отъ себе си. Отъ само себе си трѣбва да дойде, има едно съзнание. Въ мене Божествениятъ законъ ми показва какъ трѣбва да постѣпня. Ако свирите хубаво, казва ви, че свирите хубаво. Ако не свирите хубаво, ви казва, че не свирите. Ни най-малко нѣма да има нѣкаква умисль. Онзи, който е разбралъ Божествената любовь, той лесно се справя съ всичкитѣ свои състояния. Казвамъ: Първото нѣщо - внесете любовта въ вашия умъ! По възможностъ не допусчайте дисхармонични мисли! Внесете по едно хубаво чувство! Задръжте, което дойде въ сърцето ви! Като станете сутринъ, направете едно хубаво движение! По нѣкой пжтъ вървите и главата носите налѣво или надѣсно, нѣкои, като вървите, коремътъ ви е изпъкналъ напредъ или пѣкъ сте се презгърбили. Кое е хубавото движение? Хубавото движение е да туришъ една хармонична мисль за главата. Хубавитѣ мисли ще изправятъ най-първо главата, тя сама по себе си ще се изправи. Като внесете хубавото чувство, то ще изправи кръста. Като внесешъ хубавитѣ постѣпки, да започнешъ да мислишъ добре, веднага ржцетъ и краката ще взематъ една поза, която е хармонична и е много красива. */Учительтъ постави дѣсния кракъ напредъ и лѣвата ржка на кръста. После обратното - лѣвия кракъ напредъ и дѣсната ржка на кръста/*. Какво означава това? Това е една стомна, която е пълна. Лѣвата ржка е чучурътъ. Такова движение показва, че ти си готовъ да вземешъ.

Та днесъ за прѣвъ пжтъ помислете за вашия умъ, който Богъ ви е далъ. Помислете и за вашето сърдце, което Богъ ви е далъ. Помислете и за вашето тѣло, въ което сега живѣете. Поблагодарете, три нѣща да останатъ. Азъ ще се спра пакъ да говоря. Сега туй е предисловие на Божествената хармония.

Добрата молитва.

XX година

24. Лекция на Общия Окултенъ класъ

26 мартъ, 1941 год., Сръда, 5 ч.с.

Изгръвъ.

МУЗИКА И ЗДРАВЕ

Отче нашъ.

Всичко въ живота е постижимо.

Пишете върху темата “Най-лесната работа въ свѣта”..

Всички вие имате едно погрѣшно схващане въ музиката. Имашъ единъ инструментъ, мислишъ, че отъ цигулката излиза музиката. Никаква музика не излиза отъ цигулката, нито отъ органа, нито отъ пианото. Музиката е единъ вътрешенъ процесъ на живота. Тя излиза отъ човѣка. Тамъ сж законитѣ. Инструментътъ е само условие, както радиото. Слушате, радиото ви говори, но говорѣтъ въ радиото не се образува. То е само едно условие. Онова, което става въ човѣшкия мозъкъ, то се проектира. Музиката е изразъ на онази вѣчна хармония. Тя е единствениятъ признакъ, че сте здрави. Щомъ не искашъ да пѣешъ, щомъ не искашъ да обичашъ - ти си боленъ човѣкъ, то е мѣрката. Щомъ си разположенъ, ти тананикашъ вътре, ти си здравъ. Та казвамъ: Музиката е външна страна на здравословното състояние. Вие трѣбва да развиете слуха, да схващате отвътре какъ излиза музиката. Майката трѣбва да пѣе сопранъ*, бащата трѣбва да пѣе басъ*, синътъ трѣбва да пѣе теноръ* и дъщерята алтъ*. То е семейството, тъй като е идейно. Майката да бжде първокласенъ сопранъ, бащата - първокласенъ басъ, синътъ - първокласенъ теноръ и дъщерята - първокласенъ алтъ. Имате вече идеалното семейство. Ако свирятъ, майката - първа цигулка, бащата - контрабасъ, синътъ - чело (виолончело) и дъщерята - алтовата цигулка (виола). Разбира се това сж само проекции. Вие, докато дойдете до това положение, колко поколения трѣбва да

минатъ. Мислите, че всички имате такава музика. Но използвайте като условие. Тогава намѣсто музиката идатъ разни дръзги, които създаватъ хиляди тревоги. Тревожите се за нищо и никакво. Нѣкой пжтъ капелмайсторътъ се тревожи за една нота. Въ музиката погрѣшки не може да ставатъ. Тамъ, дето ставатъ погрѣшки, то не е музика. Нѣкой пжтъ ви се струва, че има дисхармония. То е когато съчетавате две гами* или два тона, които не си хармониратъ. Всѣки тонъ самъ по себе си е хармониченъ, но заедно тоновете не си хармониратъ.

Казвамъ: И въ музиката имате плюсъ, положителна музика, слънчева музика е. Минусъ е земната музика.

$\frac{+}{-} = \frac{-}{+} = \frac{+}{+} = \frac{-}{-}$ Дава равенство. Следъ това имате минусъ и плюсъ. То сж процеси на музиката. Плюсъ съ плюсъ се отблъскватъ и минусъ съ минусъ се отблъскватъ. Плюсъ съ минусъ се привличатъ. Имате два плюса и въ срѣдата минусъ. Това е военната

$\frac{+}{+}$ музика. Тамъ има състезание на два тона, които се биятъ. Минусътъ е поле, за което се биятъ кой да го $\frac{+}{+}$ вземе. Има бумъ-бумъ. Слушате тази военна музика. Това е по-мека музика. $\frac{-}{-}$ Тукъ сж две моми, които се борятъ за единъ момъкъ. $\frac{-}{+}$ Вие ще кажете, че тази работа е неразбрана. То е техника, технически е така. Знаете, когато две моми музикално се борятъ - и дветѣ пѣятъ, като сж пѣвици или пѣкъ едната ще свири, другата ще пѣе. Той ще си даде ухото да слуша.

Сега азъ толкозъ пжти съмъ говорилъ за любовта и вие казвате: "Любовъ". Че вие трѣбва да се научите какъ да постъпвате въ любовта. Запримѣрь, ако вие бѣхте писали една тема върху любовта, какво бихте писали? Ще пишете както въ романитѣ, че тя припаднала, че той припадналъ. Това не е никаква любовъ, който припада. Припада човѣкъ отъ страхъ. Първото нѣщо, азъ да ви представя какво нѣщо е любовта, какъ действа. Момъкътъ си има хубава кжща, хубаво облѣченъ е; всичко въ кжщи има, но нѣма кибритъ. Вечерно време на тъмно седи, нѣма

свѣтлина, не знае какъ да си запали свѣщъта. Като влѣзе момата, (тя) ще запали свѣщъта, той ще ѝ каже: "Много ти благодаря, че запали тази свѣщъ". То е любовъ. Ще кажете: "Това е достѣтъчно". Но това е началото на любовта. Второто положение - какво прави момата? Момъкътъ всичко има, свѣтлина има, дърва има, брашно има, всичко има. Но огънь нѣма. Той знае какъ да си запали огъня и какъ да си омѣси хлѣба. Дойде тази мома, влѣзе вжтре, запали му огъня, омѣси му питата. Казва той: "Много ти благодаря". Третото положение на любовта: той всичко си има, но е окжсанъ, само групи отгоре му. Платове има, но не знае какъ да ги ушие. Дойде момата изведнажъ, скрои му гащи, ушие му, скрои му риза, ушие я, грехи му ушие. Туй положение кое (е) на любовта? Първо внесе свѣтлина, после запали огъня, омѣси хлѣба, третото положение - направи му грехи. Четвъртото - той всичко има, книги има, но не знае да чете. Тя ще го посети, открива му азбуката. (Той) казва: "Много ти благодаря, ти ми отвори очитѣ". Туй е четвъртото (положение). Петтото положение е, че той не знае да се моли, на църква не е ходилъ. Тя го заведе на църква. Туй е се любовъ, разбира се. И още колко други работи има. Че човѣкъ трѣбва да знае какъ да постѣпва. Помнете, че никога не може да ви обичатъ, невъзможно е. То сж стари понятия за любовта, които имате. Казвате: "Мене не ме обичатъ". Що ще те обичатъ хората? Щомъ каже нѣкой, че "мене не ме обичатъ хората", то значи, че той не е обичалъ. Ти щомъ се оплаквашъ - ти си беденъ човѣкъ, никому добро не можешъ да направишъ. Ти щомъ се оплаквашъ - никаква Божествена работа не можешъ да свършишъ.

Та първото нѣщо - вие искате хората да ви обичатъ. Щомъ искате другитѣ да ви обичатъ, трѣбва да знаете и вие да обичате. Щомъ азъ обичамъ, не се интересувамъ дали ме обичатъ или не ме обичатъ. Азъ изяввамъ Божията Любовъ, азъ съмъ единъ изворъ и се радвамъ на онова, което изтича отъ мене. Радвамъ се на любовта,

която иде отгоре, имамъ връзка съ Бога. На хората иска-
мъ да имъ дамъ единъ начинъ какъ да се обичатъ. Ще ка-
жа азъ: "Азъ обичамъ хората". Азъ се ползвамъ отъ тази
любовъ. Когато обичамъ, азъ съмъ здравъ човѣкъ, ползу-
вамъ себе си. Азъ ви обичамъ, вие сте само едно условие
за мене. Азъ се ползвамъ. Нѣкой казва: "Азъ го обичамъ".
Той се ползува, Богъ го благославя. Ако нѣкой не приема
моята любовъ, той не се ползува. Когато обичамъ, ако
той не приема моята любовъ, той ще боледува. Ако въз-
приеме любовта - ще бжде здравъ, всичко ще му върви.
Азъ, ако обичамъ, ползвамъ себе си. Онзи, който приема
любовта, той се ползува. Ако азъ не обичамъ, вредя на
себе си. Ако той не възприема моята любовъ, вреди на
себе си. Обратното: той, като ме обича - ползува себе си.
Азъ, като възприемамъ неговата любовъ - азъ се ползува-
мъ. Този законъ нѣма изключение. Азъ тъй разбирамъ.
(Нѣкой) казва: "Азъ нищо не разбирамъ". Ти после ще раз-
берешъ, когато започнешъ съ любовта. Докато не оби-
чашъ, никакво разбиране нѣмашъ. Казва нѣкой: "Азъ мно-
го зная за любовта". Нищо не знаешъ за любовта. Че го
излъгала нѣкоя мома. Любовта не го е излъгала. Излъга-
ло го безлюбие. Сега ще ми говори, че сж го излъгали
момитѣ. Хубаво, въ какво сж го излъгали момитѣ? Какво
може да го излъже една мома? Нѣкой отъ васъ има ли,
който да е лъганъ?

Ние сега говоримъ принципиално за живота, не час-
тично. Нѣкой пжтъ минавашъ по моста, счупи се гредатъ.
Не че искашъ да се счупи. Като минава единъ човѣкъ и
мостътъ се счупи, показва, че мостътъ не е здравъ. Та
казвамъ: Първото нѣщо - трѣбва да имаме едно правилно
понятие за онова, отъ което зависи живота ни. Насъ отъ
любовта ни е срамъ. Да те е срамъ, когато не обичашъ.
Не да те е срамъ, когато обичашъ. Ако срамътъ иде отъ
уважение - нѣщо свещено е. Най-после съвременнитѣ фи-
лософи казватъ: "Нѣма любовъ въ свѣта". Слънцето изгрѣ-
тва по любовъ. Дърветата растатъ по любовъ. Рѣкитѣ

текатъ по любовъ. Вѣтрѣтъ вѣе по любовъ. Всичко въ свѣта става по любовъ. Земята въ свѣта се движи по любовъ, тича въ пространството, гони нѣкого по любовъ. Слънцето въ свѣта се движи отъ любовъ. Всичко въ свѣта се движи отъ любовъ. Хората се раждатъ по любовъ, умиратъ по любовъ. Когато човѣкъ умира по любовъ - то е спасение. Когато умира безъ любовъ - то е адътъ. Когато умира безъ любовъ - въ ада е. Когато умира съ любовъ - въ рая е. Когато се ражда съ любовъ - благува на земята. Когато се ражда безъ любовъ - страда. Сжиятъ законъ. Всичкиѣ страдания въ свѣта произтичатъ отъ безлюбие. Всичкиѣ радости и блага произтичатъ отъ любовъта. Тѣй седи общото правило.

Сега азъ се спирамъ върху този въпросъ, понеже като станете на 40, 50 години, 60 години, ще мислите, че сте остарѣли. Че какво си остарѣлъ? Не си обичалъ на свѣтъ, не си училъ на свѣтъ. Какво си остарѣлъ? Не си работилъ на свѣтъ. Нѣкой пжтъ казвате: "Срамота е да се говори за такива работи". Оставили сте тази наука само за младите да си говорятъ вечерно време безъ свѣщъ. Не. Вечерната любовъ, тя е хубава, ако отвѣтstre има свѣтлина, ако отвѣтstre има запалена свѣщъ. Въ любовъта огнището трѣбва да бжде запалено въ сърдцето. Следъ туй трѣбва да гори и на физическото поле любовъта. Когато слънцето изгрѣва, то е започването на любовъта. Щомъ е нощъ въ живота, ти не може да имашъ никаква любовъ.

Казвамъ: Първото проявление на любовъта въ човѣка е едно състояние, пробуждане на неговия умъ, пробуждане на неговото сърдце и събуждане на неговата тѣлесна деятелностъ. Щомъ си здравъ, ти вече пѣешъ. Трѣбва да знаешъ, (че) ако съвсемъ не ти се пѣе, трѣбва да знаешъ, че скоро ще заминешъ за другия свѣтъ. Туй да го знаете. Щомъ нѣкой пѣе, той е здравъ. Пѣене трѣбва да има. Нѣкой и като охка, има пѣене въ охкането. Като чуя нѣкой боленъ какъ охка, казвамъ: Този нѣма да умре. Веднажъ ме

повикаха при единъ боленъ на умирање. Слушамъ какъ пѣе. Казвамъ на сестрата: Не бой се, той не ще умре, той ще оздравѣе. Като престане да пѣе човѣкъ, подписанъ му е паспортътъ за другия свѣтъ. Преди три-четири месеца дойде при мене единъ генералъ, казва ми: "Свърши се". Като седи, слушамъ дишането му, не пѣе. Казва: "Моята се свърши". Ако не пѣешъ, рекохъ, ще се свърши. Не се минаха три месеца и замина на другия свѣтъ.

Казвамъ: Може да продължите живота си. (Нѣкой) казва: "Защо ще пѣя? Нека Господъ да ми даде животъ, тогава ще пѣя". Че ти досега на Господъ не си пѣлъ. Кой отъ васъ е пѣлъ на Господа? Изгрѣе слънцето - изпѣй една пѣсень. Видишъ една цѣвнала круша - изпѣй една пѣсень. Видишъ една рѣка тече - изпѣй една пѣсень. Казва: "Ще ида да пѣя, като видя една круша цѣвнала". Видишъ гроздето узрѣло - изпѣй една пѣсень, откъсни единъ гроздь. Навсѣкжде въ пѣенето човѣкъ да изразява своята благодарностъ, хармонично да пѣе. Казвамъ: Това е единъ истински начинъ за самовъзпитание. Ако така не мислите, не можете да имате прогресъ. Азъ съмъ правилъ опити, опити. Навсѣкжде като влѣза, чувствувамъ, че хората не сж разположени, тѣ не пѣятъ. Щомъ влѣза, имамъ разположение да пѣя, тия хора сж здрави. Казвамъ: Тукъ трѣбва да пѣете. Та сега азъ обръщамъ внимание - трѣбва да пѣете. Нѣкой пжтъ ви слушамъ отгоре какъ пѣете, нѣкой пжтъ пѣете много хубаво. Казвамъ: Добре отиватъ. Та и здрави, и болни като станете - пѣйте. После - никога не критикувайте музиката. Вие ще кажете: "Не може да пѣе той". Ами и ти не можешъ да пѣешъ. Ти критикувашъ себе си. Научи се да пѣешъ и свиришъ. Научете се поне една пѣсень да пѣете, която можете да я изпѣете хубаво. Една пѣсень, но на свѣтъ да я изпѣете. Може да е отъ три, четири реда. Може да кажемъ: "Вдъхновение, ти носишъ Божие благословение, изобилна свѣтлина, миренъ животъ". Нѣкой отъ васъ ще кажатъ: "Защо не дойде на млади години? Сега на 40-50 години да пѣемъ, какво ще кажа-

тъ хората?" Да се каратъ две сестри - то е въ реда на нѣщата, а да пѣте? Две сестри на 60 години, като се каратъ, доста поумнѣли. Азъ бихъ желалъ да се каратъ музикално, както въ оперитъ. Като застанатъ, едната сестра да пѣе: "Мари сестра, днесъ ти какво си казала? Ами сестра, знаешъ ли ти какво си казала? Ами ти, знаешъ ли, че азъ не мога да търпя. Азъ не мога да търпя, сестра". */Учительтъ пѣе тѣзи думи/*. Тогава другата сестра какво трѣбва да ѝ отговори? Защо нѣкои хора не сж весели? Нѣкои хора иматъ развитъ този центъръ на веселието. Нѣкои хора иматъ този центъръ на силнитъ контрасти, виждатъ голѣмитъ противоречия. Онѣзи не могатъ да виждатъ нищо смѣшно, веселието не може да се роди. Челото малко трѣбва да се развие.

Въ всичкитъ нѣща човѣкъ трѣбва да вижда хубавото и красивото. Защото много работи ние въ живота сме изопачили, преподадени сж криво. Казвамъ: Ако така се научите да мислите, най-малко ще се подмладите съ десетъ години. Седите и имате една тѣжна мисль, казвате: "Ние не се обичаме. Ние не се любимъ". Казвамъ: Възлюбете се. Време е да дойде любовта. Казва: "Старъ, на 60 години, любовна работа ще прави". Какво има, ако отива да запали една свѣщъ? Какво има, ако отива да запали единъ огънь? Какво лошо има, ако купи едни обуца отъ любовъ нѣкому? Какво има, ако посади едно дърво съ любовъ? Или какво има, ако иде съ стомната и донесе вода? Че билъ на 60 години, срамота било. Какъ е срамота? Една стомна вода да донесешъ, срамота ли е? Ти се възгордѣешъ, не вземешъ стомната съ вода да я донесешъ, но карашъ слугата да иде. Ти като идешъ и накарашъ - намѣсто (ли) е?

Та казвамъ: По какво се отличава новиятъ животъ? Турямъ едно обяснение. Срѣщате единъ братъ и една сестра, намѣрете една хубава черта. Азъ ви казвамъ, че е лесна работа туй. Имаше една сестра, която ме безпокои безъ време и навреме. Заетъ съмъ, безпокои ме. Иде

ми да я нахокамъ, да ѝ кажа, че не разбира. Като погледнахъ ржката ѝ, намѣрихъ, че има много хубави работи. На тази сестра ѝ държахъ една лекция за половинъ часъ за любовта. Казвамъ: Какво има да търсишъ своето щастие отвънъ? Но то е въ тебе. Ти сега гонишъ момците да те обичатъ. Рекохъ: Ти не си обичала. Ще обикнешъ единъ момъкъ. Ти мислишъ, че сега ще те лъжатъ момците. Мома, която не обича, я лъжатъ. Мома, която обича, тѣ сж много внимателни (къмъ нея). Никога не е имало примѣръ да обичашъ и да те лъжатъ. Никога не е имало случай въ историята да обикне нѣкой, че да му правятъ зло. Нѣма такова нѣщо. Казватъ, че обрали нѣкого отъ любовъ. Ако влѣзатъ и ви обиратъ - то не е отъ любовъ. Любовта не се обира, тя не се дѣли, никой нѣма да ви я вземе. То е невъзможно. Азъ ви говоря сега принципно за любовта. Ако дойдемъ до физическата любовъ, понеже любовта е едноцентрива, тя има три проекции на земята. Тия проекции сж временни. Въ младини се извява по единъ начинъ, въ зрѣлата възраст по другъ начинъ и въ старини по другъ. Проекции има. Тѣ сж основните монове въ музиката: *до, ми, соль*. Човѣкъ започва съ *до, ми, соль*. Стариятъ свършва съ *соль*. Основните монове. Ще каже нѣкой: "Трѣбва да обичаме Господа". Сега се говори: "Да възлюбимъ Господа". Прави ли сте опитъ да възлюбимъ Господа съ сърцето си, да възлюбимъ Господа съ ума си? Човѣкъ знае нѣщо, за което е направилъ опитъ. Тази е проектираната любовъ. Любовта има деветъ проекции. Има три проекции на физическото поле, три въ духовния свѣтъ и три въ Божествения свѣтъ. После, тия деветъ проекции иматъ деветъ съчетания. После, и минусъ иматъ тѣ. Та казвамъ: За бждеще цѣлата култура ще бжде друга. Ти учишъ, учението е единъ потикъ. Бащата се грижи за дома отъ любовъ. Ако нѣма тази любовъ, ще напусне дома, децата и жената. Но и самите животни, една птичка има петъ дечица. По нѣкой пжтъ тѣ сж на чифтове, може да има шестъ. Бащата и майката ходя-

тъ и донасятъ храна, изхранятъ ги. Като донесе и нахрани едното, после и другото, третото, и тѣзи малки знаятъ, че има единъ редъ. Като ги научатъ какъ да хвъркатъ, веднага напушатъ гнѣздото. Не ги хранятъ повече. Кой ги подбужда? Онзи, великиятъ законъ застава тази птичка да работи. Нищо въ свѣта не е въ състояние да застави туй малкото същество да носи яйца, да ги мжти, да храни малкитъ. Като влѣзе любовта, ще даде потикъ на тази птичка. Тази вълна като дойде, птичката работи. Тя като дойде въ гнѣздото, знае кому е дала. Даже на едното, на второто, на третото, четвъртото и т.н. Бащата като дойде, и той ги познава, та така се проявява.

Като влѣзете въ духовния свѣтъ, ще ви дадатъ едно изпитание на любовта. Христосъ дава единъ примѣръ за богатия. Защо богатиятъ не каза на Авраама: "Отче Аврааме, позволете да ме пуснатъ отъ ада, понеже азъ се мжча. Да ида да имъ проповѣдвамъ, да имъ разправя какво мжчение има (въ ада)." Топло му бѣше въ ада, казва: "Лазаръ да напусне небето, да иде да проповѣдва". Научилъ се да заповѣдва. И въ ада като се мжчи, (богатиятъ) пакъ заповѣдва: "Да пратятъ Лазаря". (Авраамъ) казва: "Не може да иде". Азъ зная вече тази работа. Понеже заповѣдва, затуй не му се изпълни желанието. Ако богатиятъ би поискалъ той да иде да проповѣдва, щѣха да го пуснатъ отъ оня свѣтъ. Казвамъ: Сега и вие, като богатия, искате други да пѣятъ. Щомъ дойде мисълта на една стара сестра нѣкоя млада да ѝ попѣе, тя да пѣе. Може младата сестра да ѝ покаже какъ да пѣе. Гледамъ много стари сестри - срамъ ги е да пѣятъ. Нѣма нищо, нека пѣятъ. Младата сестра и старата сестра нека пѣятъ. Нѣкой старъ братъ и нѣкой младъ братъ нека пѣятъ. Ако стариятъ знае да преподава, младиятъ да се учи. Въ пѣенето млади и стари нѣма. По този начинъ ще се създаде една атмосфера съвсемъ друга. Ако тѣй бихте работили, отвсѣкжде щѣха да бликнатъ извори, всичко щѣше да върви въ хармония. Ако за една година бихте направили единъ

опитъ, тукъ болести по дърветата, нѣкои дървета сж болни, понеже не се пѣе, музика нѣма. Лѣкуватъ ги съ синъ камъкъ. Ако има музика, всички паразити, които има по дърветата, ще си идаатъ. По-хубаво лѣкарство отъ музиката въ свѣта нѣма. Ако музиката би се приложила, всичкитѣ да пѣятъ, учителитѣ да пѣятъ - 99 % щѣха да се възпитатъ. Ще остане 1%. Приложете този методъ, той е най-лесниятъ и най-ефикасниятъ. Не само пѣене, (но) тогава въ васъ ще се създаде идень стремежъ да учите, да работите, въ всичко ще ви върви. Като се изгуби импулса, на човѣка не (му) се работи. Казва: "Що ще ида да уча, азъ вече съмъ старъ". Като идешъ въ другия свѣтъ, искатъ знания. Азъ съмъ превоздахъ този примѣръ, въ Варна се случило, действителенъ примѣръ е. Една стара жена на 60 години сънува, че отива въ другия свѣтъ. Като отива въ оня свѣтъ, гледа 12 старци седятъ около една маса. Тя влиза тамъ, казва: "Добъръ день". Казватъ ѝ: "Защо дойде?" (Тя) казва: "Доидохъ, искамъ да живѣя тукъ". (Тѣ) казватъ: "Ти знаешъ ли да четешъ?" - "Не зная". Казватъ ѝ: "Тукъ вода ще носишъ". Казвамъ: Като идете въ оня свѣтъ и не знаете да обичате, вода ще носите. Казвамъ: Когато вие обичате, за любовта никому не говорете нищо. За любовта не говорете, че обичате. Ти само давашъ нѣщо отъ себе си, защото ти като давашъ отъ себе си, мязашъ* на единъ изворъ. Той, като дойде, трѣбва да оцени любовта. Когато те обичатъ, тогава си давай мнението. Като обичашъ, не си давай мнението. Ти самъ се ползувашъ като обичашъ. Ти проявявашъ Божията Любовъ и Богъ те благославя. Ти мълчи, понеже Господъ те учи. Щомъ започнешъ да брътвишъ* много, ще престане да те учи, ставашъ невежа. Нищо не говори, когато Богъ те учи въ любовта. Когато обичашъ, радвай се на любовта. Когато те обичатъ, тогава си давай мнението. Казвамъ: Когато Господъ ви учи да обичате, мълчете. Когато Господъ ви учи чрезъ любовта на другитѣ, тогава оценете любовта. Кажете: "Много хубавъ е плода, мно-

го съмъ благодаренъ”. Туѣ сега не е по законъ. Казватъ: Ако така постѣпвате, ще влѣзе въ васъ единъ новъ животъ. Вие сега чакате да умрете. Че какво ще стане? То е безлюбие туй. Онѣзи обичатъ нѣкого, но като умре - заровятъ го въ земята. Казватъ:”Да се научишъ какъ да обичашъ”. Заровятъ го въ земята, турятъ паметници. Това сж паметници на безлюбието. И Христосъ, Който обичаше, въ свѣта не му туриха прѣстъ, ни най-малко, но му туриха камѣкъ. На гроба имаше само единъ камѣкъ, като въ стая бѣше, и тамъ не остана. Като дойде ангелътъ, излѣзе. И въ гроба като влѣзе, излѣзе. Въ гроба, ако влѣзете и ви заровятъ съ прѣстъ, опасна работа е. Ако следъ една година пакъ ви намѣрятъ въ гроба, показва, че нищо не сте разбрали отъ закона на любовта. Само посѣйте семената и ще видите. Казватъ:”Тия хора умрѣха”. Умрѣха всичкиѣ все отъ безлюбие. Възкресението иска знание. Всѣки, който обича и е обичанъ, той ще възкрѣсне, нищо повече. То е мое мнение, не мнение, но азъ тѣй зная. Всѣки, който обича и когото Богъ обича, ще възкрѣсне. Който предава любовта и който приема любовта - той ще възкрѣсне. Казватъ:”Тѣ ще възкрѣснатъ”. То е възкресение. Ами че Христосъ, като дойде на земята, въ какво се прояви? Хората вѣрватъ въ туй, което не е. Вие искате да знаете дали нѣкой ви обича. Чудни сте. Нѣма какво да мислите. Нѣкой човѣкъ отъ самосебе си не може да ви обича. Всѣки, който ви обича, той има потикъ отъ Бога. Може да кажешъ, че е отъ самосебе си. Всѣки, който ви обича, има потикъ отъ Бога. Ако той е вѣренъ на този потикъ, той се благославя. Всѣкога, когато ти възприемашъ любовта на хората, то е пакъ потикъ на любовта. Да възприемешъ любовта, по два начина се учи. Ако не можешъ да обичашъ и не можешъ да възприемешъ моята любов - нищо не можешъ да направишъ, нищо не може да се ползувашъ. Апостолъ Павелъ, когато говори за любовта, казва:”Ако зная всичкиѣ езици и имамъ всичкото знание, а любовъ нѣмамъ, ще съмъ кимвалъ*, що дрън-

ка”.

Ха сега, коя сестра ще изпѣ “Изгрѣва слънцето”? Ха нека стане една стара и една млада, отъ любовъ да стане, не заради моитѣ думи. Ако нѣкой отъ васъ има потикъ, импулсъ, не да кажа:”Стани, сестра”, (а) потикъ да дойде. Вие, ако не пѣте, азъ ще ви пѣя най-после. */Учительтъ изпѣ “Фирь-фюръ-фенъ”/*. Може да се пѣе още похубаво. “Изгрѣва слънцето” кой ще изпѣ? Азъ ви похвалявамъ въ тази постъпка. Всѣки иска да даде пжтъ на другитѣ, пѣкъ той остава последенъ. Но въ другитѣ работи не е тъй.

Изучавалъ съмъ какъвъ ритъмъ има музиката. Не е лесна работа. Коя сестра ще изпѣ “Изгрѣва слънцето”? */Една сестра и единъ братъ изпѣха “Изгрѣва слънцето”/*. Изпѣйте сега “Давай, давай”.

Всичко, което е постъто въ вашия умъ, въ вашето сърдце, да възрастне. Богъ да възрасте постъто въ физическия свѣтъ, въ духовния свѣтъ и въ Божествения свѣтъ. Най-първо ще пѣте на физическото поле. Вие отиватре се притѣснявате, отиватре трѣбва да станете музикални. Казва:”Не зная да свира” То е външната страна. Всѣки си има по единъ инструментъ. */Учительтъ свири на цигулката, после изсвири и каза/*. Сега азъ наричамъ това “движение на сърдцето”. Когато лжкътъ отива надолу, ржката се движи отгоре надолу, то е въ връзка съ слънчевата енергия. Когато ржката се движи отдолу нагоре, енергията отъ земята иде. Казвамъ: Ако на земниятъ ритъмъ давате слънчевата цена, не е право. Нѣкой пжтъ на слънчевия ритъмъ даватъ земна цена. Слънчевиятъ ритъмъ има едно влияние, земниятъ ритъмъ има друго влияние. Двама ритъма, единиятъ е положителенъ, другиятъ е отрицателенъ, образуватъ този кржговратъ на човѣшкитѣ мисли и на човѣшкитѣ чувства. Седнешъ, каквото и да работишъ - ще пѣешъ. Ще кажешъ:”Господи, досега не съмъ пѣлъ. Ще служавамъ на Господа. Ще служавамъ на Господа”. */Учительтъ, като пѣеше тѣзи думи,*

ходеше и силно удряше съ кракъ по пода/. Ще служавамъ на Господа, на Господа, хей! Сега азъ пѣхъ и въ васъ може да се зароди мисълта, че въ пѣнето трѣбва деликатностъ. Следъ време ще се зароди. Въ пѣнето искатъ деликатностъ. Има деликатни положения, които отпосле ставатъ. Нѣкой пжтъ най-първо деликатно е запалена една клечка кибритъ. Следъ време туй деликатното може да стане грандиозно, много опасно. Пѣкъ има известни течения, които въ началото сж грандиозни, после ставатъ меки. Дъждътъ, който слиза отгоре, въ началото е грандиозенъ, но после този дъждъ има много благотворно влияние въ природата. Азъ изтропахъ силно съ крака си, единъ денъ ще има по-меко. Колкото времето минава, утихва, този ритъмъ става по-лекъ, по-лекъ. Въ природата не трѣбва да правимъ критика. Всичко, което става въ природата, и духането и на вѣтъра, е на мѣсто. И тихото време, и силниятъ вѣтъръ, всичко, което става въ природата, то е Божествено. Върху него трѣбва да имаме само едно мнение, за да се възпитаваме. Ние критикуваме - вѣтърътъ лошъ, слънцето грѣло, хората не сж хубави, този не е хубавъ, онзи грозенъ. Та ние още красотата я нѣмаме. Защото това сж маски на хората. Маските сж, които остаряватъ. Ако хората бѣха безъ маски, щѣха да видятъ истинската красота. Всѣки денъ да се измѣня. Като видите единъ човѣкъ, като го погледнете, отдалечъ лицето да се запали отъ лобовъ.

Всички искате да ви обичатъ. Че какъ ще ви обичатъ? Трѣбва да дадете нѣщо. Искате нѣкой човѣкъ да ви благодари. Ще повикате човѣка, ще извадите медъ отъ пчелина или грозде отъ лозето ще наберете. Като яде, веднага ще ви благодари. Срѣщатъ се двама и единиятъ казва: "Добъръ денъ, Иване. Отъ кога не съмъ те виждалъ, дълго време има. Кога ще си платишъ дълга?" Вие кога ще си платите онзи дългъ, който имате да плащате? Турците казватъ: ... */липсва въ оригинала/*. Нѣма търпение, казва му: "Не съмъ те виждалъ дълго време, кога ще си

платишъ дълга?" Това нѣма мѣсто. Ако е за дългъ, кога ще се отплащаме? Нѣкой казва: "Азъ нѣмамъ нищо да дължа. Не съмъ плащаль нищо за слънцето, което ме е грѣло, на вѣтъра, който духа, на водата, която тече - нищо не съмъ плащаль". Тукъ плащаме само за канализацията, не за водата. Хиляди блага има, за които Господъ и дума не прави.

Та казвамъ: Тогава решавамъ да живѣя по любовъ. Толкозъ голѣма любовъ Богъ има, ще изпълня Волята Му. Ще се научите да изпълните Волята Божия съ музика.

ТОВА Е ЖИВОТЪ ВЪЧЕНЪ ДА ПОЗНАЯ ТЕБЕ
ЕДИННАГО ИСТИННАГО БОГА И ХРИСТА, КОГО-
ТО ТИ СИ ПРАТИЛЪ.

XX година

25. Лекция на Общия Окултенъ класъ

2 априлъ, 1941 год., 5 ч.с., Сръда

Изгръвъ.

НЕ РАЗВАЛЯЙТЕ ПАКТА

Добрата молитва.

Богъ е Любовь.

Размишление.

Въ начало бѣ Слово.

Мжчно е да накарашъ болнитѣ хора да пѣятъ. Не пѣе. Какъ да пѣе? Мжчно е да накарашъ гладния човѣкъ, който е гладувалъ десетина деня, да работи. Трудно е да накарашъ сития да яде. Казва: "Не искамъ". Голѣма опасностъ въ живота има. Човѣкъ трѣбва да има едно разбиране. Не може да прекарашъ единъ слонъ презъ мостъ, който е неустойчивъ. Той, като си тури крака, оттегля го назадъ. Той знае ще го издържи ли или не. А пъкъ човѣкъ нѣкой пжтъ мисли, че презъ всѣки мостъ може да мине.

Запримѣрь: У насъ сега става въпросъ дали ще имаме свѣтлина. */Поради затъмнението се събрахме на тъмно, докато се развидѣли/*. Че ако имаме знание, що ни трѣбва тази, външната свѣтлина. Свѣтлина има доста въ нашия мозъкъ. Имаме свѣтлина да се освѣтимъ. Тѣй щото нѣщата показватъ нашето незнание, нуждаемъ се отъ външна свѣтлина. Когато ние мислимъ, ни най-малко насъ не ни трѣбва външна свѣтлина. Има нѣщо отвжтре, което ни освѣтлява. Вечерно време на каква свѣтлина ходятъ вълцитѣ? Иматъ ли освѣтление? Рибитѣ преди милиони години имаха свѣтлина. Като ходятъ вжтре въ морето, имаха своитѣ лампички. Какъ ги направиха? Кой имъ направи лампичкитѣ? Нѣкои на опашката имаха, други въ устата, навсѣкжде като украшение имаха. Като ходятъ, да си освѣтляватъ.

Казвамъ: Има три порядъка въ свѣта, които вие смесвате. Единъ порядкъ е Божественъ, отъ който нѣщата излизатъ, тогава всичко е наредъ. Единъ духове-

нъ порядъкъ, то е на ангелитѣ, на духоветѣ. И единъ порядъкъ човѣшки. Единиятъ порядъкъ е порядъкъ на живота. Вториятъ порядъкъ е порядъкъ на свѣтлината. И човѣшкиятъ порядъкъ е на топлината. Сега това сж само наброски* нахвърлени, но нѣматъ приложение. Сега какъ ще ги приложите? Вземете сегашната война, тя е война на духове, духовна война. Тѣ сж духоветѣ, тѣзи сжщества, разумнитѣ, тѣ правятъ войната сега. Хората въ тази война сж като конетѣ. Често хората взематъ конетѣ да се биятъ - ни въ клинъ, ни въ рѣкавъ, но конетѣ отиватъ да се биятъ. Автомобилитѣ воюватъ, танкове има да се биятъ. Но тѣ сами не отиватъ, каратъ ги, разрушаватъ всичко. И хората сега сж впрѣзнати въ една война, дето духоветѣ сж ги накарали, и тичатъ. Не сж хората, които отиватъ. Единъ танкъ отива налѣво, надѣсно, но вътре има едно разумно сжщество, то е, което управлява. Сега вие мислите, че нѣщо може да се направи въ свѣта. Ако си единъ конъ, какво ще направишъ? Онзи всадникъ*, който е на гърба, той заповѣдва. Ти ходишъ, но не ходишъ по своя воля, ходишъ тамъ, дето тѣ искатъ. Сега запримѣръ, вие се разгнѣвите нѣкой пжтъ. Гнѣвътъ не е вашъ. Гнѣвътъ не принадлежи на хората. Гнѣвятъ се духоветѣ. Духоветѣ се разгнѣвили, казватъ: "Ще се разгнѣвишъ". Мислишъ, че ти си се разгнѣвилъ. Туй е състояние на духа. Човѣкъ, като се разгнѣви, какво ще направи? Ти, като се разгнѣвишъ, усѣдешъ единъ упадъкъ. Казвашъ: "Що ми трѣбваше да се меся въ тази работа".

Сега кое е важното? Да оставимъ тия философски разсжждения. И тѣ сж хубави. Важното е: Не прекжсвайте връзката съ Божествения порядъкъ. Защото, докато си свързанъ съ Божествения порядъкъ, ти ще живѣешъ, всичко ще ти върви наредъ. Направишъ най-малкото опущение да се откжснешъ, веднага ставашъ като единъ листъ, когото вѣтрътъ може да духа навѣскжде. Нѣмашъ вече никаква опора. Второто положение: Изучавайте и свѣта на свѣтлината, порядѣка на духоветѣ. То е съдър-

жанието. Вие, ако не сте свързани съ порядъка на духоветъ, никакво знание не можете да имате, нѣма кой да ви ориентира. Тѣ сж духоветъ, които слизатъ и учатъ хората какъво трѣбва да правятъ. Ти седишъ и мислишъ, мислишъ, дойде една свѣтла мисль, казва ти: "Така направи". Като направишъ, върви добре. Единъ вашъ приятелъ ми разказваше. Той билъ въ миналата война, на едно мѣсто седи и нѣщо му казва: "Не стой". Следъ 5 минути на това мѣсто паднала една граната. "Не стой тукъ", нищо повече. Другъ единъ офицеръ ми разправяше: "Едно нѣщо ми казва "Мръдни се" Азъ питамъ: "Защо да се мръдна, че тукъ навсѣкжде има опасностъ". - "Мръдни се". Азъ седя и разсжждавамъ и единъ куршумъ ме прободe. Разбрахъ защо трѣбваше да се отмѣстя". Вие казвате нѣкой пжтъ, че нѣма опасностъ. Казва ви нѣщо, мръднете се. Не се мърдате и казвате: "Каквото Господъ даде". Господъ казва: "Понеже азъ ще мина оттука, мръдни се да не те прегазя" Ако ти не се мръднешъ, Господъ ще те прегазя. Прегупреждава те. Ти трѣбва да се мръднешъ, не Господъ да си измѣни пжтя. Господъ никога не се отклонява отъ своя пжтъ. Хората, които седятъ на Божия пѣтъ, трѣбва да се отстранятъ. Тѣ нѣматъ право да седятъ на Божия пжтъ. Отстрани на пжтя може да седятъ, но насрѣдъ на този пжтъ не може да седишъ тѣй, както царскитъ каляску чакатъ. Ако нѣкой отъ публиката излѣзе и на царетъ имъ даде единъ пликъ, изненада онѣзи пазители на закона, защото духоветъ много пазятъ. Ако ги изненадашъ - ще дадешъ плика, ако не - ще те арестуватъ, ти си нарушилъ известни правила. И тогава се създаватъ ненуждни страдания. После, друго нѣщо гледамъ: вие никога не провѣрвявате нѣщата и предавате лъжливи сведения. Казватъ ми: "Английски аеропланъ падналъ при "Александъръ Невски" съ седемъ души убити". Казвамъ: Видѣхте ли? - "Не, но ми казаха". Билъ заобиколенъ съ стражари и не пускали. Казалъ му нѣкой. Казвамъ: Провѣрете. Отиватъ, нѣма никакъвъ аеропланъ. Казватъ: "Тукъ, на Семи-

нарията, паднала една бомба, вжтре въ оградата паднала". Доиде единъ братъ, казва: "Ходихъ, нѣма никаква стена съборена, никаква бомба не е паднала". Кажете: "Чухъ, не зная дали е вѣрно, че паднала бомба на Семинарията". После тукъ, на Изгрѣва, говорите непровѣрени работи. Учете се, нѣщата, които говорите, провѣрвайте ги въ себе си. Може въ себе си да ги провѣрите. Азъ съмъ казалъ толкозъ пжти да ги провѣрвате. Всѣки по кой начинъ може да ги провѣри. Искате вие да посетите единъ вашъ приятель въ града или въ Изгрѣва. Спри се, вижъ въ себе си вѣрно ли е, тамъ ли е, направете единъ опитъ. Искашъ да го посетишъ. Дали е тамъ или не - не знаешъ. Ако приятельтъ ти е въ кѣщи, ти ще устѣмишъ една пълнота въ ума си и въ сърцето си. Нѣкой пжтъ ще устѣмишъ пълнота, а нѣкой пжтъ - празнота. Нѣщо ти казва: "Иди, той е тамъ". Устѣмашъ други пжтъ, че не е тамъ. Отивашъ и го нѣма. Веднажъ, дважъ, три пжти правишъ опити и разберешъ, и различавашъ тия състояния, когато вашиятъ приятель е тамъ и когато не е тамъ. Когато вашиятъ приятель е тамъ, ще знаете по вашето състояние. Нѣкой пжтъ отъ невидимия свѣтъ даватъ признакъ. Речешъ да посетишъ единъ свой приятель и лѣвата ти вежда заиграе - той не е тамъ. Ако ти заиграе дѣсната - той е тамъ. Като играе едната вежда - показва, че е тамъ. Като заиграе другата - показва, че не е тамъ. Ако поиграе лѣвата вежда - нѣма го приятеля ви. Като ви поиграе дѣсната - идете, ще го намѣрите. Съобщение има. Ти запиташъ и отъ невидимия свѣтъ казватъ: "Не е тамъ". Тѣ сж отрисисти, съ една дума ти отговарятъ, разсѣждение нѣма. Казвашъ: "Да уга ли?" - "Да". Казвашъ: "Какъ ще бжде времето?" Като ти кажатъ: "Да", не питай какво ще бжде времето, ще има ли превозни срѣдства. Като ти кажатъ: "Да" - върви напредъ. Като ти кажатъ: "Не" - не отивай. Ти казвашъ: "Ако има превозни срѣдства, пари имамъ". Не ходи, колкото и да бждешъ остороженъ*, ще се случи нѣщо лошо.

Сега, Господь не е сжщество на безпорядъкът. Въ най-малките работи, въ вашия умъ най-малката мисль въ васъ произвежда единъ вжтрешенъ дисонансъ, не можешъ да бждешъ слушанъ. После другото. Казва: "Човѣкъ се излъзва". Ние сме на земята. За да имате нѣщо сжщественно, трѣбва да пазите реда, кой на каквато степенъ на развитие да е. Седи нѣкой, колко знае. Запримѣрь: по нѣкой пжтъ азъ съмъ говорилъ толкозъ за музиката. Има хора, има деца, нѣкой пжтъ като ги чуя да пѣятъ, азъ се връщамъ назадъ. Има хора, като ми пѣятъ, азъ отивамъ напредъ. Нищо повече. Казвашъ: "Да се връщамъ назадъ?" Щомъ чуя, че хората пѣятъ... Когато нѣкой умре, пѣятъ. Плаченето не е ли пѣене? Този, когото търся, оплакватъ го, пѣятъ му пѣсни, изпращатъ го въ другия свѣтъ, казватъ: "Заминалъ си вече". Тъ му пѣятъ последната пѣсенъ - довиждане. Азъ се връщамъ назадъ. А пъкъ, когато отивамъ да посетя нѣкого, че не му пѣятъ пѣсни, тогава отивамъ. Идете и питайте: "Защо му пѣятъ?" Защото си заминалъ. Казвате: "Не може ли да не замине?"

Ще ви приведа единъ примѣрь на единъ руски епископъ. Има единъ разказъ, той не е вѣренъ, то е митически разказъ. Този епископъ вижда единъ овчаръ - прескача тоягата си на едната и после на другата страна. Казва: "Що, синко, прескачашъ така тоягата си?" - "Моля се" - казва. Каже: "Да бжде тъй, Господи". Прескочи на едната страна и пакъ стане много добре. Каквото поиска, като прескочи отъ другата страна, пакъ става. Казва: "Синко, тъй не се моли". Започналъ той да го учи да се моли съ "Отче нашъ". Училъ го, училъ го, научилъ молитвата. Като го научилъ, епископътъ се качва на параходъ и отпжтувалъ. По едно време овчарътъ забравилъ молитвата, турилъ си грехата на водата и стигналъ парахода по грехата си. Отишълъ да го пита какъ бѣше началото. Владиката съ параходъ пжтува, а пъкъ овчарътъ - съ грехата си. Като го видѣлъ, казва: "Синко, моли се, както знаешъ".

Докато вие се возите на чужди корабъ, вие сте въ

човѣшкия порядѣкъ. Когато ви води Божествената мисль, вие сте въ Божия порядѣкъ. Когато те водятъ чужди мисли, то е безпорядѣкъ на нѣщата.

Второто нѣщо: Пазете се. Не всичко, което ви хрумва въ вашия умъ, е ваше. Вие мислите, че всѣка мисль, която иде въ вашия умъ, и всѣко желание, което иде въ сърдцето, е ваше. Не е ваше. Нѣкой пжтъ на десетмѣ, които идватъ, едното е ваше едва. Трѣбва да знаете кое е ваше. Пѣкъ чуждото си е чуждо.

На васъ ще ви кажа: Пазете се отъ кръчмарската лобовъ. Ще ви обясня какво нѣщо е кръчмарска лобовъ. Кръчмарьтъ ще дойде, ще каже: "Ела, азъ имамъ много хубаво вино, да опиташъ какво вино имамъ". Завежда те, гледашъ десетина-двадесетъ бѣчви. Започвашъ да опитвашъ виното на кръчмаря, не него. Кръчмарьтъ точи и ти изпразвашъ неговитѣ бѣчви. Този кръчмаръ най-първо те почерпи една чаша. Щомъ като кажешъ, че го харесвашъ, той ти дава. Ти изпразвашъ чашитѣ, опивашъ се, той остава трезвенъ. Питамъ: Кой отъ васъ печели? Този, който изпразва бѣчвитѣ или кръчмарьтъ? Кръчмарьтъ прокопсва. Кръчмаръ, който продава вино съ пари, да не стжпвате въ кръчмата му, нищо повече. Тамъ като дойдешъ, не пипай, спри се. Туй, което се продава съ пари, не пипай, не ти трѣбва. Пѣкъ има други едни кръчмари. Този кръчмаръ има бѣчви, тѣ сж по планинитѣ, по долинитѣ. Той ще те заведе на планината, при една такава бѣчва и ще ти каже: "Отъ тази бѣчва може да пиешъ колкото искашъ". Завежда те въ долината и пакъ ти казва: "Колкото искашъ пий". Пийте отъ онова вино, което е безъ пари. После, онова вино, което прави човѣка шашавъ, не го бутайте. Пийте отъ онова вино, което внася животъ.

Сега викамъ нѣкого, казвамъ: Ела. Казвате: "Ти обичашъ ли ме?" Иска той да ми плати. То е кръчмарска лобовъ. Дойде нѣкой, казва: "Азъ те обичамъ". Ти ще платишъ заради туй. Идешъ при нѣкой адвокатъ, идешъ при нѣкой лѣкаръ, той ще ти направи една инжекция, после ще

платишъ. Но инжекцията освенъ, че не подобрява работата, но я влошава. Защо ще ходишъ да се мжчишъ да те инжектиратъ. Де ти е вѣрата? Въ човѣшкия порядѣкъ. Поеми въздуха, като поемешъ въздуха - лѣкува. Като отворишъ очитѣ и приемешъ свѣтлината, ще имашъ инжекция. Ако топлината не може да внесе въ тебе онова, което искашъ, ако свѣтлината не може да внесе и въздуха, всичкитѣ други нѣща сж праздни. Външни нѣща сж, които не сж свѣрзани съ Бога. Онзи, който нѣма хлѣбъ, да яде прѣстъ, разбирамъ, но онзи, който има хлѣбъ, да яде прѣстъ - то е прѣстѣпление. Единственото нѣщо въ единъ лѣкаръ, което лѣкува, то не сж лѣковѣтѣ. Хора има, които сж пратени за лѣкари въ свѣта. Но тѣ носятъ лѣкарствата въ себе си. Тѣ иматъ една сила магнетическа, която лѣкува. Лѣкарѣтъ лѣкува съ туй, което излиза отъ него. Христосъ лѣкуваше хората съ онова, което бѣше въ Него. Онази жена, като се допрѣ до Него, (Той) казва: "Излѣзе нѣщо отъ мене". Казвамъ: Идете при единъ лѣкаръ, че като те пипне лѣкарѣтъ, да излѣзе нѣщо отъ него. Щомъ излиза нѣщо отъ лѣкаря, на мѣсто е. Щомъ нищо не излиза отъ лѣкаря, ти при такъвъ лѣкаръ не ходи.

Често мнозина идатъ при мене да ме питатъ по нѣкой въпросъ. Още преди да ме питатъ, казватъ: "Ясно ми е". Въпросътъ (е) разрешенъ, преди да е дошелъ при мене въпросътъ е разрешенъ. Казвамъ: Нѣма какво да ме питашъ, Господъ ще ти изясни. Казвамъ: Всѣки човѣкъ, при когото вие се приближавате и нѣщата ставатъ ясни, той е Божествениятъ порядѣкъ. Отивашъ нѣкъде и умътъ ти се забърква. Не стой тамъ.

После, пазете достойнството на другитѣ тѣй, както пазите вашето достойнство. Има една мѣрка. Гледатъ мнозина се събиратъ и говорятъ заради нѣкого, всички дадатъ ухо, приятно имъ е. Нѣкои не обичатъ нѣкого и като говорятъ, приятно имъ е. Нѣкои, които го обичатъ, взематъ страна и се спорятъ. Допуснете, че отивате въ единъ домъ, майката я нѣма тамъ, оставила детето и

това дете се парфюмирало съ онова, което излѣзло отъ него. Така се парфюмирало и мирише, отъ най-хубавъ парфюмъ. Идете, видете и започвате да разправяте: "Гледай, мари, какъ оставила детето така да се парфюмира". Вие, като говорите така, я излагате. Вземете това дете, стоплете вода, измийте детето отъ този парфюмъ. Вземете чисти пелени, повийте го. Майката, като дойде, да намѣри редъ и порядъкъ. Щомъ ти видишъ нѣкъде, че нѣма редъ, то е твоя работа. Като свършишъ нейната работа, опитватъ те колко любовъ имашъ и на нея ще ѝ стане мило. Като види, че ти си окжпала детето ѝ, ще ѝ стане мило на гушата. Ще каже: "Добра жена". Вие какво правите?

Когато Господъ ви дава условия да покажете любовта си, вие показвате знанието си. Знаете колко мъчно е тъй човѣкъ да живѣе. Мене нѣкой пжтъ ме интересува, когато нѣкой дойде и ми разправя нѣща, които ги зная много добре. Дойде нѣкой, разправя ми нѣщо, дойде втори, трети, четвърти. Азъ, рекохъ, го зная добре. Азъ го освѣтлявамъ по въпроса. Каква нужда ние имаме да разправяме за нѣщата? Тогава вие се намирате като онзи турчинъ, който казалъ: "Който ще влѣзе, ще съжالياва, и който не влѣзе, пакъ ще съжالياва". Има нѣща, за които вие съжالياвате. Вие съжالياвате, че не сте богати. Богатиятъ съжالياва, че е богатъ, защото като станешъ богатъ, ще ти приложатъ най-лошитѣ работи. Ще кажатъ, че си кралъ, че си кождеръ, най-лошитѣ имена ще ти турятъ. А пъкъ като си сиромасъ, нѣма да ти ги турятъ, само ще кажатъ, че си сиромасъ. Никой нѣма да каже, че си кралъ, че си лъгалъ. Казва: "Добъръ човѣкъ, ама сиромасъ". Вие винаги искате богатства. Тогава ще бждешъ богатъ, но трѣбва да носишъ този товаръ.

Сега е въпросътъ не да се занимавате съ лошитѣ работи, понеже прекъсвате общението съ Бога. Тогава ще изгубите вѣчния животъ. Азъ съмъ правилъ доста опити. Дойде нѣкой и ми казва: "Еди-кой братъ ме излъга. Обе-

ца ми нѣщо и не си удържа думата". Какво ви е обещал?
-"Туй и туй". Считайте, че той ви е далъ. Нѣкой пжтъ ти
изисквашъ. Остави този братъ, не изисквай. Вчера иде
една сестра, боледува. Азъ ѝ казвамъ да направи една малка
работа. Казва:"Азъ да оздравѣя, Учителю, ще посветя жи-
вота си на Господа". Оставете тия работи. Тя досега
живѣла 20 години и създала тази болестъ, тя досега не
посветила живота си, че отсега ще изпълни. Това, което
ѝ казвамъ, не иска да го изпълни. Тя иска голѣмото добро
и голѣмото зло. Тѣ отвѣнъ трѣбва да седятъ. Азъ ѝ дава-
мъ малкото добро. Малкото зло е вжпѣре. Ти направи мал-
кото добро, то ще те спаси. Голѣмото добро, ако влѣзе
въ твоя организъмъ, той не е въ състояние да издържи.
Тогавъ ѝ казвамъ: Ако не ме слушате, лѣкари има въ свѣта,
ще плащате, тукъ гаромъ искате. Казвамъ: Направи туй,
малкото. Казва:"Азъ искамъ изведнажъ да оздравѣя". Каз-
вамъ: Не можешъ изведнажъ да оздравѣешъ, на тебъ най-
малко шестъ месеца трѣбва да минатъ, за да имашъ едно
подобрене, като едно житено зърно. То се набрала не-
чиста кръвъ, трѣбва отъ въздуха да влѣзе, отъ храната
да се подобри. То трѣбва да дойдатъ всички свѣтли духо-
ве да работятъ, да подобрятъ тази работа, то не е лесна
работа. Ще каже, че азъ мога да лѣкувамъ. Вие не знаете
какъ става лѣкуването. Лѣкуването става отъ Господа,
не отъ хората. Казвамъ: Ти искашъ да ме заставишъ да
ти кажа: Утре ще оздравѣешъ. И като не оздравѣешъ, ще
кажешъ:"Каквото каза Учителътъ, не стана". Казвамъ
ти: Следъ шестъ месеца ще имашъ едно подобрене, ка-
то просено зърно. Следъ една и половина година ще има-
шъ по-голѣмо подобрене, ще имашъ две просени зърна.
Ще се учите на търпение. Щомъ дойде просеното зърно,
работата вече е свършена, стига да стане едно малко
подобрене.

Казвамъ сега: Приложете онзи законъ въ себе си.
Приложете вие свободно закона. Азъ не искамъ вие да
бждете светии. За да бждете светия, трѣбва да имате

една опитност от хиляди години. Ако сега не сте станали светии, ще бъдете обикновени хора. То за светийството се иска много работа. Казвамъ: Въ всичките времена религиозните хора сж имали голѣми мъчности, не е свѣтътъ свободенъ. Ние сме заобиколени съ два лагера на сжщества, които се борятъ. Ето, сърбитъ искаха отъ невидимия свѣтъ да ги освободятъ. Една клика стана да се борятъ съ германцитъ. Другитъ направиха друго. Какво стана сега, кажете ми? Не се бори съ силния, нищо повече. Ако нѣкой отъ васъ мисли, че можете да накарате Господа да направи туй, което вие искате, вие се лъжете. Вие ще имате туй, което сърбитъ иматъ. Ще дойде Господа съ "Щуки", съ танкове. Като мине презъ тебе, навсѣкжде ще бжде пустиня. Ако съ миръ го направишъ, като подпишешъ единъ пактъ съ Него, да държишъ. ТА ПАКТОВЕТЕ, КОИТО СТЕ ПОДПИСАЛИ СЪ ГОСПОДА, ИЗПЪЛНЕТЕ ГИ! Ако не ги изпълните, лоша е работата. Подписаниятъ пактъ съ Господа, дръжъ съ него. Не държишъ ли съ Него, всичко ще бжде пометено. Сега казвате: "Господъ да ви помогне". Какво има Господъ да ни помага? Дръжте съ Него. Щомъ Господъ ви помага, вие слушате другитъ. Отъ другия лагерь доста сж силни. Казвате: "Ни не живѣемъ добре". То е другия лагерь. Азъ чувствувамъ два лагера вътре. Еднитъ тъмни, другитъ свѣтли, еднитъ сж плодни дървета, другитъ сж цигански тръни. Еднитъ сж плодни дървета - круши, сливи. Другитъ сж граки, цигански тръни, магарешки тръни навсѣкжде.

Сега ви говоря за порядъка. Помнете: Въ който порядъкъ влѣзете, такъвъ ще станете. Щомъ влѣзете въ единъ свѣтъ, дето хората пушатъ, като излѣзете навънъ ще миришете на тютюнъ. Не може да повѣрватъ, че не сте пушили. Като пиете една чашка винце, като излѣзете навънъ, ще миришете на вино. Вие като пиете една чашка вино и като влѣзете въ духовния свѣтъ, веднага ще ви изпядятъ, защото то е лошо ухание. Защото виното е

подквасено съ една подкваса на много нечистотии. На едни животинки се дължи ферментирането на виното.

Това азъ ви го давамъ за изяснение. Туѣ вино за нѣкои хора е потрѣбно. Запримѣрь: като станете стари, по на 80 години, около 50 грама на день за цѣрь* или 100 грама. Ако не пиете вино, още по-добре. Въ Писанието се казва, че хората най-първо пиха човѣшкото вино и като се свърши, накараха Христа да имъ направи друго вино. Той казва: "Донесете вода". И направи вино отъ водата. Казватъ: "Защо ти си оставилъ хубавото вино?" Но то е духовното вино, което не опива. То не е вино, което ферментира. Ако е отъ последното вино, пийте. Ако е отъ първото вино, оставете го настрана. Първото вино въ свѣта е вино на раздори, второто вино е вино на миръ. Туѣ, което произвежда раздори, то е първото вино. Туѣ, което внася миръ, е последното. Тѣй сега въпросътъ. Казватъ: "Отъ кое вино да пиемъ?" Ако искашъ да се карашъ, пий отъ първото вино. Ако искашъ миръ, пий отъ второто вино. Едно правило всички си турете. Единъ день на земята ще изчезнемъ като листата. Сестра Динова кжде е сега? Колко добра сестра бѣше, тукъ седеше. Кжде ще я намѣримъ? Имахме единъ братъ Йорданъ Савовъ, кжде е той? Единъ день този братъ изчезна. Отиде нѣкъде, въ оня свѣтъ. Вие не сте го видѣли. Азъ ги виждамъ, зная ги кжде сж, но не може да ви разправамъ. За мене е ясно, за васъ не е ясно. Вие единъ заминалъ братъ никога вече нѣма да го срещнете въ тази форма. Сестра Динова никога вече нѣма да я срещнете такава, каквато бѣше, отиде. Нѣщата не се повтарятъ. Динова ще е срещнете въ друга форма, не въ тази. Тogaва съжالياвате, че сте я обидили, че сте говорили лошо за нея. Сега не може да се примирите. Нѣма да имате условия да се примирите. Да допуснемъ, дойде единъ ангелъ и вие го изпѣдите. Той втори пжтъ нѣма да дойде въ кжици. Вие съжالياвате защо не сте го нахранили.

Та казвамъ: Условията, които Господъ ви дава, не

зи изпущайте. Не изпущайте да направите едно добро. Сега вие седите и се тревожите. Какво има да се тревожите сега? Господъ е направилъ свѣта. Като влѣзете въ Неговия порядъкъ, ще видите, че всичко е на мѣсто. Като излѣзете изъ Божествения порядъкъ, нѣщата не сж на мѣсто. Ще влѣзете въ духовния порядъкъ. Тамъ има борба. Като влѣзете въ човѣшкия порядъкъ, тамъ има неразбория, която никои не може да оправи. Затова очакваме Божественото да влѣзе въ насъ, да внесе порядъкъ. Ние се нуждаемъ отъ храна, не отъ голи думи. Когато говоримъ за любовта, подразбираме това, което носи животъ. Христосъ казва: "Азъ съмъ живиятъ хлѣбъ, който е слѣзаль отъ Небето. Всѣки, който ме яде, ще има животъ". Тази храна е временна. Докато ти мислишъ за Бога, ти живѣешъ. Щомъ престанешъ да мислишъ заради Него, почернѣешъ, потъмнѣешъ, обезсмисля се животътъ, започвашъ да остарявашъ. Най-после, не знаешъ кжде да идешъ. Изгубишъ пжтя. Вие седите тукъ. Ако се държите за Господа, никаква бомба нѣма да падне. Ако скжсате връзката съ Господа, знаешъ колко бомби могатъ да дойдатъ. Имаме приятели, които сж въ Бѣлградъ, тѣ ще иматъ друга представа. Тукъ само половинъ часъ имаше думъ-думъ. Я да дойдатъ 60, 100, 150 аероплана да пускатъ бомби 5-6 часа, после да избиятъ 100, 200, 300 души.

Та казвамъ: Ако държимъ съ Божественото, страданията ще бждатъ най-малкитѣ. Много малки ще бждатъ, като просени зърна. Ако се откъснемъ отъ Божествения порядъкъ, ще имаме такива страдания, каквито никога не сме виждали. Сега ви казвамъ: НЕ РАЗВАЛЯЙТЕ ПАКТА СИ СЪ ГОСПОДА! Примѣрътъ отъ сѣрбитѣ не вземайте. И вие пакта съ Господа не разваляйте. Каквото сте обещали, изпълнете го. Всичко ще имате и каквото искате, ще ви бжде. Ако развалите пакта, опасна работа е. Въ нищо да нѣма изневѣра, колебание. Кажете: Подписахме, ще изпълнимъ, нито на йота нѣма да измѣнимъ. Ще изпълнимъ всичко, каквото сме обещали и Той ни е

обещалъ. Ако ние изпълнимъ, и Той ще изпълни. Ако ние не изпълнимъ, ще стане туй, което никога не сме желали. Казвамъ: Не разваляйте пакта си съ Господа. Ако нѣкой ви пита какво говори Учителътъ, кажете: Не разваляйте пакта си съ Господа. Нѣма по-хубаво нѣщо човѣкъ да държи онова, което е обещалъ. Тогава ще живѣете, както вие обичате. Азъ желая всѣки, каквото разбираше има, така да живѣе. По-добро отъ него нѣма. Всинца имате добро разбираше, всинца разбирате много добре. Нѣкой пжтъ като слушамъ какъ нѣкой разправя нѣкому, казвамъ: Браво. Разправя какъ да живѣе, какъ да пожертвува, какъ да се моли, тѣй хубаво разправя, че казвамъ: Браво, много хубаво говори. Казва: "Туй, което проповѣдвамъ, азъ още не съмъ го направилъ, уча го". Менъ казва ми: "Проповѣдваха така и азъ проповѣдвамъ". Каквото ви сж проповѣждали, проповѣдавайте. Не е лошо. Туй, което проповѣдвате на другитѣ, е хубаво. Пакта само да не разваляте. Пакта го развалиха англичанитѣ. Пакта съ Господа дяволътъ го развали. Той, като дойде, ще каже: "Що ви трѣбва". Той ще ви обещава много. Не вѣрвайте на голѣми обещания. Този, който много обещава, нищо не дава. Като дойде Христосъ, ще каже: "Ти ще имашъ страдания, неволи. Доброто ще дойде къмъ края". Като дойде дяволътъ, ще ти каже: "То богатство, слава, апартаменти, автомобили", всичко туй ще ви даде. Този, който обещава всичко въ началото, той лъже. Този, който казва, че ще страдашъ, държете неговата страна. Този, който казва, че доброто ще дойде въ началото, не стойте на неговата страна. Когато доброто е въ края, е вѣрно. Когато на земята доброто е въ началото, не е вѣрно. Не се лъжете, нищо повече.

Защото Господъ сега иде на земята да научи всичкитѣ народи какъ да живѣятъ. Всѣки държи обещанието си. Всичкитѣ народи трѣбва да служатъ на Господа. Земята е на Господа. Тя не е на англичани, германци, руси, българи. На всѣки народъ той е далъ по една площъ. Поне-

же народитѣ не изпълняватѣ Волята Божия, затова страдатѣ. Той иде сега да тури редѣ и порядѣкъ на земята. Редѣтъ и порядѣкътъ нѣма да дойдатѣ тѣй, но съ голѣми страдания ще дойдатѣ. Хиляди кораби ще потѣнатѣ, богатитѣ ще осиромашѣятѣ, страдания ще дойдатѣ, ще има земетресения, какво ли нѣма да има, ще има гладория за всички, даже по единѣ грамѣ масло нѣма да има. Като се изпоядатѣ кравитѣ, отѣ де ще вземете масло? Сега още има крави. Отиватѣ хората и като не се съятѣ нивитѣ, не се застъватѣ картофи. Отѣ де ще дойде жито? Всѣка война носи лоши последици съ себе си. Следѣ туй лошитѣ мисли, лошитѣ желания, тѣ произвеждатѣ болеститѣ.

Та казвамѣ: Сега ние ще се молимѣ на Бога по възможностѣ да минемѣ презѣ най-малкитѣ страдания, които може да ги издѣржимѣ, да минемѣ и само да се кръстимѣ отѣ страданията. Че баня ще има, ще има, но ще се молимѣ кожата ни да не се охлузи. Който има две ризи, едната ще се вземе. Христосѣ казва: "Дай едната". Сега, като ти взематѣ едната, благодари, че не сж взели дветѣ. Благодари, че ти останала една риза. Благодари заради нея. Тѣй казалѣ Христосѣ. То е за нашитѣ времена. Който има две ризи, едната ще му взематѣ. Имашѣ единѣ синѣ, една дѣщеря, ще ги взематѣ, ще ги мобилизиратѣ, ще иде да се бие. Какво ще направишѣ? Та като ви мобилизиратѣ, да идете юнаци, не страхливци. Ние сме за войната. Ще воювашѣ съ доброто. Ще иде на война, ще кажа: Азѣ не зная да се бия, не мога да превѣрзвамѣ пукнати глави, счупени рѣце и крака. Гладни хора мога да храня, болни да лѣкувамѣ. Вие ще направите другото. Азѣ него не зная. Вие направете другото, идете, бийте се, азѣ ще превѣрзвамѣ. Всинца ще идемѣ да видимѣ какво нѣщо е войната. Вие ще воювате по два начина. Трѣбва да обезоржжите вашия неприятелѣ.

Не разваляйте пакта си. Единѣ спрямо другѣ не разваляйте пакта. Щомѣ се каратѣ двама души, пактѣтъ е разваленѣ. Отстъпнете. Двама души се спорятѣ за нищо

и никакво. Иматъ нѣкакъвъ договоръ. Да отстѣпятъ.

Запомнете само едно нѣщо. Вие имате много добри разбирания. Толкозъ добри, че нѣма защо да се учите повече. ОЩЕ ПАКТА СИ НЕ ПРИЛАГАТЕ ТЪЙ, КАКТО ТРѢБВА.

Отче нашъ.

XX година

26. Лекция на Общия Окултенъ класъ

9. априлъ, 1941 год., Сръда, 5 ч.с.

Изгръвъ, София.

ДОБРЕ ЩЕ БЖДЕ

Добрата молитва.

Размишление.

Махаръ Бену Аба.

Вие по нѣкој пжтъ минавате за герои вжтре въ себе си. Нѣкој пжтъ мисли, че е подигнатъ, че знание има, че свѣтлина има, казва: "Туй зная, онова зная, зная всичко. Какво ли има да уча още?" Мисли, че като каже "Да се обичаме" - свършенъ е въпросътъ. Хубаво е всичко да знаешъ. Но вземете, че те хвърлятъ въ водата - какво ще правишъ? Хвърлятъ те въ водата, оставятъ те. Какво знаешъ? Като те оставя самъ, какво ще правишъ? Знаешъ (ли) колко мжно е да се съблѣчешъ въ водата? Имашъ голѣмъ балтонъ, модно си облѣченъ. Хвърлятъ те въ водата съ този балтонъ. Ще идешъ на дъното на водата. Трѣбва да се съблѣчешъ и колкото по-малко грехи - толкова по-добре ще плавашъ. Ако знаешъ какъ да употребишъ ржцетъ си, краката си - ще излѣзешъ изъ туй положение.

Казвамъ: Има една страна, на която всички трѣбва да обърнете внимание. Човѣкъ може да си претовари мозъка. Може да претоваришъ мозъка си отъ чрезмѣрно ядене, може да го разтоваришъ отъ много постъ. Може да го претоваришъ отъ мисль: какво ще правимъ, какъ ще преживѣемъ на земята или отъ безпокойства. Защото, като се безпокоишъ, то не е осторожностъ*, то е страхъ. Пѣкъ таксувашъ* мозъка си съ една отрицателна енергия. Може да си много докачливъ. То е единъ центъръ. Пакъ товаришъ мозъка си повече. Постоянно мислишъ за себе си този да не те обиди, онзи да не те обиди. Таксувашъ* не цѣлия си мозъкъ, а опредѣлени сж енергиитѣ. Този центъръ ти таксувашъ. Нѣкој пжтъ човѣкъ трѣбва да се

освободи отъ личнитѣ идеи. Богатиятъ трѣбва да го извадишъ навънъ. Че нѣкой не те погледналъ нѣкакъ си, ти се докачишъ веднага. Той може да е неразположенъ или да го боли корема, или нѣщо му се случило. Ти казвашъ: "Защо не ме гледа умилно, но ме гледа начумерено, като че съмъ му изълъ бащиното му имане?" Или нѣкой пжтъ нѣкой човѣкъ иска да бжде по-остъръ, подигне си гласа. Казвашъ: "Защо да го подигне?" Като дойдоха англичанитѣ съ своитѣ аероплани, какъ ни говорѣха, какъ ни проповѣдваха? Дойдоха, туриха доста голѣма свѣтлина да ни видятъ. Тѣ хвърлятъ бомби, но първо освѣтяватъ мѣстото да видятъ намѣсто ли ще паднатъ тия бомби. Тия ракети, които хвърлѣха, за да освѣтятъ, доста дълго време свѣтѣха. Нѣкои казваха: "Запали се аероплана", пѣкъ то е ракета, съ която освѣтяватъ, за да видятъ. Казватъ: "Да ви кажемъ у насъ какъ спущатъ бомбитѣ". Да ги видите какъ ги спущатъ. Казвамъ: Ние не сме хората, които спуснаха бомбитѣ. Други ги спуснаха. Защо не идете на тѣхъ да имъ покажете, а на насъ? Ние сме непричомъ*, че други ви спущали бомби. Казватъ: "Да ви покажемъ. Видѣхте ли? Насъ ни турятъ като арбитъръ* да преценимъ хубаво ли е или не. Ние имаме разрушения, и на васъ какъ ви е?" Ние имъ казваме: "Хубаво, вие сте богати хора. Защо не искате да платите на хората? Платете си дълга. Вие сте обсебили цѣлия свѣтъ". Иматъ право и тѣ. Кой е правъ?

Сега всички вие сте англичани. Съвременнитѣ хора считамъ, че сж англичани. Новото, което иде, то сж германцитѣ. Първиятъ елементъ опъ името на англичанитѣ - А е човѣкъ, който е натоваренъ много. Не ти трѣбва толкова. Разтовари се. Англичанинътъ е човѣкъ натоваренъ, който трѣбва да се разтовари. Той, който е много натоваренъ човѣкъ, търси говеда да тури товара си на другитѣ да го носятъ. Но това вече не е Божествено. Казвамъ: Сега това е въ реда на нѣщата. Тази война е чисто духовна. Една голѣма борба има между свѣтлитѣ братя и чернитѣ братя - така ги наричамъ. Тѣ преди милиони го-

дини се биха и чернитѣ взеха надмощие. Тогава се оттеглиха свѣтлитѣ братя, дадоха мѣсто на другитѣ и тогава земята бѣше обвита въ мракъ и тъмнота. Около земята тѣ владѣха. Тогава дойдоха тия свѣтлитѣ братя да устройватъ земята. Шестъ деня работиха. Имаха голѣма борба и казва Писанието: "Господъ видѣ". Господъ видѣ, че всичко е добре направено. Обаче онѣзи се ухитриха. Като видѣха, че направи първия човѣкъ, дойдоха, че внесоха своята тъмнина вътре въ хората. По-напредъ тъмнината бѣше отвънъ, а свѣтлината отвътре. Като направи Богъ свѣтлината отвънъ, тѣ внесоха тъмнината въ съзнанието на хората. Хората съгрѣшиха. Отвънъ е свѣтло, свѣтътъ е доста хубаво уреденъ. Въ насъ вътре е тъмно.

Гледамъ тукъ нѣкои дошли отъ Захарната фабрика, дошли облѣчени въ бѣло. Съ бѣли грехи идатъ да си почиватъ тукъ. Казвамъ: Нѣма нищо. Казватъ: "Петъ-шестъ часа не сме спали". Казвамъ: Всички въ будно положение бѣха да се молятъ. Разсжждаватъ какво ще стане. Казватъ: "Кое е Божественото?" Искате да знаете кои сж на правата страна. Да ви кажа: Онзи човѣкъ, въ дадения случай, който изважда васъ отъ водата, когато се давите - той е човѣкътъ, който е пратенъ отъ Бога. Той може да е лошъ циганинъ, какъвто и да е, не го зная. Може да ти е братъ, тъй да го мислишъ, но ако не може да те извади - той не е отъ Бога пратенъ. Този човѣкъ, който е отъ Бога пратенъ - той ще те извади. Въ даденъ случай онзи, който ни помага, той е отъ Бога пратенъ. Законътъ за мислитѣ е сжщиятъ. Ти имашъ много мисли, които не могатъ да ти помагатъ. Тѣ не сж отъ Бога. Въ сегашнитѣ изпитания ще познаемъ кое е отъ Бога. Харесвамъ единъ нашъ братъ. Отива за Габрово. Качва се на трена* и на гарата го заварва бомбардировката, запалването на бомбитѣ е на 300-400 метра. Всички започватъ да бѣгатъ. (Той) казва: "Кжде ще бѣгамъ навънъ? Може да ме претрепне нѣкоя граната или ще ме хванатъ, че бѣгамъ, че съмъ

нѣкакъвъ шпионинъ, понеже имамъ такава опитностъ. Казахъ си: "Каквото даде Господъ. Преживѣхъ нѣщо, но нѣщо ми казва "Не бой се". Пукаха гранатитѣ около мене 3-4 часа". Казва: "Разбрахъ много работи. Сутриньта къмъ 5 часа, като съмна, видѣхъ, че още единъ герой има въ трена. Всички други избѣгали. Излѣзохъ, оттукъ-оттамъ научихъ много работи. Ако човѣкъ не вѣрва въ Бога, ще му се прѣсне сърдцето. Казвамъ: Каквото Господъ даде, отпразвихъ ума си къмъ Бога". Казвамъ: Човѣкъ трѣбва да има свѣтлина въ време на мжнотици, ще почувствува онава - Божественото. Като се даде тревога тукъ, ангелитѣ идатъ отгоре да защитаваатъ. Следъ като се мина канонадата*, виждамъ тукъ изъ двора, намѣриха парчета отъ шрапнелитѣ* не отъ неприятелскитѣ бомби, но отъ нашитѣ гранати, съ които стрелятъ. Като гонѣха неприятеля, тѣ се пукаатъ и като падатъ - могатъ да претрѣпятъ човѣка. За споменъ около десетина парчета паднали. Паднаха наблизо, не сж влѣзли въ прозорцитѣ. Намѣриха и малки патрончета. Една сестра вѣрви подире ми и ме пита какво ще стане. Рекохъ ѝ: Ще видишъ. Туй, което сте видѣли - то е нищо. То е първата сцена. Вие не сте видѣли това, което се казва въ Писанието, че цѣлата земя въ огънь ще пламне. Че ние какви трѣбва да бждемъ? Ако дойде огъньтъ, какво ще стане? Като те изгори огъньтъ - отиде. Но този огънь да те пречисти, както златото пречиства. Този огънь е намѣсто. Този е единъ вжтрешенъ огънь. Казва Писанието: "Ако онѣзи дни не се съкратѣха, ни една жива душа нѣмаше да остане". Сега ще видите какво нѣщо е обсаждане на Йерусалимъ. Сега не страдатъ онѣзи, които сж на фронта, но онѣзи, които сж въ тила. Ние тукъ сме въ тила. Но всѣкога неприятелтъ атакува тила, не фронта. На фронта сж по-добре. Аероплани не могатъ да ги намѣрятъ. Въ тила ги намиратъ.

Казвамъ: Не трѣбва да се таксуваме*. Нѣкои ги е страхъ. Седишъ и мислишъ нѣкоя бомба да не падне. Чува-

ишъ - първата не падна до тебе. Мислишъ - втората. Дойде пакъ това напрежение. 80 бомби - се туй напрежение. Таксувашъ. Започнешъ да мислишъ: "Ами ако дойдатъ втори пжтъ? Ами ако дойдатъ трети пжтъ?" Започнешъ да таксувашъ, таксувашъ. Казвашъ: "Домегна ми животътъ". Онѣзи горе въ аероплана, които отиватъ да се биятъ, онѣзи, които отиватъ да гасятъ пожара, когато избухне, падатъ около тѣхъ гранати, тѣ гасятъ пожара.

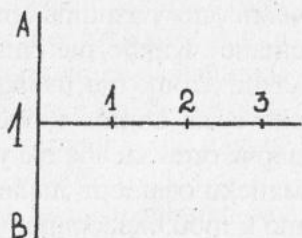
Знаете (ли), този е единъ примѣръ. Въ войната раняватъ единъ сръбски офицеръ въ крака, счупватъ му крака. Отива единъ германски лѣкаръ, започва да го превързва. Сръбскиятъ офицеръ изважда револвера и ранява лѣкаря. (Лѣкарътъ) взема револвера и му говори на нѣмски: "Азъ искамъ да ти помогна. Ако е за война, като оздравѣешъ - може да се биемъ". Взема му револвера и му превързва крака. Подига си палтото и му показва револвера си, казва: "Ако е за револверъ - и азъ имамъ" и му го показва. "Не е геройство да те претрепамъ, но крака искамъ да ти превържа. Като оздравѣешъ - тогава пакъ може да се биемъ". По нѣкой пжтъ и вие, когато нѣкой иска да ви направя услуга, вие вадите револвера си. На всѣки човѣкъ, който ви е направилъ услуга, бждете благодарни. Знайте, че всички народи - германци, англичани, руси, българи - вършатъ волята Божия. Ние не трѣбва да се мѣсимъ. Всѣки върши волята Божия. Богъ е турилъ народитѣ на изпитание и насъ е турилъ на изпитание. Казвате: "Какво ще дойде отъ това изпитание?" Отъ туй изпитание ще научимъ нѣщо много хубаво. Въ какво седи лошото.

Когато оная вечеръ англичанитѣ пуцаха своитѣ ракети съ парашутъ, (нѣкои) казватъ: "Каква хубава звезда, като пентаграмъ", около петъ минути освѣтява цѣлото мѣсто наоколо, да видятъ намѣсто ли сж хвърлили бомбитѣ или не. Нѣкой пжтъ въ васъ такива парашути, като се запалятъ въ васъ, отъ чернитѣ братя искатъ да видятъ нѣкакъвъ обектъ - да хвърлятъ нѣкаква бомба. Сега, презъ тази седмица, (нѣкои) се събиратъ да се молятъ.

Като се гаде тревога, какъ ще се молятъ, кажете? Преди години въ Варна презъ тази, страстната седмица стана единъ случай. Казалъ нѣкой, че станало земетресение, както били събрани въ градската църква "Св. Никола", но се затварятъ вратитъ и 19 души били смакчани отгдолу. Като се натрупали всичкитъ хора, не могатъ да излѣзатъ. 19 души умрѣха. Като казали, че има земетресение, всички бѣгатъ, да не би да се събори църквата. После имаше 10 ковчези. Презъ тази седмица стана това. Казвамъ: Молишъ се, дойде една тревога, какво ще правишъ? Вие досега сте имали вътрешни тревоги. На какво се дължатъ? Имате една вътрешна тревога - сжщото нѣщо е. Трѣбва да бждете свързани съ Бога. Какво ще стане? Ще стане туй, което никога не е ставало. Какво ще стане съ змията, която е облѣчена съ стари грехи? Дойде змията на нѣкое тѣсно мѣсто, грехата я изпуца и остане съ новата. Тя живѣе споредъ Христовото учение. Който има две грехи, едната да гаде. Змията казва: "Постжпвамъ споредъ това учение". Отгдолу новата се е образувала. Като дойде - старата змийска греха, съ която била облѣчена, цѣлата се изхлузва. Мнозина намиратъ тия грехи и съ нея обличатъ бастунчета. Казвамъ: Сега трѣбва да се съблѣчемъ отъ разнитъ стари навици, стари мисли. Какво ще стане? Какво ще стане? Христосъ казва: "Ако те съблазни окомоти, извади го". Какъ да си извади окомоти? Ами ако сега, както е война, ако ти извадятъ окомоти, нѣкое парче отъ засада те удари и ти извади окомоти? Единъ германски офицеръ така му извадили сега, въ войната, окомоти и той благодари, че не сж дветъ. Като те удари едно парче и ти извади окомоти, какво ще правишъ? Сега мнозина отъ васъ имате по две очи и сте недоволни пакъ. Онзи съ едно око останалъ и пакъ е доволенъ, благодаренъ. Казва, (че) пакъ ще иде да се бие съ Германия (срещу) англичанитъ. Превързватъ крака на едного и той казва: "Бързо да ми превържешъ крака, че ще иде да се бия съ англичанитъ".

Не трѣбва да таксуваме мозъка съ излишна енергия, която не е Божествена. Всѣкога, когато стане претрупване на мозъка, се явява вътрешно безпокойствие. Запримѣръ: Въ любовта, (въ) самото чувство човѣкъ може да се натовари чрезмѣрно, че му става отвратително, не иска да обича никого. Трѣбва да се разтовари. Казвамъ: Трѣбва да употребимъ колкото се може повече центрове. Разнообразна трѣбва да бѣде мозъчната деятелностъ. Има умственъ трудъ, има чувственъ трудъ. Нѣкой пжтъ тази погрѣшка имате на онзи калугеръ, който цѣлия денъ се молилъ. Хубаво е, не е лошо да се моли човѣкъ. Но ти се молишь Господъ да ти даде благословение. Той се молилъ и Господъ дава дѣждъ. Като дойде дѣждътъ, трѣбва работа. Има царица да се копае, домати има. Господъ си свършилъ работата. Ще вземешъ мотиката, ще идешъ да помагашъ на доматиѣ, на царицата да помагашъ. Ако искашъ - и тамъ може да се молишь. Нѣма да се молишь въ нѣкоя кѣща.

Та казвамъ: Има едно ново схващане. Гледамъ мнозина разправятъ за своитѣ изпитания. Пазете се отъ едно нѣщо - не разказвайте нѣщата, както не сж. Какво е отношението къмъ едно, две и три? *AB* е една ось, която се върти. Завърти се веднажъ - имате едно завъртане на остъта. Имате 1:1, имате 1:2 - имате две завъртания и имате 1:3 - имате три завъртания. 1:3 значи тази ось три пжти се е завъртѣла. Ако е платно, туй платно около остъта три пжти се е завъртѣло. Кое число е по-големо? Остъта си е ось, но едно число показва работата на остъта. 13 или 12 показва въ дадения случай каква работа се е извършила. Отъ работата, която човѣкъ свършва, се показва човѣкъ какъвъ е. Ти проповѣдвашъ на единъ ученикъ, но ти си сприхавъ, сплашишь ученика, (той) не може да те разбира.

Трѣбва да бждешъ толкова разположенъ, че като му разп-
равяшъ, той трѣбва да възприеме онова, което имашъ въ
ума си - да се съкрати времето. Сега по нѣкой пжтъ съмъ
слушалъ нѣкои да казватъ: "Толкова години ние слушаме
тукъ. Какво сме научили?" Вие искате всичко да ви дойде
на гости, като една стока да я продавате. Че трѣбва да
работите надъ себе си. Има единъ вътрешенъ начинъ за
работа. Сега какъвъ е вътрешниятъ начинъ и какъвъ е
външниятъ начинъ? Външниятъ начинъ се вижда и е ма-
териаленъ той, материализира се. Вътрешниятъ сега се
образува. Сега отвънъ растенията, камъните, свѣтлина-
та - тѣ ни учатъ. Това е процесътъ на всичките сжщест-
ва. Значи това съзнание ни обгръща. Сега по нѣкой пжтъ
вие казвате: "Азъ съмъ свободенъ да правя, каквото си ис-
камъ". На единъ конъ, на който съмъ турилъ гемъ*, той е
свободенъ да върви, но върви тамъ, гето азъ искамъ. Азъ
съмъ се качилъ на гърба му и върви, кждето азъ искамъ.
Вървя, потегля юздата налъво - върви налъво, потегля юз-
дата надѣсно - върви надѣсно. (Конътъ) казва: "Азъ ходя,
гето искамъ". Той ходи, гето азъ го направлявамъ. И вие
ходите, гето ви направляватъ. (Нѣкой) казва: "Азъ съмъ
свободенъ". Въ какво сте свободни? Отъ болестъ не си
свободенъ, отъ гладъ не си свободенъ, отъ безпокойство
не си свободенъ, отъ сиромашия не си свободенъ. Каз-
ва: "Каквото помисля, се става". Тревата, и тя, каквото
помисли - става. Нѣкой пжтъ тревата може да е помис-
лила, че страда за дъждъ и дъждътъ дойде. Тревата каз-
ва: "Каквото помислихъ - стана". Понеже и на мене трѣбва
дъждъ, казвамъ: Каквото помислихъ - става. Азъ ли как-
вото помислихъ стана, или каквото тревата помисли
стана? Каквото тревата помисли - стана, и каквото азъ
помислихъ - стана. Но туй стана не защото азъ помисли-
хъ, но азъ помислихъ за нѣщо, което трѣбваше да стане.
Единъ добъръ човѣкъ, дошло му наумъ да направи благоде-
яние. Неговата мисль се е проектирала въ пространст-
вото. Ти мислишъ да има, да дойде нѣкой да помогне. Иде

този човѣкъ съ своитѣ блага и ги раздава. Казвашъ: "Азъ помислихъ и той дойде". Ти криво мислишъ. Ти мислишъ, че понеже ти си помислилъ, този човѣкъ (е) дошълъ, а ти си помислилъ, защото той е помислилъ. Той казва: "Да ида, да посетя беднитѣ хора, да имъ раздамъ нѣщо". Ти си възприелъ неговата мисълъ. Ти благодари, че си възприелъ неговата мисълъ да дойде и да ти даде нѣщо. Ти казвашъ: "Азъ каквото помислихъ - стана". На него отъ друго мѣсто му дойде идеята. Казвамъ: Когато ви дойде една хубава идея, тя иде отъ другъ единъ по-високъ свѣтъ. Ти се радвай, че съзнанието ти е било будно, за да можешъ да възприемешъ Божественото и да се ползувашъ. Въ сегашния вѣкъ ни трѣбва изпълнение на волята Божия. Има два начина за изпълнение: единиятъ начинъ е сегашниятъ по законъ - по законъ всички изпълнявате, и камънитѣ, и водата, и земята изпълняватъ по законъ. Вториятъ (начинъ) е по любовъ, сега го учимъ. По законъ страхътъ е отвѣтре, страхътъ те застава. Страхътъ е отвѣтре да не бждешъ наказанъ, ако не изпълнишъ закона. Страхътъ е отвѣтре, законътъ е отвънъ. При вториятъ начинъ - страхътъ е отвънъ, любовта е отвѣтре. Казвате: "Искаме да се освободимъ отъ страха". Страхътъ е на мѣсто, но страхътъ трѣбва да го туримъ намѣсто. Страхътъ трѣбва да го туримъ отвънъ. Страхътъ е много добъръ слуга, но страхътъ не е много добъръ господарь. Казвамъ: Когато любовта стане господарь, когато милосърдието стане господарь, а алчността - слуга, и страхътъ слуга - свѣтътъ ще се оправи. Когато учтивостта, мекотата станатъ господарь, е много добре, а силата е слуга - свѣтътъ ще се оправи. Всичко онова, което е грубо - да бжде отвънъ. А онова, хубавото - отвѣтре. Свѣтътъ ще се оправи. Всичко онова, което става отвѣтре, да е господарь, а всичко онова, което става отвънъ, да е слуга. Именно затова трѣбва да има едно разнообразие. Вие искате нѣкой пжтъ да бждете търпеливи. Лесно се учи търпението. Дружете съ хора, които сж търпеливи. Има

нѣкой, който е много търпеливъ, че се е натоварилъ. Търпеливѣтъ хора сж много упорити. Англичанитѣ сж упорити. Биятъ ги и тѣ устояватъ. Циганинѣтъ казва: "И чука, и чергата си продавамъ, но не се подчинявамъ". Ще го биятъ, ще го биятъ, но той не се подчинява. Какво ще правишъ да се противопоставишъ? Казвамъ: Ако нѣкой отъ васъ не е търпеливъ, (нека) да дружи съ хора търпеливи. Ако сте много търпеливи - дружете съ нетърпеливи, за да стане една обмѣна. Ако си милостивъ - дружи съ други, които не сж милостиви. Ако си алченъ - дружи съ други, които сж щедри. Ако си щедъръ - дружи съ други, които сж алчни. Да стане обмѣна.

Много мжчно може да се освободите отъ старитѣ нѣща. Азъ гледамъ нѣкой пжтъ за нѣкои нѣща, за които съмъ говорилъ, правя опити. Нѣкой казва: "Ти не разбра какво говореше Учителѣтъ". Другиятъ казва: "Ти не разбра". Азъ казвамъ на английски "I am". Другъ го напише така: "Ай емъ". Кой е правъ? Първиятъ е правъ, вториятъ го (е) написалъ по бългaрски. Нѣщата трѣбва да ги пишете на Божественъ езикъ. Вие ги пишете по земному. Седя единъ день на двора и слушамъ една гургулица, която казва: "Гу, гу, гу-у". Превождамъ какво значи - всичко добре ще се свърши. Седи тя и си гугуца. Казва: "Всичко добре ще се свърши". Какъ ще се свърши? Онзи, който направилъ свѣта, е толкова мждъръ, ние само ходимъ отъвнѣ, на този дънеръ кацнемъ, на онзи. Той иде въ гората, на всички говори. Пита ме единъ: "Какво ще стане?" Казвамъ: Гургулицата казва, че всичко добре ще свърши. Тя като казва това - образува се една гуша, знае да гиша.

Та казвамъ: Англичанитѣ се учатъ да гишатъ, германцитѣ се учатъ да работятъ. Дишането е много лесно, то е търговия. Богатство искашъ, леснотия искашъ, удобства искашъ, всичко да ти е наредъ, пари да имашъ, само да идешъ до банката съ единъ чекъ да вземешъ пари, да се облѣчешъ хубаво, да имашъ хубави столове, пѣкъ работа малко се изисква по английски. Природата работи

чрезъ главата, работи чрезъ гробовѣтъ и работи чрезъ стомаха. Тия три вида работи да ги съедини въ едно - да диша правилно, да яде правилно и да работи правилно. Отъ онова, което придобиешъ - да раздавашъ. Ти си ялъ, нѣмашъ нужда, не си гладенъ. Онова, което не може да ядешъ - раздай него. Не оставяй храната отъ днешния день за утрешния. Евреитѣ, когато ги изведе Господъ въ пустинята, (имъ) каза, че само за днешния день да събиратъ храна. Евреитѣ бѣха голѣми търговци, събираха за два дена, казваха: "Може утре да не падне". Събраната храна за два дена се разваляше. Всѣки день ще събирашъ. Тѣ искаха да скриятъ. Всѣки день носи своето благо.

Да благодаримъ сега за онова, което Богъ ни дава. Като дойде утрешния день, добъръ е Господъ.

Та сега мнозина отъ васъ, които сте англичани, да се разтоварите. Нѣкой отъ васъ, които сте германци, трѣбва да работите. Руситѣ какво трѣбва да правятъ? "РУ" какво е? Англичанинътъ е натоваренъ, германецътъ е на работа, "РУ" значи "на духа". Тѣ седятъ и се потриватъ. Руснакътъ казва: "Ничево". Нѣкои сж руснаци, казватъ: "Господъ ще промисли, Духътъ ще промисли". Ще промисли Духътъ, но като дойде Духътъ - трѣбва да послушашъ. Учителътъ ще те научи, но той ще ти предаде урока, но учение трѣбва, работа трѣбва. Щомъ ти предадатъ единъ урокъ - трѣбва да работишъ. Предадениятъ урокъ на търпението, какъ ще го приложите въ практическия животъ? Казвате: "Какво има?" Като си търпеливъ, ти си съединенъ съ Божествения свѣтъ, отъ всичко се ползувашъ. Ти като се разсърдишъ, работишъ за духоветѣ. Тѣ взематъ тази енергия - срѣдната, турятъ я на работа. Въ срѣдната харчишъ повече, ти губишъ. Като си търпеливъ - печелишъ. Но и (въ) многото печалба има опасностъ. Въ много(то) харчене има опасности, и въ многото губене има опасностъ. Ще държишъ закона на равновесието - нито много богатъ, нито много сиромасъ. Или другояче казано - нито богатъ, нито сиромасъ. Бо-

гатството и сиромашията да бждатъ като дѣсната ти ржка. Сиромашията изисква работа - ще дадешъ работа на лѣвата ти ржка. По нѣкой пжтъ тя е щедра, понеже дѣсната работи, като го вземе - ще го даде. Тя е много щедра. Ще вземе, ще турите хлѣба въ устата. Той ще ви ползува. Сега знаете ли начинътъ кога Духътъ говори? Всѣкога, когато Божествениятъ Духъ говори, образува се въ главата свѣтлина, една много приятна свѣтлина. Когато Духътъ говори - една мека топлина се образува. Много ти е приятно, тихо и спокойно. После усѣщашъ свежестъ по тѣлото. Приятно ти е навсѣкжде. Тѣй говори Духътъ. Тогава си готовъ при най-малкото пошепване да направишъ нѣщо. Нѣкой пжтъ въ ума има тъмнина, въ сърдцето - студъ и казвашъ, че Духътъ говори. Пакъ ти говори нѣщо, но разбъркани работи. Седишъ така и нѣщо ти казва: "Тебе никой не те обича". Господъ на молитвита не отговаря. Трѣбва да се стѣгнешъ, да работишъ, бжди малко ачигъозъ*.

Разправяше ми единъ свещеникъ, на младини при гръцкия владика работилъ. Казва: "Богатъ човѣкъ бѣше, имаше много пари, но азъ бѣхъ много честенъ. Други си оправиха работитѣ, взеха паритѣ му, но азъ си казвахъ: Мене не ми трѣбватъ пари. После като станахъ на 70 години, иде ми наумъ, че като бѣхъ при владиката, защо не бръкнахъ да взема отъ паритѣ му. Сега живѣя отъ една малка пенсия, можехъ азъ да му взема паритѣ, други му взеха паритѣ. Сега, когато станахъ на 70 години, дойде ми наумъ защо не взехъ отъ касата". Сега нѣкоя млада сестра ми казва: "Домегна ми, Учителю, не искамъ да страдамъ". Нѣкоя стара сестра и тя ми казва: "Домегна ми, не искамъ да страдамъ". Че и на мене ми е домегнало. Четете Посланието къмъ римлянитѣ. Нѣма нѣкой, който да е свободенъ въ свѣта. Всички сме поставени подъ едно бreme. Само любовта е, която може да ни избави отъ игото на земята. Ти си свободенъ да оберешъ нѣкого. Но ще дойде законътъ, (той) казва: "Ти ще го вземешъ,

ти нѣмашъ право да говоришъ". 50-60 кила ще ги вземешъ, ако не - бой има. Законътъ на лѣбовѣта ще те храни, ти самъ да си изберешъ колко да вземешъ - 1, 2, 3, 4, 5 кила. Самъ ще си изберешъ. Въ свободата ти ще се натоварѣшъ толкозъ, колкото намѣришъ за добре. Съ закона ще те натоварятъ, колкото не искашъ. Всѣкога, когато вие сте обременени, то е извънъ закона на свободата. Защо да не си по-умень? По-добре оставете този въпросъ настрана. Като те освободи Господъ, като дойде лѣбовѣта, ще каже: "Вземи, колкото искашъ". Не вземай за два дѣня. Вземи за единъ дѣнь.

Искамъ сега лицата да ви бждатъ свѣтли. Всички, които идатъ, лицата ви сж омърлушени. Навсѣкжде гледамъ омърлушени лица, като шашардисани. Нѣма по-хубаво нѣщо човѣкъ да се моли. Безпокои се човѣкъ за нищо и никакво, че туй защо станало, че онова защо станало, че защо не предвидѣхъ.

Азъ ще ви дамъ нѣколко правила. Сутринята гледамъ птичките пѣятъ, гургулиците гугуцатъ, петлитъ кукуригатъ, казватъ: "Какво ще бжде?" Казвамъ: Много добре ще бжде. Че и тѣ слушатъ този шумъ, седятъ спокойно. Каква ще бжде тази работа? Казвамъ: Излишно безпокойство. Ако искашъ да пжтувашъ отъ България за Америка, искашъ да пжтувашъ - качи се на единъ параходъ и, (ако) видишъ, че пълховетъ излизатъ, бѣгатъ, на този параходъ не се качвай. Пълховетъ знаятъ. Видишъ ли нѣкой параходъ като дойде, (че) пълховетъ влизатъ въ парахода - влѣзъ и ти. Дето влизатъ пълховетъ, влѣзъ и ти. Дето излизатъ пълховетъ, излѣзъ и ти. Ти ще кажешъ: "Азъ ще слушамъ сега единъ пльхъ". Дето бѣга пльха, бѣгай и ти. Тамъ дето влиза пльха да се крие, влѣзъ и ти. Азъ ще ви преведа примѣра, когато стана земетресението въ Търново. Казвамъ да ида, да видя приятелитъ тамъ. Още като влизамъ въ града, виждамъ една човѣшка атмосфера. Виждамъ сжщо, че кучетата лаятъ, петлитъ кукуригатъ, всички птички пѣятъ. Като влизамъ въ Търново, про-

роци - колкото искашъ. Единъ казалъ "това ще стане, оно-
ва ще стане", пророкуватъ. Като влизамъ, всичкиѣ на
палатки. Казва ми една сестра: "Учителю, да влѣзете въ
палатката". Казвамъ: Турете ми въ кѣщи леглото. - "Ще
се събори кѣщата, предсказватъ тукъ". Казвамъ: Азъ ка-
то влѣзохъ, два вида пророци видѣхъ. Каквото казватъ
първитѣ, всичко ще бѣде. Тѣ казватъ: "Каквото бѣше -
мина". Другитѣ, които се изплашили, казватъ, че ще по-
тъне Търново, ще се разруши. Казвамъ: То е минало вече.
Казва Писанието: "Като видите всичко онова, което ста-
ва, да знаете, че е наближилъ часътъ на вашето избавле-
ние". То е вътрешна свѣтлина. Богъ се проявява. Ние сме
като своенравни деца, искаме да си уредимъ живота, тѣй
както Богъ не иска. Богъ ни е пратилъ и е предвидилъ всич-
ки да станемъ умни, да станемъ добри и да станемъ сил-
ни. Затова ни е пратилъ на земята. Слабитѣ седятъ и
казватъ: "Елате да си поживѣемъ". Какво ще поживѣемъ?
Малко удобства трѣбватъ. Какви удобства трѣбватъ?
На войницитѣ какви удобства трѣбватъ? Раницата на
гърба, орѣжието на рамо, трѣгне. Не може да се проти-
ви. Какъ ще се противи? Влѣзешъ въ една рѣка, трѣбва да
знаешъ да плавашъ. Сега въ време на мъчнотии, искамъ
да ги носите мъчнотииѣ не по законъ. По законъ всички
ги носятъ, но по любовъ. Да ти е приятно, като страда-
шъ. Питаме: "Какво ще бѣде?" Добре всичко ще се свър-
ши. Тѣй казваха гургулицитѣ, тѣй казватъ малкитѣ пти-
ченца, тѣй казватъ петлитѣ. Петелътъ казва: "Кукури-
гу-у, добре ще се свърши". Гургулицата казва: "Гу, гу, ггуу,
добре ще се свърши". Чичонѣй казва сѣщото: "Добре ще
се свърши". Три вида пророци - петлитѣ, гургулицитѣ и
чичонѣй. Всички казватъ: "Добре ще се свърши". Защото
Богъ е Любовъ. Страхътъ нека дойде, той отвѣнъ да се-
ди. На страха, като дойде, ще кажешъ: "Добре ще бѣде".
(Нѣкой) казва: "Какво ще стане, взеха ми всичкото има-
не?" Добре ще стане, нетърпеливъ си, добре ще бѣде. На-
сѣрдчете ги всички, и отвѣнъ въ свѣта, кажете на всич-

ки: "Добре ще бжде".

Отче нашъ.

XX година

27. Лекция на Общия Окултенъ класъ

16 априлъ, 1941 год., Срѣда, 5 ч.с.

Изгръвъ

САМОВЪЗПИТАНИЕ

Добрата молитва.

Духътъ Божи.

Размишление.

Цвѣтята цвѣтѣха.

Ще говоря за закона на самовъзпитанието. Законъ за самовъзпитанието или какво нѣщо е самовъзпитанието, какъ да работи и да възпитава себе си.

Всичкиѣ хора страдатъ отъ невъзпитаностъ. Малкиѣ деца, ако биха останали на тѣхъ, тѣ както идатъ въ живота, ако нѣмаше кой да имъ помогне, тѣ най-напредъ не знаятъ какъ да си избератъ храната. Майката ще приготви подходяща рѣдка храна, ще даде първиѣ правила какъ да започнатъ да се хранятъ. Децата сж много възискателни. Тѣ, като дойдатъ на земята, искатъ всѣки да имъ служи. Колкото души има въ кѣщи, отъ всичкиѣ искатъ служение. Каквото кажатъ - думата на дѣе да не стане. Щомъ не се изпълни това, което желаятъ - веднага проявяватъ негодувание, веднага крѣскаѣ, издаватъ единъ звукъ. Туй го наричатъ плачъ. Отъ негодувание, че не сж ги послушали, тия, голѣмиѣ генерали, веднага заплачатъ. То е наказание. Детето казва: "Какъ не разбираме Божественитѣ закони, че азъ съмъ дошълъ да ми служите, че вашето щастие, че щастиеѣ на баща ти, на майка ти зависятъ отъ мене. Ако не съмъ - нищо не може да стане. Ти стана баща най-голѣмъ, благодарение на мене. Азъ те произведохъ баща. Ти си майка, но азъ те направихъ майка. Ако азъ не съмъ - ти нищо не можешъ да направишъ". Затуй първото дете казва: "Азъ, ако не бѣхъ се родилъ - никакъвъ братъ не щѣше да бждешъ". Първото дете мисли, че всичко е направило въ свѣта. Вие всички мислите, (че) въ всичкиѣ хора има едно голѣмство. И

най-малкото животно да го настъпваш - и то се надигне. Бутнете единъ паякъ. Той се спре, надигне се на краката си, казва: "Разбирашъ азъ кой съмъ. 6 крака имамъ, знаешъ какво мога да направя". Знаете ли какво е самозащита или не? Мене ми разправяше единъ, че единъ отъ голѣмитѣ паяци го накаралъ да излѣзе отъ стаята. Скача отъ единиятъ край до другиятъ, премѣта се изъ стаята.

Сега вие живѣете въ единъ свѣтъ и мислите, че той е уреденъ. Не е уреденъ. Ако бѣше уреденъ, не щѣше да има. Богъ казва: "Правя нова земя и ново небе". Подъ "старото небе" и "старата земя" разбира стариятъ порядъкъ на земята, които сега изживѣватъ последнитѣ дни. Туй ще се смѣни, както се смѣняватъ нощта съ деня. Сегашниятъ порядъкъ, въ който ние живѣемъ, е нощъ. Писанието казва: "Ето, мина нощта, приближава денятъ". Ще идемъ въ новиятъ порядъкъ, дето има свѣтлина. Казвамъ: Всичкиѣ нещастия, които сжществуватъ въ свѣта, се дължатъ на тъмнината. Въ тъмнината, която има въ насъ, всички прегрѣшения все въ тъмнината ставатъ. Въ свѣтлината прегрѣшения не може да ставатъ. Нѣма сега да се спирамъ да обяснявамъ какво значи "грѣхъ". Грѣхътъ - това е едно наше понятие. Нарушение на единъ законъ. Богъ е поставилъ известни закони. Когато нарушаваме законитѣ на природата, на физическия свѣтъ, имаме едни послѣствия. Когато нарушаваме законитѣ на духовния свѣтъ, имаме други послѣствия. Когато нарушаваме законитѣ на умствения свѣтъ, имаме трети послѣствия. И тамъ може да се нарушатъ законитѣ. Всѣки, който наруши единъ Божественъ законъ, той изчезва отъ този свѣтъ. Ние сме въ физическото поле. Не сме въ онзи свѣтъ, дето тече всичко по медъ и масло. Ние сме въ единъ свѣтъ, дето се мжчимъ. Ако погледнемъ на цѣлата природа, дето живѣемъ, то е вѣчна борба, вѣчно робство тукъ. Нѣма нито едно сжщество, което да е свободно. Има нѣщо въ насъ, което ни измѣня постоянно. Човѣкъ е билъ малко дете, после постепенно той се измѣня. Кое е

онова, което го измѣня отвѣтре? Човѣшкиятъ духъ трѣбва да расте и човѣшката душа трѣбва да се развива. Но тъй, както ние се развиваме, кой отъ насъ е доволенъ отъ туй състояние, което сега имаме? Всѣки устѣца, че му липсва нѣщо. Нѣкой казва, че не го оценяватъ. За да те оцѣнятъ, хората трѣбва да бждатъ съвършени. Какъ ще те оцени единъ човѣкъ? Ти искашъ нѣщо, което не съзнава(шъ). Влѣзете нѣкжде, искате да има пиано, да ви свирятъ добре. Тия хора едва знаятъ да попѣйватъ, нито пиано иматъ, нито модерно свирятъ. Вие казвате: "Нѣма ли нѣкой другъ, дѣщеря ви или сина ви да свири?" Казватъ: "Нѣма такива работи въ насъ". Хората оратъ и сѣятъ. Казватъ: "Имаме си свои пѣсни, попѣваме по нѣкой пжтъ. Други условия нѣмаме". Нѣкой религиозенъ ще каже: "Нѣмате такива набожни картини на Св.Богородица, на Исусъ Христосъ, на Св.Никола, на Св.Георги, на Св.Петъръ". Въ българитъ има много светци, но Св.Драганъ нѣма, Св.Стоянъ нѣма, и Св.Панчо нѣма, и Св.Череша нѣма. Казватъ: "Колко е хубавъ образътъ на Христа тъй, като се моли". Но художникътъ е турилъ тази форма. Той не е билъ тамъ да види какъ се е молилъ Христосъ. Той се молѣше денемъ. Въ тъмнината на художника му е дошълъ този образъ. Тогава казвате: "Колко хубаво се моли". Това е наше сегашно понятие. Въ какво седи доброто? Въ молитвата. То седи въ това правилно поставяне на ума. Мисълта ти да бжде така свѣтла и чиста. После - онова правилно положение на сърдцето, да нѣма никакви горчиви чувства. После - въ постѣпките да нѣма нищо, (което) да те смущава. Три нѣща въ молитвата да имашъ. Молитвата учи умътъ ти да е пълненъ съ свѣтлина и сърдцето ти да е топло, ритмично да бие. Да чувствувашъ, че имашъ най-приятното разположение. Сега не разбирайте "удоволствие", ами като си тѣженъ, да намѣришъ и въ самата тѣга (и) да видишъ, че има нѣщо хубаво. Умниятъ човѣкъ, като се заоблачи небето, вижда добрата страна. (Той) казва: "Тия облаци ще се превърнатъ на кап-

чици, ще капнатъ по тревата и тревата ще израсте. Цвѣтята ще цвѣнатъ, гърветата ще се полѣятъ, ще раждатъ хубави плодове". Духне вѣтъръ (и) умниятъ човѣкъ вижда хубавото, казва: "Ще стане пречистване". Онзи, който не разбира, казва: "Сега ли се намѣри, отде се намѣри? Заоблачи се - казва. Сега ли се заоблачи, не можеше ли свѣтло да е?" Мнозина отъ васъ искате все да бждете щастливи. Че щастие то на единъ пѣвецъ въ какво стои? То не е нѣщо материално. Пѣвецътъ, като пѣе хубаво, е щастливъ. Като (го) слуша, всѣки единъ казва: "Хубаво пѣе". Още като е на сцената, тия хора му изпращатъ своитѣ хубави мисли. Казватъ: "Хубаво пѣе, искаме да слушаме, такъвъ пѣвецъ чакаме". Тѣ сж му платили. Щомъ не пѣе хубаво, казватъ: "Защо не се приготви хубаво да пѣе, така ли се пѣе?" Той, горкиятъ, започва да го стѣга сърдцето. Казва, че не вървѣло. За да се извини, казва, че времето било влажно, салонътъ билъ неоптопленъ, публиката била студена. Дава си извинения. Тия нѣща сж наши залъгалки. Може да ви преведа примѣръ, но нѣкой пжтъ ние сме смѣшни въ нашитѣ разбирания. Казвате: "Той много знае". Азъ съмъ превозждалъ този примѣръ и пакъ ще го преведа. Идва една съседка при другата и казва: "Вие какъ шиеете роклитѣ?" - "Така ги шиемъ". - "И ние така правимъ" - тя отговаря. Тази, която пита, всичко знае. Знае какъ преподаватъ, знае какъ се молятъ. Каквото правятъ другитѣ и тя го знае. Онази съседка видѣла, че въ много нѣща е боса, искала да ѝ създаде една неприятностъ, да ѝ покаже, че не знае. Единъ день идва и я пита: "Вие какъ готвите охловитѣ?" - "Какъ ги готвимъ ли ние, казва? Вземаме ги, туряме ги въ чупората*, начукаме ги, начукаме ги, туряме ги въ тенджерата, туряме имъ оризъ и солчица и ги варимъ". (Първата) казва: "И ние така ги готвимъ". Тя като отива, начукала охловитѣ, направила ги както ѝ казва съседката и ги сготвила. Връща се мжжа ѝ, сѣда да яде и той я пита: "Ти какво си направила?" - "Ами така ме научи нашата съседка, по новъ начинъ да се гот-

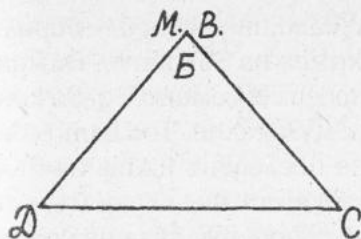
вятъ охлови". То е невежество. Охлови не се готвят така, не се турятъ въ чупората. Турятъ се въ вода, измиватъ се хубаво, съ прѣсната вода сваряватъ се, после съ една виличка взема се единия край, набодe се и се изтегля за единия край. Вие нали сте яли охлови? Скържавитѣ* хора какъ си готвятъ охлови? Въ Балкана има такъми* за охлови, има охлови нанизани на връвъ. Доиде съседката и каже:"Дай ми твоитѣ такъми, да си наготвя охлови". Ще сложатъ нанизанитѣ охлови, ще сложатъ оризъ, ще сготвятъ охловитѣ и като го изѣдатъ, въобразяватъ си, че ядатъ охлови. Ние сега може да се смѣемъ, но не е ли смѣшно и нашето положение? Отъ Божественія свѣтъ, когато мислимъ, че като имаме пари - ще бждемъ щастливи. Ще бждемъ щастливи, защо? Паритѣ сж външната черупка на охловитѣ. Въ тази форма все ще влѣзе малко оризъ, ще влѣзе малко зехтинъ, ще ни бжде развлечение, че сме яли ядене съ охлови. Все има нѣщо въ самата черупка. Голѣмото богатство на охлова остава въ черупката и който е майсторъ - ще може да извади стотина-двеста пжти малко миризма.

Казвамъ: Туй положение, въ което се намираме, тѣзи възгледѣ вече сж детински. Най-първо ти вървишъ и си недоволенъ. Трѣбва да знаешъ, че твоеото недоволство...

Отъ яденето започва самовѣзпитанието. Богъ далъ единъ езикъ, далъ едно чувство да опитаешъ дали храната е добра или не. Ако вкусътъ не е покваренъ, още като вкусишъ храната, ще знаешъ тази храна дали е за тебъ или не. Нѣкой пжтъ страдаме отъ сготвена, отъ развалена храна. Гледамъ, (че) нѣкой не може да яде прѣсно млѣко, яде кисело. Киселото млѣко съдържа нѣкои ферменти*. Сега тѣзи ферменти на киселото млѣко, споредъ теорията на Мечниковъ, сж полезни. Ако си отъ киселитѣ хора, ти не можешъ да ядешъ прѣсното млѣко, защото си много киселъ. Като ядешъ прѣсно млѣко, то се подквасва, хаби се млѣкото. Киселини има, които не даватъ възможностъ на млѣкото да се смели хубаво, да се подготви хра-

ната, да се извадят ония хранителните елементи. Много пжти ние имаме религиозни схващания. Нѣкой каже, че е набоженъ и само сухъ хлѣбъ ще яде. Азъ, ако съмъ, сухъ хлѣбъ не бихъ ялъ. То е човѣшко гледане. Самъ ще си сваря хубаво жито, ще го сваря хубаво и ще ямъ. Ако направя хлѣбъ, която и жена да го прави, този хлѣбъ не е така чистъ, както вареното жито. Или, ако ми сж здрави зжбитѣ, ще го накисна въ топла вода и ще го дѣвча. Това жито ще бжде много по-полезно, отколкото този хлѣбъ. (Ако) имашъ развалени зжби, какво ще правишъ? Житото така не може да го гълташъ.

Сега трѣбва да се избавимъ. Ние имаме наследствени възгледи. Ти искашъ да бждешъ здравъ, но за да бждешъ здравъ, трѣбва да си изберешъ една храна, която ти подхожда. Всѣка храна, която ти не обичашъ, не е здравословна. Тази храна трѣбва да я разбирашъ. Като я обичашъ, следъ като я ядешъ, поради любовта остава хубаво впечатление тази храна. Следъ като ядешъ и се разкайвашъ за яденето, тази храна е неестествена. После храната не трѣбва да бжде еднообразна. Въ хилядите плодове, които Богъ е създалъ въ свѣта, то се подразбира, че отъ всичките плодни има известни плодни елементи, които сж необходими. Ти ядешъ череши. Отъ черешата хората не знаятъ какво добиватъ. Отъ сливите хората не знаятъ какво добиватъ. Или ябълки ядешъ, или грозде, или портокалъ, или лимонъ, или рѣпички, или бобъ, или грахъ. Нѣкои храни служатъ за обнова на стомаха. Нѣкои храни служатъ за обнова на сърдцето. Нѣкои храни служатъ за обнова на човѣшкия мозъкъ. Ако човѣкъ, когато се храни, ако нѣма мозъкътъ достатъчна енергия - той не мисли. Нѣкой пжтъ нѣщата произтичатъ, че нѣмаме едно правилно схващане. Запримѣрь: Вие започнете да се гразните. Щомъ се гразните, гразненето е качество на децата. И старите хора се гразнятъ. Единствениятъ хора, които не се гразнятъ, сж възрастните хора. То е най-хубавото състояние на човѣка.

Д - детство, С - старостъ, М.В. - млада възраст. Стариятъ човѣкъ е слабъ, съ хилави нерви. (Б) - туй е Божественото начало, Любовта. Този трижъгълникъ е човѣка. Двата лъча сж Божествената

Мъдростъ, която изпраща свѣтлина. Детството е началото на живота, старостта е краятъ на живота. Но животътъ не може да се разбира, ако ние нѣмаме туй Божественото начало, не възприемаме Любовта, която иде отгоре. То е Божественото дихание. Азъ забелязвамъ нѣкой пжтъ да изкажешъ една мисль нѣкой пжтъ съ най-малката енергия. Нѣкой пжтъ казвашъ: "Не разбирашъ ли тази работа, която казвамъ?" Можешъ да му кажешъ: "Ще ти кажа нѣщо. Може ли да не разберешъ?" Това нѣщо може да го кажешъ съ викане, може да го кажешъ и съвсемъ тихо. /Учителътъ го изговаря съвсемъ тихо и го изговаря съ викане/. Ти искашъ да дадешъ нѣкакъвъ видъ. Майката крѣска, бащата крѣска, учителътъ крѣска, всички крѣскаме, не може да търпите. Като не можешъ да търпишъ, какво ще правишъ, кажете ми? Следъ като си се ударилъ въ нѣкой камъкъ, не можешъ да търпишъ. Ще търпишъ, ще носишъ болката. Казвашъ: "Тази сиромашия не мога да търпя". Ще търпишъ. Болестта не може да търпишъ. Ще търпишъ. Отъ сиромашията можешъ да се освободишъ. Отъ болестта може да се освободишъ. Отъ всичко въ свѣта може да се освободишъ. Трѣбва знание. Азъ съмъ превеждаль примѣра, въ единъ отъ романитѣ го има. Излиза единъ цигуларъ съ цигулката си. Доста виденъ цигуларъ. Излиза навънъ изъ града, зима било. По едно време го заобикалятъ глутница вълци, 12-13 вълци го заобикалятъ. Отварятъ му пжтъ, после стѣсняватъ кржга, стѣсняватъ го още повече, искатъ да го нападнатъ. Той си казва: "Туй и туй ще се мре, но да си извадя цигулката, да си посвира". Изважда цигулката, за-

почва да свири, тѣ всички наклѣкали, той свири. Свирилъ половинъ часъ и излѣзалъ отъ кржга на вѣлцитѣ. Вижда-тъ го хората и казватъ: "Виждъ този серсеминъ*", дава кон-цертъ на вѣлцитѣ". Вѣлцитѣ сж музикални. Той като сви-ри, тѣ го слушатъ. Той свири за последенъ пжтъ на вѣл-цитѣ, а тѣ казватъ: "Такъвъ музикантъ ние не ядемъ, а го слушаме". Ако той не знаеше да свири, тѣ щѣха да идатъ до него.

Казвамъ: Мжнотиитѣ въ свѣта сж вѣлци. Ако зна-ешъ да мислишъ, вѣлцитѣ ще те оставятъ. Всичкитѣ мжнотици слушатъ въ свѣта умнитѣ хора. Щомъ започ-нете да се гразните - пазете се. Щомъ се гразните - то е единъ признакъ на старостъ. Гледай, като се разгнѣвишъ, да не минатъ 10-15 минути (и) да туришъ равновесие, да намѣришъ своята погрѣшка. Иначе ти ще изхарчишъ по-вече енергия. Вие казвате: "Азъ се моля три пжти на день, азъ на църква ходя, азъ съмъ ученикъ, азъ това съмъ свър-шилъ, т.т.т.". Сега като се говори така, нѣкои мислятъ, че сж нарочени. Не, не, то е една слабостъ. Нѣкой я има-тъ повече, нѣкой по-малко. Ако искате да се благославя-те отгоре,... Сега азъ ви разпавямъ тукъ и харча повече енергия. Азъ може да го не кажа, то е излишно. Туй е ме-ню отъ мене. Турятъ въ програмата пѣвецъ или цигуларъ, три номера. Като му ржкоплѣскаатъ, той ще даде повече. Като тури три номера, нищо повече, нека му ржкоплѣс-каатъ колкото искатъ. Сега това, което казвамъ, е единъ номеръ повече, отколкото трѣбва. Да не покажешъ ха-търъ*. Никога човѣкъ не трѣбва да се енервира, (а) да вижда на всички добрата страна. Минавамъ нѣкъде, каз-ватъ: "Ти не знаешъ ли какви сж законитѣ?" Казвамъ: "Из-винете, но скоро съмъ дошелъ, благодаря ви. Какви сж по-рядкитѣ на този градъ? Ще ги изпълня". Отишълъ си въ една кжща, изуй* си обувката. Ти ще влѣзешъ вътре, ще се поизчистишъ само. Изуй обувката. Ний, съвременнитѣ хора, като влѣземъ въ кжщи, безъ да си изчистимъ обувка-та на стѣргалката, цапаме. Българинътъ казва: "Да ти

остане благословение". Азъ бихъ желалъ въ новото всѣки да си носи лапчуну*. Като идешъ на гости, изуй си обувката, обуй лапчуну. Ще ти вземе 5 минути, не повече. Следъ като си заминешъ, хората ще иматъ добро мнение за тебе, ще кажатъ: "Ето единъ уменъ човѣкъ". Ти ще кажешъ: "Извинете, отъ кално уга, не си очистихъ обувката". Оставишъ нѣкъде калчица, тѣ ще ти пратятъ една лоша мисълъ. Ако искате да говорите, изберете отъ говора онава, което е разбираемо за хората. Да допуснемъ, (че) вие сте единъ уменъ човѣкъ, оценявате нѣкъде (и) на нѣкой гадете скжпоцененъ камѣкъ, хубавъ, съ червенъ цвѣтъ, на нѣкой гадете съ хубавъ синъ цвѣтъ, на другъ - съ жълтъ. Като влѣзе - дайте единъ скжпоцененъ камѣкъ. Или сте градинарь - занесете една кошница отъ най-хубавитъ плодове. Казвамъ: Човѣкъ е една райска градина. Въ насъ се обработва, (но) има едно гърбо, което не трѣбва да го бутаме. Ние вече сме вкусили отъ това гърбо на познанието на добро и зло, и виждаме всичкитъ последствия, всички болести, всички страдания, всички нещастия, (че) сж произлѣзли отъ тази неестествена храна. Мене, за да ме почитатъ хората като богатъ човѣкъ, колко пари трѣбва да имамъ при сегашния строй? За да те уважаватъ хората - 5 000 000. За да те уважаватъ хората като пѣвецъ, колко октави* трѣбва да бжде гласа ви? Четири октави трѣбва да имашъ, за да те уважаватъ, дето идешъ. На физическото поле, две октави сж достапѣчни. Въ духовния свѣтъ - три октави. За Божествения свѣтъ - 4, 5, 6, 7..., но за 4 октави нашето ухо не е още готово, за да възприемемъ тия, високитъ трептения. Гласътъ не е така музикаленъ въ високитъ тонове и въ низкитъ тонове. Нѣкой пжтъ ти си се разгразнилъ. Вземи нѣкои тонове. Разгразнилъ си се - вземи нѣколко тона, вижъ ще могатъ ли тѣ да ти въздѣйствуватъ. /Учительтъ пѣе "а-ха-ха-ха-ха"/. Вие не може да се освободите. Мжчно е човѣкъ да се освободи отъ статическото състояние на нѣщата. Всѣки (е) готовъ да пѣе само това, което той знае. Въ

Божествения свѣтъ и въ духовния свѣтъ нѣщата никога не се повтарятъ. На физическото поле има повторение. Защото следъ като се карашъ на единъ човѣкъ и най-после дойдешъ до едно мѣсто, и казвашъ: "Извинете, малко съмъ нервенъ". Нѣкой пжтъ се карашъ на другитѣ хора, но нѣкой пжтъ бащата се кара на синѣтъ си. Този синъ (е) излѣзалъ отъ него. Той (бащата) се кара на себе си. Никога не се карайте на себе си. Направи погрѣшка, погали детето. Ти се учишъ отъ сина си. Ти виждашъ обективно погрѣшката, която си направилъ въ своето минало, отъ какво произтича. Ние искаме да бждемъ видни, всичкитѣ хора да обръщатъ внимание на насъ. Видишъ нѣкой плодъ, искашъ го за себе си. Най-хубавата шапка - за себе си. Твое то дете, като се отгѣли - и то има твоя характеръ, и то взема най-хубавото. Ти туй не го харесвашъ, че ти си това. Искашъ дъ бждешъ онзи човѣкъ, който иска да бжде почитанъ. Той трѣбва да бжде най-силниятъ човѣкъ. Почитаниятъ трѣбва да носи всичкото учение, всичката богатия, трѣбва да плаща всичко. Щомъ си богатъ, трѣбва да си готовъ да плащашъ всичкитѣ разноски. Щомъ си сиромасъ - не искашъ да вземешъ никакви задължения. Щомъ ние искаме да се освободимъ отъ задълженията, казвашъ: "Азъ бѣхъ невежа, не знаехъ, ще ме извините". Никога не се опитвайте да лжете себе си. Кажете: "Това нѣщо азъ можехъ да го направя, но не го направихъ. Втори пжтъ ще изправа тази погрѣшка". Менъ веднажъ ми направи едно хубаво впечатление. Гледамъ - единъ господинъ ходи съ кални обуца, поизчисти си обувката, но не прати слугата да му ги изчисти, той самъ си ги изчисти. Казвамъ: Хубава постѣпка. Да кажемъ, (че) нѣкой човѣкъ направи нѣкаква погрѣшка предъ тебе. Ти не го сжди въ дадения случай. И да го сждишъ - нѣма да го поправишъ. Думитѣ, които ви говоря, ако не сж намѣсто - не може да се поправи. Всѣка мисль, всѣка дума, всѣко чувствуване изказано - да бжде намѣсто. Изказалъ съмъ една погрѣшка, но не го чувствувамъ. Отговоренъ съмъ за самото чувс-

тво, което имамъ. Неразположенъ съмъ - трѣбва да гър-
жа въ съзнанието своето неразположение. То е като огънь.
Да не му дамъ ходъ да се образува единъ пожаръ, но да
възпитамъ своето недоволство, което имамъ, да му нам-
ѣря причината. Има нѣкаква причина. Всѣки човѣкъ, кой-
то не е обичанъ, е недоволенъ. Всѣки човѣкъ, който рабо-
ти и не му плащатъ, е недоволенъ. Всѣки човѣкъ, който
не уважаваатъ, е недоволенъ. Сега ние нѣмаме права да уни-
жаваме себе си. Понеже да унижавамъ умътъ си, да кажа,
че съмъ невежа - не е право. Невежеството - то е моето
неразбиране. Богъ е вложилъ въ мене единъ умъ, който
още не съмъ проявилъ. Туй богатство, което имамъ, не
съзнава благата. Богъ е вложилъ едно сърдце. Писано е,
че сърдцето е грѣшно. То е човѣшко понятие. Туй, грѣшно-
то сърдце, отъ което ние плачемъ, за него Богъ казва: "Си-
не мой, дай Ми сърдцето си". Туй сърдце е ценно. Господъ
го оценява и го иска. Ти не го оценявашъ и казвашъ: "Има-
мъ калпаво* сърдце". Имашъ едно тѣло, за което мили-
они години е трѣбвало да се събератъ тия клетки, да ти
направятъ този организъмъ. Ако вие бихте изучавали, кол-
ко време е взело на невидимия свѣтъ да ти направятъ
туй жилище? А ти седишъ и си недоволенъ. Много сщес-
тва отъ невидимия свѣтъ посещаватъ те вътре въ тѣло-
то. Не тѣй, както вие разбирате тѣлото. Има една
вънтрешна страна, въ която напредналитѣ сщества ис-
катъ да надникнатъ въ този вънтрешенъ порядъкъ. Ние
не познаваме ума си, сърдцето си, дробоветъ си, стомаха
си. Ржката (е) почернѣла отъвнѣнъ, но това не е тѣлото.
Мисълта е, която (се) проявява въ тѣлото. Чувството
е, което се проявява въ тѣлото. Силата е, която се про-
явява въ тѣлото. Всѣкога трѣбва да хранимъ една обичъ
въ тѣлото. Тѣлото ние (го) пускаме, както българитѣ пус-
катъ воловетъ и конетъ. Но утре ти ще носишъ последс-
твията. Като остарѣешъ, тѣлото вече не се подчинява.
Казваме: "Остарѣ". Туй тѣло, ако живѣешъ добре - и до
120 години ще бждешъ младъ. На 120 години, като дойде-

шъ, самъ ще напуснешъ тѣлото. Коемо (е) непотрѣбно
отъ тѣлото, ще го раздагешъ и тогава ще си заминешъ.
Каквото ти е непотрѣбно отъ тази материя, отъ която
е направено тѣлото, ще раздагешъ костюмѣ, мускулитѣ,
ще си заминешъ като разуменъ човѣкъ. Сега, като умрѣ-
шъ, мислятъ да те заровятъ въ земята или да те изгорятъ.
Най-първо всички живи клетки ще се освободятъ,
клетките отиватъ при своите роднини. Тѣ сж разумни.
Тридесетъ милиарда клетки има и всѣка клетка си отива.
Тя е като една монада*, както ги нарича Лайбницъ. Всич-
ките други души отъ разнитѣ категории ще идатъ, от-
където сж. Които сж отъ растенията - ще идатъ при
растенията. Които сж отъ минералитѣ - ще идатъ при
минералитѣ. Които сж отъ органичния свѣтъ - ще идатъ
при органичния свѣтъ. Всѣка клетка ще се върне, откъ-
дето е. Нѣкои клетки, които сж въ човѣшкия мозъкъ, сж
много умни. Казвамъ: Ние още нѣмаме понятие за оня
свѣтъ. Вие мислите, (че) като идете въ оня свѣтъ, ще
видите хора, както тукъ на земята. Тукъ срещнешъ еди-
нъ човѣкъ - не го познавашъ. Има едно познание, което
не може да се опише. То мяза* на туй състояние, което
имате. Представете си, че сте въ този салонъ, а отвънъ
е мракъ. Туй е салонътъ, гледашъ, но нищо не можешъ да
видишъ. Представете си, че е день, вече слънцето (е) из-
грѣло. Вижда се цѣлата природа, растенията, всичките
живи предмети. Минавашъ покрай едно дърво, което цвѣ-
ти (и) то те поздрави. Минавашъ покрай едно цвѣте - то
те поздрави. Въздухътъ те поздрави. Минавашъ покрай
извора - той те поздрави. Навсѣкжде въ природата, кжде-
то минешъ - все те поздравляватъ. Казватъ: "Добре до-
шълъ, добре дошълъ". Въ туй "Добре дошълъ" има смисълъ.
Вѣтрътъ, като те лъхне - да мислишъ хубаво. Свѣтлин-
ната, като те огрѣва, казва: "Всичко това, което ти да-
вамъ, да го обработишъ". Храната, която приемашъ, каз-
ва: "Да благодаришъ". Ябълката, като я изѣдешъ, казва: "Да
напишешъ едно писмо на домашните си, да благодаришъ

за онова, което сж ти изпратили". Като благодаримъ на Бога, (това) показва, че плодетъ, които сме яли, въздуха, който сме дишали, свѣтлината, която (е) дошла - това сж съединителни елементи. Онова, което сж ми прегали, ние отговаряме ѝа писмата, които сме получили. Ти считаешъ вѣтрътъ глупавъ, земята глупава, всичко глупаво, единствениятъ уменъ човѣкъ си ти. Мислишъ за Господа и казвашъ: "Кжде не съмъ Го виждалъ. Не зная кжде е". Туй, което търсишъ, туй, което ти причинява радостъ - то е Господъ. Ти искашъ да бждешъ богатъ. Богатството е въ Бога. Ти търсишъ учението. Учението е въ Бога. Ти търсишъ Любовта. Любовта е въ Бога. Ти търсишъ Мждростта. Мждростта е въ Бога. Всичко онова, което търсишъ, къмъ което се стремишъ - то е Богъ. Всички тия нѣща, като ги намѣришъ, ще видишъ проявлението на Бога. Като влѣзе Любовта, нѣма да бжде само едно понятие. Щомъ влѣзе, ще знаешъ съ колко се повишава температурата. Когато се влюбите, вземете единъ термометъръ, измѣрете топлината. Обикновено колко е нормалната температура? 36 и 1/2 (половина). Следъ като се влюби човѣкъ, съ три градуса е по-висока температурата. Ако има само едно впечатление, има само 1 градусъ. Ако има едно чувство - съ два градуса. Като дойде съзнанието на Любовта - три градуса има. Да се разберемъ: 37 градуса като дойде - това е нормалното. Щомъ човѣкъ поумнѣе, има известни лжчи, които ние възприемаме. Ние, съвременнитъ хора, има нѣкои лжчи отъ свѣтлината, които не може да възприемемъ, не може да задържимъ, не знаемъ какъ да акумулираме. После - ние още се стремимъ да вземемъ пари.

Мислете върху самовъзпитанието най-малко десетъ дена. Мислете за онова, което Богъ ви е далъ, отъ вашето гледище, както вие разбирате. За десетъ дения старайте се да не обиждате себе си. Да не създадешъ условие да те обиждатъ отвѣнъ, да не дадешъ поводъ. Ако азъ пѣя (лошо), и хората мислятъ лошо, азъ (имъ) давамъ по-

водъ. Ако азъ пѣя хубаво - щѣха да иматъ добро мнение. Само болнитѣ иматъ лошо мнение. Ако се ржкувамъ съ единъ здравъ човѣкъ, той ще знае. Ако се ржкувамъ съ единъ боленъ човѣкъ, той ще каже: "Много ми разтърси ржката". Оставамъ болнитѣ хора настрана. Съ тѣхъ по другъ начинъ трѣбва да се обхождаме. Какво трѣбва да се прави съ болнитѣ хора? Съ болниятъ човѣкъ не се ржкувамъ. На болниятъ услужвамъ. Като идешъ при него, той се нуждае отъ лорганъ. Занеси му единъ лорганъ. Като идешъ при болния, той се нуждае отъ една риза. Дай му една хубава риза, една хубава фланела. Той има обуца, но не сж такива меки. Занеси му едни меки обувки. На болниятъ занеси му най-хубавитѣ обувки. Въобще, ако идешъ при болния, занеси това, което считаешъ за най-хубаво. Болниятъ не иска ржкуване. Исква сладка дума. Занеси му нѣщо и му кажи, че отъ туй зависи твоеото здраве. Той ще бжде доволенъ отъ тебе. Природата така постъпва съ насъ. Дала (е) всичкитѣ плодове, дала (е) въздухъ, свѣтлина, ние седимъ и чакаме да дойде щастието отнѣкъде. Сега дойдемъ до известно положение. Вие си имате известни възгледѣ. Трудна работа е сега ние да се измѣнимъ. Ни най-малко не искайте вашето естество да се измѣни. Не е работа *тонъ*тъ да се измѣни, но да се вземе правилно. Не е работа *ре* да се измѣни, но да се вземе правилно *ре*. *Ми* не да се измѣни, но правилно да се вземе. Всичкитѣ тонове да се взематъ правилно. Казвамъ: Отражението на единъ тонъ. Трѣбва пжпката хубаво да цѣвне, хубаво да завърже, хубаво да зрѣе. Пжпката добре трѣбва да се разцѣвне. То е колоритъ на тона. Добре да завърже и добре да узрѣе. Това сж три качества, които сж необходими за единъ тонъ. Казвамъ: Цѣвтенето е въ тѣлото. Завръзването е въ чувстването. Узръването е въ човѣшкитѣ умъ. Тия три процеса като съедините въ едно, вие ще имате правиленъ процесъ въ себе си. Главата ви ще бжде нормална, гробоветѣ нормални и тѣлото ще бжде нормално. Туй е само за едно вътрешно самовѣзпитание.

Баща ви (ви) е възпитавалъ тѣй, както той е знаелъ. Вие ще възпитавате другитѣ. Това е най-доброто самовъзпитание, което нѣкой пжтъ го прилагаме къмъ себе си. Какво разбирате “Да се разцѣвти, да завърже и да узрѣе”? Ако не разцѣвти, не завърже и не узрѣе - процесътъ е неправиленъ. Ако завърже и узрѣе, и нѣма кой да го яде - процесътъ не е правиленъ. Да цѣвне добре, да завърже добре, да узрѣе добре и да се изѣде. Затуй сме дошли на земята. Да цѣвнемъ, да завържемъ, да узрѣемъ и да ни изѣдатъ. То е най-страшното да те изѣдатъ. То е Божествено благословение. Ти, като ядешъ, се радвашъ, а като те ядатъ - не се радвашъ. Едни други като се ядемъ - то е Божественото. Едни други като се ядемъ - то ще бжде новото възпитание. Но при сегашнитѣ условия запомнете добре: Да цѣвнешъ добре, да завържешъ добре, да узрѣешъ добре и да ядешъ добре. Храна чрезъ очитѣ, храна чрезъ ушитѣ, храна чрезъ носа, храна чрезъ устата, храна чрезъ ржката.

Отче нашъ.

XX година

28. Лекция на Общия Окултенъ класъ

23 априлъ, 1941 год., Сръда, 5 ч.с.

Изгръвъ - София

ОСНОВЕНЪ ТОНЪ

Добрата молитва.

Вениръ - Бениръ.

Сега пѣхме “Вениръ-Бениръ”. Какво означава тази пѣсенъ “ВЕНИРЪ”. Вече имаме единъ строежъ. Нѣкой пжтъ азъ говоря, че въ музиката онѣзи, които изчисляватъ, казватъ, че първиятъ тонъ има 16 трептения. Музикантитѣ не знаятъ 16 трептения какво означаваатъ. Числото 16 е количествено число. 16000 хора или 16000 златни или книжни пари. “Вениръ” значи онзи, който направилъ свѣта. БЕНИРЪ. Ти, който си накаралъ нѣщата да растатъ, да се върши работа. Какво представя една съгласна буква? Въ еврейския езикъ имаме 22 букви съгласни. Гласнитѣ букви ги нѣма. Гласнитѣ букви се подразбиратъ. Съгласнитѣ букви представятъ веществото, отъ което трѣбва да се създаде нѣщо. Съгласнитѣ букви сж свѣта непроявенъ. А гласнитѣ букви е единъ свѣтътъ проявенъ. Или съединени въ едно, една съгласна буква, като туришъ при нея гласна, тя се проявява. Другояче не може да се прояви. Нѣма пжтъ. Съгласнитѣ букви сж свѣтътътъ, който се проявява. Да допуснемъ, че въ даденъ случай имашъ едно състояние, безизходенъ пжтъ, въ трудно положение се намирашъ. Искашъ да станешъ богатъ човѣкъ, не знаешъ какъ. Желанието да станешъ богатъ не е лошо. БЕНИРЪ. Богатиятъ трѣбва да расте. Да наследишъ богатството отъ баща си, това богатство не е твое. Наготово да го придобиешъ, не си се трудилъ. Една валчеста плоча става голѣмъ пѣвецъ. Като се навие, пѣе една пѣсенъ. Какво пѣе? Пѣе си една пѣсенъ. Като туришъ, завърти се, пѣе много хубаво. Като че ли е свършилъ университетъ. Втори пжтъ пакъ сжщата пѣсенъ пѣе. Една и сжща пѣсенъ си пѣе плочата. Тази пѣсенъ плочата не я е научила съ усилие, но

отпечатана е. Това не е лошо, но то е единъ материаленъ свѣтъ. Материя е това, което не се движи. Казвамъ: Нѣкой пжтъ повтаряме нѣкои работи. "Лошо ми е, лошо ми е" - напечатана плоча е. Този, болниятъ човѣкъ, е напечатана плоча. Дошълъ, турилъ напечатаната плоча и казва: "Лошо ми е". Какво трѣбва да направя? Вземамъ тази плоча много полека, ще го разгледамъ, ще напиша отгоре "Здравъ съмъ". То още не е реално. И то е плоча. Излиза и пѣе: "Боленъ бѣхъ, здравъ съмъ сега. Боленъ бѣхъ, здравъ съмъ". Сега трѣбва да оценишъ. Ти не съзнавашъ какво е здравето, не го ценишъ. Боленъ си и болестъта не ценишъ. Само пѣешъ. Другитѣ, които сж наоколо, страдатъ повече, отколкото ти страдашъ. Нѣкой пжтъ, когато човѣкъ е боленъ, има една преструвка. Въ болнитѣ и въ децата има преструвка. Не го боли много, много малко, но ще се покаже, ще се увиwa, че много го боли. Ще му направятъ малко чорбица, че боледува. По какво ще познаете, че единъ човѣкъ е боленъ? По цвѣта. Какво има въ жълтия цвѣтъ? Започва да мисли за този, че (е) пожълтълъ, затова дойде болестъта. Ние искаме да премахнемъ жълтия цвѣтъ. Ние правимъ пакостъ на тоя човѣкъ. Ще му дадемъ онзи, естествения жълтъ цвѣтъ. Има единъ жълтъ цвѣтъ, който не е здравословенъ. Нѣма съответнитѣ трептения. Да допуснемъ, че тук имате 15 трептения. Да допуснемъ, че имате 14 или 13 трептения. Какво означава? Имаме вече единъ свѣтъ създаденъ. Трѣбва добре да се ползвате. Числото 16 показва, че ние вече сме се освободили отъ едно несносно зло въ свѣта. Ти си билъ крайно беденъ човѣкъ. Сега ти даватъ числото 16, даватъ ти едно богатство. Казватъ: "Направи си кжца, купи си ниви, да си сѣешъ, волове". Оженилъ си се, народилъ си деца, възпитаваашъ ги. Казватъ: "Имамъ богатство да ядемъ, да пиемъ". Числото 6 въ дадения случай е законъ на Любовъта. 6 въ дадения случай - Богъ ти далъ. Нѣкой казватъ: "Числото 6 е илюзия, илюзия е туй число". Кой е потикътъ на 6? 6 само по себе си какво е? Да кажемъ едно

яйце, създадено отъ любовъ, но ако туй яйце нѣма да го измжтишъ, следъ 4, 5, 10 месеца ще се развали. Значи 6, ако нѣма тази единица предъ него, единицата показва, че вече има условия (за) 6-тъ, разумни условия да се прояви. Казвамъ: Любовта трѣбва да има една подбудителна причина. Ти носишъ 6, то е едно семе, постои въ земята. Може да израсте, но трѣбва да има едно слънце. После и земята трѣбва да (се) върти около себе си. Да стане въ тебе промѣна, че да възприемешъ слънчевитѣ лжчи. Туй зърно, постои въ земята, да може да израсте, да даде своя си плодъ.

Нѣкой пжтъ всичкото ваше богатство е въ главата. То е ваше, то е вашъ капиталъ. Хамбарътъ е горе. Божествениятъ хамбаръ е въ главата, горе. Нѣщата въ главата нѣматъ динамика, тѣ сж въ едно потенциално положение. Тия нѣща трѣбва да излѣзатъ, да слѣзатъ въ сърдцето долу. Сърдцето, въ дадения случай, е постои нива. Известна идея, като се постои, ще даде резултатъ. Ако не можешъ да изведешъ една идея изъ Божествената житница и да я постоишъ въ сърдцето вътре, че тази идея да се огрѣва отъ слънцето, ти не може да разберешъ смисъла на идеята какъвъ е. Сега по нѣкой пжтъ засягамъ идеи, не имъ намирамъ махана*. Една пѣсенъ е построена. Запримѣръ: вие не знаете какво значи единъ затворенъ интервалъ въ музиката. Има игриви интервали, има затворени интервали. Затворениятъ интервалъ е една идея, ти скърбишъ. Затворенъ интервалъ - имашъ една болестъ, нѣма цѣръ*. Не че нѣма цѣръ, но не знаешъ цѣра. Ти се обезсърдчишъ. Дойде единъ човѣкъ, отвори този интервалъ, казва: "Излѣчима е тази болестъ". Имашъ запекъ на стомаха, значи малко лизавина има въ червата. Има излишъци насѣбрани. Червата изгубватъ своята динамика. Не могатъ да изхвърлятъ нечистотиитѣ навънъ. Тогава може да стане запекъ толкова силенъ, че човѣкъ може да се задрѣсти.

Питалъ единъ царъ одного: "Кое е най-хубавото със-

тояние въ свѣта?" - "На земята" - казва. Най-хубавото състояние е да функциониратъ червата ти правилно. Да ядешъ добре и да ходишъ по себе си. Защо е така? И започва да му разправя. Не може да разбере. Този философъ задънилъ царя и като седѣлъ 10 дѣня задъненъ, като се освободилъ, казалъ: "Туй, което ми казваше, е вѣрно". Сега азъ като ви разправямъ и вие ще идете и ще го лансирате*. Лошо нѣщо е човѣкъ да се задъни. Сега то е философия. Трѣбва да разбирате задрѣстването. Казвате: "То е задрѣнена работа". Че като е задрѣнена, има нѣщо страшно. Кацарѣтъ, като задъни кацата, какво лошо има? Дошло му на умъ, турилъ тия дѣски, турилъ обрѣчи, турилъ дѣно, задънилъ кацата. Следъ като задънилъ, ще му остави едно мѣсто за една канела. Има редъ и порядѣкъ. Задрѣстениѣ работи иматъ изходенъ пѣтъ.

По нѣкой пѣтъ ви говоря за музиката. На музиката трѣбва да знаешъ канелата. Една музика (е) задрѣнена (и) трѣбва да знаешъ кѣде канелата да наточишъ. Ако не знаешъ какъ да извадишъ виното изъ бурето, каква полза (има)? Казва: "Да не пие човѣкъ вино". Азъ оставямъ този въпросъ. Азъ съмъ за пиенето, азъ съмъ за яденето, нищо повече. Не съмъ да не ядешъ, азъ съмъ да ядешъ, да пиешъ, да работишъ, да мислишъ, да чувствувашъ, за всичко туй положителното. Единъ свѣтъ, който е съвсемъ другояче построенъ. Ами ти не прави лошо. Какво нѣщо е лошото? Лошото е единъ свѣтъ материаленъ, на който ти не знаешъ какви сѣ законитѣ. Не барай ти една киселина, не барай едно взривно вещество, не му знаешъ законитѣ. Наскоро тукъ намѣрили една бомба. Селянинѣтъ я взима да я носи за споменъ. Започналъ да я човърка, пуква се, убива го. Знание трѣбва. Техникъ трѣбва, който разбира тънѣкоститѣ на тая бомба. Ако бутнешъ тамъ, кѣдето не трѣбва, може да стане експлозия. Вие знаете ли каква динамика има въ речѣта, какви динамични думи има въ речѣта? Знаете ли какви отрови има въ говоримия езикъ? Знаете ли какви киселини има, знаете ли какво налѣ-

гане има? Вие нѣмате хаберъ*. Решите да говорите всичко. Казвате: "Защо Господь направилъ свѣта така? Защо туй, защо онуй?" Не е твоя работа да говоришъ така. Ти като дойдешъ тамъ, не питай защо Господь създаде свѣта. Ти казвашъ: "Защо Господь създаде свѣта?" Какъ трѣбваше да го направи - кажете вие. Ако единъ волъ ме пита защо Господь направи свѣта, какво ще кажа на вола? Ако човѣкъ ме пита защо Господь направи свѣта, какво трѣбва да му кажа? На вола казвамъ: Господь направи свѣта да орешъ. Пита ме рибата: "Защо Господь направи свѣта?" Казвамъ: Да живѣешъ въ водата и да плувашъ. Пита ме птицата: "Защо Господь направи свѣта?" Казвамъ: Да хвъркашъ. Туй изобщо е вѣрно. Птицитѣ Господь създаде въ свѣта да хвърчатъ, но тия птици, докато започнаха да хвъркатъ, колко време ще имъ трѣбва? Ако рекатъ съ своитѣ аеропланчета да хвъркнатъ, да допуснемъ, че сами не ги правятъ, а ги купуватъ, но все-таки трѣбва да разбиратъ (отъ) техника. А да се качите въ единъ аеропланъ да го направлявате, лесна работа ли е? Азъ по нѣкой пжтъ казвамъ: Голѣми герои сж тия хора отъ аеропланитѣ. И тамъ може да се блъсне нѣкжде, трѣбва да си отваря очитѣ. Ако самъ пжтува, но по нѣкой пжтъ пжтуватъ стотина-двеста апарата, може да се сблъскаатъ нѣкжде.

Сега казвамъ, което може да приложите. Наука е туй, което трѣбва да учите. Вие седите и казвате: "Остарѣхъ, побѣлѣ ми косата". Че побѣлѣването на косата старина ли е? Господь ви направилъ бѣла коса. Досега ти събирашъ отъ хората, вземашъ, сега като ти направилъ бѣлата коса - да давашъ отъ себе си. Ще бждешъ щедъръ, ще давашъ. Ти казвашъ: "Какъ ще давамъ? Че какво ще стане съ мене?" На другиятъ турилъ черна. Бѣлиятъ раздалъ всичко и Господь сега му направилъ черна коса. Казва: "Ти сега ще събирашъ, ще вземашъ". После черната коса стане пакъ бѣла - ще вземашъ, ще давашъ, ще вземашъ, ще давашъ. Хубаво е да вземашъ и да давашъ. Ще обясня

думитъ “вземане” и “даване”. Вземашъ житото, туряшъ го въ хамбара, давашъ житото, изваждашъ го отъ хамбара. Постъвашъ го на нивата и като узрѣе, ти пакъ го прибиращъ въ хамбара. Какво ще давашъ, ако ти изваждашъ постоянно? Ще учишъ процеса. Като съешъ житото, ще видишъ какво става. Като го съешъ въ земята, то излиза, изниква. Имате две точки. Вие сте двама, искате да се обичате. Благодарете, че въ българския езикъ имаме една дума “обичъ”. На английски или на кой да е езикъ много мжчно е да се обясни разликата между обичъ и любовъ. Въ английски обичъ и любовъ, трѣбва да му кажа така: Космична любовъ и мирова любовъ. Космичната любовъ е любовъ отъ центъра къмъ периферията. А мировата любовъ е отъ периферията къмъ центъра. Какво значи отъ центъра къмъ периферията? Единъ свѣтъ се създава, Божествената любовъ излиза отгоре, иде къмъ насъ, ние сме къмъ периферията. Когато Божествената любовъ въ насъ се явява, ние не може въ даденъ случай да проявимъ любовта, ние сме вече едно отражение. Въ насъ се явява една обичъ къмъ Бога. Този, който ни лоби, ние го обичаме. Обичъ въ дадения случай е, че ти приемашъ Божественото. Започвашъ да работишъ въ него. Ако вълната, която си приелъ, (ако) не работишъ, ти не обичашъ човѣка. Като започнешъ да работишъ, вълната ще покаже, че го обичашъ. Вие искате Богъ да обръща внимание на васъ, хубаво е желанието ви. Ако при мене единъ ученикъ се учи по музика и той не следва хубаво, може ли азъ да го любя? Ако му предамъ първия урокъ и той не го научи, какъ ще му предамъ втория? Вие знаете ли въ какво стои основниятъ тонъ? Музиката има основенъ тонъ. Телѣрва хората ще учатъ музиката, както разбирамъ. Боли го коремътъ, като изпѣе *до* - болестта престане. Има смущения въ ума си, като вземе *до*, основниятъ тонъ - изчезва смущението. Свързвамъ се съ първата причина, съ любовта. Тази любовъ започне да трепти. Азъ зная какви сж трептенията ѝ. Това не може да го предамъ на васъ.

Казвате: "Какъ е тази работа?" Че сега какъ ще ви разп-
равя? На васъ може да ви разп-равямъ какво нѣщо е свѣт-
лината, но ако вашитѣ органи, очитѣ не бѣха развити, какъ
ще ви разп-равямъ какво нѣщо е свѣтлината? Въ дадения
случай ще кажете: "Ние толкозъ невежи ли сме?" Вие още
не сте почнали да учите. Вие още като младитѣ ученици
и ученички започвате да се опознавате. Две деца седнали,
че се опознаватъ. Едното погледне другото, второто по-
гледне първото. Пакъ се погледнатъ. Вие не сте наблюда-
вали, да видите психологията на децата. Гледалъ съмъ
като преподаватъ по психология. Какви невѣрни нѣща из-
насятъ хората психологически. Запримѣръ: Нѣкой седи,
погледне, свие вежди. Какво означава туй състояние? Каз-
ва: "Навжсилъ се е". Не е навжсване. Като си свие веж-
дитѣ, въ нѣкой се образуватъ две линии на челото, въ дру-
ги нѣма две линии. Въ нѣкои има само една линия. Въ нѣкои
нѣма никаква линия. Какво означаватъ дветѣ линии? Сега
тайна е. Нѣма да обясня, само единъ малъкъ преводъ ще
направя. Погледне малкото дете, види, казва: "Дали ще мо-
га да живѣя съ него?" Две успоредни линии има. Дали ще
може да вървимъ? Дали колата ще върви по релси? Дали
ще може съ този човѣкъ да се спогаждаме? То погледне и
се понавжси. Азъ като размишлявамъ, като изучавамъ
нѣщата, като ги разбирамъ, казвамъ: Ще ходимъ. Като
кажа, че можемъ да ходимъ двамата, лицето стане
свѣтло. Единиятъ е едното колело, другиятъ - другото.
Турятъ една ось, започватъ да каратъ каруцата. Ще се
спре колата нѣкъде, нѣкъде ще пжтува по-бързо, нѣкъде
е нанаягорнище, по-мжчно пжтуватъ, надолу по-лесно
пжтуватъ. Ще има спирачка. Ако се качите на две коле-
лета на две релси, ако дойдете до единъ наклонъ - ще от-
хвъркнете, ще се чудите какво стана съ васъ. Не разби-
рате закона. Когато се пжтува по плоскостъ, ще научи-
те едно нѣщо. Когато пжтувате нанаядолу, ще научите
едно друго нѣщо. Когато пжтувате по нанаягорнище, ще
научите трето нѣщо. Това сж закони, които трѣбва да се

изучаватъ. Така Господъ е направилъ. Така не се пжтува. Господъ направилъ, единъ законъ е турилъ. Ти казва-
шъ: "Нали се качвамъ сега въ автомобилъ". Ако се качите
на единъ автомобилъ на задната или на предната частъ,
каква ще бжде разликата? Въ автомобила има едно мѣсто,
дето е най-приятно. Като седнешъ тамъ, най-малко сът-
ресения има. Другаде като седнешъ, ще има друсане. Вие
качвате ли ли сте се на българска кола съ конъ безъ пружини? Като слѣзешъ, заболи те крака. Като слѣзешъ отъ
тази конска кола, така си се разтърсилъ, мязашъ на мѣтко,
което сж били, били. Сега защо давамъ този анекдотъ?
Понеже въ васъ настава психологически едно натезнато
състояние на неразбиране. Едно развлечение да стане въ
ума ви, да се позасмѣете малко. Ако човѣкъ цѣлъ день ко-
пае, мжчи се или ако три пжти копне и си почива, или три
пжти ще копне, веднажъ си почива или три пжти ще коп-
не и тогава мотиката е въ въздуха. Азъ изчислявамъ -
100 ако съмъ копалъ по три мотики, това сж 300 мотики.
Ударилъ съмъ въ земята 100, а другитъ въ въздуха. Онзи
господаръ е толкозъ алченъ, казва: "Ти по три пжти удря-
шъ, стоенето бѣше по-дълго". Той започне да го играе. Ма-
тематически 300 мотики ударихъ по 1 стотинка - 300 сто-
тинки. Колко струватъ? - 3 лева. 3 лева златни, това сж
90 лева. Ако каже "3 лева", ще каже: "Много евтино". Вие
имате една цена, която е непостоянна. Въ науката има
постоянни цени. Единъ левъ - това е една постоянна це-
на. Нѣма по-хубава цена отъ едното. Двѣтъ въ тази на-
ука е по-малко. Тримъ е още по-малко. Сега ще се отдале-
чимъ. Имаме:

1, 2, 3, 4, 5, 6, 7, 8, 9

9, 8, 7, 6, 5, 4, 3, 2, 1

Какво означаватъ тия двата процеса? Единиятъ проце-
съ е процесъ на числата. Той е единъ инволюционенъ про-
цесъ. Ако съберете сега 1 и 2, колко ще прави? -10. 2 и 8 -
10, 3 и 7 - 10, 4 и 6 - 10, 5 и 5 - 10. Резултатътъ е единъ и
сжщъ. Та казвамъ: Най-първо вие имате едно число. Трѣбва

да знаете еволюционно число ли е или инволюционно. Както сега се употребяват числата, тъй сж механически. Числата нѣматъ никакъвъ смисълъ. Вземамъ числата, които иматъ съдържание въ себе си. Въ природата числата иматъ съдържание. Два скъпоценни камѣка, две житени зърна, самитѣ житени зърна иматъ съдържание. Има голѣма разлика въ всѣко зърно. Зърната се различаватъ, тъй както хората се различаватъ. Понеже нашиятъ умъ не е така силно развитъ, за да разберемъ, ние забелязваме, че нѣкое зърно е по-малко, нѣкое е по-голѣмо. Но да се върнемъ къмъ числата. Вие имате едно - то е Божественото начало въ васъ. Имате 6 - то е любовта. Следователно, не е вашиятъ умъ още. 16 - то е число на сърцето. Основниятъ тонъ въ дадения случай, то е за възпитание на човѣшкото сърце. Започвашъ ти да възпитаваашъ, да обработвашъ сърцето. Сега да ви наведе (на мисълта). Често имате психологически (моментъ) - или пѣе нѣкой или говори нѣкой. Събуждатъ се известни мисли. Вижда-те, че неговата мисълъ е въ дисхармония съ вашата. Искате да направите едно възражение, казвате: "Това не е право". Този авторъ или говорителъ, който говори, той както разбира, споредъ него е правъ. Вие, както разбирате, споредъ васъ не е правъ. Другъ схваща по трети начинъ. Тия нѣща сж частни мнения въ васъ.

Вие не сте сравнявали вашата теория съ теорията, която съществува въ природата. Нѣкой пжтъ седите, искате да кажете нѣщо. Чакайте този човѣкъ, нека си изкаже мнението. Може да говори. Вие казвате: "Тъй не може да бжде". Той може да разправя, че видѣлъ коне да хвъркатъ изъ въздуха. Конетѣ може ли да хвъркатъ? Сега конетѣ може да ги носятъ съ аеропланъ и единъ конь може да хвърка. Нѣма защо да опровергававамъ. И конетѣ може да хвъркатъ. Качи се съ аероплана, човѣкъ самъ не може да хвърка като птица, но съ ума си може да направи нѣщо, съ което той самъ да хвърка. Самъ може да си направи единъ аеропланъ. Сега вие като ме слушате, мислите, че

азъ може да ви кажа нѣща, съ които да ви избавя отъ всички неносенъ животъ. Мислите, че ще ви кажа една формула. Ако азъ ви кажа основния тонъ въ музиката, вие имате единица, отъ дето може да започнете. При тази единица отъ *до - ре* има вече смисълъ. При *ре - ми* има вече смисълъ, при *ми - фа*, при *фа - соль*, при *соль - ла*, при *ла - си* има смисълъ. Минете първата октава*. Първата октава на музиката, ако е инволюционна, ако отгоре започнемъ философски, но ако започнемъ съ първата октава, което е еволюционна, въпросътъ е съвсемъ другъ. 16 трептения на музиката - то е еволюционно число. Следователно, разстоянието между вълнитъ е голѣмо. Не сж кжси вълни, много дълги вълни сж. 16 трептения сж много дълги. Основниятъ тонъ е съ много дълги вълни. Подъ него има други трептения, които сж много низки. Подъ 16 отдолу, тѣ сж дисонансъ* - 15, 14. Щомъ влѣзете въ 14, ще бждешъ въ положението на волъ. Щомъ бждешъ на 15 - ще бждешъ въ положението на робъ. Щомъ влѣзешъ на 13, ще бждешъ въ положението на нѣщо, което тѣ варятъ въ тенджерата, кокошка, която варятъ. Щомъ влѣзешъ въ 12, ти си вече сварена кокошка. Ще те дѣвчатъ. Щомъ влѣзешъ въ 11, то е за товаръ на хората. Щомъ влѣзешъ въ 10, сега мога да ви покажа всичкитъ процеси. 10 за мене е процесъ, 16 е едно положение, въ него е любовта. 16 заради мене е спасително положение на човѣка. Отъ 16 дяволътъ го хвърлятъ долу. Праведниятъ го турятъ горе. Въ 16, при този тонъ, значи дяволътъ е долу. Имате 16/15, имате числителъ 16, знаменателъ 15. Имате едно цѣло и 1/15. Въ дадения случай числото 5 показва човѣкъ - търговецъ, който като дойде - иска да те продаде. Като види, че си силенъ, ученъ, казва: "Имамъ работа, заради тебе. Искамъ да те използвамъ". Нѣкой момъкъ или красива мома петъ души искатъ да я използватъ, че страдатъ заради нея. Че я обича - аще ѝ даде най-първо едно откъснато цвѣтенце. Ако азъ съмъ мома и единъ момъкъ ми донесе откъснато цвѣтенце, ще (го)

държа три километра далеч от менъ. Ако азъ съмъ момъкъ и една мома ми даде откъснато цвѣте, сжиятъ законъ е, за мене нѣма разлика. Ако ми донесе едно цвѣте съ коренче, казвамъ: "Умень човѣкъ е". Ако ми донесе цвѣте безъ коренъ, следъ нѣколко дена цвѣтето повѣхне - не е умень човѣкъ. Не че има нѣщо лошо, но той не знае. Този, който носи откъснатитъ цвѣтя, той е много тщеславенъ. Той (е) тщеславенъ (и) мисли, че всичко знае. Казва: "Виждашъ ли туй цвѣте, азъ животъ давамъ на него". Казва: "Ти разчитай на мене. Учень човѣкъ съмъ. Ти при менъ царица ще бждешъ. Ще живѣешъ добре, автомобилъ ще имашъ, рокли ще имашъ, слуги ще имашъ". Казвамъ ѝ: "При откъснатото цвѣте - слугиня ще бждешъ, нищо повече". Не че той туй, което говори, не е вѣрно, но въ дадения случай той си въобразява. После ще каже, ще се извини: "Много съмъ се заблуждавалъ, бѣхъ голѣмъ идеалистъ". Безъ идеи - идеалистъ безъ наука.

Та казвамъ: Вие сте отъ онѣзи ученици, че сте хора, които си изграятъ съ лотарийни билети. Всѣки отъ васъ взема единъ билетъ и казва: "Ще спечеля или не". Азъ изчислявамъ. Пута ме единъ ще спечели или не. Казвамъ: Едва ще си вземешъ паритъ. Казва: "Мене ми трѣбватъ много пари". На другъ казвамъ, че нѣма да си вземешъ паритъ. Защо? Защото ти си подъ 16 отдолу. Числата, което не печели, то е подъ 16. Всѣко число, при което вземашъ паритъ си, ти вече имашъ основниятъ тонъ. Благодари, че нищо не си изгубилъ, пари имашъ пакъ. Втори пжтъ пакъ ще вземешъ билетъ. Основното число не губи. Вземешъ единъ билетъ - печели и вземешъ само паритъ си. Ти печелишъ, че не губишъ поне. Вземешъ веднажъ - изгубишъ, не печелишъ, вземешъ втори, трети пжтъ. Сега да ви наведе на мисълта, на онази мисълъ, която е въ вашия умъ. Азъ като ви говоря по този начинъ, вие ще се обезсърчите. Не, не искамъ да ви покажа, че сте невежи. Искамъ да ви покажа колко има да се учите. Сега, като остарѣете, трѣбва да се радвате, че може да учите. Бла-

годарете на Бога, че има какво да учите на стари години. Казвате: "Защо туй не бѣше на млади години?" На млади години яденето го занимава. Като стане по-голямъ, съ другарчета се занимава. Като стане на 21 години, момитѣ го занимаватъ. Като стане на 30 години, децата те занимаватъ. Богатъ станешъ, вече имашъ една фирма, капиталъ имашъ. Остарѣешъ, погледнешъ - краката ти не държатъ. Четешъ една окултна теория, втори пжтъ като се преродишъ. Сега, като се прероди, какво научи? Най-първо боза отъ майка си. После се учи да ядешъ, после се изправи, следъ туй започна да дружишъ съ децата, да ходишъ на училище. На стари години казвашъ: "Какво научихъ сега?" Турцитѣ казватъ: "Теле се роди, говедо си отиде". Вие не знаете колко съдържателна е думата "хайванъ"* - "ха-Иване". Хайванъ гелди*. Хайванъ значи единъ човѣкъ, който знае да се натовари, не знае да се разтовари. Казва: "Да ви кажа какъ да се разтоварвате". Ти си ялъ една храна, която е мжчносмилаема. Като влѣзе въ стомаха, образува се брожение, започне да се превивашъ. Не знаешъ какъ да снемешъ тази раница. Какво ще правишъ? Ако си ученъ, не разбирашъ, веднага ще вземешъ едно лѣкарство за изчистване. Изчистването не е нищо друго, снемане на раницата. Казвамъ: Всичкото бreme, отъ което страдаме, вие страдате отъ нѣкои мисли, нѣкои чувства, трѣбва да знаете какъ да се разтоварвате. Не е лошо човѣкъ да желае нѣщо. Ти искашъ да станешъ богатъ, искашъ да станешъ богатъ по кжсия пжтъ. Бръкнешъ въ нѣкоя каса, задигнешъ 100 000 лева, туришъ ги въ банката, казвашъ: "Работата се уреди". По този порядъкъ на нѣщата, хванатъ те, единъ процесъ се образува. Дойде адвокатъ, едно углавно дѣло - 10 години въ затвора. Казвашъ: "10 години поне имамъ да ямъ и да пия". Не зная дали може да ядешъ и да пиешъ отъ паритѣ, които си взелъ.

Сега да се върнемъ къмъ музиката. Българитѣ въ изгритѣ пѣсни иматъ "Хай-ха-ха". То е затворенъ интер-

ще кацне на ухото, много тщеславни сж. Нѣкоя кацне на челото, нѣкоя на веждитѣ, не взематѣ долни мѣста. Наблодавалѣ съмѣ състоянието на мухитѣ, разбирамѣ себе си, не гледамѣ така. Главата е доста хубава, очитѣ. Като свиря, наблюдавамѣ. Кацне нѣкѣде и стои. Трепне нѣщо, като свиря. Престана да свиря, пакѣ си идатѣ. Понѣкога, ако мисля много хубаво, имамѣ музикални мисли, пакѣ се награватѣ. Щомѣ мисля, много хубаво ще дойдатѣ. Като музика ги схващатѣ. Когато по нѣкой пѣтъ мухитѣ накацатѣ отгоре ви, то е добърѣ признакѣ, защото, ако сте лошѣ - мухитѣ на гърба ви не кацатѣ. Ако станете много лошѣ и въшкитѣ не идатѣ. Докато въшкитѣ ви ядатѣ, всичко може да стане отѣ васѣ. Когато въшкитѣ почнатѣ да бѣгатѣ отѣ васѣ... Ако вземете кожата на единѣ вѣлкѣ, туй не съмѣ го пробѣрилѣ, вие може да го пробѣрите. Ако вие имате кожухѣ, направенѣ отѣ вѣлча кожа, въшки не влизатѣ. Имате факти, какѣ ще ги обясните? Ако се направи една струна за цигулката отѣ тѣнkitѣ черва на вѣлка и ако се направи струна отѣ тѣнkitѣ черва на овцата, струната, направена отѣ вѣлчи черва, кѣса струната на овцата. Като се качи, иска да я яде. Трептенията, които сж образували червата на вѣлка, иматѣ друга динамика. Затова цигуларитѣ сж много внимателни. Хубавитѣ струни да бѣдатѣ направени отѣ овчи черва. Вѣлкѣтѣ е динамиченѣ, не е толкозѣ музикаленѣ. И той има музика, но друга динамика има. Затуй по-добри считатѣ струнитѣ, направени отѣ овчи черва. Най-музикални сж струнитѣ, направени отѣ човѣшки черва. Казватѣ, че Паганини свирѣлѣ на струни, направени отѣ човѣшки черва. Тайна е това. Защо да не направятѣ отѣ човѣшки черва. Заминалѣ човѣкѣтѣ.

Казвамѣ: Внимавайте на вашитѣ мисли. Не да се страхувате. Всѣка една мисълѣ, която иде отѣ нѣкѣде, ще намѣрите нейния произходѣ. Ако намѣрите произхода на една мисълѣ, на едно чувство, на едно желание, на една постѣпка отѣ кѣде иде - вие ще се ползвате. Нѣкой пѣтъ

валъ. "Тай-ти-ти", то значи какво ще ми направишъ. Казвашъ: "Охъ-охъ-охъ" - музика е това. Още като ми пѣе този човѣкъ, зная кжде му е болката. Казвамъ: Когато вие пѣете, нѣкжде пѣете успокоително. Напримѣръ: "Цвѣтята цвѣтѣха", какъ се пѣе "Цвѣтята цвѣтѣха"? Мнозина имате теории. Вие най-първо ще намѣрите това цвѣте презъ колко етапа е минало. То е постъто. Зимата минала, пролѣтъ дошло, птицимѣ пѣятъ. Ако пѣятъ, ще турите малко подвижностъ. Вие като пѣете пѣсенъта, азъ като слушамъ, казвамъ: Хубаво. Като цвѣтятъ цвѣтята, какво има? Кой тонъ имате тамъ? *Соль*. Сега съвременната музика е чисто материалистическа музика. Значи, окръжжността е материална. Махнете този диаметъръ. Имате 3, или отъ него е излѣзло , отъ туй число е излѣзло . П-то е надолу обърнато, И-то е основа. Отъ В-то сж излѣзли доста букви. То е материално число, взема съ двестѣ ржце. Въ български е сжщиятъ законъ.

Сега това сж процеси, които ставатъ вжтре въ човѣшкиятъ умъ, въ човѣшкото сърдце. Вие имате едно желание, но срѣда нѣма кжде да проявите вашето желание. Имате една дарба, пѣвецъ сте, нѣмате срѣда кжде да се проявите. Да ви обясня. Вижте единъ овчаръ, който пасе овцетѣ. Овцетѣ сж доста музикални и всѣки овчаръ има кавалъ. Като свирѣ на овцетѣ си, овцетѣ пасатъ по-добре. Ако нѣкой пжтъ искате да развиете музиката, трѣбва да пасете овце. Овчаритѣ държатъ много на овцетѣ. Гледамъ и мухитѣ сж много музикални. Може да се смѣете на мухитѣ. Доста съмъ правилъ опитъ съ музикалността на мухитѣ. Седя въ стаята си, нѣма ни една муха да ме безпокои. Взема цигулката си, засвирия. Като свиря 1-2 минути, дойде или кацне на цигулката или кацне на носа ми. Казва: "Много хубаво свиришъ". Нѣма да кацне на гърба ми, на рамената, но ще дойде на носа. Казвамъ: Чакай, не съмъ свършилъ концерта. Като гойдатъ мухитѣ, не ги пжда вече. Най-първо събирамъ мухитѣ. И като награватъ, и понеже две не могатъ да кацатъ на носа, другата

дойде нѣкой човѣкъ, не ви е приятенъ. Този човѣкъ, който е неприятенъ на васъ, е приятенъ на другитѣ. Този човѣкъ, който е неприятенъ, можете да направите опитъ. Ако има човѣкъ, когото не обичате, да допуснемъ, че нѣкой беденъ човѣкъ не обичате, ако този беденъ човѣкъ забогатѣ, стане богатъ - ще го обикнете. Защо не го обичате, причината е външна. Считате, че той ще ви безпокои. Не е толкозъ уменъ. Като дойде при васъ, ще каже: "Я ми помогни. Дай ми 5 лева назаемъ". Дойде и каже: "Имате ли една ябълка? Дайте ми". Не е лошо, че иска. Остава на вашата добра воля. Казва: "Азъ искамъ, вие не може да ми откъснете единъ плодъ". Навѣкжде си позволява. Тази свобода не е лоша, която има, но не е въ порядъка на нѣщата. Той е поставилъ своето желание не намѣсто. Запримѣрь, ако поставишъ основниятъ тонъ тамъ, кждето не трѣбва, ако насаждамъ една квачка - ще започна съ *до*. Като отивамъ да бера плодове, съ *до* нѣма да започна. Съ кой тонъ ще започнешъ тогава? Съ *ла*. При *ла* плодетѣ сами капятъ. Като дойде *солъ*, цвѣтоветѣ завързватъ и узрѣватъ. При *ла*, като пѣешъ, узрѣватъ. Ако този плодъ е зеленъ и ти го откъснешъ, значи ти не си откъсналъ, както трѣбва. Една мисль, която ще туришъ на работа, тази мисль трѣбва да е узрѣла. Тази мисль трѣбва да има семка. Като я постѣшъ, да израсте дървото, отъ което е станала. Ако нѣма семка, плодътъ не е узрѣлъ. Тогава не си откъсналъ плода навреме. Обичашъ нѣкого, следъ години твоята любовъ се измѣни. Ти си откъсналъ плода по-рано. Като кажешъ, че обичашъ - да има промѣна, но измѣна да нѣма. Дойде единъ при мене, иска да му дамъ вино. Виждамъ, шишето пукнато. Казвамъ: Въ туй шише не може да ти дамъ. Донесете здраво шише. Мое то вино въ такова шише не го турямъ. Имайте предвидъ, че въ този човѣкъ има едно сщество съ завършена еволюция и ви наблюдава. Единъ просякъ, той е дошълъ, той е пратенъ, той е уменъ. Въ него има едно сщество, което ви изпитва. Трѣбва да бждете много внимателни. Ако вие

постъпните добре, добре да постъпните - да ви обясня какво значи. Ако азъ съмъ единъ добъръ пѣвецъ, пѣя една пѣсень, че туря красота, простота. Туря красота въ пѣсеньта, туря съдържание, мекота, магнетичностъ въ пѣсеньта, изпѣя я, задоволя всичката публика. Изважда човѣкътъ 1000 лева, дава. Азъ съмъ пѣвецъ, когото слушатъ. Ако не вложа това, казватъ: "Не си струва, изгубихъ си времето, не си струваше". Казвамъ: Отъ мене зависи въ дадения случай да получа или не нѣщо. Казвамъ: Когато направишъ добро, ти пѣешъ. Гледай твоеето добро ще произведе ли този ефектъ въ публиката. Ще израсте, плодъ ще даде. Ако ти си направилъ едно добро и никакъвъ плодъ не дава, доброто не е на мѣсто. Казва: "Не ме обичатъ хората". Богъ направи свѣта, ти не говоришъ истината. Най-първо Богъ те обича. Ти си дошълъ въ свѣта, слънцето грѣе заради тебе, вѣтрътъ вѣе заради тебе, земята се върти заради тебе. Ти си като пжтникъ въ пространството, носятъ те изъ пространството и досега ти даватъ ядене, като единъ... Може окръжаващите хора да не те обичатъ. Ти не говоришъ истината. Тѣ не може да те обичатъ, докато ти не ги обичашъ.

Та казвамъ: Да обичамъ, значи, когато казвамъ, че любя, съ това показвамъ, че любовта, която съмъ приелъ отъ Бога - проявявамъ я. Отъ тази, Божествената Любовъ, азъ изпращамъ на хората. То е Любовъ въ дадения случай. Азъ пращамъ Божията Любовъ, проводникъ съмъ. Когато хората възприематъ Божията Любовъ, която азъ имъ пращамъ, то е обичъ къмъ мене. Тѣ възприематъ нѣщо. Ако и тѣ предаватъ любовта нататкъ, тогава се радвамъ. Едновременно и тѣ проявяватъ. Трѣбва да проявите любовта и обичта едновременно. Следъ като приемете любовта, да я предадете. Следъ като си приелъ една малка радостъ, вижъ тази радостъ да я предадешъ, да е динамична. Не я дръжъ само за себе си. Не искамъ да говорите. Азъ, ако съмъ, ето какъ ще постъпя. Нѣма да кажете, че ги обичате. Ако азъ нося най-малката радостъ

въ душата си и ида при болните, на болните ще имъ олекне. Тѣ казватъ: "Като дойде този човѣкъ, като че ли ни донесе нѣщо". Вие само минете, питате ги: "Имате ли да ядете?" и излѣзете. Като излѣзете, казватъ: "Този човѣкъ ни донесе нѣщо, дано дойде другъ пжтъ". Азъ съмъ внесалъ радостъ. Въ който домъ влѣземъ, трѣбва да носимъ Божественото съзнание, че е хубавъ деньтъ и второ, че слънцето грѣе. Отъ слънцето сега по радиото слушатъ. Напредналитѣ сжщества слушатъ какво се говори - какъ азъ ви говоря и какъ вие разбирате. Вие ще кажете: "Туй вѣрно ли е?" Вие считате, че е 1001 нощъ. Сега и вие казвате, че Богъ направилъ свѣта. Азъ ви питамъ: Вие бѣхте ли тамъ? Като кажете: "Господъ създаде свѣта", казватъ: "Ти билъ (ли) си тамъ? - "Мойсей писалъ". Челъ си въ Битието, че въ 6 дения Господъ създахъ свѣта. Мойсей бѣше ли тамъ? И той не бѣше, и той отъ нѣкого го взелъ. И Мойсей не бѣше, когато свѣтътъ се създаваше. Казва: "Въ начало Богъ създаде свѣта". Азъ разглеждамъ това дрюгояче. Щомъ влѣзе Божествената Любовъ, това е началото на живота. Богъ въ мене създава свѣта. Тази любовъ, като влѣзе, тя ми казва какъ Богъ е създахъ свѣта. 16 трептения въ Любовта е основниятъ тонъ. Този тонъ не съответствува на цигулката.

Вториятъ пжтъ ще продължимъ. Киселинитѣ въ живота трѣбва да ги превърнемъ въ сладчини. Отровитѣ трѣбва да ги превърнемъ въ лѣкарства. Всичкитѣ тия, непотрѣбнитѣ работи, да ги направимъ за торъ. Сега остава да учите. Вие седите и казвате: "Учителътъ тѣй каза, Христосъ тѣй каза". Представете си - има една мисълъ разумна, която носи свѣтлина, чувство, което носи топлина, воля, която носи сила. Събрани въ едно - даватъ едно ново разбиране. Събрани заедно - туй нѣщо е Божествена Любовъ. Свѣтлина, топло чувство и сила сж условия, за да прояви Божествена Любовъ. Туй, което носи свѣтлина, е любовъ. Туй, което носи топлина и сила, то е Любовъ въ гаденъ случай. Казвамъ: Каквото и да върши-

те, нѣкой пжтъ може да се заблудите, да бждете песимисти, каквото и да е - не е лошо състояние. За да разрешите въпроса, ще знаете, че ще трѣбва свѣтлина, топлина и сила. Свѣтлина на ума, тази свѣтлина, която трѣбва да се увеличава. Има си пропорции. Да не остане въ ума ви да кажете: "Какво знание имамъ?" Сега ние се смѣемъ на животните. Знаете, че въ българския езикъ има думи, които сж взети отъ кокошките. Нѣкои отъ говедата сж взети. Думата "мучи" напримѣръ. Турците иматъ дума, взета отъ кучетата - "афъ". Тя е отъ кучешки родъ. После думата "кжти-кжти" - тя е кокоша. Кокошката казва "кжтъ". Имаме доста думи, заети отъ говедата. Нѣкои сж взети отъ птиците и т.н. Туѣ да не ви обижда. Какво лошо има? "Ку-ку" какво значи? Казва: "То е ку-ку". "Ку" значи искамъ. Искамъ, искамъ и вземамъ. Кукувицата никога не прави гнѣздо и другите работятъ за нея. Когато искате другите да работятъ заради васъ, вие сте кукувица. Ако не искате да бждете кукувица, трѣбва да си правите гнѣздо. Всѣки човѣкъ, който не мисли добре, който не чувствува добре и не постѣпва добре, той е кукувица.

Основната мисълъ. Ученикътъ като иде при учителя си, да кажемъ, ако е по изкуство или музика - да се зарадва учителятъ, че е дошълъ такъвъ даровитъ ученикъ при него. Казвамъ: Единъ день и васъ като ви срещне нѣкой, който ви обича, да се зарадва, че ви е срещналъ. Вие като срещнете нѣкого и вие да се радвате, че сте го срещнали. Той е даровитъ човѣкъ. Що не се радвате?

Отче нашъ.

XX година

29. Лекция на Общия окултенъ класъ

30 априлъ, 1941 год., Среда, 5 ч.

Изгрѣвъ, София.

ЩЕ НАПРАВИМЪ ЖИЛИЩЕ

Отче нашъ.

Богъ е Любовь.

Всички, които сте тукъ, нѣмате еднакво разположение. За разни нѣща мислите всички, за работа мислите. Чакате нѣщо да ви се даде, гали ще бъдете съгласни съ онова, което вие мислите. Не само така вие мислите, всичкитѣ хора мислятъ така.

Какво подразбирате подъ думитѣ “възможностъ”, “постижение” и “осществяване”? Като ученици, ако ви се дагатъ възможности въ природата. Въ дадения случай дадено е на човѣка нѣщо, то е една възможностъ. Тази възможностъ сама по себе си не иде, тя сществува като едно външно условие. Да кажемъ имате възможностъ да разбирате. Какво подразбирате? Или имашъ възможностъ да обичашъ или имашъ възможностъ да те обичатъ. Сега вие дойдете до едно разрешение, казвате: “Природата е създала така нѣщата”. Природата какъ ги създала? Когато азъ създавамъ нѣщо, азъ го създавамъ споредъ моето разбиране. Природата ли го създала? Или по нѣкой пжтъ питамъ: Защо азъ съмъ такъвъ? Твърдимъ, че Богъ ни е създалъ. Има нещо въ насъ, което Богъ е създалъ, но има нѣщо, което Богъ не го е създалъ. Ти си сприхавъ човѣкъ и казвашъ, че такъвъ Господъ те е създалъ. Че си сприхавъ, то е твоя работа. Че мислишъ разумно, то е другъ въпросъ. Въ Божественитѣ работи има единъ непреривенъ* процесъ, Божественитѣ работи не могатъ да се прекжснатъ, непреривни сж. Човѣшкитѣ сж преривни. Запримѣръ: ти дишашъ - то е Божествена работа, трѣбва да дишашъ. Защо не е твоя работа? Не може ли другояче? Ако може - направи го. Казвашъ: “Не може ли другояче?” Направи, ако можешъ, толкозъ уменъ човѣкъ

си. Сега не може да се измѣни. - "Мене вече ми дотегна". И мене вече ми е дотегнало, но... Цѣлия день като една помпа да гишаишъ, вървишъ, тази помпа тегли буталото, мислишъ много работи да постигнешъ. Какво ще постигнешъ? По нѣкой пжтъ ние пресияме нѣщата, че нищо не може да постигнемъ. Не е вѣрно. Азъ вече съмъ постигналъ и има много работи да постигамъ. Следъ като постигнешъ, какво ще стане? Следъ като е постигналъ, какво е добилъ? Казва: "Ще постигна нѣщо". Се има постижения, но ние, като постигнемъ нѣщо, ние обичаме мързела. Мързелътъ е главната целъ. Той мисли да постигне нѣщо, че вече да не работи. Религиознитѣ сж станали религиозни по единствената причина, че искатъ да не работятъ. Азъ гледамъ тукъ, нѣкой пжтъ работя по закона на природата, чопля нѣщо и нѣкои ученици ме питатъ: "Какво правишъ?" Казва ми: "То тѣй не се разкопава, тѣй се разкопава". Защо тѣй се разкопава, а не тѣй? Казва: "Дѣдо ми каза какъ да разкопавамъ". Дѣдо му казалъ и той досега не е направилъ опитъ още. Другъ казва: "Единъ кой си не е търпеливъ". Ами че единъ голѣмъ изворъ, който блика постоянно, търпеливъ ли е? Голѣмитѣ извори сж крайно нетърпеливи. Но търпеливи сж онѣзи, тихитѣ извори, които едва текатъ. По-добре да боботи. Сега азъ съмъ на страната на нетърпеливитѣ хора, тѣ сж работнитѣ хора. Като дойде до тебе - бърза, направи нѣщо. Ще направи нѣкаква погрѣшка. Ти считай, че не е направилъ нѣкаква погрѣшка. То е твое схващане. Човѣкътъ свършилъ работата, окопалъ, ти започнешъ да го мѣришъ, казващъ: "Окопалъ, но три прѣста плитко". Окопалъ човѣкътъ цѣлъ декарь, ако го бѣше копалъ по-гълбоко, нѣмаше да изкопае толкозъ. Пъкъ той мисли да сади лукъ, не му трѣбва повече, 3-4 прѣста стига. Той не иска да сади друго. Нѣкои отъ васъ по колко копаете? И толкозъ не копаете, даже и единъ прѣстъ не копаете. То е пакъ аналогия. Да ви наведе на мисълта: Всѣка една работа, която станала безъ мисълъ, безъ чувство и безъ воля, така отвѣнъ,

всѣкога природата налага глоба. Щомъ иждивявашъ* повече енергия, държи те природата отговоренъ. Сега онѣзи, които се сърдятъ, не ги обвиняватъ за срѣдната. Правъ е да се сърди. Глобяватъ го, че изхарчилъ повече енергия, отколкото прѣбва. Запримѣрь: ти имашъ единъ слуга, той направилъ погрѣшка, ще му кажешъ: "Ти си направилъ погрѣшка". Ти ще идешъ при него, половинъ часъ ще му крѣскашъ, че е направилъ погрѣшка. За петъ минути работа - направилъ една погрѣшка. Ти направишъ единъ разходъ, за хиляда лева енергия изхарчишъ. Казвашъ, че не искашъ такъвъ човѣкъ. Ти си направилъ пакостъ на себе си. Понеже господарятъ се намѣсилъ, той ще плати половината отъ онова, което слугата направилъ.

Гледамъ, всичкитѣ вие разправяте и казвате: "Не вървимъ добре". Оставете тази работа "не вървимъ добре". Кажете: По-добри хора отъ насъ нѣма. По-добри хора отъ насъ нѣма, но и по-лоши хора отъ насъ нѣма. Вие сте чудни. Добро и зло сж две нѣща, които вървятъ заедно въ свѣта, като братъ и сестра вървятъ. Вие може да не харесвате злото. Едни хора има, които не харесватъ доброто, казватъ: "Съ добро човѣкъ овца става". Съгласенъ съмъ, че човѣкъ съ добро овца става, но съ зло - вълкъ става. Кое е по-хубаво - овца ли да станешъ или вълкъ да станешъ? Ако слугувашъ на злото - вълкъ ще станешъ. Ако слугувашъ на доброто - овца ще станешъ. Казвашъ: "Овца ли да стана?" Щомъ не искашъ овца да станешъ, вълкъ ще станешъ. Кое е по-хубаво, кое има повече условия за животъ? Повече условия има овцата, овцата има повече да живѣе, по е културна, понеже има вълна на гърба си. На вълкътъ винаги му се четатъ ребрата, никога не може да затлъстѣе. Цѣлиятъ день върви, казва: "При лоши условия живѣя. Въ която кошара да влѣза - ме гонятъ, навсѣкжде ме гонятъ". Вълкътъ навсѣкжде го гонятъ. Какво лошо направилъ?

Вие какво мислите за лошото? *ЛОШЪ, ДОБЪРЪ*. А-то въ лошото показва, че иде отъ Бога. Това сж Бо-

жествени енергии, това сж условия. О-то - то е пакъ отъ Бога. Лошото седи въ III-то, понеже то показва, че човѣкъ има две чаши. Като идешъ при него, две чаши има, съ две мѣрки мѣри. За себе си мѣри по единъ начинъ, за другитѣ мѣри по другъ начинъ. При единъ българинъ дошълъ единъ турски бей и наливалъ вино въ чашитѣ. Като наливалъ на бея, чашата оставѣлъ два прѣста праздна, като наливалъ своята чаша, се я преливалъ. И казватъ: "Ум-траа". Като гледалъ, бейтъ му казва: "Чорбаджу, и на мене да бжде умтраа". И ние, като дойде за насъ, наливаме напълно. Като дойде за другитѣ, не го наливаме пълно. То е користолюбие. Когато единъ бакалинъ продава, гледа да не иде повече нито единъ грамъ, но когато купува за себе си - иска да мине повече. И при купуването и при продаването да бжде еднакво. Не онзи, който купува и продава, да има две чаши. Злото е, че две чаши има, две мѣрки има. Какъ ще го поправишъ? Ти, при лошия човѣкъ като идешъ, ще му вземешъ едната чаша, само една да му остане и той ще стане добъръ човѣкъ. Лошото седи въ дветѣ чаши, въ дветѣ мѣрки. Щомъ имашъ една мѣрка - ти си добъръ човѣкъ, щомъ имашъ две мѣрки - ти си лошъ човѣкъ. Или лошиятъ носи два хлѣба, два чифта обуца, две шапки, две ризи, натоваренъ е навѣсткжде. Има нѣкоу болни хора, които не може да се лѣкуватъ, защото сж лоши. Той турилъ една риза, после една фанела, после друга по-дебела фанела, после палто, отгоре друго палто и пакъ трепери. Казва: "Запалете собата*". Той е лошъ човѣкъ. Казва: "Много студено е", трепери. Той иска цѣлиятъ свѣтъ да му иде на помощъ. Лошиятъ човѣкъ трѣбва да извади едното палто и да го даде. Вие ще ме разберете криво. Ще ме разберете така, както попадията разбрала попа. Единъ свещеникъ държалъ проповѣдь, че който има две ризи - да даде едната. Тя искала да изпълни и като отишла въ кѣщи, попътъ ималъ две ризи, тя дала едната риза. Сега кжде е погрѣшката? Тя дала ризата на попа, не дала своята риза. Анекдотътъ е такъвъ. Азъ коригира-

мъ този анекдотъ. Какво казалъ попътъ? Азъ не зная какъ е работата. (Тя) казва: "Азъ слушахъ и искахъ да изпълня". Попътъ ѝ казва: "То бѣше моя работа да дамъ моята риза. Защо не даде своята риза, но даде моята? То бѣше моя работа". И тя имала две ризи и не дава нейната, но дава тая, на попа. Казва: "Искахъ да изпълня желанието на Христа". Желанието е право, но прави поменъ съ попската риза. Попътъ, като проповѣдва, той можеше да даде своята риза, тя пъкъ да даде своята. Ти, ако имашъ две ризи, дай си своята. Сега вие ще направите възражение. Ти носишъ една риза, оцапа се, нѣмашъ друга риза, трѣбва да я перешъ, трѣбва да останешъ голъ. Не е практично. Това възражение ще дойде. Трѣбва да имашъ две ризи. Да ви изясня работата какъ седи. Ти направишъ две погрѣшки, носишъ две тояги. Онзи, който е гнѣвенъ, като те набие съ едната тояга, ще вземе и другата да те бие. Въ дадения случай е по-хубаво да те биятъ съ една тояга, отколкото съ две. Да разберете закона, защо не трѣбва да имашъ две ризи.

Да ви приведа другъ примѣръ. Единъ български адвокатъ пжтувалъ отъ Севлиево въ Търново. Тамъ има единъ заводъ, дето ставали много обцири. Разбойниците тамъ ще хванатъ нѣкой богатъ човѣкъ, нѣкой богатъ търновчанинъ или севлиевецъ. Пжтувалъ веднажъ единъ търновски адвокатъ, носилъ два кобура. Като го хванали разбойниците, го питатъ: "Защо ти сж тия два кобура?" - "За зоръ-заманъ"*. Ти носишъ оръжие, ти знаешъ какво нѣщо е лобовѣта, ти знаешъ какво нѣщо е мждростѣта, ти знаешъ какво нѣщо е Божията истина, но не си служишъ съ тѣхъ. Ти си като този адвокатъ, който носи кобури. Ти минавашъ покрай нѣкой заводъ, хванатъ те разбойниците, не изваждашъ кобури. Защо ти сж тогава? - "За зоръ-заманъ". Ако въ дадения случай васъ знанието не може да ви помогне, вие не сте правили опити. Има нѣкоя хора, и добро като ти говорятъ, дразнятъ те. Разправямъ нѣщо изъ моя животъ. Защо го разправямъ, нѣма никакъвъ по-

водъ. Разпавямъ, че нѣкое дете имало хубава стомна и я счупило. Нищо не съмъ казалъ за детето. Азъ за счупената стомна нито въпросъ не трѣбва да правя. Като разпавямъ на васъ - печеля, понеже се показвамъ, че съмъ много търпеливъ. Че еди-кой си ималъ хубава стомна, той я счупилъ и азъ съмъ мълчалъ. Съ единъ примѣръ ще направя едно изяснение, че донѣкжде нѣкой човѣкъ ималъ търпение. Той си знае дали има търпение. Единъ математикъ, който се занимавалъ съ астрономия, 20 години правилъ своитѣ изчисления, наблюдения, но въ него редътъ и порядъкътъ не е билъ развитъ. Обичалъ да смѣта, но нѣмалъ редъ и порядъкъ. Ние имаме една сестра, тя бѣше Казакова. Като влѣзешъ въ кѣщата ѝ, всѣко нѣщо на мѣстото турено. Ако не е на мѣсто, не може да бѣде. Казва: "Туй ми е дадено". Редътъ въ нея е развитъ. Влѣзете въ нѣкой домъ - грехи разхвърлени, нищо не е турено на мѣсто, казватъ: "Нѣмамъ време". Не че нѣма време, но не му стига умътъ. Дайте ноти на единъ, който не е музикантъ, той не знае кѣде да ги тури, пѣнка се, пѣнка се. Дайте нотитѣ на единъ музикантъ, той ще тури всѣка нота на мѣсто, знае гласа. Като погледне пѣсенята - вече може да пѣе.

Сега тия изяснения насъ ни отдалечаватъ отъ цельта да приложимъ нѣщо въ себе си. Правилъ този ученъ своитѣ наблюдения и ги писалъ на отдѣлни книжчици. Той ги знае, но сж разхвърлени. Той всѣкога държалъ стаята заключена. Никой не знаелъ какво има вътре. Единъ день станалъ малко разсѣянъ - туй сега е отъ мене - станалъ разсѣянъ, забравилъ да затвори вратата, билъ професоръ въ университета, дошла една отъ студенткитѣ и го запитала нѣщо, той забравилъ да затвори вратата. Служиняла намѣрила стаята неочистена, разхвърлени книжки навсѣкжде, събрала книжкитѣ, турила ги въ печката, изчистила стаята, измела хубаво. Като се връща той, гледа - всичко изметено, пита: "Кѣде сж книжкитѣ?" (Служинята) казва: "Азъ ги изгорѣхъ". - "Моля ти се, още веднажъ

да не правишъ това". Кжде е погрѣшката въ нея? Тя трѣбваше да събере книжките и да го пита какво да ги прави. Но авторитетътъ има тази слугиня, мисли, че знае повече отъ професора, взема ги и хайде въ печката, изчиства. Изпѣчила се и му казва: "Азъ изчистихъ".

И вие по нѣкой пжтъ вземате като тази слугиня Божественото въ васъ, събирате го, не питате какво трѣбва да правите и го изчиствате, туряте го въ печката. Хубаво, да допуснемъ, че нѣкой отъ васъ имате погрѣшки. Погрѣшка имате най-първо, че не ходите, както трѣбва. Не си махате ржцетъ, както трѣбва. После, като вървите - харчите много повече енергия, нищо не постигате. Като вървите, главата гържите на едната страна наведена. Или тукъ, като седите, мѣстите си краката, ту единия кракъ, ту другия. Не се позволява да си мѣстите краката. Нѣкой пжтъ и азъ си мѣстя краката. Не е позволено, азъ самъ си позволявамъ. Казватъ: "Ще си туришъ дѣсния кракъ върху лѣвия, когато ще трѣбва да проявишъ мжжа. Когато трѣбва да проявишъ жената, ще си туришъ лѣвия кракъ върху дѣсния". Хубаво, азъ ще ви приведа единъ примѣръ. Сега мнозина отъ васъ казвате: "Азъ не искамъ да ми заповѣдватъ хората". Защо не искашъ да ти заповѣдватъ хората? Какви сж съображенията ти? Не искашъ да ти заповѣдватъ, а искашъ да заповѣдвашъ. Да ти заповѣдватъ е хубаво и да заповѣдвашъ е хубаво. Ако единъ учителъ, който преподава музика, заповѣдва на ученика, научава го на нѣщо. Нѣкои отъ васъ може да заповѣдвате като онзи, турския кадия*, на ибрицитъ*. Наредилъ кадията 40 ибрици и като идватъ богомолци въ джамията, споредъ обичая искатъ да се измиятъ. Той имъ заповѣдва кой ибрикъ да взематъ, казва: "Не този ибрикъ, а онзи". Но това сж анекдоти, нѣкжде станали, азъ досега не съмъ видѣлъ нито единъ такъвъ кадия. Кой знае това кжде е станало. Възможни нѣща сж, вѣроятни сж.

Всичките постижения въ свѣта зависятъ какъ ще разберемъ Божия законъ. Често мене ме питатъ: "Какъ

зи търпишъ тия хора?" Рекохъ: Търпя ги, както мене търпятъ. И мене търпятъ, като ходя по земята. На тази трева стъпя, на онази трева стъпя. Може да мисля, че дето азъ стъпвамъ, е добре, дето другитѣ стъпватъ, не е добре. И мене ме търпятъ. Като стъпвамъ, и мене ме търпятъ. Казвамъ: Както мене търпятъ, така и азъ търпя. Тръбва да стана уменъ, да имамъ крилца, като стъпвамъ - да не стъпвамъ по земята, но да хвъркамъ, ще мина отгоре и да не стъпя нито една тревица. Вие, като се спрете, търсите погрѣшкитѣ на хората. Казвашъ: "Той не живѣе добре". Ти, въ дадения случай, като казвашъ, че той не живѣе добре, ти вредишъ на себе си и на него. Казвашъ: "Свѣтътъ не живѣе добре, хората не трѣбваше да се биятъ, тѣ не живѣятъ добре". Тѣзи работи нищо не ни ползватъ, нито другитѣ ползватъ. - "Свѣтътъ не е добре направенъ". Това не е наша работа. Ама Иеремия казалъ нѣщо. То е работа на Иеремия, той е пророкъ, изпратенъ съ властъ, той има право да казва. Ти не си пророкъ, нѣмашъ право да казвашъ. "Исайя казалъ". Ти не си Исайя. Ти си позволявашъ нѣща, които нѣмашъ право да правишъ. Ти ще мязашъ* на онази българка, която опопила мъжа си. Има единъ анекдотъ. Решила тя да го направи чиновникъ, но никъде не го назначили на работа, не го искатъ. Единъ денъ тя взема едно чакърче*, купила черъ платъ, направила расо, една кюлюмявка му турила, дала му една китка босилекъ въ чакърчето и му казала: "Ще започнешъ и ти да ръсишъ хората". Като го видѣли хората съ кюлюмявката, помислили, че е попъ, прочуль се той, че хубаво ръси. Казватъ на владиката: "Единъ младъ свещеникъ имаме". - "Че какъ? Азъ не съмъ го опопилъ". Вика го владиката: "Ти откъде си, кой те опопилъ?" - "Жена ми". Значи ти си свършилъ университетъ, нѣмашъ знание, не знаешъ работата.

Запримѣрь: вие седѣли ли сте тѣй, да бждешъ влажбенъ, че нищо да не те интересува? Казва: "Много съмъ влажбенъ". Азъ виждамъ, че не сте влажбени, се поглеж-

гате на една или на друга страна. Ти като си вглъбенъ въ себе си и мислишъ, окръжаващитъ хора като че не съществуватъ. Представете си, че си осъденъ на смъртно наказание да те обесятъ. Ти като минавашъ така вглъбенъ, другитъ минаватъ покрай тебе и ти нищо не виждашъ, потъналъ си. Туй положение трѣбва да има човѣкъ. Така да забрави свѣта, да не мисли, че хората сж грѣшни, да мисли, че свѣтътъ е добъръ. Дето мислимъ, че свѣтътъ е лошъ, то е отчасти така, само нѣкъде има калъ. Дето има морави, нѣма никаква калъ. Въ горитъ, въ пѣсчливитъ мѣста нѣма никаква калъ.

Ние, съвременнитъ хора, се безпокуемъ за много работи. Говори се за любовта, но кой отъ васъ носи любовта? Казва: "Гори ми сърдцето". Че гори сърдцето ти, това не го отричамъ. Сега въ всичкитъ нѣща въ сжщностъ дисхармонията не съществува. Само въ музиката, вземете нѣкои тонове - не си хармониратъ. Ако ги пѣете, дисонансъ* има между тѣхъ. Поотдѣлно, ако ги пѣете, сж музикални, но като ги пѣете заедно, съ други има единъ дисонансъ. Този дисонансъ, и той е потрѣбенъ. Казвамъ: Сега не да считате, че злото не съществува. Но ето азъ какво разбирамъ подъ реаленъ животъ. Нереално е за мене дървото, реаленъ е за мене плода, който може да опитамъ. Но сѣнката на дървото не е реална. И тя има реалностъ, може да я нарисувашъ, на книгата съществува. Може да съществува сѣнката, но не е реална. Съ сѣнки не може да се хранишъ. Азъ може да ви направя книжни пари, колкото искамъ, но какво ще ви ползуватъ тия книжни пари? Нѣкой пжтъ фалшифициратъ, правятъ банкноти, но държавата е толкозъ (строга), че тя търси тия банкноти. Често и вие правите банкноти. Вие прекарвате нѣкое ваше право въ свѣта. Никой нѣма право да търси своето право въ свѣта. За себе си може да го търсите, но да го прекарате въ свѣта - нѣмате право. Всички трѣбва да бждемъ изразители на онова, Божественото, то да функционира. То сж звонкови* пари.

Сега азъ като развивамъ темата, нѣма погрѣшки въ свѣта. Ние не може да направимъ една разлика. Може да се направи разлика, когато двама души пѣятъ. Може да кажа кой пѣе по-хубаво. Единиятъ пѣе по-хубаво. Гласътъ е ясенъ, има мекота, има и сила, като пѣе има разположение. Другиятъ пѣе, ясенъ е гласътъ, но гразни, нѣма мекота въ гласа му. Единиятъ като пѣе, той самъ се радва на своето пѣене. Другиятъ пѣе, но въ него има мисль дали ще го харесатъ хората. Когато пѣе, дали ще го харесатъ хората, да не мисли. Нѣкой иска да бжде добъръ, за да признатъ другитѣ. Ти си на кривъ пѣтъ. Щомъ мислишъ дали хората мислятъ дали си добъръ, ти си на кривъ пѣтъ. Азъ трѣбва да бжда добъръ, защото доброто е основа на живота. Азъ трѣбва да бжда добъръ за самия себе си. Като съмъ добъръ, азъ съмъ проводникъ на Божественото. Ако не съмъ добъръ, не съмъ проводникъ. Единъ човѣкъ, който нѣма доброта за основа, не може да очаква за бждеще никакви постижения. Онова, което е съградилъ, ще рухне. Може да има каквито иска идеали, може да има каквото иска знание - всичко ще рухне, ще остане само онова, което е добро. Казва: "Азъ съмъ добъръ човѣкъ", пѣкъ казва, че всичко е рухнало. Щомъ всичко е рухнало, ти не си добъръ човѣкъ. Казва: "Не съмъ направилъ никакъвъ грѣхъ". Щомъ въ тебе всичко рухва, имашъ грѣхъ. Казва: "Добъръ съмъ". Добъръ си, пѣкъ си неспокоенъ. Има едно неспокойство отвънъ. Вътрѣшътъ може да разклаща листата, може да разклаща клонитѣ и самото дърво, но туй разклащане на дървото е на мѣсто. Ако тия дървета не се разклащаха, тѣ нѣмаше да растатъ. Вътрѣшътъ като разклаща листата, като разклаща дървото - дърветата се ползватъ. Следователно: страданията въ свѣта сж турени на мѣсто. Въ духовния свѣтъ, ако вие не страдате, не може да растете. Разклащането трѣбва да дойде. Не цѣлия день вътрѣшътъ да ви разклаща и да ви изкара изъ земята. Казвате: "Домегнаха ми тия страдания". Хубаво, като ти домегнаха, какво трѣбва да се прави? Каз-

ва: "Малко миръ да дойде". Щомъ искашъ миръ, сними пушката, револвера. Ето - мирътъ ще дойде.

Сега вие за какво се смѣете? Въ ума ви има единъ контрастъ. Разправяше ми единъ нашъ братъ, като вървѣлъ нѣкогѣ и проповѣдвалъ, дошли малки деца и турили отзадъ две знамена. Върви той и всички се смѣятъ. Той носи знамената. Всички се смѣятъ и се чуди. Казва: "Турили ми знамената. Направили ме знаменосецъ". Не носете знамената, които децата отзадъ сж ви турили. Казва: "Де да ги видя?" Трѣбва да ги видишъ. Като турятъ знамената, хвани ги. Да кажешъ на децата: "Азъ виждамъ като туряте знамена". Ако бѣха отпреди, щѣхте да видите знамената. И човѣкъ досега турилъ хорските погрѣшки отпреди, а своите погрѣшки ги турилъ отзадъ, не ги вижда. Като дойде до хорските погрѣшки - ги виждате, но своите - не ги виждате. Ти проповѣдвашъ на хората, но съ твоего проповѣждане какво става?

Говоримъ сега за новото. По кой начинъ ще изнесемъ въ свѣта любовта? Въ какво седи новата любовъ? Или отъ какво трѣбва да бжде направена новата любовъ? Новата любовъ печена ли трѣбва да бжде, варена ли трѣбва да бжде или отъ коприна направена трѣбва да бжде? Сега пакъ застѣгамъ младитѣ. Безъ тѣхъ работата не върви. Една млада мома облича червена рокля, за да се хареса на нѣкого. Той, като види червената рокля, обърне се нѣщо въ сърдцето му. Нѣкой пжтъ момата се облѣче въ черно, всичко е черно. Като види туй черното, свие му се сърдцето. Защо на червения цвѣтъ се радва, а на черния не се радва? Представете си, че като се облѣкла момата въ червено, обърнало се сърдцето на момъка по единъ начинъ. Като се облѣче въ черно, пакъ се облѣче, но се обърне въ обратна посока. Сега той, като види черното, знае, че или баща ѝ умрѣлъ, или майка ѝ умрѣла, или братъ, или сестра, изгубила нѣкого. Изгубила нѣкого отвѣнъ, затова се почернила. Когато вие се почерните съ нѣкоя ваша мисль, кой е умрѣлъ? Ти си нѣкой пжтъ неразположе-

нѣ въ кжци, кой е умрѣлъ? Тогава, кога то вие живѣете въ единъ свѣтъ, дѣто хората умирайтѣ, не очаквайте щастieto да сжществува. Неволя сжществува. Ищомъ има смъртъ въ живота, не може да има щастие. Вие влѣзте въ свѣта на безсмъртieto, влѣзте въ нашата мисль. Едно мѣсто трѣбва да има, дѣто да нѣма смъртъ. Въ нашата мисль не трѣбва да има смъртъ. Желанията умирайтѣ, постжпкитѣ умирайтѣ, но мислитѣ не. Трѣбва да влѣзете въ Божествения свѣтъ, да нѣма лоши мисли. Всички мисли, които имате, всички да живѣяйтѣ. Оттамъ трѣбва да черпите. Въ Божествения свѣтъ, въ нашия умъ трѣбва да има нѣщо безсмъртно. Дѣто сж мислитѣ, да не умирайтѣ. Кога то азъ ви говоря за лобовѣта, говоря лобовѣта да турите въ вашия умъ. Камо влѣзете тамъ, всичко друго се нарежда. Порядъкъ сжществува, но този порядъкъ може да бжде въ вашия умъ, тамъ може да стане редъ и порядъкъ. Човѣкъ, който знае, много лесно може да се поправи. Да се поправи човѣкъ, не е мжчна работа, ако знае. Тамъ, въ Варненско, може би преди 40-50 години - това на мене сж го разправѣли, азъ ще ви го приведа за примѣръ. Единъ български чекатчия* прочуль се, че знае да поправя ступени ржце, крака. Случва се, че на жената на варненския валия* излѣзалъ хълбока, никакъвъ лѣкарь нѣма. Трѣбва да се поправи хълбока, но ханѣмата* не трѣбва да се бута. Викатъ го и му казва валията: "Искамъ да намѣстимъ крака на жена ми, безъ да буташъ". Той помислилъ, помислилъ и казва: "Може. Имате ли единъ арабски конь?" - "Имаме". - "Ще го държите три дѣня жагенъ, нѣма да му давате да пие вода". На третия дѣнь довеждатъ ханѣмата, изваждатъ я прислужничкитѣ, туряйтѣ я на коня. (Той) казва: "Нека да ѱ вържатъ краката подъ коня". Тя била безъ седло, само на една възглавница, турена на гърба на коня. Следъ това даватъ по малко вода на коня. Той пие и коремътъ му започва да се издува и така се намѣстилъ хълбокътъ. Казва му този валия: "Какъ ти дойде на ума така да направишъ?" Питатъ го: "Какъ се излѣкува жена-

ма?" - "Коньтъ пи вода, пѣкъ се намѣсти кракътъ на жената". - "Какъ става?" - "Става. Коньтъ като пие вода, намѣства се кракътъ". Валията се чуди на изкуството му и той казва: "Това изкуство, което имамъ, дайте ми една голѣма стомна, отъ 15-20 кила; строшете я, турете я въ единъ чувалъ, завържете чувала отгоре". Той презъ чувала започва да събира всичкитѣ парчета и ги нарежда на стомната. Валията му далъ едно голѣмо възнаграждение. Ако вие не можете да намѣстите крака на ханѣмата, и ако не можете счупената стомна да я наредите, изкуство нѣмате, ако стомната въ този чувалъ не може да я намѣстите. Ако умѣтъ не ти стига, когато коньтъ пие вода да намѣстите крака на ханѣмата, то е сега изкуство. Казвамъ: Всичкитѣ препятствия нѣкой пжтъ произтичатъ, че ние се осланяме на човѣшкото. Богъ, за да ти въздействува въ живота, ще действува чрезъ твоя умъ. Богъ, за да ти въздействува въ живота, ще действува чрезъ твоеото сърдце. Богъ, за да ти въздействува въ живота, ще действува чрезъ твоеото тѣло. Вънъ отъ нашия умъ какъ ще се прояви? Нѣмаме допирна точка. Оттамъ трѣбва да започнемъ да възприемаме, разбираме Божественитѣ мисли. Та сега времето е вече. Трѣбва да потърсимъ Божественото. Трѣбва да потърсимъ Божественото вътре въ нашия умъ. Туй Божествено ще го намѣримъ въ насъ. Вие се безпокоите, казвате: "Остарѣхме". Защо си остарѣлъ? Щомъ си остарѣлъ, ти си вече на служба туренъ. Ти си остарѣлъ, понеже не знаешъ да се разтоварвашъ. Ти мислишъ, че си остарѣлъ. Що е стариятъ човѣкъ? Най-първо стариятъ човѣкъ става пристрастенъ. Казва: "Да дадемъ малко почивка на краката, да дадемъ малко почивка на ржцетъ, хайде да дадемъ почивка на ушитъ, хайде почивка на устата, почивка на туй-онуй" и най-после става почивателенъ.

Тази долната частъ на буквата Д показва, че има нѣщо, което зрѣе. А-то, то е енергията на лошия човѣкъ, която е отворена, отива. Добриятъ човѣкъ, понеже е по-

уменъ отъ лошия, спира Божествената енергия и я туря на работа. Долната частъ на Д-то е заведение за работа. Добриятъ човѣкъ туря Божията енергия на работа, той мисли, чувствува и постъпва. Лошиятъ е като кокошката, той всичко разкъшва, разхвърля, казва: "Той Господъ ще уреди свѣта". Добриятъ казва: "Понеже свѣта Господъ го уредилъ, азъ ще ида да служавамъ въ този, уредения свѣтъ. Ще служа вече на единъ уреденъ свѣтъ". Ние чакаме сега Господъ да уреди свѣта. Казватъ: "Да дойде Христосъ". Очакватъ Го. То е много външно разбиране. Христосъ по три пѣти иде на деня - сутринъ иде, на обѣдъ и вечеръ. Слънцето като изгрѣва, не иде ли Христосъ? Казвате, че навсѣкжде грѣе слънцето. Сега поставяте едно противоречие на онова заблуждение, което съществува въ васъ. Вие казвате, че сте остарѣли. Като си остарѣлъ, какво ще стане съ тебе? Внесете една нова мисль. Азъ имамъ само единъ примѣръ. Срецахъ веднажъ една баба, 85 годишна - много правилно лице, добре оформено, челото правилно, носътъ правиленъ, устата правилна. Виждамъ, че на млади години е била много красива, много умна. Казва: "Учени хора има сега, въ наше време не бѣше така. Свърши се нашето". Гледа песимистично на живота. Има нѣщо въ нея, не знае какъ да се изрази, говори много умно. Азъ я застъгамъ. Казвамъ: На колко момци си запалила чергата? - "Не ме питай, синко". На колко момци запали чергата? Я ми кажи, на тебе кой ти запали чергата? Тя се поусмихне, азъ съмъ много сериозенъ. Ако, рекохъ, може да те направя на 19 години, да те подмладя, какво ще направишъ? Изведнажъ просия една свѣтлина и една усмивка. - "Синко, може ли туй?" Може, казвамъ. Сега вече виждамъ, да те подмладя, ти си запалила на десетъ момци чергата и се за тебе въздишали. - "Де ще ги намѣря? Тѣ отидоха въ оня свѣтъ". Щомъ те подмладя, какъ ще постъпишъ съ тѣхъ? Мжчна работа. Сега нѣма да се спра повече, но искамъ да ви наведе идеята: Внесете въ себе си Божественото. Спрете се да помислите, че

Богъ работи за васъ, Той обърналъ внимание върху васъ и вие досега не сте оценили Неговата любовъ. Спри се да чуешъ гласа Му. Той е, Който подмладява. Ти си остарѣлъ по единствената причина, че не обръщашъ внимание на Него, ти мислишъ само за себе си. Като помислишъ за Господа, ще се подмладишъ. Ти, като станешъ, помисли заради Него. Не мисли, че е нѣкжде, но мисли, че всичко това, което съществува, Той взема участие въ него. Та казвамъ: Вие като станете сутринъ, вие мислите какво ще ядете, какво ще се научите. Много работи мислите. Всичко това е хубаво, но най-важното остава за после. Щомъ станете сутринъ, седни на леглото, не трѣбва да се обличашъ, тѣй, както си, седни и веднага отпрати ума си къмъ Него като едно невинно дете. Поблагодари на Бога, че си станалъ. Че Господъ има да ти каже много работи. Може би една, петъ секунди си помисли и следъ това се обличай. Стани тогава и ти ще бждешъ веселъ. Ти станешъ, забързашъ се да се obuешъ, това да направишъ, онова да направишъ. Като се натоваришъ съ всички тия нѣща, ще идешъ, ще направишъ една молитва, ще прочетешъ "Отче нашъ". Не, преди да се облѣчешъ, още неофициално, неглиже, помисли. Та казвамъ: Ти ще кажешъ: "Обуца нѣмамъ, чорапитѣ сж скжсани, грехитѣ ми скжсани", че времето е облачно, че вали, че студено, че огънь нѣмало, че не си разположенъ. Като станешъ и помислишъ за Бога, ще се стоплишъ. Поне моята опитностъ е такава. Като изстина и помисля за Господа, стоплямъ се. Нѣколко градуса се стопля човѣкъ. И вие мислите за Него, само така свѣтътъ може да се оправи. Докато грѣ слънцето, всичко расте. Ако единъ день ония растения не може да излѣзатъ на слънце, не могатъ да растатъ. Всѣка сутринъ, като станете - благодарете. Благодарете на обѣдъ. Мислете за великата благостъ, която е въ Бога. Богъ ни търпи, и каквото и да направимъ - не ни се сърди. Господъ, като ти се разсърди, ще ти прати лошъ слуга. Като се плашишъ отъ лошитѣ слуги, казва:"И твоеето

положение спрямо мене е такова". Ти не мислишъ за Бога, ще се оженишъ, Господъ ще ти даде деца и тѣ нѣма да мислятъ заради тебе. Ще имашъ слуги и тѣ нѣма да мислятъ заради тебе. Майка ти нѣма да мисли заради тебе, баща ти, братята ти, сестримѣ ти, приятелитѣ ти нѣма да мислятъ заради тебе, никой нѣма да мисли заради тебе. Щомъ ти мислишъ заради Него, всички ще мислятъ заради тебе. Направете опитъ цѣла една година, не по законъ, но по свобода. Нали сте се влюбвали? Какъвъ законъ ви кара, като станешъ - да тичашъ по прозорцитѣ? Кой ви кара? Никакъвъ законъ нѣма. За вода ще идете, ще гледате. Младимѣ момци, когато иматъ обичъ, ще взематъ кобилищата, стомнитѣ, току поглежда насамъ-натамъ. Тя отива на чешмата, но той минава нѣкъде. Не е лошо. Трѣбва да имашъ нѣкаква идея. Дошълъ си въ свѣта, не обичашъ никого. Че на какво ще замязашъ*, като не обичашъ никого? Ти си мъртъвъ. Обичайте Господа, никой нѣма да ви Го вземе. Само ще Го видите нѣкъде, въ нѣкое цвѣтенце. Нѣкое цвѣте ще ви се усмихне. Може да Го видишъ въ единъ плодъ. Като погледнешъ черешата, усмихва ти се. Въ васъ се зароди желание да вкусите. То е любовъ. Тѣ сж положения, които трѣбва да ги чувствуваме. Ние се срамуваме отъ това, което не е. Нѣкои се срамуватъ отъ това, което е. Никога не се срамувай отъ това, което е. Срамувай се отъ това, което не е. Ти давашъ мухлясалъ хлѣбъ на човѣка. То е туй, което не е. Давашъ най-хубавия хлѣбъ. То е туй, което е. Давамъ хлѣба, но не билъ намазанъ съ яйце. Хлѣбътъ има свое съдържание, никакво яйце не иска. Казвамъ: Една хубава мисль струва повече отъ всичкитѣ богатства, които може да ти ги дадатъ. То е външно. Онази мисль, която всѣки день ще предизвикате, тя носи вѣчния животъ.

Казва Христось:"Ако думитѣ ми пребждатъ въ васъ и вие пребждете въ Мене, Азъ и Отецъ ми ще дойдемъ и жилище ще направимъ въ васъ. Ако Божиитѣ мисли пребждатъ въ васъ, Азъ и Отецъ ми ще дойдемъ и жилище

ще направимъ въ васъ". Ако Божиитѣ мисли пребждватъ въ насъ, Богъ ще дойде и ще направи жилище въ насъ. Като дойде, ще се изяви. То е истината. Казва: "Ако думитѣ ми пребждатъ въ васъ и вие пребждете въ Мене, Азъ и Отецъ ми ще дойдемъ и жилище ще направимъ въ васъ".

Кжде е лъжливата мисълъ? Васъ ви турили една лъжлива мисълъ, че Господъ не мисли заради васъ, че не ви обича. И вие не ходите да Го посрѣщате. Той е първата любовъ. Като станешъ, още босъ иди да Го посрещнешъ!

ТОВА Е ЖИВОТЪ ВЪЧЕНЪ ДА ПОЗНАЯ ТЕБЕ
ЕДИННАГО ИСТИННАГО БОГА И ХРИСТА, КОГО-
ТО ТИ СИ ПРАТИЛЪ.

XX година

30. Лекция на Общия Окултенъ класъ

7 май, 1941 год., Среда, 5 ч.с.

Изгръвъ.

ПРИЯТНО ЗАНИМАНИЕ

Отче нашъ.

Богъ е любовь.

Представете си, че ви се задава една тема да опишете какво нѣщо е добриятъ животъ. Какъ бихте го описали? Казвате: "Човѣкъ да знае". Човѣкъ и да знае, не може да живѣе добре. Знанието помага на добрия животъ, но не носи добрия животъ съ себе си. Нѣкой може да говори за изкуство, да опише какво нѣщо е изкуството, но трѣбва да бждешъ художникъ, да знаешъ въ какво стои изкуството. Или по нѣкой пжтъ може да ви зададатъ тема да опишете красотата. Но красотата въ какво стои? Красотата, хубавото е много общо казано.

Въ живота всички сте станали много страхливи, чрезмѣрно страхливи. Като станете 40-50 годишни, казвате: "Остарѣхме". Сега ще ви дамъ друго едно. Отъ 1 до 40 години ти си младъ. Отъ 40 до 80 години ти си възрастень. Отъ 80 до 120 години ти си вече въ старостъ. Нѣкой още на 40 години е, той още не е станалъ възрастень, а казва, че е остарѣлъ. Вие казвате: "Много сж тия години". Какво сж много. Нѣмате понятие за мѣрките въ природата. Ти на 40 години си (като) на 4 години, едно дете. На 80 години, ти си на 8 години. Нулата нищо не значи. На 120 години си (като) на 12 години. Като си на 4 години, казвашъ: "Голѣмъ съмъ". На 8 години като е, мисли, че е възрастень. Станали сте много учени. Въ васъ влѣзе мисълта, казвате: "На 40 години съмъ". Мислишъ, (че) много знаешъ. Какво знаешъ? На 40 години много знае човѣкъ, даже, който е на 40 години, не знае колко часа има въ 40-тѣхъ години. Не е правилъ смѣтка 40 години колко дни иматъ, колко месеци иматъ. Че си боледувалъ нѣколко пжти, глава го е болѣла нѣколко пжти, чупилъ си крака

нѣколко пѣти - много знае. Че го излѣгали въ търговията - много знае. Че го излѣгали, изкуство е да те лѣжатъ хората. И хубаво става. Младата мома се излѣзва съ коп-ринена рокля, обещаващъ ѿ: "Царица ще бждешъ, това ще бждешъ". Като се ожени, мжжѣтъ е професоръ, тури я за ученичка, иска да я научи какъ да готви, да шета, да мие, слугиня нѣма - всичко тя работи. Че какво лошо има въ това? (Тя) казва: "Не си удѣржа обещанието". Сега вие всички минавате за професори, казвате: "Ние говоримъ - сериозенъ е животѣтъ". Че като те заболи корема, какъ нѣма да бждешъ сериозенъ? Сериозенъ е, проточи си лице-то. Въ какво стои тази сериозностъ? Трѣбва да ядемъ. Наука е да ядешъ. Знаешъ (ли), какъ се яде? Защо Господь Го далъ яденето? Чрезъ яденето ти се запознавашъ съ свѣта. Съ черешитѣ ще запознаешъ какви сж по вкусъ. Азъ, ако искамъ нѣкой човѣкъ да придобие нѣкакво качес-тво, ще го храня съ череши, не презъ цѣлата година, но презъ особени дни. Ако искамъ да внесе друго качество - ще го храня съ сливи, не презъ цѣлата година, пакъ въ осо-бени дни. Съ ябълки ще го храня, съ круши, но не презъ цѣлата година.

Представете си, че житото би имало нашето съз-нание, както ние имаме. Какво понятие би си съставило (то) за човѣка? Загизне ги нѣкой човѣкъ, тури ги въ чувала, хичъ не мисли - хайде на воденицата. Вие виждали ли сте тия стари, бѣлгарски воденици? Има единъ кошъ ко-нусообразенъ, изсипва житото по едно улейче. Има два голѣми камѣка, има единъ чакълдакъ*, едно дрънкало, ка-то бута житото - пада. Житото казва: "Какво престѣп-ление направихъ, че ме въртятъ въ тия камѣни?" Стане на брашно, събиратъ го пакъ въ чували. Казва: "Кажете ми презрѣшението, за да се изправимъ. Защо е туй нака-зание?" Той казва: "Вие не разбирате тая работа, ще си мълчите тамъ". Житото страда. Дойде друго презрѣше-ние. Извадятъ едно корито, извадятъ брашното, турятъ врѣла вода. То казва: "Защо тази жена ни мачка? За

какво е туй мацкане?" Вие не знаете. Мацка ги, мацка ги, тѣ страдатъ. После тя започва да ги дѣли. "Вие, казва, да не се карате". Проповѣдва имъ братство и равенство. Отдѣли на тебѣ това, на тебѣ онова, хайде въ пещьта. "Ами този огънь защо е?" - "Не знаете ли?" Все не знаятъ. Най-после извадятъ хлѣба отъ пещьта, турятъ ги на трапезата, започватъ да ги дѣвчатъ въ устата. (Тѣ) казватъ: "Не се ли свършва нашето страдание?"

Сега всѣки отъ васъ може да представи този примѣръ. Ние минаваме и туй, което го правимъ, го считаме, че е въ реда на нѣщата, че така трѣбва да бжде. Право е. Щомъ дойде насъ да мелятъ, дойдатъ по-умни отъ насъ, хванатъ (ни), турятъ ни подъ хремеля*, казвашъ: "Защо е туй?" Ти не знаешъ. Турятъ въ чувала, защо - не знаешъ. Турятъ те въ пещьта и ти протестирашъ, казвашъ, (че) не знаешъ. Пъкъ има единъ начинъ. Човѣкъ, който мели брашното - той не е много ученъ. Азъ казвамъ: Ти не си много ученъ човѣкъ. Като мелятъ брашното, ония етерни мазнини* отлитатъ, оставатъ трицимѣ. Щомъ като заливатъ съ топла вода, други мазнини си отиватъ. После, като го подквасятъ и като го турятъ въ огъня - други вещества си отлитатъ. Оставатъ трицимѣ. Житото трѣбва да го ядемъ тѣй, както си е. Не му трѣбва друго. Вземи, че го дѣвчи. Туря 100-200 грама въ единия джобъ, 100 грама въ другия, дѣвчи го като сакъзъ*. Що ще ходишъ да го мелишъ, че въ огъня да го туряшъ, че въ пещьта трѣбва да го туряшъ. Този задигне нѣщо, онзи задигне и най-после ти го дѣвчешъ и хлѣбътъ казва: "Избави ни отъ туй зло на устата". То дошло да се оплаква. Туй е за развлечение. Има единъ анекдотъ. Въ турско време, когато идвали турцимѣ у българимѣ да ги гощаватъ, трѣбва да имъ плащатъ дишъ-хакъж*. Следъ като дойде въ кѣщи и го угостишъ, че му платишъ за всѣки единъ зѣбъ по единъ грошъ. За 32 зѣба, че е ялъ въ кѣщата ти, ще му платишъ. Ти ще заколишъ една кокошка, ще го угостишъ и ще платишъ дишъ-хакъж. Въ Варненско единъ дерибей* отива

при една вдовица и тя отива и се оплаква. Тя казва: "Нѣмамъ да имамъ пари да му дамъ". Викатъ този турчинъ и му казватъ: "Какво искашъ?" (Той) казва: "Зжби имамъ да ми плати". Повалятъ го земята, избиватъ му всичкитѣ зжби. Казватъ: "Досега имаше зжби, но понеже сега нѣмашъ - нѣма да ти плащатъ". Сега ви се избиватъ зжбитѣ, за да не вземате гишъ-хакж. Ние, съвременнитѣ хора, колко нѣща има, които трѣбва да се поправятъ. Сега ходите по кино, гледате (на) киномто какъ ставаатъ разрушенията, какъ влѣзли германцитѣ. Какво печелите сега? Казватъ: "Да научимъ нѣщо". Много хубаво. Какво ще научите? Вие сте писатели или поети, вие обидите нѣкого. Може обидата да е много деликатна*. Единъ поетъ, когото не обичашъ, той писалъ стихотворение, турилъ думитѣ: "Брава, брава, отъ това умрѣ нашата крава". Азъ дойда и кажа: "Брава, брава, отъ това оживѣ нашата крава". Ако кажа: "Брава, брава, отъ това умрѣ нашата крава", ти ще се обидишъ. "Брава, брава, отъ това оживѣ нашата крава" - то е пакъ малка ирония, много деликатна. Въ политиката има такива нѣща. Много ученъ човѣкъ, даже и брѣмбаритѣ какъ правятъ знае, и червейчетата какъ вървятъ знае, всичко знае. Всичко знае. Червейчетата вървятъ ли като човѣка? Следъ като каже, че червейчетата знае какъ вървятъ, че ирония има. Този червей

крака нѣма. Червеятъ едѣа учи огъване-то. Той е единъ студентъ, който учи огъването. Толкозъ знае. Само изучава кри-

вата линия. Всичкото му знание, като прекара 10-20 пре-
раждения, едѣа може по тази линия да върви. На изпитъ
се явява. Комисията казва: "Този червей се е научилъ какъ
да се криви, минава въ по-горенъ класъ". Въ по-горния кла-
съ направятъ го стонога, че му турятъ сто крака. Сто
крака да ги дѣвишишъ, да ги контролирашъ отлѣво, отдѣс-
но. Що му сж сто крака? Казва: "Задача е тази, сто крака
да ги хармонирашъ". На всѣки кракъ да знаешъ да коман-
дувашъ - знание се иска. Следъ туй, като се научишъ да

командувашъ на 100 крака, даватъ ти по-малко. Ние сме дошли до двата крака. Два крака - на единия петъ пръста и на другия петъ пръста - 10, и на ржцетъ 10 пръста - тѣ сж 20. И ние мислимъ, че сме се освободили. Да знаешъ да си милвашъ пръститѣ. (На) единъ пианистъ колко му взема, докато се научи да контролира пръститѣ. (Нѣкой) казва: "Знае да си мърда пръститѣ, тури ги на пианото". Онзи 20 години учи и като седне - изкара нѣщо отъ мърдането. Въ мърдането има голѣма разлика. Господъ турилъ езика, но да знаешъ какъ да го мърдашъ. Да знаешъ какъ да го мърдашъ, че като кажешъ една дума - да бжде съдържателна. Ако не знаешъ какъ да мърдашъ, думата не излиза, както трѣбва, може да удължишъ думата, да туришъ дълги вълни. Може и срѣдни вълни да туришъ, и кжси вълни. Казватъ: "Едно и сжщо е". Съ кжситѣ вълни отдалече вземашъ какво става. Отъ дългитѣ вълни станциитѣ сж близо. Съ дългитѣ вълни, то е на физическото поле. Съ дългитѣ вълни на земята може. Съ срѣднитѣ вълни - въ духовния свѣтъ. Съ кжситѣ вълни - въ високитѣ свѣтове. Нѣкой отъ васъ нали искате да се разговаряте. Вие искате съ дългитѣ вълни да се разговаряте съ духовния свѣтъ. Тукъ на земята може да се разговаряте. Казва ти нѣкой: "Азъ те обичамъ". Като ти каже, тѣй мърдне ти подъ лжжичката. Нѣкой ти каже, че те обича - не ти мърда. Казвашъ: "Сладка е думата". Казалъ я презъ езика, не я приемашъ. Казвашъ: "Сладката е думата". Дойде единъ човѣкъ при тебе и казва: "Дай ми 5 лева". Погледнешъ, не искашъ да дадешъ. Нѣкой, който ти поиска 1000 и 2000 лева, мърдне ти сърцето, изваждашъ и казвашъ: "Господъ така казалъ". Но този човѣкъ е ученъ, знае какъ да каже. Като каже - нѣщата ставатъ.

Една майка казва на детето си: "Днесъ ще идемъ да се молимъ за дъждъ". Тръгватъ да се молятъ за дъждъ и майката нищо не взема. Детето взема омбрелата* и казва: "Мамо, дъждъ ще имаме, да се пазимъ". Майката казва: "Може да има, не знаемъ гали ще има". Детето взима

омбрелата и мисли, че държдъ ще има. Ние въ нѣкои отношения сме като майката. Отиваме, но дали тази работа ще стане - не си сигуренъ. Отивашъ да държишъ една речъ. Казвашъ: "Дали ще мога да държа речъта или не". Азъ опека 1000 хлѣба, окръжаващитѣ хора сж гладни. Азъ положително зная, че отъ хлѣба нѣма да остане ни единъ отъ фурната. Ако опека хлѣба, но тия хора сж възискателни, най-малко половината ще остане. Казвамъ: Тия хора не ме обичатъ. Не че не те обичатъ хората. Ние, ако се оплакваме отъ природата, за да ни разбере тя, трѣбва да говоримъ на нейния езикъ. Колко години ви е трѣбвало да научите българскиятъ езикъ. Вие, които говорите българскиятъ езикъ, колко думи има въ български езикъ, които иматъ само едно значение? Колко думи иматъ двойно, тройно, а нѣкои иматъ четворно значение. Въ английски, ако вземете думата "бееръ", колко значения има? Тази дума, както е турена въ едно предложение, нѣкжде значи мечка, нѣкжде значи търпение, нѣкжде значи трудна жена, нѣкжде значи раждане. Българитѣ казватъ "пола". Има поли на планината, има и женски поли. Какви поли - женски поли или планински поли? После, вземете думата "любовъ". Каква любовъ - физическа, духовна? Кжде да намиратъ хората? Щомъ говоришъ за любовта, еднозначуща дума ли е? Сольта, понеже си я опиталъ, че има единъ солень вкусъ - има едно значение. Захаръта има едно качество - сладчина. Думата "горчивина" има едно значение. Вземете думата "чистота" - едно значение има. Значи вашата чистота, когато нѣма никакъвъ примѣсъ, е чистота. Оризътъ е чистъ, когато нѣма примѣсъ съ камъчета. Житото е чисто, когато нѣма кжклица* вжтре и т.н.

Казвамъ: Какво може да се каже? Какво може да ви се каже отъ 1 до 40? Казвате: "Какъ Учителътъ насъ ни забавлява, той ни счита за деца още". Че то е привилегия*. По какво се отличава детето? Детето е довърчиво. Каквото му кажатъ, всичко го интересува. Много любознателно е. Ходи, отваря тукъ, затваря тамъ, дири, ин-

тересува го. Възрастният започва да се отгбля отъ групитъ хора. Възрастният не е като малкуитъ. Ще си направи кжца, ще си намѣри единъ съдружникъ и ще започне търговия. Идва единъ братъ, който училъ този занаятъ, младъ братъ, пита ме, казвамъ му: "Не ти трѣбва". Казва: "Не за себе си, азъ имамъ занаятъ, братъ ми обича бакалията*". Казвамъ: "Ще имате мжчнотици". - "Може да ги преодолѣемъ". Казвамъ: "Хубаво, направете опитъ". Иде следъ това, че ми казва: "Бамбашка* работа, едѣва половината разноси покриваме. Отивамъ, вземамъ маслото и на мѣстото, както е нормирано, 90 лева ми искатъ. Нормата е турена 90 лева и не може да се продава повече. За да спечеля, трѣбва да го продавамъ 120 лева, (а) ако ме хванатъ. Гледамъ - захаръ нѣма, туй нѣма, дойдатъ братята - четатъ уроци. Масло нѣмашъ, сирене нѣмашъ, това нѣма, онова нѣма, оризъ нѣма. Казватъ: "Какво сте вие да ни заставяте?" Казва: "Искамъ да намѣря". Иде ми, казва, да напусна тази работа вече". Рекохъ: "ще почакате малко". Азъ казвамъ: "Колко разноси имате?" - "3500 на месецъ". Казвамъ: "Половината покривате ли ги?" - "Покриваме ги, разбира се". За половината плащате за уроцитъ. Туй, което учишъ, ще мислишъ, че на професоръ плащашъ. 1500 лева плащашъ. Ученици сж плащали по 500 лева на урокъ по музика. Единъ нашъ музикантъ 200 лева вземаше на урокъ. Тукъ имахме една сестра, която 200 лева даваше на урокъ. 200 лева - много пари ли взема?

Че природата като ви дава всичко безъ пари, оценявате ли? Ние живѣемъ, дишаме въздуха. Казваме: "Този свѣтъ не е уреденъ". Не билъ уреденъ свѣтътъ? Че какъ не е уреденъ? Ти досега нищо не си плащалъ за въздуха. Какъ ще уреди природата, че навсѣкжде може да ходишъ? Даромъ вземашъ. После, да те научи да не бждешъ много егоистъ. Тя ти опредѣлила, че като вземешъ една вдишка, не можешъ да я задържишъ повече отъ три секунди. Капиталътъ за три секунди го вземашъ. Като минатъ, ще го върнешъ назадъ, новъ капиталъ ще вземешъ. Диша-

нето е търговска работа на земята. Този капиталъ трѣбва да го увеличите. Ако по три секунди държите въздуха, азъ да ви предскажа, че търговци нѣма да станете. Ще го задържате 4 секунди, 5, 10, 15, 20, докато дойдете до 60 секунди. Тогава ще бждешъ търговецъ горе-доле. Децата ти ще бждатъ облѣчени, и жената ти и ти ще имашъ кѣща. Всичко туй ще имашъ. То е капиталъ. Ти отъ въздуха, ако не можешъ да извадишъ онова, което е въ него, природата е скрила много работи и иска да ни застави да работимъ.

Ние сега искаме да живѣемъ. Най-първо три процеса има въ добрия животъ. Най-първо ще се научишъ да мислишъ. Знаешъ (ли), колко мжно е да се мисли? Не е лесна работа. Когато човѣкъ дойде да разреши нѣкаква чужда задача, започне да се грижи. Грижата не е мисълъ. Мисълта е приятно занимание въ природата. Следъ туй ще се научишъ да чувствувашъ, да мислишъ, да чувствувашъ и да постѣпвашъ право. Това сж три начина. Ако ти не можешъ да мислишъ право, ако ти не може да чувствувашъ и ако ти не можешъ да постѣпвашъ право, ти не може да живѣешъ. Животътъ, като изкуство, е най-голѣмото благо, което ни е далъ. Туй, най-голѣмото благо, но си най-голѣмото нещастие съ себе си. Представете си, (че) по невнимание, ако не знаешъ какъ да направлявашъ сърдцето си, ти ще развалишъ очитѣ си. Ако не знаешъ какъ добре да мислишъ - ще развалишъ ушитѣ си. Ако не знаешъ какъ добре да постѣпвашъ - ще развалишъ езика си, вкуса ще развалишъ. Ако започнешъ да ядешъ, че не вземашъ участие въ яденето, всѣко ядене ще бжде безпредметно. Тогава ядешъ нѣщо, но то е като прѣстъ. Нищо не усѣщашъ. Ако човѣкъ остане безъ вкусъ, нищо не му се яде. Много пжти хората умиратъ, тѣ предпочитатъ така, отколкото да минава храната. Като ядешъ - да усѣщашъ нѣщо приятно. Вземешъ една хапчица, втора, трета. Сега вие ще кажете: "Толкова невежи ли сме?" Не е невежество. Ние тукъ имаме единъ братъ, той сега е въ

Америка. Като го гледашъ - грехата му на капана, само капки. Ще кажешъ сократовски, че не обръща внимание. Сократовски животъ живѣе. После нѣкой ходи разочорленъ*, косата му така. Казва: "То животътъ не седи въ обличането". Ами въ какво седи животътъ? Ако умътъ не е облѣченъ добре, ако сърцето не е облѣчено добре и ако тѣлото не е облѣчено добре - това сж равнотилни нѣща. Ако умътъ оставишъ голъ, сърцето голо и тѣлото голо - ти си закъсалъ вече. Та казвамъ: За добриятъ умъ, който е работилъ, природата туря бележки.

Азъ трѣбва да ви дамъ да направите едно ухо, което показва доброта и активностъ. Какъ ще го направите? / *Учительтъ начерта две линии на уши*/. Това ухо е горедолу хубаво. Първото ухо - право мисли, разсждава. Второто е активно - нищо не мисли. Той седи и мисли: "Да го направя ли, да не го направя ли?" Смѣта: "Тѣй, ако го направя, какво ще излѣзе?" Добритѣ условия минаватъ, не намира време да направи. На втория денъ пакъ сжщото нѣщо. Пакъ седи цѣлъ денъ, пакъ намѣри, че нѣма време. На третия денъ лѣтото иде, нивата непостѣта остава. Онзи, активниятъ, прави погрѣшки, но криво-лѣво работи. Казва: "Може ли да се изправи?" Този преодолѣва тази слабостъ. Какво се образува? Образува се човѣшката уста. Това е единиятъ полюсъ. Ти, като си ораторъ, мислишъ какво да кажешъ на публиката. Туй ли да кажешъ или не. Ще кажешъ на хората нѣща, които сж вѣрни.

Говоримъ нѣкога за хигиена. Казвамъ: Никогa не стѣпвай на пета, понеже туй следъ време зле ще се отрази върху тебъ. Мозъкътъ не обича сътресения. Стѣпвай на прѣсти, за да събудишъ най-първо ума. Мисли, че после действуй. Не като ударишъ ржката си да мислишъ. Казвате: "Търпение трѣбва". Знаете ли единъ човѣкъ, който дѣла, колко търпеливъ трѣбва да бжде? Въ нетърпението ржката се проточва. Азъ дѣламъ съ теслата, ако азъ стана нетърпеливъ, трѣбва да бжда търпеливъ, понеже нетърпението продължава ржката. Ако продължа - оти-

де ржката. Ако продължа ржката въ не търпението - отиде ржката. Може да ми вземе единъ-два месеца, докато ми заздравѣ ржката. Казвате: "Защо е не търпението?" Ако не си търпеливъ въ работата - ще се повредишъ. Това сж елементарни работи. Вие разглеждате търпението. Търпението е едно отъ най-добритѣ качества на човѣка. То влиза като елементъ въ ума на човѣка. По умъ трѣбва да бждемъ търпеливи, по сърдце и по воля. Не само да мислишъ и нищо да не правишъ, то все още не е търпение. Въ търпението ние разбираме човѣкъ да бжде силенъ. Изисква се той да стане съвършенъ. Само тогава той ще бжде търпеливъ. Казватъ: "Ти си много търпеливъ". Сега и дума не може да става. "Ти си доста търпеливъ". И азъ, като разглеждамъ, още трѣбва търпение. Нѣкой пжтъ търпеливъ е въ малкитѣ работи, но не е въ голѣмитѣ работи. Съ малки работи правимъ пакостъ на себе си. Дойде нѣкой при мене и той ми говори, че билъ жененъ, деца ималъ. Азъ имамъ цѣлъ хлѣбъ, повѣрвамъ му, дамъ му цѣлиятъ хлѣбъ. Той нито е жененъ, нито деца има. Азъ му дамъ цѣлиятъ хлѣбъ, че и той да е благодаренъ, и жена му да е благодарна, и децата му да сж благодарни. Казва: "Цѣлъ хлѣбъ ми даде". На този човѣкъ виждамъ, (че) жена му не е тамъ, децата му не сж тамъ. Ако ми хвали мъжа - ще добие известни качества. Ако хвали жената - ще добие други качества. Ако хвали децата - ще добие трети качества. Трѣбва да го хвалятъ. Нѣкои отъ (васъ) искате да не ви хвалятъ. Но като не ви хвалятъ, вие се докачите. "По нѣкой пжтъ слушамъ съ каква ирония Учителътъ говори туй". По нѣкой пжтъ ние се обличаме, обличаме, че се облѣчемъ въ сжщитѣ грехи. По нѣкой пжтъ ние може да се усмихнемъ и да се покажемъ много весели. Турили сме една маска, минаваме за весели. Нѣкой пжтъ влизамъ при нѣкой бакалинъ, (той) обръща внимание на другитѣ. Азъ, като пазаря, той гледа дали ще му платя, затуй ме гледа. Щомъ си направя смѣтката и му платя, пакъ си обърне гърба, къмъ другитѣ млощери* гледа. Сега предс-

тавете си, че азъ съмъ единъ бакалинъ, вие сте само кли-
ентъ, ученицитъ. Вие влизате, не купувате. Не може да
си купите отъ моята бакалия. Като излѣзете, какво ще
кажете? "Изгубихъ си времето". И бакалинътъ казва: "Из-
губихъ си времето, презъ цѣлиятъ день нищо не можахъ
да продамъ". Тамъ като въ затворъ е.

Сега азъ съмъ ви говорилъ толкозь време за Любовъ-
та. Може ли да ми кажете нѣкое отъ вашитъ произведе-
ния на Любовта? Какво именно сте произвели отъ Лю-
бовта? Искамъ да ви видя произведението. Круши, сли-
ви, ябълки, пиперки, моркови, магданозъ, лукъ, крастави-
ци, жито, ечемикъ, ржжъ, лимони, портокали, хлѣбни дър-
вета - всичко туй. Азъ съмъ готовъ като бакалинъ да
ходя да купувамъ масло, каквото вие произвеждате. Азъ
съмъ готовъ да го продамъ. Искамъ да ви наведа на ми-
сълта, (че) между природата и насъ има една вътрешна
обмѣна. Всичко не ни се дава даромъ. Природата изисква
отъ насъ да произведемъ нѣщо. Тя е първа, която ще взе-
ме. Тя има клиенти, ще влѣзе, ще вземе отъ нѣкъде. Да ви
говоря за нѣща, които сж непонятни. Има сжщества, ко-
ито трѣбва да се хранятъ съ вашитъ мисли. Има сжщес-
тва, които трѣбва да се хранятъ съ вашитъ чувства. Има
сжщества, които трѣбва да се хранятъ съ вашитъ пос-
тѣпки. Плодове сж това. Растенията ние ги обичаме, по-
неже тѣ произвеждатъ плодове. Ако нѣматъ плодове -
нѣма да ги държимъ за красота. Казвамъ: Въ едно отно-
шение въ природата ние сме като плоднитъ дървета. Има-
ме цена за онова, което раждаме въ себе си. Всичкитъ
сжщества иматъ особено разположение. Ако ние сме без-
плодни, съ насъ ще постѣпятъ, както ние правимъ съ без-
плоднитъ дървета - режемъ ги за собата*. Греди прави-
мъ. То е външна страна. Въ много отношения ние сме въ
свѣта като плоднитъ дървета. Ако искашъ да се подобри
положението ти - имай най-хубавитъ мисли. На всичкитъ
хора мисълта не е една и сжща. Тя е много разнообразна.
Мисълта на животнитъ е една, на хората е друга, на ан-

гелитъ е трета. Безброй сж формитъ, въ които една човѣшка мисль може да се облѣче.

Азъ бѣхъ при единъ българинъ. При него идва единъ беденъ студентъ. Този българинъ бѣше богатъ човѣкъ и този студентъ иска да му помогне нѣщо. Той не му помогна. Замина си студентътъ. Рекохъ: "Ти изгуби едно голѣмо благо". - "Че какъ?" - "Следъ 10 години той ще бжде министъръ въ България. Ти трѣбваше да му помогнешъ, защото той ще ти помогне следъ 10 години. Единъ день той ще ти даде урокъ като министъръ и той не ще те погледне". - "Министъръ. Че какъ тѣй?" Ти трѣбва да разбирашъ. Имашъ едно яйце, трѣбва да разбирашъ качества. Змийското яйце, като го излупишъ или кокошето яйце - какви свойства ще иматъ?

Курдисала* се една кокошка и снася по едно яйце предъ вратата ми. 40 дения наредъ носи. Азъ го считамъ туй (за) късметъ. Азъ взимамъ яйцата, които тя носи. 40 яйца е снесла. Казватъ: "Да ги опечемъ. Да направимъ това-онова, да направимъ хлѣбъ съ масло", какъ го казвате - джиджи-папа. Една чужда кокошка, най-първо като идваше, се караше съ котката. Сега като дойде, седне, гадатъ ѝ малко житце, тя поседи. Най-първо мълчеше. Понеже познава хората, предупреждава ме. Казва: "Да не ми взематъ яйцето, крѣкъ-крѣкъ". Мене ми дойде на умъ на тази кокошка да направя едно добро. Казва: "Искамъ да ме освободите отъ това робство. Нѣкой день ще изчезна, ще ми откъснатъ главата". Казвамъ: "Щомъ носишъ яйца, главата ѝ не могатъ да режатъ. Решихме да я купимъ. Колкото искатъ - ще я купимъ, ще я насадимъ, ще излупимъ пиленца. Ще кажете: "За една кокошка ни разпрavia". Запознахме се съ кокошката, милвамъ я по главата, тя ме гледа. Казва: "Неудобно ми е". Казвамъ ѝ: Нѣма нищо. Питамъ: Кои кара тази кокошка, отъ де-накъде дойде тамъ? Тѣ се кривятъ, когато снасятъ яйца. Не се спирамъ върху туй. Затвориха я два дения и като я пуснаха - пакъ дойде. Казватъ: "Положъ трѣбва, за да носи". Тя и

безъ положъ носи. Нѣкоя ще се качи на полога и нѣма да носи. Казвамъ: Ако тази кокошка иде при менъ и азъ ще ѝ направя услуга.

Вие, когато ще снесете нѣщо, идете въ предверието на Господа. Умна е тази кокошка. И вие, каквото направите - тамъ го направете. Не сме направили много удобно на кокошката. Дърва турятъ тамъ по нѣкой пжтъ. Та казвамъ: Всѣки единъ човѣкъ, каквото прави - да го направи въ предверието на Господа. Ако на друго мѣсто носи яйцата - ще хвъркнатъ. Само веднажъ тя снесе въ 5 часа следъ обѣдъ, а (презъ) всичкото време - въ 9, 10, 11 часа сумринѣта. Нѣкой пжтъ въ 8 часа, 8 безъ 10, 8 и 15. Наблюдавамъ времето, когато е топло - снася по-рано. Щомъ е студено - снася по-късно. Казвате: "Обикновени работи". Цѣла философия има. Като снася - зная какво е времето. За да направимъ нѣкое добро по-рано - времето трѣбва да е добро. Щомъ правишъ по-късно доброто, щомъ мислишъ по-бавно - значи студъ има. Най-първо нѣма да мислите, че сте стари. На 40 години сте млади. Онзи, който е надъ 40 години, е възрастень. Нѣма нито единъ, който да е старъ. Сестра Попова е единствената.

Турцитъ казватъ: "Много приказки за воденица". Може да ви кажа така съ три думи. Мисли добре - да имашъ свѣтлина въ ума всѣкога. Чувствувай добре - да имашъ всѣкога топлина въ сърдцето и сърдцето ти да тупа равномерно. Лѣкаритъ пипатъ пулса. Като чувашъ сърдцето - да пѣешъ една пѣсень. */Учительтъ пѣе: "Търпение, търпение, търпение"/*. Имамъ сиромашия. Още като пѣя - бръкна въ джоба си, имамъ нѣщо. Азъ още като пѣя - хората се влюбватъ. Нѣкой бръкналъ, турилъ въ джоба. Азъ се преструвамъ, че не го виждамъ. Престана да пѣя тогава.

Бждете умни деца, не мислете, че сте възрастни. Не мислете, че туй се е случило. Всичко, каквото ви се случи въ свѣта, като влѣзете въ Божествения свѣтъ, всичко, каквото ви се случи - за добро е. Богъ е, Който рабо-

ти, Той ни опитва. Та умните деца разбиратъ. Каквото и да ти се случи - за добро е. Може да те посаждатъ на нивата - за добро е. Той е Единствениятъ, каквото прави - считай го за добро. Другитъ, каквото правятъ, прави различие. Дойде ли до Бога, имайте една свещена мисълъ. Да имате едно мнение, че Господъ, каквото прави - за добро е. Да бждемъ доволни отъ онова, което Той ни дава.

Сега туй е по отношение на Бога. За другитъ сжщества, каквото правятъ - тамъ ще пазимъ нашия умъ, ще знаемъ Господъ ли говори. Щомъ другитъ говорятъ, ще видимъ какъвъ процентъ (сж). Това правило не е за другитъ хора, само за Бога е.

ТОВА Е ЖИВОТЪ ВЪЧЕНЪ ДА ПОЗНАЕМЪ ТЕ-
БЕ ЕДИННАГО ИСТИННАГО БОГА И ХРИСТА, КО-
ГОТО СИ ПРОВОДИЛЪ.

XX година

31. Лекция на Общия Окултенъ класъ

14 май, 1941 год., Сръда, 5 ч.с.

Изгръвъ - София

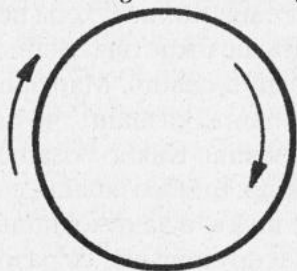
ПРАВАТА ПОСОКА

Отче нашъ.

Богъ е любовъ.

*/Направихме едно упражнение/. Прави. Ръцетъ нас-
трани, съ длани една срещу друга. Дъсната ръка леко до-
косва лъвата и се движи по лъвата до рамото, докато
дойде надъсно. После лъвата се поставя предъ дъсната и
се движи по дъсната, като леко я докосва. Така петъ пжти.*

Всѣкога трѣбва да се стремите да създадете сами
интересъ къмъ онова, което се интересувате. Всѣки еди-
нъ човѣкъ е създаденъ по единъ особенъ начинъ. Той трѣбва
да намѣри своя си пжтъ. И когато намѣри своя си пжтъ,
той се радва. Запримѣрь: детето има желание да се изп-
рави. Най-първо то се ражда при съвсемъ други условия.
Въ него има вътрешенъ импулъсъ да се издига. Докато се
издигне употребява единъ начинъ, втори, трети, четвър-
ти, срѣща много мъжнотии. Като се изправи, трѣбва да
знае да ходи. Вие мислите, че е лесна работа. Не е лесна
работа, изисква наблюдение. Добриятъ човѣкъ върви по
единъ начинъ, лошиятъ върви по другъ, единъ престѣпни-
къ по другъ. Котката върви по единъ начинъ, коньтъ - по
другъ. Всички животни иматъ единъ методъ. Не искамъ
сега азъ да ви въвеждамъ въ противоречието. Въ този

кръгъ има две противоположни те-
чения. Ние правимъ упражнението
отлъво надъсно и отдъсно налъво.
Тъ сж две противоположни посоки.
Има една разлика. Онѣзи, които сж
създали лъвата ръка и онѣзи, които
сж създали дъсната, сж написали на
тѣхъ. Колко нѣща сж написани на
лъвата ръка - помѣтѣни сж още хиляди години, докато се

прочете този материалъ. Въ лѣвата рѣка е капиталъ, който е вложенъ. Въ дѣлната рѣка е капиталъ, който си обработилъ. Онзи, който разбира, ще види въ лѣвата ти рѣка онзи капиталъ, който е вложенъ, а въ дѣлната рѣка е туй, което ти си обработилъ. Сега мнозина уповаватъ на онова, което имъ е дадено. Но дадениятъ капиталъ трѣбва да се обработи. Човѣкъ може да бѣде даровитъ безъ да използвава своитѣ дарби. Пѣкъ може да бѣде малко даровитъ и да използвава дарбитѣ си.

Да кажемъ, че привидно се движатъ въ две противоположни посоки, но това движение е успоредно. Перспективно така се показва, че е противоположно. Но тия хора, които се движатъ успоредно въ противоположни посоки — не е едно противоречие. Ако двамата се движатъ въ една и сѣща посока, може временно да се движатъ въ противоположни посоки. Вземете движението на двамата въ кръга. Може ли да се движатъ въ една и сѣща посока, когато единиятъ отива напредъ, другиятъ като че отива въ противоположна посока, когато вториятъ отива всъсно, първиятъ отива влѣво? Въ туй движение единиятъ и другиятъ не знаятъ, но тѣ вървятъ успоредно. Та казвамъ: Вие по нѣкой път се спъвате, казвате: "Този не върви съ мене". Този, който остава назадъ, той е тилъ, заради васъ. Следъ това ще бѣдете тилъ, заради него. Тѣй щото въ даденъ случай не можете да държите първото мѣсто.

Казвамъ: Кое ви интересува? Религиознитѣ хора искатъ да бѣдатъ въ оня свѣтъ. Какъвъ ще бѣде оня свѣтъ? Че е нѣкакъвъ свѣтъ. Нѣкакъвъ красивъ свѣтъ. Материалиститѣ, които не приематъ оня свѣтъ, казватъ, че въ този свѣтъ тѣ искатъ да бѣдатъ богати. Какво богатство? Да иматъ хубаво направена кѣща, въобразяватъ си. За тѣхъ, материалиститѣ, раятъ е тукъ, а за духовнитѣ раятъ е нѣкъде другаде. Но едниятъ и другиятъ ще се разочароватъ. Материалиститѣ, въ края на краищата, трѣбва

да остарѣятъ и умираатъ. Искатъ-не искатъ, вѣрватъ-не вѣрватъ - трѣбва да умратъ. Виждатъ, че отиватъ нѣкжде. Кжде отиватъ - не знаятъ, дигатъ си раменетъ. Онѣзи, които вѣрватъ въ другия свѣтъ, тѣ се утешаватъ, малко утеха иматъ. Единиятъ го осжждатъ, нѣма никаква надежда за помилване. Религиозниятъ пѣкъ има малко надежда, че като иде въ другия свѣтъ ще го опростятъ вече. Вие вѣрвате въ оня свѣтъ, но имате пакъ нѣщо, което ви мжчи. Ти вѣрвашъ въ Бога, но се сърдишъ на другаря си, за малка работа кипнешъ. Защо - и ти не знаешъ. Нѣкой взелъ нѣкой кривъ тонъ, размърдалъ въздуха, казвашъ: "Не го взелъ хубаво", сърдишъ се. Или нѣкой не е облѣченъ, нѣкой цвѣтъ има, който ви гразни. Може вие да сте облѣчени въ червена греха, но минавате между биволи, ще ги разсърдите, ще ви гонятъ.

Та казвамъ: Първото нѣщо, че вие имате една мисия, дадена въ свѣта. Тази мисия вие ще я намѣрите. Ще намѣрите разгадката. Щомъ ви дамъ яденето, вие сами намирате какъ да го ядете. И най-малкутъ сжщества знаятъ какъ да ядатъ. Въ яденето, ако си уменъ, ще придобиешъ нѣщо. Ако не си уменъ, много малко ще придобиешъ. Имате условия да бждете здрави хора, да бждете щастливи хора, но трѣбва да разбирате законитъ на щастieto какви сж. Нѣкои искатъ да добиятъ религиозно щастие. Религиознитъ искатъ да се молятъ само на Бога. Тѣ считатъ, че тѣлото е мѣсто на грѣха. Че туй тѣло трѣбва да се омаломощи. Това е едно криво разбиране. Ако ти не знаешъ какъ да употрѣбишъ тѣлото си, то е другъ въпросъ. Но безъ тѣлото какво ще направишъ? Ако нѣмашъ здраво тѣло, ако нѣмашъ здрави ржце, очи, уши, всички тия удове*, какво ще направишъ въ свѣта? Зависи отъ очитъ какъ ще гледашъ. Ако знаешъ какъ да гледашъ, ще видишъ нѣщата красиви въ човѣка. Ако не знаешъ какъ да гледашъ, ще видишъ това, което не е красиво. Ако знаешъ какъ да гледашъ, ще видишъ красота въ устата, но да гледашъ, когато тази красота иде. Защото всѣко нѣщо

на своето време иде. Красотата, която сутринь има слънцето, на обѣдъ не може да я намѣришъ, по обѣдъ има друга красота. Ако, когато слънцето изгрѣва, вие не може да я видите, ако по обѣдъ вие сте подъ нѣкоя круша, подъ крушата какъ ще видите красотата? Въ какво седи красотата на обѣдното слънце? Че на обѣдъ имате най-голямата свѣтлина. Следователно предметитѣ ще ги видите много ясно. Сега обѣдната свѣтлина азъ уподобявамъ, имате най-голямото благословение, което Богъ вие даля. На обѣдъ той почива или той работи и не може да види красотата. Като дойде обѣдъ е заетъ съ нѣкаква своя преживѣлица. Да кажемъ вие сте служащъ въ нѣкоя банка или учреждение, щомъ се върнете по обѣдъ, каква красота ще видите? Уморенъ сте отъ работата, искате да почивате на обѣдъ. Когато имате най-големитѣ условия за блага да ви дадатъ, вие сте заетъ съ посторонни* работи. Случило се нѣкъде въ учреждението сте изгубили 1000 лева, вие се смущавате кжде отидоха 1000 лева пари. Ако сте семеенъ, имате дѣщеря, дошла бележка отъ училище, че дѣщеря ви не учи, слаба е. После хванали се нѣкакви поетически писма, които тя приема и праща. Какво лошо има, поетъ е. Върне се на обѣдъ, мисли за писмата на дѣщерята. Азъ ги наричамъ: това сж засади. Въ свѣта има сжщества, които правятъ само засади за човѣка. Тѣй както рибаритѣ ходятъ, виждали ли сте ги? Турилъ мрежата на рамото, тръгналъ по брѣга, прави научни изследвания. Току погледнешъ, хвърли мрежата, започне да тегли едно вжже, погледнешъ - 10-15 риби се хванали. Извади ги, тури ги въ торбата, пакъ ходи. Нѣкой пжтъ и вие може да попаднете като тия риби въ такава мрежа. Вървишъ, тамънъ си хубаво разположенъ, нѣкой рибаръ току хвърли мрежата и ти попаднешъ въ неговата мрежа. Христось казва на своитѣ ученици: "Елате, ще ви направя ловци на човѣци". Има два вида рибари: едни, които спасяватъ хората и други, които ги погубватъ. Сутринь, като станете, вие сте разположенъ духомъ. Нѣкой пжтъ вие сте не-

разположенъ духомъ. Не знаете причината. Измѣнете посоката на вашата мисълъ. Може би мисълта ви отива, нѣкжде се движи. Може да мислите за децата си, понеже имате единъ центъръ на главата, вие мислите за дъщеря си, че когато стане на 20 години трѣбва да я жените, какво ще правите, дали ще намѣрите такъвъ момъкъ на свѣта. Казвате, че дъщеря ви е деликатна, дали ще се падне такъвъ деликатенъ. Смущавате се. Разбира се азъ ви навеждамъ единъ примѣръ. Вие нѣмате дъщеря, не ви е така приятно, но следъ колко години може да имате такава дъщеря? Нѣкой пжтъ вие се занимавате съ себе си, какво ли ще стане съ васъ. Нищо нѣма да стане. Вие сте една пжпка на едно дърво, ще цвѣнете, ще завържете, ще дадете плодъ. Не се безпокойте. Безпокойте се колко голѣмъ ще стане плода. Плодътъ ще стане, колкото трѣбва. Една ябълка ще стане колко? Повече отъ едно кило не може да стане. Въ България веднажъ гледахъ една дюля надъ едно кило тежка. Такива дюли дървото не може да ги удържи. Ако има 400-500 дюли, ще изпочупятъ клоничката. Сега правя сравнение, за да ви обясня нѣкои работи. Вие имате заложи вътре въ себе си. Едно голѣмо богатство, което не го знаете кжде е заровено. Мене сж ми разправѣли за много богати хора, които, като ги е страхъ да не ги обератъ, иде, че си зарови имането нѣкжде. Като го зарови, понеже земята се движи, следъ 4-5 години имането се премѣстило 4-5 прѣста и не може да намѣри гърнето. Търси го, не може да го намѣри. Изгуби той настрояние, търси, търси, започне да мисли, че го видѣлъ нѣкой и обралъ гърнето. Но гърнето се премѣстило. Трѣбва да знаете посоката, по която се мѣсти. Едно дърво, единъ джбъ въ сто години се премѣства на два метра. Следъ сто години ще го намѣрите не тамъ, кждето е посадено. Ако турите едно гърне при единъ джбъ, туй гърне ще се премѣсти по посоката, по която се движи джбътъ.

Да кажемъ: Кое е онова, на което вие може да разчитате? Вие казвате, че имате вѣра. Вѣрата ви трѣбва да

бжде като една побудителна причина и единъ стимулъ. Вие сте изкусенъ архитектъ, или изкусенъ художникъ, или изкусенъ музикантъ. Ще турите вѣрата си въ туй, за да развиете въ васъ дарбата. Ако сте музикантъ - ще свирите. Цѣлъ животъ нѣма да бжде музика. Музиката ще улесни човѣка. Когато музиката се е появила въ човѣка, станало едно подобрене на цѣлата раса. Адътъ е мѣсто безъ музика. Най-голѣмото страдание е безъ музика. Нѣма музика - нѣма какво да те насърдчи. Когато се е появила свѣтлината - то е музика. И звукътъ въ ушитъ на хората - то е благословение. Трѣбва да се вслушвате въ природата. Не само да гледате свѣтлината, но да видите какви промѣни тя прави. Вие трѣбва да правите опити лѣтно време, когато се печете на слънцето, какъ се печете, запримѣръ? Пекли ли сте лѣвата страна, после дѣсната страна, да видите какво влияние ще упражни слънцето върху васъ? По нѣкой пжтъ нѣкои излагатъ главата си на слънцето по обѣдъ. Единъ нашъ приятель бѣше правилъ опити, по нѣколко часа се пекалъ, но като се върне - замае му се главата. Сега, ако се спра да ви обяснявамъ, то сж технически, лѣкарски работи. Защо се замайва главата на човѣка? Ако минавате по единъ мостъ надъ нѣкое високо мѣсто, мостътъ е тѣсенъ. Ако е широкъ - добре, но представете си, че мостътъ представ(лява) една греда надъ нѣкоя пропастъ (съ) 40-50 метра дълбочина, започва да ви се вие свѣтъ. Две противоположни чувства имате. Най-първото се зароди чувството на самосъхранение, че може да паднете. Но виждали ли сте онѣзи акробати, които вървятъ по вжже съ върлина? Върви човѣкътъ по вжжето съ върлината отъ единия край до другия край на вжжето. Азъ съмъ превоздалъ примѣри за смелостта на хората. На единъ акробатъ опѣватъ едно вжже надъ Ниагара, минава самъ по вжжето съ върлината. После взелъ одного на гърба си и минава съ него. Питамъ: Кой е по-смелъ - онзи, който минава съ върлината или онзи, който се качилъ на гърба му? Онзи, който мина-

ва съ върлината, има вѣра въ себе си, че може да мине. Онзи, който се качилъ на гърба му, има вѣра въ онзи, който го носи. Когато вие вършите нѣщо сами, но когато вие се качите на гърба на нѣкого да минете Ниагара, надъ това голѣмо бучение, една малка погрѣшка и ти, и той ще идете. Когато се качите на гърба на провидението, имайте вѣра въ онзи, който върви по вѣжето. Той не пада, той е провидението, което ще ви пренесе по това вѣже. Казвамъ: По нѣкой пѣтъ вие може сами да минете, по нѣкой пѣтъ може да носите нѣкого на гърба си. Ти ще се радвашъ, че онзи, който е на гърба ти, има вѣра. Казвашъ: "Трѣбва да имашъ вѣра". Ако азъ може да премина по това вѣже, той има вѣра въ мене. Казва: "Качи се на гърба ми". Казвамъ: Ако имашъ вѣра - качи се, ако нѣмашъ вѣра - не се качвай. Ако азъ имамъ вѣра, че може да го пренеса - да го поканя, ако нѣмамъ вѣра - ще кажа: "Не трѣбва да се качишъ, защото азъ за себе си едва гарантирамъ дали ще може да мина или не". Казвамъ: Всинца въ живота минавате по това вѣже. Нѣкой пѣтъ минавате презъ много стрѣмни мѣста.

Казвамъ: Има съ какво да се занимавате. Най-първо имате три нѣща, съ които трѣбва да се занимавате сега. Да изучавате какво нѣщо е любовта въ всичкитѣ течения и всестранни проявления. Да изучавате какво нѣщо е Божията мъдрость. Да изучавате какво нѣщо е Божията истина въ всичкитѣ нейни проявления. На нѣкои отъ васъ коситѣ сж побѣлѣли. Защо побѣлѣватъ коситѣ? Отъ тревога. Ще повикамъ всички, които сж направили главитѣ си бѣли, казвамъ: Слушайте, искамъ сега косата ви да почернѣе. Казватъ нѣкои, че е хубаво да побѣлѣе главата. Нѣкой пѣтъ е хубаво, но нѣкой пѣтъ не е хубаво. Ако вие посѣтите жито въ бѣла прѣстъ и посѣтите жито на черна прѣстъ, черната прѣстъ дава по-хубаво жито. Сега вие имате желание да бждете праведни, да не направите никаква погрѣшка. Че да прави човѣкъ погрѣшки е приятно нѣщо. Въ музиката или въ изкуството се правятъ погрѣ-

шки. Разправяше ми една актриса, че онзи диригентъ се ще намѣри нѣкаква погрѣшка, педантъ, ще намѣри грѣшка въ движеніето, че не си турила ржцетъ, както трѣбва, поза не взела, темпераментъ нѣмала, нѣмала това, нѣмала онова, не била доста сериозна. Какво ще бждешъ сериозенъ на сцената? Представяшъ какъ бесятъ нѣкого, какъ ще го представишъ? Или представяшъ нѣкаква комическа работа, какъ ще я представишъ? Гледамъ комическитъ работи сж пресилени. Рѣдко ще намѣришъ естествени. Всичкитъ нѣща сж се пресилени. Казвамъ: Всички ние изобщо пресияме работитъ. Не е лошо това.

Като станете сутринъ, опредѣлите си да има нѣщо ново да внесете въ себе си. Говорите за вашитъ вѣрвания. Въ какво седятъ вашитъ вѣрвания? Казвате, че Богъ е любовъ. Какво отношение имаме къмъ Него и Неговата любовъ? Какво отношение има къмъ мене? Най-първо Божията любовъ има отношение къмъ способноститъ, които Богъ ми е далъ. Той всѣкога ни поощрява, казва: "Имашъ хубавъ гласъ, имашъ хубава паметъ". Да кажемъ нѣкой отъ васъ може да е способенъ, много лесно изучава езици. Нѣкой е пѣвецъ, много лесно изучава пѣсни. Нѣкой лесно изучава нѣкое изкуство, нѣкой лесно изучава шивачество, нѣкой - художникъ, да знае кжде да тури думитъ. Знае да тури единъ глаголъ на най-хубавото мѣсто. Омразата има ли глаголъ? Може ли да ми кажете единъ глаголъ на омразата? "Мразя" - какво означава "мразя"? "Мразя" излиза отъ мразъ. То е филологически.

Имате долу отрицателно, горе положително. Онзи, който те мрази, значи не ти дава никакви условия да се проявишъ. Единъ разбойникъ, като те хване, ще ти запуши устата, да не изгадешъ никакъвъ звукъ. Ако изгадешъ звукъ, ще дойдатъ ония, които искатъ да те освободятъ, ще те намѣрятъ. Той ти запушва устата, да не говоришъ, да не знаятъ кжде си. Вие се намирате въ трудно положение. Тобава, ако устата ви е запушена, какво трѣбва да правите? Трѣбва да вѣрвате. Човѣкъ е свободенъ въ

своята мисъл. Никой не може да ограничи мисълта на човека. Има три неща, на които може да върват: мислите ви никой не може да ограничи, чувствата ви никой не може да ограничи и постъпките ви никой не може да ограничи. Постъпките азъ разбирамъ даже, като си вързанъ, едно малко движение пакъ можешъ да направишъ, не може да те спъватъ. Има единъ законъ: ако вие знаете да се движите - и най-дебелото вжже може да го скжсате. Пъкъ ако знаете музика, вътрешно като изпънете една нѣсенъ, да скжсате вжжето. Трѣбва да бждете единъ гениаленъ музикантъ, за да скжсате едно дебело вжже. Вие имате едно обезсърдчение вътре въ душата си. Не е ли това едно дебело вжже, което ви е вързало? Като изпънешъ една нѣсенъ, да скжсашъ това вжже. Трѣбва да има нещо, на което да разчитате. Казвате: "Господъ всичко може да направи". Това е заради Него. Ние трѣбва да имаме вѣра въ това, което Той може да направи. Казва: "Това, което ми казвашъ, ще стане". - "Азъ не го виждамъ". - "Ти не го виждашъ, но ще стане. Дали го виждашъ или не - ще стане". Ние виждаме ли, че земята се върти? Наблюдавали ли сте месечината, че когато месечината е обърната къмъ насъ, е валчеста. Защо именно ние гледаме месечината оттукъ-оттамъ? Че тя е надъ насъ. А пъкъ, ако идемъ на месечината, ще виждаме земята. Ние виждаме месечината надъ насъ. Ако идемъ на месечината, ще виждаме земята надъ насъ. Като гледаме месечината, гледаме сжщество по месечината, виждаме неговата глава. Понеже гледаме неговата глава, нажде ще гледа това сжщество?

Ние по нѣкой пътъ, като правимъ упражненията въ единъ кръгъ, една частъ на кръга се движи влѣво, другитъ се движатъ вдѣсно. Ако вземешъ дѣсната страна, противоположната страна се движи влѣво, но движението е едно и сжщо. Дали влѣво или вдѣсно се движатъ, движението е едно и сжщо, въ една опредѣлена посока. Щомъ си въ този центъръ, въ каквато и посока да се движишъ - всич-

ко ще постигнешъ. Щомъ си извънъ този центъръ, въпросътъ е другъ. Щомъ вървашъ въ Бога, постижение ще имашъ, каквито и да сж постижения. Ако искате да бждете богати, колко богатство ви трѣбва? Ти, за да бждешъ богатъ, ще имашъ толкозъ пари, колкото ти тежи тѣлото. То е мѣрката. Тежишъ 65 кила - 65 кила злато, ако е злато. Но ако сж гуаманти? Ако човѣкъ е отъ радий*? Радвайте се на постиженията, на всичко онова, което става вънъ отъ васъ. Радвайте се на постиженията на всѣки единъ човѣкъ, понеже и тия постижения сж и ваши. Радвайте се на вашия прѣстъ, понеже вашиятъ прѣстъ като расте, всички други части растатъ пропорционално. Щомъ една частъ се развива въ васъ, съразмѣрно съ това въ васъ се развиватъ и другитѣ способности. Та казвамъ: Ние водимъ единъ животъ и считаме, че другитѣ хора нѣматъ никакво отношение къмъ насъ. Мислимъ, че само онова, което ние може да постигнемъ, то е реално само. Не е така. Когато краката се движатъ повече, съразмѣрно съ тѣхъ се развиватъ и рѣцетѣ, съразмѣрно съ краката се развива и човѣшкиятъ умъ. Сега всѣки единъ отъ васъ се нуждае отъ нѣщо. Общи нѣща трѣбва да се започнатъ. Какъ вие се справяте съ вашитѣ мжчнотии? Разправяше ми единъ приятелъ, казва: "Хванала ме е една индиферентност*", нищо не ме интересува, безразлично ми е". Пресищане. Като човѣкъ ялъ много сладки работи, не му се яде вече, преситилъ се. Ядешъ нѣщо много, пресищане става, ражда се контрастъ, искашъ нѣщо киселичко. Нѣкой пжтъ, когато нѣкои хора сж яли кисели работи, въ тѣхъ се заражда желание да ядатъ сладки работи. Казвамъ: Избѣгвайте пресищанията. Не мислете постоянно върху едно и сжщо нѣщо. Казвашъ: "Нѣма да бжде тази работа". И нѣма да бжде тази работа. Хубаво е нѣкоя работа, която е много вървѣла, да се спре. Ако сте много богатъ, хубаво е да се спре богатството. Даже земята, като се движи съ голѣма бързина, не се движи едновременно съ една и сжща бързина. Но има едно малко намаление на

бързината и усилване на бързината. Въ този промеждутък тя си почива. Представете си, че вие се движите съ бързината на една кола или, че се движите съ колата на свѣтлината. Ако пжтувате съ колата на свѣтлината, колко време ви трѣбва, за да се спрете на една гара? Една приставиядна частъ отъ секундата се изисква. Знаете колко е това време? Вие мислите какъ ще излѣзете. Съ каква бързина трѣбва да излѣзете? Вие седите по нѣкой пжтъ и изгубвате вашето щастие, понеже трѣбва да бждете много внимателни. То се изисква не една секунда, не едно мигновение, но още по-кратко време. Човѣкъ трѣбва да бжде много внимателенъ. Никога не допускайте една отрицателна мисль да ви обсеби. Казвате: "Остарѣхъ". Макаръ да ви казватъ, пакъ не вѣрвайте, че сте остарѣли. Вие оставете отслабването. Старостта не е нищо друго, освенъ една неорганизирана материя въ човѣка. Всичкиѣ неговѣ лоши мисли образуватъ отлагания, утайки, отлагатъ се около неговата нервна система, наричатъ се "артериусъ склероза". Не допускайте лоши мисли въ ума си. Вие по нѣкой пжтъ говорите за новото учение. Въ новото учение трѣбва да бждете. Ние сме спокойни, когато сме добре облѣчени, но трѣбва да се облѣчешъ съ скжсани дрехи, да имашъ сто дупки на роклята на една сестра и закрѣпени. После, да бждете съ боси крака, хубаво измити, като вървишъ - хората да обръщатъ внимание, ти да вървишъ и да не обръщашъ внимание. Ти се безпокоишъ какво ще ти кажатъ хората. Ако бихъ направилъ опитъ да ви кажа да идете боси въ града, колцина бихте го направили. Азъ нѣма да направя този опитъ никога, защото вие ще се върнете. Какъ? После, вие не сте носили дрехи, които обичате. Гледамъ дрехитѣ ви, но тѣ не съответствуватъ на вашитѣ желания, цвѣтътъ на коситѣ ви не мяза*, цвѣтътъ на веждитѣ, на очитѣ не съответствува. После, правите известни движения, които никакъ не съответствуватъ. Буташъ лѣвата си ржка. Ако не си разположенъ - бутай нежно лѣвата си ржка. Ка-

то бутаашъ лѣвата си рѣка, внимателенъ трѣбва да бжде-
шъ. Ти бутаашъ прѣститъ си грубо. Обхода нѣмашъ, ти
нарушавашъ Божествената хармония. Ние мислимъ, че
сме господари на себе си. Човѣкъ трѣбва да има една хуба-
ва обхода. После, не се смущавайте. Гледайте само хуба-
витъ работи въ свѣта. Гледалъ съмъ - двама души си при-
казватъ. Третиятъ стои, като че не го интересува, нѣкъ
дава ухо. Защо ти е това, което ще кажатъ? Азъ да ви
кажа какво ще каже. Този човѣкъ е пѣтникъ, билъ на сту-
дено, ще разправя за студа, какъ ходилъ. После разправя,
че се е простудилъ, че го болѣлъ коремъ, какъ пилъ топла
вода, разправя, че миналъ презъ една местность, падна-
лъ, навѣхналъ си крака. Сега ти казвашъ да чуешъ. Хуба-
во. Двама млади си приказватъ, ти искашъ да чуешъ. Как-
во има, че си приказватъ. Братъ и сестра, и двамата мла-
ди, си приказватъ. Азъ да ви кажа за какво си приказватъ.
Приказватъ си за баща си и майка си. Братътъ и сестра-
та благодарятъ на Господа, че се намѣриха, толкозъ го-
дини минали - сега се намѣриха, презърнатъ се. Какво ло-
шо има? Тѣ сега казватъ: "Не може така". Щомъ мислимъ
другояче, ние вѣрвимъ по пѣтя на онѣзи, които създадохъ
противоречията въ живота. Та най-първото нѣщо: Не до-
пускайте противоречие въ вашата душа.

*/Учительтъ нагласи цигулката/. Българинътъ, които
разрешавали този въпросъ, толкозъ хиляди години пѣли,
играли, безъ да разрешатъ въпроса на живота. По този
начинъ, и хиляди години да минатъ, въпросътъ нѣма да
бжде разрешенъ. Българинътъ разрешава въпроса така: /
Учительтъ свири тѣжна българска пѣсенъ/. Какво е раз-
решението? Българинътъ, като иска утеха, казва: "Попѣ-
йте ми". Следъ туй е миналъ въпросътъ на болния. /
Учительтъ пѣе: "Има излазъ въ живота, има излазъ въ
живота за благо на душата. Онзи, който вѣрва въ лю-
бовта, той ще намѣри своя пѣтъ, веднага свѣтлината
ще озари неговата душа. Той ще бжде свободенъ да намѣ-
ри мѣстото на своята душа"/.*

Казвате: "Въ какво седи?" Ще пѣте. /Учительтъ пѣе: "Всичко може да постигна, всичко може да постигна"/. Ти може да се подмладишъ и може да остарѣешъ, зависи отъ твоеото знание, което ти имашъ. Ако си уменъ - ще се подмладишъ. Ако си глупавъ - ще остарѣешъ. - "Колко време ми взема да го наредя?"

Та казвамъ: Ще бждемъ свободни да изразимъ онова, което е въ насъ, онзи поривъ. Никога не въздействувай на единъ Божественъ поривъ. Всички трѣбва да пазите правилото: Когато има нѣщо Божествено - дайте ходъ. Не въздействувайте на Божественото въ себе си, понеже се осакащате. Казвате: "Това не може да направя, онова не може да направя". Всичко въ Божествения поривъ е право. Направишъ една малка погрѣшка - нищо не значи. Казвамъ: Първо ние ще се научимъ да бждемъ хора свободни. Ние на земята сме дошли да правимъ погрѣшки. Защото отъ погрѣшкитѣ ти си свободенъ. Погрѣшката не произтича отъ факта, че ти искашъ да направишъ погрѣшка, но отъ желанието да направишъ нѣщо добро. Давашъ на едно дете една ябълка, (но) понеже то нѣма жбѣ да я сдѣлчи, отхапне и цѣли парчета гълта въ стомаха. Не че искашъ нѣщо лошо, но отъ несъобразителностъ. Втори пжтъ ще счукашъ или ще сваришъ ябълката и ще му дадешъ. Често ние като страдаме, страдаме отъ доброто желание. Всички искаме да бждемъ здрави. Една наша сестра, доста напреднала, иска да бжде здрава и пита: "Кога?" Ако искашъ да оздравѣешъ - не питай кога ще оздравѣешъ. Дали сега ще оздравѣешъ или следъ хиляда години, хиляда години - то е единъ день, и единъ день сж като хиляда години. Така казва Писанието: "Хиляда години предъ Бога сж като единъ день". Ще оздравѣешъ. Кога? Следъ хиляда години. Казвамъ: Днесъ ще оздравѣешъ, довечера. На друга една сестра майка ѝ болна и казва на майка си: "Вървашъ ли?" - "Вървамъ". - "Ако вървашъ, ще оздравѣешъ". Майката повървала, хванала тоягата и оздравѣла. На мене то ва ми разправѣха и азъ ви го разправямъ. Вървайте. Върва-

шъ - ще се подмладишъ. Казвашъ: "Главата ми ще почернѣе ли?" Ако вѣрвашъ - главата ти ще почернѣе. Ако можешъ главата си да боядисашъ съ боя, а не можешъ да я боядисашъ съ мисълъ. Ако можешъ да сгъстишъ свѣтлината, главата ти ще почернѣе. Ще разрѣдишъ свѣтлината и главата ти ще побѣлѣе. Ние разрѣдяваме свѣтлината повече, отколкото трѣбва и следствие на това косата става бѣла. Дали сме отъ тѣлото повече, отколкото трѣбва. Икономия трѣбваше.

Та казвамъ: Въ новото учение вѣрвайте въ Божествената сигурностъ. Онѣзи, които ви обичатъ, сж ви дали повече, отколкото вие съзнавате. Не се колебайте въ онава прозрение. Може да имате прозрение. Мислите: "Какво има да се учимъ много?" Едва сме започнали новото. Ако този кръгъ се намалява или увеличава, съ намаляването или съ увеличаването на предмета, ние знаемъ, че предмета или се отдалечава или се приближава. Това показва една относителна реалностъ, която показва посока на движение. Ако нѣщата се намаляватъ - тѣ се отдалечаватъ отъ насъ. Ако се уголѣмяватъ - тѣ се приближаватъ при насъ. Ако нѣкой пжтъ ние изгубваме посоката на истината - или ние се отдалечаваме отъ истината или истината се отдалечава отъ насъ. Защото, ако едно сжщество отъ невидимия свѣтъ (дойде) при васъ и вие къмъ него храните едно недо вѣрие, то ще се отдалечи. Ако любовта дойде при васъ и вие къмъ нея храните едно недо вѣрие, тя се отдалечава. Вие искате да знаете дали нѣкой ви обича или не. Ако човѣкътъ оставилъ единъ самунъ хлѣбъ, като миналъ край васъ - той ви обича. Като минете покрай единъ изворъ, питате (ли) обичали ви? Онзи, който направилъ извора, ви обича. Нѣкой минава покрай извора и се кланя предъ него. Нѣкой казва: "Много нависоко гледа, много е горделивъ". - "Не съмъ толкова горделивъ, азъ при всѣки изворъ клѣкамъ; навеждамъ се и съ смирение поздравлявамъ изворитѣ. Навеждамъ се да пия вода. Не казвамъ водата да дойде при мене". Кой отъ ва-

съ не е клѣкалъ при изворитѣ? Казвате: "Горделивъ човѣкъ". Не е толкозъ горделивъ. Ние въ дадения случай мислимъ, че сме повече, отколкото сме. Въ даденъ случай азъ съмъ повече отъ нѣкого. Той се безпокои, пъкъ азъ съмъ спокоенъ. Той се безпокои, че е сиромашъ, пъкъ азъ зная, че има заровено богатство. Той седи и се безпокои азъ като гледамъ долу. Той гледа и казва: "Черната земя". Тя е черна, но има нѣщо хубаво. Черната земя трѣбва да се обработи. Той като замине, изваждамъ гърнето. Той казва: "Къде е гърнето?" Всичкото богатство е заровено въ човѣшкия мозъкъ, само трѣбва да го обработите, да разровите. Ако идете на телефона и повикате нѣкого, нѣма ли да дойде? Ако имате закона на любовта и ще ви говорятъ вашитѣ по телефона. Тамъ е станцията, вие сте забравили номера, не знаете къде да идете. Тукъ, въ главата, седи станцията. Ти казвашъ: "Имамъ нужда отъ малко хлѣбъ. Имамъ нужда отъ малко спокойствие, имамъ нужда отъ малко паметъ, имамъ нужда отъ хубаво разсѣждане, имамъ нужда отъ музика, имамъ нужда отъ изкуство". За хиляди работи трѣбва да се работи. Сега често питате колко сте успѣли.

Имайте една тетрадка и направете опитъ съ три букви: *А, Б, В*. Сутринта като станете - напишете ги. На другия денъ ги разгледайте. Защото има хора, които започватъ дебело и свършватъ тънко. Има други - започватъ тънко и свършватъ дебело. Други ги пишатъ равномерно отъ единия до другия край. Тѣзи, които започватъ тънко и свършватъ дебело, увеличаватъ лихвитѣ. Други, които започватъ дебело и свършватъ тънко, намаляватъ лихвитѣ. Казва: "На другитѣ вземамъ 16 %, пъкъ на тебе ще взема 5%". Другиятъ казва: "Азъ съмъ вземалъ 5 %, но на тебе ще взема 16 % накрая". По-хубаво е да имате тѣзи, смиренитѣ, отъ началото до края тънко. Кое е по-хубаво? Но като ги съедините, какво ще стане? Започватъ дебело сутринта, на обѣдъ - тънко, и вечерта - дебело. Какво се е

постигнало? Нищо не се е постигнало. Дебелото е материализъмъ, тънко̀то е идеализъмъ. Най-тънките работи на едно мѣсто сж дебелѣ вжжета. Едно желание въ човѣка може да се удебели. Може нѣкой да ви каже десетъ пжти, че ви обича и нищо да не направи. Пъкъ може веднага да ви каже, че ви обича и да направи нѣщо.

Въ вашата мисълъ, въ вашитѣ чувства и въ вашитѣ постжпки, каквото кажете - направете го. Кажете, че ще направите нѣщо за Господа - направете го. Казвате, че ще направите една разходка за Господа - направете я. Макаръ да си чиновникъ, вземи отпуща, иди, не казвай нищо на хората, иди, направи една разходка за Господа. Въ този пжтъ, като направишъ една разходка, ти ще се разправяшъ съ Господа. Като се върнешъ, ще бждешъ радостенъ. Ти казвашъ: "Време нѣмамъ, условията сж такива". Време има госта, който знае. Съ биволска кола много време се изисква да идешъ до слънцето, но за свѣтлината се изисква 8 минути. Съ биволска кола трѣбватъ 250 милиона години, а съ свѣтлината - 8 минути. Невъзможните нѣща сж съ биволската кола, възможните сж съ свѣтлината. Вѣрвайте въ свѣтлината и работата ще се уреди. Азъ искамъ да се освободите отъ всичките ваши книжни пари и да остане ефективенъ златото. И другото не е лошо.

ТОВА Е ЖИВОТЪ ВѢЧЕНЪ ДА ПОЗНАЯ ТЕБЕ
ЕДИННАГО ИСТИННАГО БОГА И ХРИСТА, КОГО-
ТО ТИ СИ ПРАТИЛЪ.

XX година

32. Лекция на Общия Окултенъ класъ

21 май, 1941 год., Срѣда, 5 ч.с.

Изгръвъ.

ДВЕ СЪСТОЯНИЯ

Отче нашъ.

Цвѣтята цвѣтѣха.

Сега, като сегите, имате две състояния. Половината отъ васъ обичате да давате, другитѣ имате да вземате. Сегите по нѣкой пжтъ недоволни, мислите какво ще се прави. Какво ще се прави?

Или ще вземашъ или ще давашъ.

Щомъ си боленъ, какво е състоянието? Имашъ да давашъ. Щомъ си здравъ - имашъ да вземашъ.

Здравето взема, болестъта дава.

Болестъта, като дойде, ще те затвори, ще те тури на легло, казва: "Дай тукъ. Защо не си изпълнилъ обещанието?" Сега всичкитѣ хора иматъ една философия, която нищо не разрешава. Питаме: "Това защо е така, онова защо е така? Какъ трѣбва да бжде?" Ами защо слънцето изгрѣва отъ изтокъ? Защо залѣзва на западъ? Откъде трѣбва да изгрѣва и да залѣзва слънцето? Казвате: "Защо трѣбва да изгрѣва отъ изтокъ?" Хубаво, откъде трѣбва да изгрѣва? Засега най-хубавото мѣсто, откъдето изгрѣва слънцето, е изтокъ. За бждеще отъ другаде може да изгрѣва. Слънцето не изгрѣва отъ едно и сжщо мѣсто никога. Мислимъ - идната година пакъ отъ едно мѣсто изгрѣва. Всѣкога има едно различие въ изгрѣването. Тѣ сж тънки работи. Има трудни и лесни работи. Азъ наричамъ леснитѣ работи "дебело предене". Щомъ не можешъ тънко да предешъ, преди дебело, колкото можешъ. Щомъ имашъ вълна - ще предешъ дебело. Дебелото трѣбва да го направишъ гладко туй вжже. По какво ще се познае, че прогресирашъ? Дебелото ще го направишъ тънко, по-тънко и по-тънко. Трѣбва да предешъ. Слушамъ, (че) нѣкой

отъ васъ предете доста дебело. Гледамъ, (че) нѣкой отъ васъ даже не пѣте, установили сте се. Има единъ анекдотъ изъ американския животъ. Отиватъ на едно събрание, дето всички сж весели, пѣятъ. Бащата казва на сина си: "Синко, тѣ пѣятъ весели, нека пѣятъ. Азъ съмъ установенъ. Пѣлъ съмъ едно време, нѣма какво да пѣя. Нека пѣятъ другитъ". Детето си казва: "Баща ми е установенъ". Единъ день бащата впрѣга една малка бричка*, коньтъ спира и не върви, навикъ ималъ да спира. Детето казва: "Тамко, коньтъ се установи".

Установяването е да изхвърлите всичко изъ живота. Тукъ, преди години, идвамъ отъ нашето шосе отъ София, качвамъ се по нашия пжтъ нагоре. Единъ полковникъ съ своя адютантъ въ единъ файтонъ се возятъ. По едно време двата коня спиратъ, единиятъ гледа настрани и не иска да върви. Слѣзе полковникътъ отъ коня, коньтъ трѣзва. Като се качи полковника, той спира. Направи ми впечатление, седя и наблюдавамъ. Нѣколко пжти се качи и слѣзе полковникътъ и най-после каза на войника: "Карай нагоре, азъ после ще дойда". Какъ ще си го обясните? Може да си го обясните, както искате. Качи се на колата - коньтъ върви назадъ, слѣзе отъ колата - коньтъ трѣгне. Качи се адютантътъ му - коньтъ върви. Питамъ сега: Какво трѣбва да правишъ? Необходимо ли е да се качишъ, да те вози този конь? И безъ файтонъ може. Сега изводътъ какъвъ е? Да допуснемъ, че вие нѣмате обуца и ви е срамъ да излѣзете изъ кжщи. Казвате: "Кжде ще излѣземъ, обуца нѣмаме." Питамъ: Вашата мисль права ли е, че нѣмате обуца, не искате да излѣзете? Че вие съ обуца ли се родихте? Безъ обуца се родихте. Ако ви трѣбваша обуца, щѣхте съ обуца да се родите. Когато Мойсей отиваше при Господа, като видѣ онази кжпина, каза му: "Изуй човѣшкитъ си обуца, съ боси крака трѣбва да дойдешъ, съ обуцата, съ които си роденъ". Азъ бихъ желалъ единъ день да ви видя съ боси крака тукъ. На туй мѣсто трѣбва да си изуемте обуцата. Не върви. Докато държите обуцата,

нищо нѣма да стане. Боси трѣбва да бждете всички тукъ. Вие ще кажете: "Голѣма ексцентричностъ". Сега е два пѣти по-голѣма ексцентричностъ. Сега е по-голѣма ексцентричностъ, не е до буквата.

Имашъ една идея като обучаѣта, една стара идея, стари възгледи - обуль си ги. Казвашъ: "Не се мърдамъ" и вървишъ. Седи идеята въ ума ти: "Какво ще кажатъ хората?" Ако ходишъ добре, хората ще кажатъ, че ходишъ добре. Ако ходишъ криво, хората ще кажатъ, че ходишъ криво. Ако се клатушкашъ като гемия*, хората ще кажатъ, че като гемия се клатишъ. Ако пѣешъ добре, хората ще кажатъ, че добре пѣешъ. Ако пѣешъ лошо, лошо пѣешъ. Какво ще кажатъ хората? Кои сж хората? Тази грѣцка дума "хоръ", "хора", "хоро" - какво значи? Ти на хорото като се хванешъ, трѣбва да знаешъ какъ да се въртишъ. Той отива напредъ, ти назадъ, това игра ли е? Въ играта има единъ ритѣмъ. Той, като отива напредъ, и ти трѣбва да отивашъ напредъ. Единъ напредъ, другъ назадъ - дисхармония има. Въ мисълта е сжиятъ законъ. Хармония трѣбва да има. Еднакви трептения - силни и меки трептения, наричатъ ги мъжки и женски трептения, трептения на ума и трептения на сърдцето. Тѣ трѣбва да се комбиниратъ. Еднитѣ трептения произвеждатъ топлина въ сърдцето, другитѣ произвеждатъ свѣтлина. Ако трептенията въ ума произвеждатъ свѣтлина, тѣ сж нормални. Ако трептенията произвеждатъ топлина, тѣ сж нормални. Щомъ еднитѣ не произвеждатъ топлина, други - свѣтлина, ние казваме, че сж аномални. Намирашъ се въ едно особено състояние. Ти чувствувашъ свѣтътъ стѣгнатъ. Дојде топлината - обръща се. Дојде свѣтлината - отвори свѣта предъ тебе, умътъ ти е отворенъ. Сега васъ ви е страхъ по нѣкой пѣтъ отъ хората и има защо да ви е страхъ. Заекътъ, като се намѣри предъ нѣкое куче, го е страхъ. Защо? Защото кучето може да постѣпи съ заека така, както той не иска. Всѣкога ние се спрахуваме, когато знаемъ, че ония хора нѣма да постѣпятъ

съ насъ, както ние искаме. Тогава какво трѣбва да правишъ? Трѣбва да бждешъ отъ тия, лошите хора. Азъ вземамъ “лоши хора” условно. Лоши хора въ живота сж ония, които зле постѣпватъ. Ония хора, които добре постѣпватъ спрямо насъ, ние сме свободни. Вие казвате: “Тия работи ние ги знаемъ”. Хубаво. Направете единъ опитъ. Знание е туй, което можешъ да приложишъ въ даденъ случай. Имашъ знание. Имашъ една болка долу на пръста. Ако знаешъ, веднага може да престане болката. Ти знаешъ вече законитѣ на организма, можешъ да премахнешъ туй препятствие на болката. Какъ ще го премахнешъ? Хубаво, турямъ голѣмъ товаръ на палеца. Палецътъ устѣща болка 10, 20, 30, 40 килограма желѣзо тежи, устѣщашъ, че палецътъ е притиснатъ, устѣщашъ болка. Умниятъ човѣкъ взема товара, туря го настрана, освобождава палеца. Ти седишъ и викашъ този, онзи, гледашъ да ти помогнатъ. Не си свободенъ човѣкъ. Значи сила нѣмашъ въ себе си. Ти, ако не можешъ 20-30 килограма, които тежатъ на палеца ти, да ги премѣстишъ, пѣкъ искашъ да давашъ умъ на хората. Ще вземешъ товара. (Когато) не знаешъ да вземешъ товара, какво достойнство имашъ? Казвашъ: “Не искамъ да се покланямъ”. Какво значи “не искамъ да се покланямъ”? Казватъ: “Азъ не съмъ се научилъ да се покланямъ”. Казвамъ: Ти не можешъ да живѣешъ, докато не се кланяшъ. Ще идешъ при нѣкой изворъ, ще се поклонишъ. Ти не може да живѣешъ, докато не се кланяшъ. Какво ще правишъ? Не можешъ да кажешъ на извора: “Ти знаешъ ли азъ кой съмъ?” Изворътъ казва: “Азъ нищо не искамъ да зная за хората, които не се покланятъ. Петъ пари не давамъ”. Той върви надолу. Наведешъ се, казва: “Заповѣдай-те” (и) веднага ще вземешъ вода.

Вие сега сте отъ тѣзи, които не се кланяте. Не че не искате да се покланяте, но нѣкой пжтъ крака се вдърви (и) не може да го свиешъ. Какво трѣбва да се прави? Нѣкой пжтъ искате да вземете нѣкой тонъ, но ларингсътъ* не се поддава (и) не може да вземете тона. Всѣкога трѣбва

да държите едно състояние, което е меко. Никакво противоречие не държите във вашето сърце.

Азъ искамъ да изпъемъ едно упражнение: "Азъ ще пазя топлината, която внася във моето сърце Божиитъ блага". Ако ти не знаешъ какъ да пазишъ топлината, която внася във твоеето сърце Божиитъ блага, ти всъкога ще бждешъ недоволенъ. Божествената топлина внася Божиитъ блага. Ти може да четешъ молитви, колкото искашъ. Сега вие разбирате (отъ) четене на молитви. Пжтватъ двама души, единиятъ слабъ, другиятъ силенъ. Единиятъ казва: "Азъ, каквато мъжността (ми) дойде, чета молитви и тя се премахва". Иде единъ бикъ. Той (човѣкътъ) чете молитви, но бикътъ го настига, натиска го на земята, както имаме такъвъ единъ случай съ единъ нашъ приятелъ отъ Беброво на име Симеонъ. И тукъ има единъ братъ, който се казва Симеонъ, Симеоновци има, пъкъ и нашиятъ престолонаследникъ се казва Симеонъ. Този бикъ не разбира отъ молитва. Този бикъ не е научилъ твоитъ молитви, натиска те. Онзи, силниятъ, хваща го за рогата и му казва: "Пусни ме" и бикътъ го пуца.

Една мъжността, ако не можешъ да я хванешъ за рогата, ти не си силенъ човѣкъ. Молитвата подразбира сила да имашъ. Молитва, която не носи сила, не е молитва. Въ момента, въ който се боришъ, Богъ, Който дойде въ тебе, е силенъ, Той хване бика и казва: "Ще го пуснешъ". Като речешъ да се молишъ, станешъ проводникъ. Натисналъ те този бикъ на земята, като се обърнешъ - хванешъ го за рогата. Господъ казва: "Ще го пуснешъ". Бикътъ разбира, че има сила и се подчинява на нея.

Вие сега чакате за бждеще да станете силни. Всичка сте се свикнали да очаквате времето. Казвате: "Времето не е дошло". Като младъ - времето не иде, като възрастенъ - времето не иде, и като остарѣете - и тогава нѣма да дойде времето. Като дете имашъ добри условия, като младъ имашъ още по-добри условия, като възрастенъ имашъ най-добри условия. Ако ти, като дете при

добритѣ условия, като младѣ и като възрастнѣ не използвашѣ добритѣ условия и чакашѣ да остарѣешѣ - ти не ще имашѣ никакѣ тогава условия, нѣма да имашѣ. Като чуятѣ въ свѣта, че има стари хора, отѣ цѣлѣ свѣтѣ изпращатѣ комисия да ги видятѣ. Въ милионитѣ години едва ли ще се роди единѣ старѣ човѣкъ. Че като се роди, стариятѣ човѣкъ е единѣ зрѣлѣ плодѣ. Една комисия ще дойде да го вземе и да го занесе въ оня свѣтѣ. Голѣмо тържество даватѣ на стария човѣкъ. Всички идватѣ да го видятѣ. То не е лесна работа. Вие сега ставате стари хора, казвате: "Остарѣхме". Комисия дойде ли? Като дойде, ще донесе царска мантия на стария човѣкъ, корона, огърлица и ще трѣгне. Вие мислите, (че) старитѣ хора сж се сгушили. Сега това не е разрешенѣ въпросѣ. Казвате: "То тѣй сжществува, но да има човѣкъ". Какво да има? Да има пари. Питамѣ: Дървото ли отива при децата или децата отиватѣ при дървото, при плодетѣ? Имате единѣ банкирнѣ. Той има вече зрѣли плодове. Ще идете при него, ще изпѣете една пѣсень (и) той ще ви даде. Азѣ сравнявамѣ. Защо не се позволява едно дърво съ плодове да го трѣсишѣ? Като ида при дървото, погледна го, дойде вѣтърѣ и като го разтрѣси - започнатѣ да падатѣ плодетѣ. Плата, който падне долу, имамѣ право да го взема. Онзи, който не е капналѣ, трѣбва да искамѣ позволение. Онзи, който е капналѣ, имамѣ право да го взема. Дойда при дървото, не ги събирамѣ всичкитѣ (плодове), взема единѣ-два, другитѣ ги оставямѣ на земята.

Та казвамѣ: Ако вие съ вашата мисъл не можете да накарате плодетѣ на едно дърво да капнатѣ на земята, де ви е силата? Да допуснемѣ, че има едно вжже, съ което сте вързани (и) то има две хиляди нишки. Не можете да ги скжсате наведнажѣ. Питамѣ: Ако всѣка минута бихте откжсвали по единѣ конецѣ, две хиляди нишки за колко часа бихте ги скжсали? Две хиляди като раздѣлите на 60, колко правятѣ? Ами ако всѣка секунда кжсате по една нишка, за колко часа ще ги скжсате?

Вие въ обикновения животъ може да употребите каквито искате думи съ едно, съ две, съ три, съ четири значения, но като ученици въ живота, за да бъдете силни, трѣбва да имате единъ речникъ, че всѣка дума да има свое значение. Ти казвашъ "топло". Какво означава "топло"? Ти казвашъ "студено". Какво означава "студено"? Ако кажешъ: "Гладенъ съмъ", какво означава? Като говорите за любовта, казвате: "Божествена любовъ, човѣшка любовъ, плътска любовъ". Въ човѣшката любовъ има известни съображения, известни интереси. Въ човѣшката любовъ ние всѣкога искаме да вземемъ. Всѣка любовъ, която иска първо да взема, е човѣшка любовъ. Всѣка любовъ, която първо дава, е Божествена любовъ. Ако свържемъ думата "давамъ" съ Божествената любовъ, "взимамъ" съ човѣшката любовъ, ние ще имаме идеята. Казвате сега: "Не ме обичатъ хората". Всички казватъ: "Ти обичашъ ли ме?" Децата сж много умни. Азъ съмъ забелязалъ, (че) децата най-първо питатъ: "Ти жененъ ли си? Децата имашъ ли?" Значи, пита ме дали съмъ жененъ. Защото, ако съмъ жененъ и имамъ деца, далъ съмъ нѣщо отъ себе си. Децата иматъ една опредѣлена идея. (Девето) пита: "Децата имашъ ли и колко деца имашъ?" Иска да знае колко си щедъръ. Колкото повече деца имашъ, счита, че си щедъръ. Като нѣмашъ деца, счита, че ти още не си влѣзълъ въ Божествения свѣтъ. Казва: "Че защо сега да нѣмашъ деца?" Какво ще му кажешъ? Азъ често казвамъ: Жена нѣмамъ, деца нѣмамъ. Казвамъ имъ: Младъ съмъ още. Казвамъ имъ: Вие имате ли деца? - "Като израснемъ". Казвамъ: И азъ не съмъ израсналъ. Жененето става точно навреме. Не можешъ да се женишъ всѣкога. Какво разбирате вие подъ думата "женене"? Не само трѣбва да се качите на една каруца, но тази каруца трѣбва да тръгне, и да тръгне добре. Не да ме прекатури на пѣтя, да си пукна главата и да слѣза да ходя пешъ. Като се кача - да ме занесе на мѣстоназначението. Женитбата е качване въ Божествената каруца, на каруцата на любовта. И

двамата седнатъ на каруцата вече нашироко. Женитбата въ свѣта е най-приятниятъ животъ, който нѣкога човѣкъ може да има. Отдето минешъ - съ оваци, съ вѣнци, посрѣщане, ядене, пиене. Да живѣе човѣкъ. Сега вие казвате: "Лошо е". Ние не сме отговорни за това. Когато те турятъ на нѣкое менгеме*, не си виноватъ. Стѣгатъ те. Защо те стѣгатъ? Да извадятъ нѣщо отъ туй менгеме. Ние, съвременнитѣ хора, сме стѣгнати много. Менгемета има. Трѣбва да бждемъ по-свободни. За да бждемъ свободни, има закони човѣшки, има закони духовни и Божествени закони. Най-първо трѣбва да изпълнимъ човѣшкитѣ закони, после законитѣ на духоветѣ и най-после Божественитѣ закони да разбираме. Тия закони сж закони на тѣлото, законитѣ на човѣшкото сърдце и законитѣ на ума. За да можемъ да се освободимъ, то става по единъ начинъ.

Сега въ васъ седе идеята: "Азъ съмъ вече на 45 години, остарѣхъ. Азъ съмъ на 40 години, азъ съмъ възрастенъ". Че ти още нищо не си свършилъ. 40 пжти земята обиколила около слънцето, върти се съ 39 километра въ секунда, тя се движи, пѣкъ ти, като си седѣлъ на пружината - ти си остарѣлъ, не е ли смѣшно? Тя обиколила 40 пжти, ти казвахъ: "Остарѣхъ". Като се върти земята, тя има единъ ритѣмъ. Чули ли сте ритѣма на земята? Като се върти, тя пѣе. Знаешъ ли какъ пѣе земята? Толкозъ деца има по кората си, правятъ ѝ главоболия, ровятъ кожата ѝ, тя хичъ не обръща внимание на тия деца. Като погледне слънцето, пѣе си тя. Слушали ли сте гласа ѝ? Евагелиститѣ казватъ за земята: "Този плачевенъ идолъ". Земята пѣе и като пѣе - всичко върви, като пѣе - всичко расте, слънцето изгрѣва и залѣзва, вѣтроветѣ вѣятъ отъ пѣнето на земята.

Сега можете ли ми изпѣ: "Азъ ще пазя тази Божия топлина, която внася въ моето сърдце Божиитѣ блага". Можете ли да ми я изпѣете? Трудно е. Защо е трудно? Азъ ще изпѣя пѣсенята, не се безпокойте, ако я забравите. По единъ начинъ, по втори, по трети, никога нѣма да

забравите тази пѣсенъ. Както и да я пѣте, е правилно. Не мислете, че трѣбва да я научите и само по единъ начинъ да я пѣте. */Учительтъ пѣе: "Азъ ще пазя тази топлина, която внася въ моето сърдце Божиитѣ блага"/*. По който начинъ и да я пѣте, нѣма погрѣшка. Сега азъ бихъ ви изпѣлъ "Отче нашъ". "Отче нашъ" ще пѣте по единъ начинъ, но като дойде "и избави насъ отъ изкушение", ще го пѣте по другъ начинъ. "Отче нашъ" е тържествено. */Учительтъ изпѣ "Отче нашъ" тържествено, после изпѣ "не води насъ во изкушение, но избави насъ отъ лукаваго"/*. "Не води насъ" е опасна работа. Има единъ голѣмъ пехливанинъ*, като те хване, казва:"Знаешъ ли да се боришъ?" Ако се боримъ съ дявола, той ще ни блѣсне на земята и ще пострадаме. */Пѣе: "И не води насъ въ изкушение"/*. Ние може да минемъ отъ една гама* въ друга. Не ме въвеждай, Господи, въ това изкушение, за да мога да ти служа, както трѣбва. Ако се изкушавамъ, нѣма да мога да ти служа. Ще се справимъ съ дявола. Той засега е по-силенъ отъ мене. Тѣй ще пѣмъ:"Не ни въвеждай въ изкушение". Дяволътъ, като дойде, като те погледне - знае слабостта ти кжде е. Обичашъ паритѣ, току ти се усмихне, започва да ти показва златото. Хване те за врата, седне отгоре ти, натисне те и казва:"Вардете го". Като те върже дяволътъ, тогава изтегли соковетѣ, после те остави. Ти си разнебитенъ духомъ, казвашъ:"Прекарахъ голѣмо изкушение".

Ще оставимъ тия (нѣща). Искамъ да мислите. Не искамъ да ви запознавамъ съ дявола, вие сте запознати съ него. Вие сте го видѣли облѣченъ съ цилиндъръ, съ фракъ*. При мжжете той се явява като красива дама, като ги погледне - поусмихне имъ се, казва:"Високоуважаеми господине, моитѣ почитания. Високопочитаеми", че като го хване за врата, сега нѣма да представямъ страшното. Когато дойдете при него, ще го поздравите. На дявола ще му дадете почитание. Нѣма да му казвашъ какъвъ е, не е твоя работа, че той изкушава този-онзи. Не е твоя

работа, то е негова работа. Вие сте чудни. Че когато видите онзи желъзаръ съ своя чукъ (какъ) кове на наковалнята, наклалъ* огънь, казвашъ ли му кой му далъ правото да нажежава желъзото? Той го нажежи, удря го съ чука, туря го въ огъня, после въ водата, ще кажешъ: "Какъвъ е този човѣкъ?" Дяволътъ е скулпторъ. Съ благоговение ще се спрешъ, ще кажешъ: "Много хубаво, намѣсто постъпва човѣкътъ". Съпротивлявайте се на дявола и той ще побѣгне. Никога досега не съмъ срѣщалъ това тълкувание. Като срещнешъ дявола - обикни го, той ще побѣгне. Обичали ли сте вие дявола? Ако можете да обичате едно куче, ако можете да обичате една котка, той не е по-лошъ отъ една котка. Горкиятъ, навѣкъжде го хукатъ, нѣма кой да го обича. Каквото стане въ свѣта, все той (е) виноватъ. Само като го погледнешъ, като дойдешъ до него, на голѣмо изпитание е това съществуване. Той разрешава една много трудна задача. Иска да победи, не може да победи. Иска да завладѣе и не може да завладѣе. Тамънъ дойде - хванатъ го. Колко пжти сж му рѣзали ноктитъ, колко пжти сж му чупили зжбитъ, майсторъ е. Счупятъ му единъ зжбъ, направи другъ, по-хубавъ. Изрѣжатъ му ноктитъ, направи по-хубави нокти. Майсторъ е човѣкътъ.

Сега да имате една ясна представа за онази борба вжтре, на която вие минавате, за свѣтлината, която трѣбва да дойде. Една млада сестра ми казва: "Господинъ Учителю, защо ми е твоеото учение, какво ще ми донесе въ живота?" Ако го разбирашъ, ще те ползува. Ако не го разбирашъ, ще ти бжде товаръ, нѣма защо да го носишъ. Ако научишъ пѣсеньта, ще те ползува. Ако една пѣсень само я носишъ, какво те ползува? Хубаво. Какво те ползува свѣтлината, какво те ползува вѣтърътъ, какво те ползуватъ камъчетата, какво те ползуватъ рѣкитъ? Онѣзи, които не разбиратъ законитъ, може да кажатъ, че нѣматъ полза. Тия рѣки не сж създадени само заради мене. Какво ме ползува рѣката? Ако тази рѣка ме ползува мене,

тя ползува хиляди риби, които живѣятъ вътре. Ако въ дадения случай въздухътъ не ме ползува, той ползува хиляди растения, на които донася влагата и ги полива. Какво ме ползува като духа вътрѣтъ? Не е право така да се мисли. Благо то не е само заради мене. Благо то е свързано съ всички. За да мисля азъ, преди мене безброй съществва сж мислили, приготвили сж условията. Ако азъ съмъ първиятъ човѣкъ, който трѣбва да мисли, тя е изгубена работа. Ако вие сега трѣбва да мислите, за да уредите вашата работа - кжсно е. Ако работитѣ ви не сж редени отъ по-рано - нищо не може вие да уредите.

Колко ни говорятъ, че трѣбва да имаме любовъ къмъ Бога. Въ какво седи любовта къмъ Бога? Въ Божията Любовъ ти нѣма да вземешъ ни повече, ни по-малко. Вие за Божията Любовъ отивате съ голѣми чували. Една капчица, като взема отъ нея, е достатъчно. Вие вземате цѣла стомна или идете съ бурета да си напълните. Тѣй не може. Малко ще вземете, една капка е достатъчна отъ Божията Любовъ. Какво ще разберете? Една капка какво ще произведе? Трѣбва да знаешъ, да мислишъ. Какво може да произведе една искра? Нѣщо зло? Но тази искра може да запали цѣлата земя, ако ѝ се дадатъ условия. Значи тя има мощна сила. Какво може да произведе едно зрънце? Ако на туй житеното зръно дадете условия, то следъ време има магическа сила. Казвамъ: Малкото въ насъ е, което е живо. Отъ любовта ти ще вземешъ единъ малъкъ зародишъ. Но любовта ти ще посѣешъ въ твоятъ умъ, твоеото сърдце и твоеото тѣло. Веднага ще имашъ резултати. Нѣма да се безпокоишъ, ще се оставишъ Божията Любовъ да се проявява, както тя знае. Нѣма да поставишъ законъ какво нѣщо е любовта. Азъ съмъ говорилъ толкозъ за любовта. То още не е любовъ. То е външна работа. Сега казватъ, че любовта имала цѣтлове, но цѣтветѣ не сж любовъ. Може да кажете, (че) любовта носи топлина, но топлината е само качество, тя не е любовъ. Може свѣтлина да носи, но любовта не е това, което

носи. Чистота може да носи въ себе си, но тя е проявление на Бога въ всичката Негова пълнота. Като кажемъ: "Богъ е Любовъ", имате вече всичкитъ възможности въ себе си, не само за даденъ моментъ, но за цѣла вѣчностъ имате всичкитъ възможности. Ако вие схващате така - вие ще се радвате. Вие ще се уплашите, ако престане Божията Любовъ. Казвате: "Ако постигнемъ всичкото познание, после какво ще има?" Че тамъ се спъвате всички. Азъ съмъ слушалъ много мъже да казватъ: "Сега ме обича, ами за бждеще не зная дали ще ме обича". За мене въпросътъ е ясенъ. Ако го виждамъ, че носи едно шише съ вода, зная следъ колко време, като започне да излива водата, ще излѣе водата изъ шишето. Нѣма да иде цѣлия день, но нѣколко, 10-15 минути. Ако шишето е отъ едно кило - за 15 минути ще свърши водата. Любовта ще престане. Тогава казвате: "Това не е любовъ". Но ти си повървалъ въ любовта въ шишетата. Шишето не е единъ изворъ, това не е любовъ. Любовъ е това, което никога не тече и никога не изтича. Думата "изтича" има двуяко значение. Любовта никога не се свършва.

Дошли тукъ нѣкои за първи пжтъ да ме търсятъ, влѣзли въ салона, отворили тамъ и взели бушонитъ, задигнали крайната крушка, два бушона по 150 лева, за 40-50 лева крушката, задигнали ги и си отишли. Казватъ ми: "Нѣма свѣтлина въ салона". Отварямъ въ моята стая, понеже е друга фаза - свѣти. Идвамъ тукъ, нѣма ги бушонитъ. Дошълъ, извадилъ бушонитъ и си заминалъ. Казвамъ: Затваряйте. Какво означава това? Безъ бушони свѣтлината ще дойде ли? Ние ги поправихме безъ бушони, но днесъ трѣбва да купимъ. Казвамъ: По нѣкой пжтъ и въ васъ дойдатъ електротехници, вие сте заинтересовани другаде, задигнатъ бушонитъ. Тогава въ ума не свѣти, сърдцето не работи. Не дръжте отворено, както тукъ. Ще заключишъ, че само ти да стжпвашъ. Ще отключишъ, ще заключишъ. Щомъ дойде до сърдцето, този ключъ да го дръжте вие. Само вие отваряйте и затваряйте сърдце-

то си. Никога не давайте да отваря и затваря сърдцето ви нѣкой другъ. Само на едного може да повѣрите. Като дойде Господъ, понеже Той ви е далъ сърдцето и ключа на сърдцето ви, само на Него може да повѣрявате ключа. Като дойде нѣкой другъ, ще кажете: "Не". Като дойде нѣкой младъ момъкъ при една мома, казва: "Може ли да ми дадешъ сърдцето си?" Че защо му е? Ако една мома иска моето сърдце, защо ѝ е? Тя има едно, и моето сърдце - две сърдца. Защо ѝ сж две сърдца, кажете ми?

По сжиятъ начинъ онзи техникъ дошълъ тукъ и ми открадналъ бушонитѣ. Не зная другъ пжтъ да сж крали. Разбира човѣкътъ, той ще ги продаде евтино. Ако знаемъ, ще ги купимъ. Ще ги вземемъ по-евтино. Който отъ васъ го намѣри, купете бушонитѣ и азъ отгоре ще ви дамъ 20 лева. Работитѣ не вървятъ, защото бушонитѣ ги нѣма. Всичкитѣ наши неразположения на сърдцето се дължатъ, че бушонитѣ на сърдцето ги нѣма, бушонитѣ на ума ги нѣма, бушонитѣ на тѣлото ги нѣма. Ще бжде заключено, да се не губятъ бушонитѣ.

Та казвамъ пѣсеньта: */Пѣе: "Азъ ще пазя тази топлина, която внася Божиитѣ блага въ моето сърдце или въ моята душа"/*. Като станете сутринъ - пѣйте пѣсеньта. Всѣки день до идната срѣда, като ставате - пѣйте я. Кой както знае - да я пѣе.

ТОВА Е ЖИВОТЪ ВѢЧЕНЪ ДА ПОЗНАЯ ТЕБЕ
ЕДИННАГО ИСТИННАГО БОГА И ХРИСТА, КОГО-
ТО ТИ СИ ИЗПРАТИЛЪ.

XX година

33. Лекция на Общия Окултенъ класъ

28 май, 1941 год., Срѣда, 5 ч.с.

Изгрѣвъ.

КАЧВАНЕ И СЛИЗАНЕ

Отче нашъ.

Духътъ Божи.

Пишете тогава върху: Защо човѣкъ се ражда младъ и защо става старъ? Но ако не знаете нищо, ще пишете: "Не зная". Но ако ви дойде нѣкаква мисль, ще кажете: "Зная защо човѣкъ се ражда младъ". Ако ви дойде нѣкоя мисль, пишете. Човѣкъ остарява отъ седене, подмладява се отъ работа. За подмладяването трѣбва работа.

Имате посока на движение А и В. Стариятъ, като се качва нагоре, полека върви, стрѣмно е. Раницата му доста голѣма. Младиятъ, като се е качилъ - изѣлъ всичко, той се подмладява и слиза надолу, даже безъ да ходи слиза надолу, търкаля се. Отъ нѣкой планински връхъ търколете единъ камѣкъ, кой и да е камѣкъ - той ще слѣзе долу. Казватъ: Трѣбва да разбирате отношението, да разбирате отношението горе и долу. Надолу лесно се слиза, нагоре мжчно се качва. Ако ти на мжчното не се качишъ, какъ ще слѣзешъ на лесното? Запримѣрь: Вие всички искате да имате единъ учитель да ви тури 6. Едно съчетание има. Ученикътъ трѣбва да бжде много способенъ, трѣбва да има богатъ езикъ, да има изразъ, да се изкаже. Ако той се запѣва като говори, ако се колебае тукъ-тамъ - учителятъ ще му тури 3-4, 6 слага на най-способнитѣ. Нѣкжде тури единица, нѣкжде тури двойка. Тамъ се създава вече неприятностъ. Всичкитѣ ученици, които иматъ единици и двойки, иматъ голѣмо неразположение, считатъ учителя виновенъ за това, казватъ, че той не е щедъръ. Представете си, че азъ турямъ тази работа малко по-пак-

тично да се изяви бележката. Ако на всѣко едно кило товаръ се плаща по единъ левъ, петъ кила носишъ - петъ лева ти плащатъ, десетъ кила носишъ - десетъ лева ти плащатъ, на 15 кила - 15 лева, 30, 40. Казвашъ: "Защо на мене плащатъ петъ лева, а на него 30 лева?" Много ясно. Какъ искате? Носи 30 кила, 30 лева ще му дадатъ. Ти искашъ петъ кила, а искашъ да вземешъ 40 лева. Питамъ: Справедливо ли е? Сжщевременно желанието не е право, понеже хората харчатъ много енергия, а много малко сж свършили. Много имъ се плаща. Добре, има и друго сравнение. Добре, ако единъ конъ пренесе една кола скжпоценни камъни, негови ли оставатъ камънитъ? Колко плащатъ на коня, който пренесе скжпоценнитъ камъни? Малко сенце, малко слама и въ обора. Единъ конъ, който носилъ царъ на гърба си, де го турятъ? Въ обора го турятъ. Защо е сега така? Азъ не искамъ вие да отговаряте, но мислете. Вие по нѣкой пжтъ мислите, че сте нѣщо хубаво, че сте нѣщо. Но какво сте, и вие не знаете.

Запримѣръ вземете религиознитъ хора. (Тѣ) казватъ, че за каквото се помолятъ, Господъ ги слуша. То е много общо казано. Нѣкой пжтъ има едно съвпадение. Стотина-двеста души сж се молили едновременно, а той мисли, че заради него Господъ му дава. Пада му се едно на стотъ, той мисли, че е заради него. Казва: "Азъ се помолихъ, Господъ ме послуша". Ако не бѣха сто души, Господъ не щѣше да го послуша. Вие представяте работата както не е. Единъ човѣкъ не може да свърши работа на сто души за единъ день. Сто души може да свършатъ много. Единъ колко може да свърши? Тогава какво сте изработили? Да кажемъ - учили сте по пѣне, но да ви изпитатъ по пѣне, какво сте научили? Като бѣхте млади, пѣхте повече, по-хубаво. Като поостарѣхте, гласътъ започна да става грезгавъ. Тукъ имаше една сестра, много даровита по гласъ, и сега даже запазила гласа си, но я нѣма тука. Тя мислеше, че като не пѣе - гласътъ се разваля. Човѣкъ постоянно трѣбва да се въодушевява. Сега представете си,

че вие сте пѣвци, пѣкъ ви прекарватъ презъ циганско тър-
не* съ модерни обуча. Обучата сж тънки, съ тънки чо-
рапи, трънитѣ ви набодятъ, нареждате се на сцената,
какъ ще пѣте? Ще устѣтите една болка въ краката. Да
допуснемъ, че пѣте, но сте яли мжчносмилаема храна.
Мжчите се на сцената. Какъ ще пѣте? Може да пѣте.
Казвамъ: Какво трѣбва да прави човѣкъ, трѣбва ли да се
наяде, като отива на концертъ? Малко трѣбва да яде,
малко водица или по-добре хичъ да не яде. Трѣбва да рабо-
ти. Всѣкога, който работи, безъ изключение, се благосла-
вя. Не какъ мислятъ хората. Вътре въ себе си ще зна-
ешъ работишъ или не. Ако съмъ художникъ, щомъ работя
- ще излагамъ картинитѣ си. Правятъ хората забележки.
Има карикатуристи. Той ще направи една линия. Ще нап-
рави едно лице. Колко ще му турите? Геометрически по-

зи човѣкъ не е уменъ. Толкозъ лобопитенъ, мис-
ли, (че) като снесе едно яйце - цѣлиятъ свѣтъ е
оправенъ. Когато се изучава физиономията, има
работи, които се изучаватъ, но има много рабо-
ти, които не се казватъ. Не трѣбва да се знае
всичко. Вие носите признацитѣ на хиляди поколѣ-
ния, носите добритѣ признаци и лошитѣ призна-
ци. Тѣ се пазятъ въ тайна. Нѣкой твой прагѣдо
ималъ лоша черта и гѣдо ти турилъ на тебе. Нѣкой пжтъ
виждашъ, че дойде, той ималъ гласъ - не го обичашъ. Драз-
ни се човѣкъ за нищо и никакво. Нѣкой пжтъ дали ли сте
си отговоръ защо се гразнишъ? Върви нѣкой човѣкъ, граз-
ни ме. Отъ лѣвата страна като върви - ме гразни, и отъ
дѣсната страна като върви - пакъ ме гразни. Той обича
отъ лѣвата ми страна да върви. Азъ искамъ да го туря
отъ дѣсната. Знаете ли защо? Отлѣво кои турятъ? -
Грѣшнитѣ. Отдѣсно турятъ праведнитѣ. По европейски
щомъ вървите, отъ коя страна турятъ дамитѣ? Мжже-
те, като се разхождатъ, вървятъ отлѣво, женитѣ отдѣ-
сно. Защо? Защо туряте женитѣ отдѣсно? То сж поряд-
ки. Единъ порядкъ минава отдѣсно или отлѣво. Когато

се говори, въ речѣта може да се наведатъ много примѣри. Запримѣрь: единъ ораторъ говори нѣкой пжтъ, намиратъ, че речѣта не съответствува, намиратъ, че не е съобразна съ порядѣка на нѣщата. Иска да се наруши порядѣка. Въ турско време само беднитъ хора имаха право да ходятъ боси, които нѣматъ нищо, отъ нѣмай-къде. Казватъ, че е закжсалъ. Или ходи гологлавъ. Ако нѣкой другъ тръгне гологлавъ, мислѣха, че е изфирясалъ. Сега всички ходятъ гологлави, безъ шапки. Ако се пренесемъ въ турско време, това не е въ реда на нѣщата, но сега намираме, че на гологлавитъ хора умътъ имъ е на мѣсто.

Тукъ има една сестра, която страда отъ кракъ. Азъ я убеждавамъ, казвамъ: Ти сега вървишъ по стария порядѣкъ, трѣбва да вървишъ боса, ще хвърлишъ галошитъ, боса ще ходишъ. - "Какъ? Какво ще кажатъ изгрѣвци?" Сега по слънце ходятъ само по едни сандали, боси крака. - "Глупавитъ ходятъ боси". Сега започнаха да ходятъ безъ палта, само по жилетки. Въ турско време, като се напие, хвърли палтото, стане чакъркефлия*.

Казвамъ: Има нѣщо, съ което мжчно ще се справите, но трѣбва да се справите. Казвамъ: Отъ чисто хигиенично гледище съ галоши не е хубаво, съ галоши. Галошитъ сж лошъ проводникъ. Ако иска човѣкъ да боледува - да носи галоши. Всѣки ще дойде да препоржча, че подметката е по-хубава отъ галошитъ. Подметката е кожа и е по-добъръ проводникъ между земята и тѣлото на човѣка. По-добре е човѣкъ да носи добри проводници. Само въ крайни случаи. Казвамъ: Ако боса ходишъ, ще стане обмѣна между енергиитъ на земята и тѣлото, по-скоро ще оздравѣе кракътъ ти. Казвамъ: Кракътъ ти бѣше подутъ, поспадна, още малко остана и то ще мине. Сега другото, болестъта като гледатъ, ще питатъ: "Какъ се поду кракътъ?" Подулъ се. "Какъ се подулъ?" Носила тѣсни обуца. Сега отъ подутъ кракъ кой не е страдалъ? Сега, щомъ те боли кракътъ, ще гледашъ да станешъ добродетеленъ, да мине кракътъ. Болятъ те краката - основата на

твоят добродетели е разкламена. Болят те ржцет - основата на твоята справедливост е разкламена. Боли те глава - не си много от умнит. Казва: "Глава не ме боли". Глава не те боли, кракът те боли. Крак не те боли, глава те боли. Глава не те боли, ржце те болят. Когато престанат да те болят ржцет, краката, главата - вие сте въ нормално състояние. Туй е общо казано. Ще дойде нѣкой, заболѣл го кракът. Нѣкой пжт кракът може да ви боли по симпатия. Ако обичаш едѣн човѣкъ, хармонираш се съ трептенията, ти ще приемеш половината от неговата болка. Сега мнозина, които не знаят да лѣкуват, мислят, че е лесно, искат съ нѣкак-ви треви, като сварят и да мине. Ако съ треви се лѣкуваше, лѣкуването съ треви е баене. Бабата ще ти бае, но излиза нѣщо от нея, тя трѣбва да даде нѣщо от себе си. Ако не излѣзе нѣщо, баенето не хваща.

Вие искате всички да станете учени, без да дадете нѣщо от себе си. Сега запримѣрь: има нѣкои увеличени нѣща. Приказват за она свѣтъ. Она свѣтъ е свѣтъ на голѣма интелигентност. Тамъ всѣки е зает съ сериозна работа. Тамъ не е свѣтъ на развлечение. Ние се намираме въ едѣн свѣтъ, който Господъ направилъ за развлечение. И най-великитъ сжщества, които работят хиляди години, приятно имъ е да дойдат тукъ, на земята, да си починат. На земята на курортъ идват. Като кажатъ, че ще дойдат на земята, идват на курортъ. Вие сте дошли на земята и сте се опрѣтнали на сериозна работа. Тамъ е вашата погрѣшка. Като дойдат хората тукъ, искат да направят едѣн апартаментъ, учени да станатъ. Тукъ за учение не сте пратени, за курортъ сте пратени. Вие искате учени да станете, философи да станете, това да станете, онова да станете, че нищо не ставате. После всички, които идат на земята, искате да се опознаете. Тукъ на земята никога не може да се опознаете. И Христа не Го познаха. Въ другия свѣтъ, като влѣзете, тамъ ще се опознаете. Всѣки си има по една особена

маска. Хубаво е да сте свободни. Нѣкой пжть вие мислите, че ви познаватъ хората. Ако маската е сериозна, казватъ: "Сериозенъ е". Ако маската не е сериозна, ако е смѣшкарска, казватъ, че е смѣшкаръ. Вие нито сте сериозни, нито сте смѣшкари. Приятно е като ги гледашъ различни и ти имашъ муцуна. Приятно ти е, че не те познаватъ. Позволявашъ си всичко да говоришъ, преправяшъ си гласа, нѣма да говоришъ естествено. Казвате: "Трѣбва да говоримъ тѣй, както трѣбва". Когато искашъ ти да заповѣдвашъ, туришъ другъ тонъ. Когато искашъ да ти услужатъ, ти ставашъ мекичъкъ. Въ единия и въ другия случай има нѣщо неестествено. Въ единия случай си мекъ повече, отколкото трѣбва, въ другия случай си повече твърдъ. Казвашъ: "Азъ ти заповѣдвамъ". То не е естествено. Какво ще заповѣдвашъ. Споредъ мене ти не можешъ да заповѣдвашъ, ако не заповѣдвашъ на себе си. Ти кажешъ нѣщо на себе си и го направишъ. Ти не може да заповѣдвашъ, ако не заповѣдвашъ на себе си. Ти като не можешъ да го направишъ, искашъ другитъ да го направятъ. Това е невъзможно. Казвамъ: Трѣбва да има една побудителна причина. Запримѣрь: вие имате една работа. Най-първо дишането е една благородна работа. Тази работа вие не свършвате, както трѣбва. Всичкитъ неприятности въ живота произтичатъ отъ дишането. Вие имате най-културната работа - дишането, и вие не го свършвате, както трѣбва. Нѣкой пжть дишате бързо, не се диша бързо. После по нѣкой пжть поемате дълбоко въздухъ. Защо го приемате? Или нѣкой пжть го приемате много плитко, не вземате достатъчно количество въздухъ. Кой плаща за въздуха? Нищо не плащате. Даромъ ви се дава. При това всѣки день половината отъ въздуха остава неупотрѣбенъ. Питате: "Защо дойдоха болеститъ?" Не сте взели достатъчно количество въздухъ. Не сте приели достатъчно количество количество топлина. Не сте приели достатъчно количество свѣтлина. Не сте приели достатъчно количество сила и въ следствие на това има единъ недо-

имѣкъ въ тѣлото ви, свѣтлината ви е малка, затова се спѣвате. Топлината ви е малка, затова движението ви е слабо, силата ви е малка, затова и работата, която свършвате, е малка.

Силниятъ най-първо ще се качи, ще започне трудната работа да свърши. Онзи, който знае да пѣе, може да пѣе. На коя страница се намира "Въ начало бѣ Словото..."? - На 38. Сега може една пѣсенъ да се създаде по православному, може да я изпѣя сега на единъ гласъ, но какво ще разберете отъ този гласъ? Да кажемъ да се тури единъ новъ гласъ на пѣсеньта - то е единъ проводникъ. /Учительтъ пѣе по църковному "Въ началото бѣ Словото"/. Може да ви направя цѣла литургия съ туй пѣене, но съ туй еднообразно пѣене, какво се постига? Като не знаешъ нищо, да не пѣешъ. Защо така не се пѣе? /Пѣе по попсики/.

Казвамъ: Свѣтътъ, въ който живѣемъ, е строго опредѣленъ. Азъ по нѣкой пжтъ наблюдавамъ. Щомъ правя нѣкаква бележка, защото свѣтътъ не трѣпни никаква корекция. За да коригирамъ нѣкого, трѣбва да пѣя. Не трѣбва да му казвамъ, че той не знае да пѣе. Азъ ще покажа, пѣкъ той, ако иска да се ползува. Азъ може да накарамъ всѣки отъ васъ да пѣе добре. Азъ съмъ добре разположенъ, ще пѣя хубаво. Щомъ бързамъ, зная, че не мога да пѣя. Нѣмамъ търпението да ви чакамъ. Много учители по пѣене има, като видятъ ученицитѣ, че не може да пѣятъ, учительтъ е неразположенъ, той иска способни ученици.

Та казвамъ: Тѣй както е написана пѣсеньта "Въ началото бѣ Словото" - има разрешение. Отъ какво започва тази пѣсенъ? - Ла. Имате вече узрѣлия плодъ. Плодъ, който е прѣсенъ, този плодъ ще го опитате. Всѣкога, когато една пѣсенъ почва отъ *ла*, трѣбва да имате сжщото разположение. Започва една пѣсенъ съ *солъ* - вие трѣбва да знаете смисъла, красотата, какво нѣщо е красотата. Или започва отъ *ми* - вие трѣбва да знаете какво нѣщо е обхода. Отъ *ре* - посоката на пѣене трѣбва да знаете. Ако искате да предадете енергия въ себе си, трѣбва да започ-

нете съ пѣсенъ, която ще даде потикъ за работа. Ако искате обхода, пѣйте пѣсни, които започватъ съ *ми*. Вие безъ музика искате да се изправите. Човѣкъ безъ музика не може да изправи характера си. То е единъ начинъ, за да нагласишъ мозъка си - се трѣбва да излѣзешъ изъ една пѣсенъ. Той трѣбва да е нагласенъ. Не се ражда една идея, едно чувство лесно въ мозъка на човѣка. Онѣзи, които сж били светици, тѣ сж прекарвали 30 години, работили сж много усилено тия хора при най-големитѣ неудобства на живота, преодолѣли сж неудобствата и сж станали светици.

Сега изпѣйте само думитѣ “Въ начало бѣ Словото”. Въ второто има нѣщо, което не е пълно. Изпѣйте “Въ начало бѣ Словото” музикално, изпѣйте го, като че всичко ви щастие ще дойде отъ него, като че всичко ще ви дойде оттамъ. Сега вие го пѣте, като че нищо нѣма да ви дойде. Представете си, че като го изпѣте, веднага сто хиляди ще дойдатъ, като го изпѣте, единъ апартаментъ ще дойде, яденето ще дойде. Боленъ си. Като го изпѣшъ, ще оздравѣшъ. Думитѣ трѣбва да се разбираатъ. */Учителътъ пѣе “Въ начало бѣ Словото и Словото бѣ у Бога”/*. Сега може да вземемъ думитѣ “Само Тебъ Господи азъ обичамъ”, тогава ще дойдемъ до разрешението. “Само Тебъ Господи, Който всичко си създалъ, може да те обичамъ”. Има защо да Го обичамъ. Единъ лѣкарь, който излѣкувалъ хиляди хора - може да го обичатъ. Единъ лѣкарь, който изморилъ хиляди - не може да го обичатъ. Единъ учителъ, който бие и постоянно осакаща своитѣ ученици - кой ще го обича? Но учителъ, който повдига всичкитѣ - може да го обичатъ.

Като дойдете до закона на любовта, всички имате една погрѣшка. Вие искате да ви обичатъ. Вие сте обичани, нѣма какво да ви обичатъ. Вие търсите туй, което нѣма да дойде вече. Да ви обичатъ, не може отсега нататкъ вече, отсега нататкъ Богъ не може да ви обича. Остава вие сега да обичате. Че вие още не сте се научили

да обичате. Вие мислите, че обичате, но това не е любов. Вие очаквате да ви обичатъ. Че вие сте обичани. Туй тѣло, което имате, умътъ, който имате, сърдцето, което имате показватъ, че вие сте обичани. Вие какво чакате? Вие сте заровили вашия талантъ. Като дойде господарътъ, ще ви каже: "Какво направихте?" Сега нѣкои казватъ, че не обичатъ. Но казвамъ: Цѣлата нова раса, която иде, трѣбва да има любовта. Тѣй, както вие искате да ви обичатъ, обичайте вие. Досега Господъ не се явилъ да ти каже: "Ти трѣбва да ме обичашъ". Днесъ говоря върху този предметъ. Господъ се е затулилъ и азъ съмъ отъ онѣзи, необичанитѣ - времето е облачно. Затуй е облачно. Онзи не казва: "Азъ, който съмъ направилъ толкозъ много нѣща - не ме обичатъ". Защото, когато обичаме Господа, времето е ясно. Той тогава отъ нашата необичъ превръща и помага на растенията. Когато ние не Го обичаме - работи между растенията, тѣхъ полива. Защото не може да ни изпраца повече. Ако отъ любовъ нахранишъ едно дете, следъ половинъ часъ пакъ може ли да го хранишъ? Ако една майка на всѣки половинъ часъ храни детето, съвсемъ ще го развали. Трѣбва да се минатъ три-четири часа. Три пжти като го храни - то сж деветъ часа. Сега вие търсите любовта. Най-първо имайте уважение единъ къмъ другъ. Ако е за критика, ако има единъ, който знае да критикува, то съмъ азъ. Азъ не се спирамъ върху погрѣшкитѣ. Азъ зная защо хората правятъ погрѣшки. Вие искате винаги много да имате, вие искате да се осигурите на земята. Че ние сме осигурени. Съ въздуха азъ съмъ осигуренъ, какво ще го турямъ въ шишето. Може би като се качвамъ по високитѣ планини да ми трѣбва повече въздухъ. Но тѣй, както съмъ, заради мене, като се качвамъ по планинитѣ, на високитѣ мѣста не ми трѣбва да нося въздухъ. Колкото се качвамъ нагоре, започвамъ обѣдитъ да ги правя много рѣдки. Трѣбва да знае човѣкъ какъ да ги прави. Ще дишашъ полека и ще задържашъ въздуха. Ако се качишъ нагоре и започнешъ да дишашъ бързо

- ти си слабъ човѣкъ. Седишъ въ ума си и се смуцавашъ защо си беденъ. Беднотията е едно голѣмо благословение. Не го съзнавашъ това. Забогатѣешъ, радвашъ се. Богатството е голѣмо нещастие. Ти си измѣнилъ нѣщата. Въ нещастиеето ти си щастливъ и въ щастиеето ти си нещастенъ. Обърналъ си знацитѣ. Ще ги смѣнишъ - на щастиеето ще туришъ плюсъ и на нещастиеето ще туришъ минусъ. Сега нѣкои отъ васъ ще кажете, че здраве нѣмате. Ти не си здравъ по единствената причина, че не обичашъ. Всѣкога, когато човѣкъ престане да обича - боледува. Изопачената любовъ носи всичкото нещастие въ свѣта и неразбирания. Ще обичашъ нѣкого, понеже е законъ. Ако искашъ да живѣешъ. Ако обичашъ баща си и майка си - животътъ ти ще се продължи. Ако не обичашъ баща си, майка си, брата си - ще се съкрати животътъ ти. Този законъ отъ памти-вѣка е констатиранъ. Казва: "Азъ не може да го обичамъ". Сега какъвъ е аргументътъ, че не можешъ да го обичашъ. Има да ти дава - не можешъ да го обичашъ. Понеже не си платилъ. Искалъ си нѣщо да направи, нѣщо за тебе. Не го направилъ - не го обичашъ. Правъ е поводътъ. Но тогава ще му платишъ по следната причина. Отива единъ поетъ при единъ богаташъ. Богаташътъ казва: "Кажете му, че азъ не съмъ тукъ". Поетътъ чува това. Слугата казва: "Не е господарътъ тукъ". Следъ време този богаташъ ималъ нужда отъ поета, поетътъ да направи нѣщо заради него. Той (поетътъ) му казва: "Нѣма го тукъ". - "Какъ, казва (богаташътъ), чувамъ гласа му". - "Азъ, казва, повѣрвахъ на твоя слуга, че не си въ кѣщи. Ти на мене не ми ли вѣрвашъ? Тукъ съмъ, но не съмъ заради тебе".

Обичъ нѣматъ хората. Нѣма законъ, който трѣбва да опредѣли какъ трѣбва да се обичае. Нѣмате правило. Какво правило има да обичашъ единъ човѣкъ? То е единствениятъ законъ, който произтича отъ първата причина. Никой не може да ви опредѣли колко трѣбва да обичате. То е новото положение. И когато ти се откажешъ

отъ това подбуждение, устѣашъ една скърбъ. Ти изпълни-
шъ това вътрешно подбуждение, ти се радвашъ, ти си
на добрата страна. Изпълнявашъ Волята Божия, имаме
одобрение. Не изпълнявашъ Волята Божия, нѣмаме
вътрешно одобрение. Кой каквото да ти казва, ако нѣма-
шъ вътрешно одобрение, ти ще констатирашъ работа-
та.

Сега азъ нося два плода. Опредѣлилъ съмъ по-хубави-
ятъ плодъ за себе си, другиятъ плодъ искамъ да го дамъ
на другитѣ. Сега иде нѣкой при мене. Какъ ще направите
вие? Знаешъ, колко мъчно се дава хубавото на другитѣ.
Азъ правя обратното - това, което съмъ опредѣлилъ на
другитѣ, го давамъ на себе си и това, което съмъ опредѣ-
лилъ на себе си, го давамъ на другитѣ. Пъкъ нѣкой пжтъ
оставамъ за себе си това, което съмъ опредѣлилъ за себе
си. Казвамъ: Той не го заслужава. Тѣ сж философствува-
ния. Всѣкога е хубаво ти, като дѣлишъ работитѣ, за себе
си да оставишъ най-малкото, не оставяй най-големото.
Ако не искашъ да се изкушавашъ, като ти дадатъ кошни-
ца съ грозде - остави за себе си най-малкото, ако искашъ
да бждешъ радостенъ. Ако оставишъ за себе си най-хуба-
вия гроздъ и на другитѣ - малки, работата не е свършена.
Хубаво е, ако ти си пѣвецъ, всички да пѣятъ и ти да оста-
нешъ най-последенъ, като нѣма вече кой да пѣе. Всички сж из-
морени, тогава попѣй ти. Колкото да ти ржкоплѣскашъ
или не, ти да бждешъ доволенъ. Ти искашъ да излѣзешъ на
първо мѣсто, да кажатъ, че като тебе пѣвецъ нѣма. Нѣкои
хора сж по-огарени, работили сж въ миналото, иматъ ху-
бавъ гласъ. Има сега едно съчетание на доброто, спра-
ведливостта и разумността. Ларингсътъ* е правенъ
нѣкъде, не е проста ципа. /Учительтъ пѣе "саааму"/. Как-
во ще разберете? Една дума е разбрана въ тебе, когато
даде единъ импулсъ. Ти вземешъ, направишъ едно усилие и
следъ туй импулсътъ зависи отъ първия. Когато ти пѣе-
шъ, се усилва пѣенето, тия думи сж прави. Ако съ всѣко
движение отслабва движението, проявата на мисълта

не е правилна.

Вие казвате: "Какво ще се качвашъ горе?" После вървишъ, вървишъ, казвашъ: "Днесъ е много топло". Като тръгнешъ, да ти е приятно, че е топло. Като се качишъ горе на върха, какво ще придобиешъ? Ще придобиешъ нѣщо, което никъде другаде не можешъ да придобиешъ. Като се качишъ, какво ще чуешъ? Ще чуешъ това: "Така всѣкога постѣпвай въ живота си, качи се на върха, на най-високо мѣсто". Така постѣпвай винаги, качи се на възможно най-високото мѣсто. Станешъ сутринъ, бѣди благодаренъ на положението, въ което си. Ако си слѣзалъ въ долината, че станешъ неразположенъ - зарадвай се, че си долу на работа. Поработи малко, пакъ се качи горе на върха. Не си доспалъ - нищо. Може да си починешъ.

Та казвамъ: Въ мисълта си намѣрете единъ човѣкъ, който да се е научилъ. Винаги правете връзка съ всички добри хора. Правете връзка съ умнитѣ хора. Правете връзка съ справедливитѣ хора. Постоянно трѣбва да се прави връзка съ добритѣ хора, умнитѣ и справедливитѣ хора, за да стане една обмѣна. Щомъ не правишъ връзка съ доброто - добъръ не можешъ да станешъ. Щомъ не правишъ връзка съ справедливостта - справедливъ не можешъ да станешъ. Щомъ не правишъ връзка съ умнитѣ хора - уменъ не можешъ да станешъ. Да мислимъ за Господа тъй, както се проявява въ цѣлото битие. Всѣки човѣкъ, въ когото Богъ се проявява - направи връзка съ него. Това е единъ отъ най-добритѣ методи. Съ най-малкитѣ разходи става. Сега се заражда възражението: "Нѣмаме условия". Въ свѣта условията ние сами си ги създаваме. Ако влѣза въ кладенеца и остана вътре, кой ме караше да влѣза въ кладенеца. Преди да влѣза, трѣбваше да опитамъ въжеето. Ако се скъса или ако оставя едно дете да ме тегли, детето не може да ме изтегли. Като влизамъ въ кладенеца, ще направя така: ще взема единия край, ще го завържа и азъ ще хвана единия край. Като влѣза, самъ ще се изтегля. Ако искашъ да влѣзешъ въ кладенеца, свържи ед-

ното вжже, прехвърли го презъ колелцето, то е най-сигурното, и самъ започни да се теглишъ. Ще излѣзешъ. Нѣма да уповавашъ на никого. Щомъ остане нѣкой да те тегли, тогава работата е проблематична. Самъ като се теглишъ, трѣбва да бждешъ здравъ.

Казвамъ: Най-първо уповавайте на себе си. Разбирамъ - уповавайте на Бога, Който е въ васъ. Той ви учи. Ако вие Него не разбирате, тогава какъ ще се разберемъ съ хората. Най-първо имайте почитание единъ къмъ другъ. Естествено да произтича. Богъ изисква всички ние да се уважаваме и почитаме. Ако ти почиташъ еднакво зелената и узрѣлата череша, почитанието е на мѣсто. Ти почиташъ повече узрѣлата череша. Но и зелената върви по процеса на узрѣването. Следъ това ще дойде другъ процесъ. За всички нѣща въ Божествения свѣтъ трѣбва да имаме една и сжща любовъ. Въ любовта не може да има различие. Ние се лъжемъ. Любовта е неизмѣнна. Тя дава и си заминава. Любовта не остава. Тя ти остави нѣщо и си замине. Нѣма да те пита: "Ти доволенъ ли си?" Ако си доволенъ - доволенъ, но ако не си доволенъ - тя нѣма да те убеждава. Такова нѣщо нѣма въ Божествената любовъ. Тя ти оставя точно онова, отъ което ти се нуждаешъ. Ако право го употребишъ - добре, ако не - втори пжтъ тя друго благо ти оставя. Тя остави трето, четвърто благо и най-после ние оставаме нещастни, понеже благата, които Богъ ни дава, ние не сме ги използвали.

Казвамъ: Сега трима души кандидати да се явятъ, да изпѣятъ втория пжтъ "Сила жива" или "Въ начало бѣ Словото". Или може да вземете "Единъ си ти, мой Мусала". Отъ де започва? Отъ *до* - напрежение.

Какъ си представяте? Като идете въ оня свѣтъ, трѣбва да знаете езика на оня свѣтъ. Ангелскиятъ езикъ вие не сте го учили. На кой езикъ ще говорите, като идете тамъ? Точенъ езикъ е той. Като идете тамъ и ако говорите на български, трѣбва да намѣрите нѣкой преводчикъ*. Докато намѣрите - ще чакате, докато ви раз-

бератъ ангелитѣ. Като се научатъ, че сте българинъ, ще кажатъ: "Викайте нѣкой българинъ". Тогава ще се освегомятъ. Ако сте французинъ, ще намѣрятъ нѣкой французинъ. Ако сте българинъ, да говорите съвършено български.

Търпението е въ качването къмъ върха /чертежа/, слизането е лесно. Хората не вървятъ по единъ пътъ. Казватъ: "По първия кой върви?" Оттамъ, отдето мъжете се качва, жената слиза. Оттамъ, отдето женитѣ се качватъ, мъжете слизатъ. По това се отличаватъ мъжете и женитѣ. Отдето мъжете слизатъ, женитѣ се качватъ. Затова не могатъ да бждатъ на единъ умъ. Искатъ сега да бждатъ на единъ умъ. Не могатъ да бждатъ. Мъжете се качватъ, женитѣ слизатъ. На другата страна пакъ ще се размѣнятъ.

Другото нѣщо, за което вие правите погрѣшка е, че вие искате сърдцето на нѣкой човѣкъ. То не се позволява нѣкой да има сърдцето. Не се позволява нѣкой да залага сърдцето. Сърдцето нѣма да залагате. То не се залага. Сърдцето ще бжде изворъ - да извира. Него нѣма никжде да залагате, нито да се оплаквате. Нѣма да туряте сърдцето на показъ, да го пипатъ хората. Сърдцето надалечъ трѣбва да бжде отъ човѣшкитѣ ръце. Сърдцето не трѣбва да се пипа. Щомъ започнатъ да пипатъ сърдцето, отиде и се не видѣ.

Нѣма никой право да ме пита обичамъ ли го или не. Азъ зная самъ. Щомъ го обичамъ - ще придобия живота, щомъ не го обичамъ - ще загубя живота. Щомъ го обичамъ - ще придобия знание, щомъ не го обичамъ - ще загубя знанието. Щомъ го обичамъ - ще придобия сила, щомъ не го обичамъ - ще загубя силата. Казвамъ: Най-първо обичьта и необичьта засѣга мене. Та казвамъ: Вие, ако обичате или не обичате, сами ще се засегнете. Казвашъ: "Азъ не го обичамъ". Ти ще страдашъ. Единъ човѣкъ, който не иска да го обичашъ, мине-замине, остави ябълката. Сега ние искаме да накараме нѣкой човѣкъ да ни обича, който не ни

обича, ние искаме да му покажемъ, че го обичаме. Нѣма какъво да му показваме. Нѣма какъво да спираме Господа на мѣстото, нито да го извиняваме. По отношение на любовта никога не коментирайте. Кой колко обича - този е единствениятъ въпросъ, на който не трѣбва да се спираме. Нѣкой искатъ да знаятъ колко ги обичамъ. Колко ме обичатъ хората - хичъ не мисля за това. Пъкъ и азъ колко обичамъ хората - и за това не мисля. Не е моя работа. Казва: "Колко ме обичашъ?" Казвамъ: Не ви обичамъ. Какво ще разберете подъ думитѣ "не ви обичамъ" или "обичамъ ви"? Какво разбирате, като казвате, че ви обича нѣкой човѣкъ? Човѣкъ, който ви обича, като мине и види ябълката - я остави. Който не ви обича - ще вземе ябълката и ще я изяде, ще замине. Мине, ябълката седи на мѣстото - той ви обича. Мине, ябълката изчезнала - той не ви обича. Който ви обича, ще ви остави ябълката. Който не ви обича, нѣма да ви остави ябълката. Пише ви писмо - обича ви, не ви пише писмо - не ви обича. Има три вида писма - на физическото поле, въ духовния свѣтъ и въ Божествения свѣтъ. Най-лесно се пишатъ Божественитѣ писма, духовнитѣ се пишатъ по-мжчно, а физическитѣ - най-мжчно. Единъ-два часа ще вземе, докато напишешъ едно любовно писмо. Понеже ще бждешъ критикуванъ. Въ любовта знаешъ колко сж прецизни.

ТОВА Е ЖИВОТЪ ВЪЧЕНЪ ДА ПОЗНАЯ ТЕБЕ
ЕДИННАГО И ИСТИННАГО БОГА И ХРИСТА, КОГО-
ТО ТИ СИ ПРАТИЛЪ.

XX година

34. Лекция на Общия Окултенъ класъ

4 юний, 1941 год., Сръда, 5 ч.с.

Изгръвъ.

НАЙ - РАЗУМНИТЪ ОТНОШЕНИЯ

Отче нашъ.

Духътъ Божи.

Пишете една тема, която не знаете. Писали сте върху темата "Защо човѣкъ е младъ и защо остарява". Вие не знаете. Трѣбваше да пишете: "Не знаемъ". Сега какво казвате? Човѣкъ идва младъ на земята да се учи. Че младиятъ не учи, стариятъ учи. Младитѣ правятъ погрѣшки. Който учи, не прави погрѣшки. Сега толкозъ години вие сте разбрали криво учението, което проповѣдвамъ. Вие не сте живѣли тъй, както трѣбва и сте добили навици, които сж атавизъмъ*. Не виждамъ нѣкакво въздържание въ васъ. Вие се въздържате, както страхливитѣ се въздържатъ. Страхъ го отъ дървото, казва: "Търпеливъ съмъ". Щомъ е силенъ, хичъ не е търпеливъ, защото въздържатъ се не слабитѣ, но силнитѣ. После, трѣбва да търпи силниятъ, не слабиятъ. Слабиятъ не може да търпи. То сж неразбирания. И вие постоянно говорите за любовта. Това, за което хората говорятъ, не е любовъ, защото казватъ, че любовта ражда всичкиятъ нещастия. Любовта ражда всички нещастия - туй е вѣрно. Тя дава живота на човѣка. Като дѣлятъ хората живота, ражда се нещастие. Едни взематъ повече, други по-малко. Ако остане на любовта, тя би имъ дала толкозъ, колкото имъ трѣбва. Понеже тѣ дѣлятъ живота и отъ изобилието се ражда нещастие. Като нѣма човѣкъ нищо, ще крадатъ ли отъ него? Сега казвамъ, че по този начинъ Божественото учение не се разбира.

Какво означава едно? Какво означава единъ мжжъ, една жена? Кой бѣше по-напредъ - мжжътъ или жената? Едното е мжжътъ. Щомъ е едно - работи. Мжжътъ е едно дърво, дървото на живота. Но кога излѣзе кражбата

въ свѣта? Щомъ дървото роди плодъ. Тогава започватъ да крадатъ хората отъ плода. Самото дърво, като едно, не се краде. Щомъ роди плода, вече на плода има кражба. Тукъ, на Изгърѣва, казвате: "Всичко е на Господа". Хубаво. Всичко е на Господа. За ядене сме първи всички, за пиене на вода сме първи всички, за обличане, за обуца, за дрехи. Щомъ дойде за работа, казвате: "Все ние първи нѣма да бждемъ". После, нѣкои има тукъ, не съмъ ги виждалъ да работятъ физически. Минаватъ за аристократи. Не съмъ ги виждалъ да работятъ. За ядене е за Господа, но за работа не е за Господа. Сега кротици сте. Колко ви обичатъ? Никой не знае колко ви обичатъ. Единствениятъ, който обича, то е Богъ. Ние, които обичаме - то е отражение. То не е никаква любовъ. Ти, като обичашъ, какво давашъ? Ако азъ нося свѣтлината, азъ не съмъ създалъ свѣтлината. Грѣе свѣтлината, но електричеството грѣе. Казва: "Азъ му давамъ свѣтлина на него". Вие давате хлѣбъ нѣкому. Този хлѣбъ не иде отъ васъ, не давате нѣщо отъ себе си. Ще вземете да четете отъ Библията и проповѣдвате: "Азъ туй, което проповѣдахъ, какво ще му проповѣдамъ на този човѣкъ". Та казвамъ: Ако е за проповѣдъ, всички знаете да проповѣдвате, всѣки отъ васъ проповѣдва, както живѣе. Тогава каква нужда има да се събираме? Всичкитъ хора се събиратъ, каква нужда има да се събиратъ? Човѣкъ, безъ да се събира, безъ да му проповѣдавашъ за Господа, той ще живѣе. Овцата, каквато религия и да ѝ се проповѣдва, ще пасе трева. Вълкътъ, каквато религия да му се проповѣдва, все ще яде месо. Каква е разликата? Единиятъ ще бжде вегетарианецъ, другиятъ ще бжде месоядецъ. Тогава ще примиряваме месоядството съ вегетарианството. Питамъ: Кое е по-доброто учение - да бждешъ вегетарианецъ или да бждешъ месоядецъ? Месоядецътъ се храни съ консервирана храна, храни се съ консерви. Консервирана енергия има. Хване една овца, консервирано месо има. Сега, разбира се, религиознитъ вѣрвания, че Господъ създалъ животнитъ за храна на хо-

рата, сж човѣшки схващания. Бѣхте ли при Господа, когато ги създаваше? Кой опѣ васѣ (е чулѣ), че животните сж за храна на хората? Господѣ казалѣ, Мойсей така е писалѣ. Мойсей билѣ ли е тамѣ? Не е билѣ. Тѣй му скимнало. По какво се отличава, когато Богѣ говори? Всѣка Божествена дума, ти не можешѣ да я изопачишѣ по никой начинѣ. Тази дума ти не можешѣ да оцапашѣ по никой начинѣ, сѣ нея не можешѣ да злоупотребишѣ. Божествените думи си оставатѣ чисти като диамантѣ. Значи за тебе само онова, което остава неоцапано, е Божествено. Всѣко нѣщо, което се цапа, не е Божествено. Тогава привили ли сте опитѣ, да видите кое не е оцапано? Вие говорите за вашата душа. Вие, като душа, познавате ли се какво нѣщо сте? Спорили се младиятѣ вѣлкѣ и стариятѣ вѣлкѣ. Стариятѣ вѣлкѣ казва: "Ти не знаешѣ какѣ да давишѣ овцитеѣ. Така не се давятѣ". Стариятѣ, като ги давилѣ, младиятѣ му казва: "Много време взе. Нѣма време така да се яде. Малко по-бързо". Кое е по-хубаво - бавно да ядешѣ или бързо да ядешѣ? Ако имашѣ зѣби - бързо яжѣ, ако нѣмашѣ зѣби - бавно яжѣ. Какво показва бавното ядене? Нѣмашѣ зѣби. Има зѣби човѣкѣтѣ - дѣвчи бързо.

Добре, ние искаме правото вѣ свѣта. Какѣ ще турите правото? Едновременно вие не можете да турите едновременно право и на двата си крака. Азѣ бихѣ желалѣ едновременно право да дадете на двата си крака, едновременно да вървятѣ напредѣ. */Учительтѣ подскочи сѣ двата си крака едновременно/*. Турите лѣвия кракѣ напредѣ, дѣсниятѣ остане назадѣ. Турите дѣсниятѣ кракѣ напредѣ, лѣвиятѣ остане назадѣ. Тѣй право ли е? Трѣбва да разрешите вѣпроса. Когато единѣ човѣкѣ има много полици* да плаща, за правото не може да говори. За правото говори, но е относително право. Всѣки човѣкѣ, който иска да разреши нѣщата за Божествената истина, не трѣбва да има дѣлгове. Да кажемѣ грѣшенѣ е човѣкѣ, но той се интересува да му прости Господѣ, ще се моли. Но тая молитва не е още по закона на любовѣта. То е принуждение. Грѣхѣтѣ е, който те

принуждава. Ти отивашъ да се молишъ не отъ любовъ, не отъ съзнание, (а) отъ страхъ. Ако навреме не си плащашъ дълговетъ, има по-друго положение. Не че първото положение, да се моли, е лошо, но то не произтича отъ любовта.

Казвамъ: Дотогава, докато умътъ на човѣкъ се смущава - той не може да намѣри истината. Смущението е единъ потикъ, но смущението не разрешава страха, потикъ да бѣгаме. Може да има причини, но причината може да е толкозъ малка, че да се смѣешъ на себе си. Вѣрата е единъ потикъ. Обезвѣришъ се - нѣма потикъ. Надеждата е единъ потикъ, милосърдието е единъ потикъ, справедливостта е единъ потикъ. Въ тебе се явява едно съзнание, че тѣй трѣбва да постъпишъ - това сж потици. Какъ ще откажешъ на единъ потикъ въ съзнанието си? Тази линия права ли е? Не е права. Защо, какво е мѣрката? Тази линия не е права. (*Въ оригинала липсва чертежа*).

Тази е плоскостта, по която се движи земята. Всѣка линия, която не е хоризонтална съ плоскостта, по която земята се движи, не е права. Първата линия отъ дветѣ страни е крива. Следователно - коя е права? Нашиятъ пжтъ е правъ, когато е въ Божествената плоскостъ, въ която ние вървимъ. Значи трѣбва да имашъ въ ума си една права. Правата тукъ, на черната дъска, сравнявате съ ржбоветъ на дъската. Ако тази линия бѣше въ въздуха, ако нѣма съ нищо да я сравнявате, тази линия щѣхте да я видите права. Казвамъ: Често вие за мѣрка вземате горния или долния ржбъ на дъската. Мислите ли, че тѣзи линии сж хоризонтални съ плоскостта на земята? Нашето гложеме* хоризонтално ли е? Не е така хоризонтално. Хоризонтални сж две линии, когато сж еднакво отгѣлени. Всичкиѣ точки на две прави линии, които сж еднакво отгѣлени въ посоката, тогава сж хоризонтални.

Казвамъ: Вие сте въ живота. Какво разрешавате? Казвате, че човѣкъ се родилъ младъ. Следъ като се цани човѣкъ на работа - той е младъ. Следъ като го изпждятъ

отъ работа - той е старъ. Вие влизате чиновникъ, следъ 30 години васъ ви пенсионирайтъ. Младъ ли сте? Старъ сте. Защо ви пенсионирайтъ? Понеже не може вече да работите. Всѣки човѣкъ, който има въ запасъ енергия - той е младъ. Всѣки човѣкъ, който изхарчилъ енергия - той е старъ. То е едното изяснение на нѣщата. Вие подмладявате и остарявате. Вие имате сила, вие имате цена въ себе си. Вие имате едно шише. Ако го напълните съ вода - то е младо. Щомъ го изпразните - то е старо. Старото шише, като го напълните - пакъ е младо. Стариятъ - това е състояние на човѣшката душа. Съзнавашъ, че въ младини си ималъ нѣщо, въ старини си го изгубилъ. Въ старини си придобилъ нѣщо, което въ младини си го нѣмалъ. Казвашъ: "Похарчихъ енергията на младостта само, за да добия знание". Нѣкоя пжтъ казвашъ: "Не разбрахъ живота". Сравнявашъ и казвашъ: "Дали туй, което го изхарчихъ, съответствува на знанието, което придобихъ?" Сега човѣкъ, като живѣе, се стареае да бжде красивъ и най-после става грозенъ. Всички започватъ съ красота и свършватъ съ грозота. Защо става така? Ти имашъ красотата до известно време, после - обратното. При А слънцето изгрѣ-

ва, при Г залѣзва. Като изгрѣва слънцето, ние виждаме красотата, като залѣзва слънцето - красотата не се вижда. Щомъ красотата не се вижда, явява се грозотата. Или казано другояче: красотата е изобилна свѣтлина, грозотата е тъмнина. Сега вие отъ живота чакате това, което никой не го е добилъ. Вие очаквате отъ живота нѣщо отвънъ да ви дойде. Отвънъ ще дойдатъ условията, а отвътре ще дойдатъ зародишитѣ. Вие очаквате зародиша на една мисль да дойде отвънъ. Никога нѣма да бжде. Условията ще дойдатъ отвънъ и възможноститѣ ще дойдатъ отвътре. Да бждешь добъръ. Условията ще ви дадатъ отвънъ, но добро-

мата е вътре въ васъ. Да бждешъ справедливъ, ще ви да-
гатъ условия отвънъ, но справедливостта е вътре въ
васъ. Та казвате: "Не съмъ добъръ". Имате възможност
да бждете добъръ, но условията сж отвънъ. Зародишътъ
на тия условия е въ човѣшката душа. Казвамъ: Това
трѣбва да се приложи. То е една и сѣща дума, въ приложе-
нието трѣбва да се приложи. Какъ трѣбва да се каже? Пов-
таря се една дума два пѣти. Зародишътъ трѣбва да се
посѣе въ почвата, тогава ще му се дагатъ условия да рас-
те. Приложението трѣбва да се приложи. Значи трѣбва
да се посѣе семето. Посѣтото семе трѣбва да даде плодъ,
който вие очаквате. Не само вие, вие разбирате само на
васъ. На всичкиѣ хора е потрѣбенъ единъ вътрешенъ
стимулъ. Вие нѣкой човѣкъ не може да го обичате, зацо-
то има си причини. Обичамъ единъ бакалинъ, понеже има
захаръ, нѣма захаръ - не го обичамъ. Обичамъ едно дърво -
има плодъ, обичамъ една пчела - въ кошера има медъ, оби-
чамъ една кѣща - понеже е хубаво осветена, добре устро-
ена, има кухня, баня, всички удобства. Една колиба, на ко-
ято прозорциѣ не сж на мѣсто, не може да я обичамъ.
Казвамъ: Така не може да се живѣе. Какъ може да живѣе-
шъ въ една колиба, както въ една хубава кѣща? Услови-
ята не сж едни. Ти може да преобразишъ колибата и може
да развалишъ хубавата кѣща. Казвамъ: Причинитѣ и на
двамата сж добри, но не може да живѣятъ, понеже и два-
мата искатъ едно и сѣщо нѣщо. Всѣкога, когато двама
души искатъ едно и сѣщо нѣщо, тѣ ще се скаратъ. Туре-
те двама чиновници за една и сѣща служба, тѣ ще се ска-
ратъ. Единиятъ ще каже, че той е по-способенъ. Има два-
ма инженери да се турятъ на една и сѣща служба съ едно
възнаграждение - 15, 20, 25 хиляди лева. Ако ви турятъ за
арбитъръ, какъ ще опредѣлите вие кой отъ двамата ин-
женери да се назначи? Допуснете, че единиятъ е на 30 го-
дини, другиятъ инженеръ е на 90 години. Ако е за работа,
ще турите младия инженеръ да свърши работата. Ако е
за да даде планъ, единъ хубавъ съветъ - ще вземете ста-

рия. Ако е за опитност, за скица - ще вземете стария. Ако е за работа, за приложение - ще вземете младия. Азъ, ако съмъ, ще ги примиря. Ще кажа: Тази заплата, 30 хиляди лева, ще я раздѣлите на две, тъй щото за двамата инженери има мѣсто, отъ тѣхъ зависи и двамата, и младиятъ, и стариятъ да работятъ. Кога стариятъ и младиятъ не могатъ да работятъ? Само при единъ случай - когато стариятъ е уменъ, а младиятъ е глупавъ. Тогава стариятъ и младиятъ не могатъ да работятъ. Когато младиятъ е глупавъ, а стариятъ е уменъ - тогава пакъ не могатъ да работятъ. Когато младиятъ е глупавъ, и стариятъ е глупавъ - тогава не могатъ да работятъ. Когато младиятъ е уменъ, и стариятъ е уменъ - тогава и двамата не могатъ да работятъ. Тогава тукъ често се случва двамата да се не погаждатъ. Тогава или стариятъ е уменъ и младиятъ глупавъ, или стариятъ е глупавъ и младиятъ е уменъ едновременно. И тогава не се спогаждатъ. Животътъ е една служба, трѣбва да живѣемъ, трѣбва да работимъ нѣщо.

Сега да ви попитамъ: Кое е най-право да се живѣе? Какво трѣбва да се разбира подъ думата "животъ"? Животътъ не е нищо друго, освенъ една малка проява на любовта. Любовта, като иска да направи една проба, тя като една дреха вика живота и оттамъ изважда терковетъ*. Направи единъ теркъ - не става, после втори, трети, четвърти - все теркове прави. Това е любовта, това се нарича животътъ. Когато теркътъ стане хубавъ, тогава казваме, че животътъ е добъръ. Когато теркътъ е лошъ, казваме: "Не се сбждна животътъ". Сега въ дадения случай, кое е по-лесно - да пълнишъ шишето или да го празнишъ? Отъ кое човѣкъ може да придобие повече? Когато се напълни шишето или когато се изпразни? За сегашниятъ животъ говоримъ. Ще ви преведа мисълта си малко по-конкретно. Кога печелите повече - когато ядете или когато постите? Кое е за предпочитане - яденето или постенето? Кое бихте предпочели сега - яденето или постенето? Азъ бихъ предпочелъ яденето. Пос-

тъптъ ще го оставя настрана. То е изключително нѣщо. Постимъ само тогава, когато отиваме въ оня свѣтъ. Щомъ сме на този свѣтъ, на общо основание ще ядемъ, по всичкитѣ правила. Щомъ мислимъ да идемъ въ оня свѣтъ, ще постимъ, понеже отиваме въ една по-рѣдка срѣда, трѣбва да олекнемъ. Азъ съмъ натоваренъ съ ядене, въ оня свѣтъ не може да ида, азъ ще изгубя оня свѣтъ. Вие се намирате въ трудно положение, като ученици, на които учителятъ преподава една лекция и търси дали знаятъ урока. Представете си, че всички вие знаете предмета. Кои отъ васъ не знаятъ да ядатъ? Има ли нѣкой? Всички по яденето сте специалисти, даже въ нѣкои отношения по-хубаво отъ мене ядете и сте недоволни. Може би нѣкой пжтъ отъ яденето сте недоволни. Нѣкое дете е по-довошно, знае да яде. Не мислете, че детето не знае да яде или че не знае да диша. Детето знае по-добре да диша. Ако дойдемъ до мисълта - другояче седи. Въ дадения случай детето не може да мисли право, понеже не разполага съ достатъчно енергия, не може да мисли. Когато туй дете добие онази необходимата енергия, неговата мисль е права. Тогава, за да мисли детето, майката и бащата сж, които спъватъ детето да мисли право. Ако майката, когато била бременна съ детето, се страхувала - детето става страхливо. Ако майката била буйна и се сърдила - детето става гнѣвливо. Ако майката, когато била бременна, била суевѣрна - детето става суевѣрно. Ако майката, когато била бременна, била мързелива - детето става мързеливо. Каквито наклонности имала майката, всички тия наклонности се отпечатватъ. Ако майката, когато била бременна, се занимавала съ изкуство - детето става художникъ. Ако тя се е занимавала съ музика - детето става музикантъ. Ако майката, когато била бременна, се занимавала съ религия - детето става набожно. Съ каквото се занимавала майката, такова направление ще даде на детето, което носи въ себе си. Всичкитѣ ваши мисли ставатъ точно такива, каквито сте вие. Какво-

то е вашето състояние, такава е и вашата мисъл, която ще се роди отъ васъ. Запримѣрь: Проповѣдвашъ нѣкому за оня свѣтъ и ти се колебаешъ, ти самъ не си убеденъ въ оня свѣтъ, не си ходилъ тамъ. Вие сте излѣзли отъ оня свѣтъ. Какъвъ е оня свѣтъ? Вие не го знаете. Накжде е оня свѣтъ? Тукъ на земята или е горе нѣкжде? Че е нѣкжде, нѣкжде е. Вие подигате очитѣ, се нагоре гледате, но това е вътрешно заблуждение. Щомъ се премахне онова препятствие, което имате въ себе си - веднага ще се отвори онзи свѣтъ, ще го видите. Да кажемъ вие предъ очитѣ сте си турили презграда, слънцето изгрѣло, но вие нищо не виждате. Щомъ махнете препятствието, веднага ще видите. Значи, щомъ не виждате оня свѣтъ, предъ вашето зрение има турено нѣщо. Щомъ махнете предмета, веднага ще видите оня свѣтъ. Туришъ ржката си предъ очитѣ - не виждашъ оня свѣтъ. Щомъ махнешъ ржката - веднага ще видишъ оня свѣтъ. Вие разсжждавате за оня свѣтъ, но ржката ви седи предъ очитѣ. Искате да влѣзете въ оня свѣтъ, но държите ржката си близо до очитѣ. Какво разбирате, че държишъ ржката си близо до очитѣ? Ако идешъ въ оня свѣтъ, ще вземешъ ли тази ржка съ себе си? Защо умиратъ хората? Искатъ отъ невидимия свѣтъ да ни покажатъ, че не трѣбва да туряме физическо препятствие предъ очитѣ си, за да не забуляме оня свѣтъ. Но трѣбва да се освободимъ отъ този свѣтъ, за да видимъ оня свѣтъ. Ти като умрѣшъ, ще оставишъ ржцетѣ, краката, всичко тукъ ще оставишъ и ще идешъ въ оня свѣтъ. Този човѣкъ ще го видите, че той е етеренъ. Пакъ сжщиятъ човѣкъ е - и крака има, и прѣсти има, толкозъ фина материя, прозрачна, че и ржце има, и крака има, и стомахъ има, но физическо не може да тури. Тамъ трѣбва етерна храна. Казваме, че човѣкъ нѣмалъ хранителни органи. Има, но тогава ние се плашимъ. Казвате: "Като умремъ, какво ще стане съ насъ?" Какво ще стане? Да кажемъ - ти си въ затвора, имашъ букаи*, турени на краката, казвашъ: "Като излѣза вънъ въ свѣта". Какво ще стане като

ти махнатъ букаитъ? “Какъ ще ходя безъ букаи?” Кога по-хубаво ще ходите - съ букаитъ или безъ букаитъ? Безъ букаи е по-хубаво. Букаитъ какви трѣбва да бждатъ - желѣзни, златни или тънѣкъ конецъ коприненъ? Когато говоримъ за светиитъ, разбираме, че тѣ иматъ букаи отъ коприна направени на земята. Много сж лекички, широки сж. По нѣкой пжтъ тѣ ги взематъ въ ржце, както едно време дамтѣ си хващаха роклитѣ. Нали сега има владици, на които имъ хващатъ опашката отъ подире.

Всички казвате: “Учительтъ тѣй каза”. Ако твоята вѣра не може да развива свѣтлина - слаба е вѣрата ти. Ако твоята надежда не може да развива сила - слаба е тази надежда. Ако твоята обичъ не може да развива топлина или да образува магнетическо поле да привлича - слаба е любовта. Всички вие търсите любовта. Любовта има нѣколко проявления. Има магнетическа любовъ, която привлича. Тази любовъ е *СД*, тази е привлекателната любовъ. Имате любовта

АВ - тя е отблъсквателната любовъ. Имате любовта, която отблъсква и любовта, която привлича. Туй, което привлича, като се обърне наопаки - отблъс-

ква. Туй, което дава, като се обърне наопаки - взема. Туй, което взема, като се обърне наопаки - дава. Следователно, вие виждате нѣкой човѣкъ да дава, трѣбва да знаете, че той като се обърне - ще взема. Онзи банкеринъ, отидешъ при него, дава. Следъ три, четири месеца - взема. Най-първо той е *АВ*. Като се обърне става *СД*. Какъ стана? Много естествено. Гостилничарѣтъ, щомъ влѣзешъ въ гостилницата, той ти даде, после казва: “Азъ ти дадохъ единъ примѣръ какъ се дава, искамъ сега и ти да дадешъ”. Даване съ даване, вземане съ вземане. - “Ти искашъ да вземешъ и азъ искамъ да взема. Ти дойде при мене, каза: “Дай”. Веднага турихъ чиниятъ, напълнихъ я, дадохъ. Сега азъ искамъ, трѣбва да отворишъ кесията си, да дадешъ”. Ти

казвашъ: "Какъ тъй?" Той ти дава и ти ще давашъ. Той взема и ти ще вземашъ. Даване и вземане едновременно вървятъ. Вземашъ, после ще давашъ, давашъ, после ще вземашъ. Богъ ви пратиъ на земята и ви далъ, въ замѣна на това и Той иска нѣщо отъ васъ. Вие ще кажете: "Азъ съмъ свободенъ". Разбирайте свободата. Азъ съмъ свободенъ дотогава, докато изпълнявамъ Волята Божия. Щомъ не изпълнявамъ Волята Божия, изгубвамъ своята свобода. Богъ е всеблагъ, всѣкога е свободенъ, понеже никога не е отказалъ на всѣко, и на най-малкото сжщество, каквото пуска отъ него - Той му дава. Коемо и сжщество да иде при Бога, туй, което иска, Той му дава. Въ туй седи величието на Бога. Всѣко сжщество взема толкозъ, колкото може да носи и Богъ ще му даде. Казвамъ: Ние, докато изпълняваме Волята Божия, ние сме свободни. Щомъ престанемъ да изпълняваме Волята Божия, не сме свободни. Азъ чакамъ единъ автомобилъ да дойде, азъ не съмъ свободенъ. Въ мене има по-голяма свобода, имамъ два крака, тръгвамъ, свободенъ съмъ. Имамъ две ржце, съ които трѣбва да работя, чакамъ да дойде да работи нѣкой заради мене. Тѣ сж относителни работи. Тази работа, която ние работимъ по 8 часа на день, не е Божественъ законъ. Тази любовъ, която ние сме турили въ свѣта, и това не е любовъ. Значи създаъ съмъ единъ порядъкъ. Искамъ да изпълня единъ човѣшки порядъкъ по-добре, отколкото единъ Божественъ порядъкъ. Кой баща досега е станалъ пьленъ господарь на сина си? Коя майка е станала господарка на дъщеря си? Нито една майка не е станала господарка. Кое дете казва, че майка му го носила на ржце? Кои сж ония деца, които майка имъ ги носила цѣль животъ на ржце? Като порасне детето, всѣка майка се отказва да го носи. Ако туй дете дойде до 21 години, иска да го носятъ на ржце. То казва, че му дотегнало да върви. Не е възможно да се носи на ржце. Щомъ стане на 5 години, само ходи. Най-първо майката работила за него всичко - кжпала го е, после го праща на работа. Сега вие сте ста-

нали доста възрастни, искате нѣкой, все нѣкой да работи за васъ. Имате въпроси, които вие не сте разрешили. Очаквате да дойде вдѣхновение. Знаете ли какъ идва вдѣхновението? Вие знаете какъ идва вдѣхновението. Вдѣхновение - да се вдѣхновишъ. Въздухътъ минава покрай мене, но азъ се трѣбва да вдѣхна. Вдѣхновение, то е - трѣбва да бѣда въ състояние да го приема. Да дойде вдѣхновението - трѣбва да искашъ, да можешъ да го приемешъ. Щомъ дойде най-малкото препятствие, вдѣхновението не върви право. Най-малкото препятствие на мисълта - вдѣхновението не върви право. Най-малкото препятствие на чувствата и вдѣхновението не върви право. После се зараждатъ такива състояния като остаряването. Виждамъ какъ хората остаряватъ. Ти седишъ, прекарвашъ единъ конецъ около себе си, смѣешъ се. Прекарвашъ още веднажъ, 4, 5, 10, 15, 100, 200, 400, 500 пжти, речешъ да го скжсашъ, оплелъ си се, не можешъ, сега трѣбва да се размотавашъ. Ако оставишъ едно дете да те омотае, пѣкъ оставишъ това дете да си замине, какво ще правишъ тогава?

Толкозъ години азъ като проповѣдвамъ за лобовѣта, говоря за лобовѣта, казвамъ: Трѣбва да се обичаме. Казвате: "Тѣй не може да се обичаме". То е завъртане. Ти вече като младъ може да обичашъ, като старъ не можешъ да обичашъ. Като млади може да ядемъ, като стари не можемъ да ядемъ. Тѣ сж относителни нѣща. Ти своитѣ зжби си развалилъ. Защо си развалилъ зжбитѣ си? Има единъ анекдотъ въ турско време. Въ Варненско, било въ времето на еничеритѣ*, имало единъ навикъ турцитѣ искали българитѣ да имъ плащатъ дишъ-хакж*. Като (дойде) нѣкой турчинъ на гости, следъ като се нахрани, ще му платятъ по единъ грошъ за всѣки зжбъ. Тогавъ имало още обичай, че като дойде единъ турчинъ на гости, ще се качи на гърба на българина, че на 2 километра ще го изнесе изъ селото навънъ и тогава ще се върне. Този анекдотъ ми го разказваха и азъ на васъ го разказвамъ така. Единъ тур-

чинъ отива на гости при една бедна вдовица, тя нѣма какво да му даде, трѣбвало да продаде нѣщо, че да му плати за зжбитъ. Тя отива и се оплаква на валията*, казва: "Да имамъ да му дамъ, да му платя, но откъде да взема 32 гроша, де да ги спечеля?" Вика турчина валията и му казва: "Нѣмашъ ли страхъ отъ Бога? Даже и отъ беднитъ искашъ". Заповѣдва да го свалятъ на земята и съ чукъ да му избиятъ всичкитъ зжби. Тогава му казва: "Сега нѣмашъ право да искашъ гишъ-хакж". Оттамъ-насетне всичкитъ турци, които ходили при българитъ, не искали вече гишъ-хакж. Нѣкой ще дойде, като този турски чорбаджия, ще дойде, ще яде въ дома ти и ще се качи на гърба ти. Какво е туй сега? Нали ужъ любовта ще се качи на гърба ти. Любовта, когато качва хората по гърбоветъ, то е едно престѣпление. Когато майката вземе детето, туй дете ни най-малко не иска, то седи и плаче, казва: "Щомъ ми трѣбваше да идвамъ въ този свѣтъ, като крачетата ми сж слаби, ржцетъ слаби. Кой ме караше, защо дойдохъ отъ оня свѣтъ? Щомъ ми трѣбваше този будалкъ*?" То седи и плаче, майката се съжали, вземе го на ржце и то пакъ плаче. Като го сложи, пакъ плаче. Като се научи, казва: "Много ти благодаря, че ти ми помогна". Вие сте разбрали любовта (като) гишъ-хакж - да ви даватъ хората, не да ви носятъ на гърба. Любовта - това е най-разумното отношение, което могатъ да иматъ двама души. Тѣ мязатъ* на двама цигулари, които свирятъ. Нѣкой пжтъ човѣкъ свири, но нѣкой пжтъ му е приятно да му свирятъ. Когато двама души се обичатъ, единиятъ е публика, другиятъ му свири. После - той слуша, а другиятъ му свири. И единиятъ, и другиятъ си казватъ: "Много хубаво". Свиришъ - то е любовта. Онзи, който ви обича, наготвилъ и двамата ядете. Ти казвашъ на себе си: "Много хубаво е сготвено яденето". Като идешъ на гости при твоя приятелъ и той наготви, и ти казвашъ: "Много хубаво е наготвено". Казвамъ: Готвеното трѣбва да бжде много добре наготвено.

Мислите ли, че Господъ би дошъл на едно мѣсто, дето има раздори? Господъ нѣма да дойде, кракътъ му нѣма да стѣпни. Въ една душа, въ която има раздори, Господъ е отвънъ. Той ще изпрати единъ посланикъ, втори, но кракътъ му не стѣпва. Когато човѣкъ стане чистъ и свѣтъ, Господъ като го посети, като дойде при него, ще му каже: "Синко, готовъ ли си съ мене да вървишъ?" Той тръгне и ти заминешъ съ Господа за оня свѣтъ. Тръгнешъ не съ сълази, но радостно, лицето ти е свѣтло. Тръгвашъ съ баща си. Дотогава, докато съ страхъ ни викатъ, не сме за оня свѣтъ, но въ затвора. Докато съ стражаръ ви каратъ - не ви водятъ при баща ви, но въ затвора. Ще ви приведа още единъ примѣръ, въ Варненско се е случилъ. Единъ баща казва на сина си: "Ти човѣкъ прокопсанъ* нѣма да станешъ, нищо отъ тебе нѣма да стане, дебела глава имашъ". Отива синътъ въ странство, свършва, дошълъ въ България, назначили го за управителъ, за губернаторъ. Праца двама души стражари при баща си, задигатъ го и го докарватъ при него. Казва: "На, ти казваше, че човѣкъ нѣма да стана". - "Абе синко, казва бащата, така ли се прави? Изполаши ме. Що не ми прати единъ файтонъ, но съ стражари ме викашъ. Ти ме изплаши. Голѣмо магаре си". Че и ние точно така постѣпваме. Ако вашата правда не надмине правдата на фарисеитъ* и митаритъ*, не може да влѣзете въ Царството Божие. Ако вашата правда надмине тѣхната правда - ще влѣзете. Ние въ нашитъ възгледи, въ ума, въ сърцето се занимаваме какъ живѣе свѣтътъ. Свѣтътъ си живѣе, както си разбира. И ние ще живѣемъ тѣй, както ние разбираме. Отъ нашето разбиране ние ще се ползуваме. Не само ние, но ще се ползуватъ и другитъ. Онѣзи, които сж създали скъпоценнитъ камъни, се ползува той, но сжщевременно отъ скъпоценнитъ камъни се ползуватъ и другитъ. Онѣзи, които създадоха златото, се ползуватъ тѣ. Но като оставиха златото, всички се ползуватъ отъ него, ползуваме се и ние. Всички хубави нѣща, които сжществуватъ въ приро-

дата, сж създадени отъ онѣзи, които сж живѣли по законитѣ на любовта. Чистиятъ въздухъ е създаденъ по законитѣ на любовта, създадохъ го онѣзи преди насъ. Свѣтлината Господъ я създаде преди. Сега отъ тази свѣтлина, отъ този въздухъ, отъ тази храна, отъ всички блага на онѣзи, които сж минали въ една по-висока фаза на живота, ние се ползуваме отъ тѣхнитѣ блага. Ние като напуснемъ земята отъ онова, което ние сме създали, други ще се ползватъ отъ нашитѣ блага. Затова Писанието казва: "Дѣлата имъ ходятъ подиръ тѣхъ". Ако нашитѣ хубави мисли не могатъ да ходятъ подиръ насъ, ако нашитѣ хубави чувства не могатъ да ходятъ подиръ насъ, ако нашитѣ постѣпки не могатъ да ходятъ подиръ насъ - тогава нѣма какво да ни гарантиратъ насъ. Казвамъ: Онова, което Богъ е вложилъ въ васъ, оставете го. Никога не е късно. За една година може да направите повече, отколкото за 20 години сте направили. Срѣщамъ сестри, които казватъ: "Тази сестра кракътъ я боли". Казвамъ: Какво очаквате? Очакватъ да се подмладятъ. Подмладяването е сутринъ, като станете да изхвърлите малко отъ непотрѣбнитѣ мисли. Една мисълъ, едно непотрѣбно чувство ще го изхвърлите. Една непотрѣбна постѣпка - ще я изхвърлите. Всѣки день има нѣщо, което трѣбва да се изхвърли. Видите нѣкое камъче на пътя, отмахнете го. Калъ има, прахъ има въ къщи - изчиствате я.

Запримѣръ вие, изгрѣвчани, като идете при нѣкой вашъ приятель, ни най-малко не си изувате обувката. Забъдеще, като идете нѣкъде, да си носите лапчунки*. Щомъ влѣзешъ, ще си изуешъ обувката, ще обуешъ лапчунитѣ. Ако това не го туряте, новото учение не можете да го приемете. За салона най-после ще стане. Когато отивате нѣкъде, ви съветвамъ да носите лапчунки, изуите обувката, обуйте лапчунитѣ и тогава влѣзте. Нѣма какво да се извинявате. Та кой какъ дойде при мене, казва: "Извинете, извинете". Да, извинете. Единъ мой съветъ е това - обувайте си лапчунки. Азъ трѣбва да си купя прѣвъ лапчу-

ни. Намислилъ съмъ да си купя хубави лапчуну. Като оти-
да нѣкжде, ще ги нося. Често трѣбва да влизаме въ сво-
ята душа, да си очистимъ работитѣ, да очистимъ тѣло-
то. Само тогава ще имаме Божието благословение. Ние
очакваме, но онова само по себе си нѣма да дойде. Трѣбва
да се работи. Никой не трѣбва да се мѣси въ работитѣ на
другитѣ хора. Азъ гледамъ мнозина отъ васъ, които пос-
тоянно проповѣдватъ, образуватъ кржжози, учатъ дру-
гитѣ. Оставете се отъ това. Излѣзте въ свѣта. Тукъ да
образувате кржжози - тия нѣща ги оставете. Вие разва-
ляте работата, която азъ върша, отколкото да я попра-
вяте. Най-после съмъ намислилъ: Ако вие не вземете то-
ва, което ви уча - азъ самъ ще напусна, ще се откажа отъ
работата си въ България, ще напусна България, ще намѣ-
ря единъ народъ, гето да прилагатъ любовта. Не обича-
мъ хора, които не обичатъ Бога. Досега всинца сте неб-
лагодарни, като че азъ съмъ дошълъ да уреждамъ живо-
та. Уреденъ е животътъ ви. Ако е за уреждане, вие сте
бащи и майки, уредете живота на децата си. Не проповѣ-
двайте (това), което не сте приложили, но говорете за
любовта, която знаете, говорете за правда, която зна-
ете, говорете за миръ, който знаете. Че азъ не съмъ отъ
слѣпнитѣ хора. Утре като замина, ще започнатъ да дѣля-
тъ азъ какво съмъ казалъ. Азъ не искамъ вие да казвате
азъ какво съмъ казалъ. Но онова, което азъ съмъ казалъ,
какъ Богъ ви го открилъ вътре и вие какъ сте го прило-
жили. Да сте опитали вие плода. Ако не сте опитали пло-
да на учението, което ви уча, не е полезно никому. Не об-
ръщамъ внимание на този, който нѣма плодъ. Постоянно
коригираме нѣкои работи. Тѣй, както говоря, не одобря-
вамъ нѣкои работи. Има нѣкои нѣща, за които нѣщо ми
казва: "Остави ги, какво ще ги учишъ. Нека си теглятъ".
Но пакъ има единъ егзизъмъ, казвамъ: Ще паднатъ, пакъ
ще ходя да ги вадя. Ще ми вземе повече време тогава. Се-
га е по-добре да ви дамъ единъ съветъ, понеже ще ми взе-
ме само 10 минути, пъкъ иначе трѣбватъ ми часове да ви

изваждамъ навънъ. Сега ще кажете: "Тъй не се говори". Какъ се говори? Да живѣемъ по любовъ. */Учительтъ го изговори нѣколко пжти много тихо/*. Азъ ще ви говоря сега: Да живѣемъ по любовъ, по любовъ да се живѣе. */Сжцото го изговори много високо/*. Сега остава последното - "по любовъ". Една мжтна каша. Нѣма никаква любовъ. (Нѣкой) казва: "Той по любовъ не живѣе". Тъй не се живѣе по любовъ. Азъ съмъ решилъ едно нѣщо. Понеже си казвамъ: Тия хора не искатъ да живѣятъ по любовъ, какъ ще ги уча? Ще взема всичкитъ погрѣшки и ще ги поправя. Пару назаемъ вече не давамъ, не искамъ никого вече да уча, защото законъ е, ако нѣкой е дошълъ при мене - Богъ ви е привлѣкалъ при мене. Азъ съмъ длъженъ да му покажа пжтя къмъ Бога. Христосъ казва: "Азъ съмъ Пжтьтъ, Истината и Животътъ". Ако така кажа азъ, че съмъ Пжтьтъ, Истината и Животътъ, азъ съмъ едно съ Бога. Ако не съмъ едно съ Бога - никакъвъ Пжть, никаква Истина и никакъвъ Животъ не съмъ. Щомъ кажа "Азъ съмъ Пжтьтъ, Истината и Животътъ", азъ и Богъ сме едно. Следователно Богъ е въ мене и азъ съмъ въ Бога. Азъ не може да работя за себе си. Всѣки човѣкъ, който работи за себе си - нищо не може да постигне. Щомъ кажешъ "Азъ съмъ" - ти и Богъ трѣбва да бждете едно. Щомъ въ мене е Богъ и щомъ азъ съмъ въ Него, въ тебе нѣма да има никакво противоречие. Ще бжде Неговата Воля.

Азъ искамъ да изпълните Волята Божия тъй, както вие разбирате, не както азъ разбирамъ. Вие ще бждете свободни. Азъ ще изпълня Волята Божия тъй, както азъ я разбирамъ и азъ съмъ на правата страна. Ако азъ нося единъ голѣмъ товаръ - то е за моята сила. Ако вие носите малъкъ товаръ - той съответствува на вашата сила. Пропорционално. Азъ съмъ толкова силенъ, колкото и вие. Нищо не значи. Цената седи въ работата, която направимъ. Който носи голѣмиятъ товаръ - добре да го носи. Който носи малъкъ товаръ - и той добре да го носи. И двамата еднаква заплата носятъ. Всѣко нѣщо, което пра-

вите - правете го съзнателно, че Богъ е вътре въ васъ и вие сте въ Бога. Само така може да се поправи свѣтътъ. По другъ начинъ не може да се поправи. Тамъ, гето Богъ не пребждва въ хората, и тѣ не пребждватъ въ Него, нищо не се постига. Постигатъ се временни работи, но вѣчни работи не могатъ да се постигнатъ.

ТОВА Е ЖИВОТЪ ВЪЧЕНЪ ДА ПОЗНАЯ ТЕБЕ
ЕДИННАГО ИСТИННАГО БОГА И ХРИСТА, КОГО-
ТО ТИ СИ ПРАТИЛЪ.

XX година

35. Лекция на Общия Окултенъ класъ

11 юний, 1941 год., Сръда, 5 ч.с.

Изгръвъ - София.

ТРИ ОСНОВНИ ТОНА

Отче нашъ.

Духътъ Божи.

Всички говорите за правия пжтъ, ходите въ него. Бихъ желалъ всѣки единъ да пише за правия пжтъ, тъй както той го вижда.

Правиятъ пжтъ е пжтъ безъ препятствия. Пжтъ, който има препятствия - той не е правъ. Пжтътъ на свѣтлината, напримѣръ, е правъ. Тя минава и нѣма никакво препятствие. Ако имаше препятствия, щѣше да закъснѣе. Тя има много малки препятствия. Пжтътъ, въ който има много препятствия, не е правъ. Той сега се прави, шосура се. Та по нѣкой пжтъ, когато се намѣрите въ затруднение въ вашия пжтъ, отклонили сте се въ нѣкой грака*, залостили сте се тамъ и казвате: "Много мжченъ пжтъ". Пъкъ вие новъ пжтъ си правите. Нѣкъде имате такива понятия, които не сж вѣрни. Има много причини - мжченъ е животътъ. Вози ви земята, казвате: "Мжчно е да се живѣе на земята". Че какво е мжчно да се живѣе на земята? За въздуха не работишъ, за свѣтлината не работишъ, за водата не работишъ, за хлѣба не работишъ. Хлѣбътъ трѣбва да го сдѣвчешъ. Голѣма работа, голѣма мжчнотия е. Че каква работа е, че си сдѣвкалъ хлѣба? Казва: "Много мжчно се яде". После: "Много мжчно се добива хлѣба, много мжчно се живѣе". И вие си създавате такива изкуствени мжчнотии, като на кино. Видишъ нѣкой актьоръ, казвашъ: "Страшна работа". Че каква страшна работа има на киното? Казва: "Война". Никаква война. Казва: "Гръмотевица, пукотъ, ужасна работа". Нѣма нищо тамъ. Има нѣща сжществени, да се освободите отъ личния животъ, отъ живота на дълговетъ. Имашъ личенъ животъ, казвашъ: "Личностъ". Съзнавашъ, че си едно отдѣлно

сщество, което иска да живѣе щастливо. Имате известни схващания, понятия за себе си. Такива, че трѣбва да минатъ години, за да се убедишъ доколко е вѣрно туй, което мислишъ за себе си. Имашъ на сто души да давашъ, всѣки день ти искатъ. Може да си баща или майка, този човѣкъ като те срещне, казва: "Имашъ да ми давашъ". - "Че нѣмамъ". - "Трѣбва да ми дадешъ". Единъ следъ другъ казватъ: "Да ми дадешъ". Срещнешъ единъ - давашъ. Срещнешъ другъ - давашъ. Като видишъ тия хора, още отдалече ги познавашъ. Кой е виноватъ сега за туй състояние? Ако бѣше уменъ човѣкъ, хичъ не биха те безпокоили. Ти имашъ една опредѣлена форма, знаятъ те, измѣни формата си, да не те познаватъ. Ако ти си на 35 години, взелъ си пари, ще те знаятъ. Измѣни се и стани на 21 години. Ималъ си брада и мустаци, останешъ безъ мустаци и брада - гладко лице. Ще те срещнатъ и нѣма да те безпокоятъ. Та сега ви казвамъ: Сега не носете опредѣлени лица - ще ви знаятъ всичкитъ.

Другото положение, че нѣкой пжтъ ние искаме да бждемъ справедливи. Но въ какво седи справедливостта? Имаме едно отвлечено понятие, считаме за справедливи нѣща, които намъ ни сж приятни. Вие живѣете, но представете си, че онзи, който страда, не сте вие. Той е нѣкой другъ, който страда. Нали сте имали случай да видите, когато единъ акробатъ ходи по вжжето, пѣкъ ти седишъ и треперишъ. Той си играе съ върлината* по вжжето, пѣкъ тебе долу ти се свива сърцето. Казвашъ: "Ще падне, ще се претрепе". Той върви по вжжето, клѣка. Ти, като го видишъ да клѣка, казвашъ: "Отиде". Той се хване съ краката, тебе ти настрѣхва косата, пѣкъ то е майсторъ.

Сега вие всички се плашите отъ сиромашията. Вие настрѣхвате отъ сиромашията. И мене ме е плашила сиромашията, съ гугла ме е плашила. Единъ смѣлъ, като срещналъ сиромашията съ гуглата, той я взелъ и отъ платното си направилъ риза. Оттамъ-насетне, като си

направилъ риза отъ гуглата на сиромашията, тя престана да го плаши и той забогатѣлъ. Вие искате да бждете богати, не искате сиромашията. Една философия, една ясна представа, една максима*. Ако ти не можешъ да влѣзешъ въ една кѣща, ти не си свободенъ човѣкъ, не си силенъ човѣкъ. Ако ти не можешъ да излѣзешъ отъ една кѣща, ти не си силенъ човѣкъ. Влизането и излизането, тѣ сж две положения, които сж необходими. Сега нѣкои отъ васъ влизате и не можете да излѣзете, наполовина сте свободни. Нѣкои излизате и не можете да влѣзете. Пакъ наполовина сте свободни. Сега въ какво седи богатството? Богатството влизане ли е или излизане? Сиромашията влизане ли е или излизане? Кой работи въ свѣта? Богатиятъ работи или сиромаштъ работи? Кой яде - гладниятъ или ситиятъ? Това сж състояния вътре. После по нѣкой пжтъ ние дѣлимъ, казваме: "Той е набоженъ човѣкъ, другиятъ не е набоженъ". Кой е набоженъ? Който яде, е набоженъ. Който не яде, не е набоженъ. Ами, че отъ безбожниците ставатъ набожници. Всѣки, който е набоженъ, следъ време ще стане безбоженъ. Като се наяде, не иска да яде. Онзи, който е безбоженъ, стане набоженъ. Ние предполагаме, че нѣкои хора въ свѣта сж лоши. То е наше понятие сега. Запримѣрь: Ако тонътъ сега въ музиката е дисхармониченъ по отношение на другъ тонъ. Има тонове, които сж дисхармонични. Тонътъ, самъ по себе си, не е дисхармониченъ. По отношение на нѣкои други тонове - тѣ не се съгласуватъ, нѣкои акорди* не се съгласуватъ. Та казвамъ: Понеже Богъ е построилъ живота по известни гами*, щомъ ние се отклонимъ отъ тия гами - страдаме. Всѣки единъ човѣкъ е построенъ по една гама. Тази гама той трѣбва да я измѣни. Въ цѣлокупния животъ ти не вървишъ по една гама, но постепенно всѣки день ще се измѣни гамата. То е за нѣкои, които разбиратъ музиката, не знаятъ какво нѣщо е гама. Музикантите знаятъ, но много малко знаятъ. Една гама може да е минорна*, може да е мажорна* - то е единъ методъ за пѣене. Или

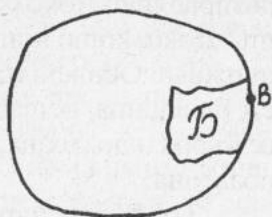
основниятъ тонъ на една гама е *до* или може да е *ре*, може да е *ми*, може да е *фа*, може да е *солъ*, може да е *си*. Ако е *до*, какво иска да каже съ тази гама? Ако започва съ *до*, ако е *до-мажоръ*, какво иска да каже? Въ природата ти си въ една гама на живота, ти си постоянно въ едно вътрешно напрежение, искашъ да излѣзешъ отъ едно състояние. Азъ наричамъ това една гама, която излиза отъ *до*. Напрежението - то е едно яйце, което се мжти нѣкжде, турено е подъ квачката, мжти се 21 день и пилето трѣбва да излѣзе. Щомъ излѣзе пилето - нѣма напрежение. Ти чувашъ гласа на това малкото пиленце. Най-първо пилето си има една майка, която го учи. Като седи, казва: "Клокъ, клокъ". Англичанитѣ оттамъ взеха думата "клокъ" (clock). Добре използвай времето - клокъ. Какво казва пилето? Майката казва: "Клокъ". Пилето не казва "клокъ", то казва: "Чипъ, чипъ". На турски значи - "излѣзъ". Питамъ: Защо пилето казва "чипъ", а майка му казва "клокъ"? Чипъ - клокъ. Българитѣ казватъ: "Клочи - нѣщо, което бѣбли". Майката казва: "Приготи се за работа". То казва: "Ще излѣза, ще излѣза", и излиза. Каквото казва пилето и го прави - излиза. Сега вие седите и казвате: "Откъде го намѣри това нѣщо сега?" Ще кажете, че е нѣщо много оригинално. Нѣщата върни ли сж или не? Вѣренъ тонъ е онзи, съ който въ даденъ случай можешъ да свършишъ дадена работа. Невѣренъ или неправъ тонъ е, съ който не можешъ да свършишъ една работа. Не може да ти помага. Много пжти васъ ви трѣбватъ пари. Че вие, ако знаехте да пѣте, че можехте да ги имате навсѣкжде. Въ сегашното общество, ако имяхте хубавъ гласъ - веднага 10, 20 лева ще ги имате. Ще се спрешъ нѣкжде, ще кажешъ: "Да ти попѣя. Трѣбватъ ми 15 лева. Ще ти попѣя една пѣсенъ. Обичашъ ли?" Изпѣешъ - не 15, но 25 изведнажъ ще ти дадатъ. Ига при единъ боленъ човѣкъ, зная известни музикални формули, на васъ нѣма да ви ги кажа, то е престѣпление, сами ще ги намѣрите. Като изпѣешъ тази формула, веднага човѣкъ става здравъ. Но въ живо-

та не е най-важното паритѣ. Тѣ сж едно срѣдство. Въ живота най-важното е човѣкъ да има свѣтлина. Второто важно нѣщо е да има топлина. И третото важно нѣщо е да има сила. Свѣтлината ще я поставишъ горе въ ума си. Топлината ще я поставишъ въ сърдцето си. Топлината и тя дава онзи ритѣмъ на движението. Сърдцето показва топлината и онзи ритѣмъ на топлината. Докато той е правиленъ, животѣтъ върви. Силата е туй, което е въ връзка съ цѣлото тѣло. Тя дава възможность да ходишъ, да работишъ. То е сила. Умѣтъ е, който дава начинъ какъ да се справишъ съ всичкитѣ мжчноти. Сега, като ви говоря, вие казвате, че туй нѣщо го знаете. Какво нѣщо е знанието? Когато майката те ражда, дава ли ти нѣкакво знание? Майката ти дава възможность, но майка ти, като те роди - трѣбва да идешъ на училище, да се учишъ отъ нѣкой учителъ. Майката иска да знаешъ, да придобиешъ туй знание. Но възможноститѣ сж въ тебе. Майка ти нѣма време да те учи. Едно дете много мжчно се учи отъ майка си, едно дете много мжчно се учи отъ баща си. За да се учи детето, бащата трѣбва да го прати отъвнѣ, други да го учатъ. Кой ще го учи? Вие не може да се учите, ако нѣмате въ сжщность свѣтлина въ ума си и, ако нѣмате топлина въ сърдцето си и, ако нѣмате сила въ тѣлото си - вие не може да се учите. Възможно е човѣкъ безъ свѣтлина да живѣе, възможно е безъ топлина да живѣе, но то е обикновено положение. Има единъ животъ извънъ свѣтлината, има единъ животъ извънъ топлината, извънъ силата. Ние не го знаемъ какъвъ е. Има, сжществува - тѣ сж теории, предположения. Вие въ сегашния животъ имате идеята, създадена отъ хиляди години, че нѣма нѣщо по-лошо отъ сегашния животъ. Всички индуси работятъ да се освободятъ отъ живота. Какъвъ ще бжде онзи животъ, въ който тѣ искатъ да влѣзатъ? Казватъ: "Другъ животъ, животъ на Давакана". Питамъ: Кжде е Давакана*? Кжде е правилниятъ тонъ? За да намѣря единъ правиленъ тонъ, на колко километра далече да го намѣря? Въ

мене е тонътъ, въ мене е възможността да създамъ този тонъ. Правилниятъ, хубавъ, мекъ, силенъ тонъ - то е въ мене. Той е въ мене, въ главата ми, мѣстото съ милиметри не може да се мѣри.

Изобщо мнозина отъ васъ не искате да пѣете. Но пѣенето е първиятъ потникъ. Човѣкъ, който не пѣе - той е далече отъ любовта. Човѣкъ, който пѣе - той е близо до любовта. Всички онѣзи, на които имъ се продължи живота, ставатъ весели, позапѣятъ. Когато човѣкъ престане да пѣе, то е болезнено състояние. Той е вдаденъ въ нѣкоя дълбока мисль. Но и въ една дълбока мисль има пѣене. Всѣка мисль, която е върна, произвежда състояние, въ което човѣкъ се радва. Когато човѣкъ разреши една мъчна задача, въ него се образува една вътрешна радостъ, че неговото лице просиява. Сега, въ каквото и общество да сте, хората се чоплятъ постоянно едни-други. Искатъ да знаятъ кой е по-красивъ, кой е по-силенъ, по-уменъ. То сж външни състояния на човѣка. Кой е по-уменъ човѣкъ? Ако азъ изпѣя при една плоча, тази плоча е много умна. Като изпѣя една пѣсень, тази плоча следъ 15-20 минути и тя пѣе като мене. Тази плоча, която се върти и пѣе, създава ли пѣенето? Ако ѝ кажа да изпѣе нѣкоя друга пѣсень, тя ще каже: "Азъ пѣя само това, което ми преподали. Днешната пѣсень, която ми преподадоха - нея пѣя. Друга пѣсень не пѣя". Казвашъ: "Азъ ходя само по този пжтъ". Като ходишъ само по този пжтъ, ти си въ положението на една грамофонна плоча. Ще разбирате този пжтъ. Въ този пжтъ, въ който ходишъ, има вече разнообразие. Днешниятъ пжтъ, въ който ходя, втори пжтъ нѣма да го мина. Той ще се различава. Пжтътъ, който утре ще мина, и той се различава. Всѣки день пжтътъ, който изминавамъ, той се различава. Ти този пжтъ не го знаешъ, сега го учишъ. Пжтътъ въ живота, който сега минаваме - сега го учимъ. Ние мислимъ, че знаемъ пжтя. Казва: "Азъ го зная този пжтъ. Пжтя за Бога го зная". То е тъй - да вземешъ една карта и да кажешъ: "Това е България". И ще

кажешъ: "Тукъ е Варна". Казвашъ: "Зная този път на картата". Но я тръгни да ходишъ въ действителностъ, знаешъ ли го? Казвашъ, че на картата го знаешъ, казвашъ откъде се минава за Варна, тръгни самъ да видишъ какъ се ходи оттукъ до Варна. Може и на картата да видишъ пътя оттукъ до Америка, но я тръгни да видишъ какъ се отива. Върна ли е тази карта, тази крива линия?

Нѣкой пътъ слушамъ нѣкой човѣкъ въодушевилъ се, мисли, че знае. То е едно побуждение, но въ себе си трѣбва да събудишъ онзи вътрешенъ интересъ. Често съмъ загивалъ, че човѣкъ трѣбва да се подмлади. Но, за да се подмлади човѣкъ, трѣбва да се освободи отъ известенъ товаръ. Ние сме натоварени психологически. Седишъ и мислишъ. Майката остарѣла, 4-5 деца има. Бащата остарѣлъ, защото тия деца трѣбва да ги храни. Хубаво. Азъ нѣкой пътъ гледамъ много научно. Едно куче, като остарѣе, отъ какво (е) остарѣло? То е остарѣло отъ мислене за храната си. Тукъ го биятъ, тамъ го биятъ - неспокойно. Ония кучета, които не сж бити, които сж галени, не остаряватъ много рано. Онѣзи, които сж бити, по-скоро остаряватъ. За всѣко малко парченце хлѣбъ - бой. Знаете ли колко мъчно е да възпиташъ едно куче или една котка? Но нѣкой пътъ има много възпитани котки, много възпитани кучета. Единъ български свещеникъ ми разправяше за една своя възпитана котка въ Варна. Остави въ стаята печена кокошка, плешки отъ курбанъ на Гергьовденъ, котката вътре не бута, седи и чака. Като влѣзе той, ако ѝ даде едно парче - (яде), ако не - не яде. Той, като излѣзе, тя върви подиръ него, иде до вратника*, той излѣзе, тя се качи на дървото, слѣзе и пакъ се върне въ къщи. Преди тя да се върне, знае кога ще дойде и го посрѣща на вратника. Но, където и да я остави, никога не си позволява да вземе отъ копанчето*. Тя е една възпитана

котка. Какъ мислите? Други не съмъ виждалъ, той ми разправяше. Доколкото ги зная азъ, все обичатъ да бутатъ. Доколкото котки съмъ оставилъ, нито една не е издържала. Оставилъ съмъ ги при хубави баници - опитвали сж баницата, оставилъ съмъ ги при хубави работи, като се върна и погледна, (котката) казва: "Изкусихъ се". Азъ я погледна.

Тръбва да станемъ свободни въ своята мисълъ. Нѣщата могатъ да се разбиратъ отъ много гледища. Една пѣсенъ може да я пѣя по много начини. Но въ дадения случай има единъ правилень начинъ. Имашъ свобода да измѣнишъ нѣщата. Щомъ влѣза въ една система, напримѣръ сега музиката се изучава споредъ начини, както сега се развива, както сега се образуватъ гамитѣ, както е наредена музиката. Ако идешъ да свиришъ на единъ органъ - ще свиришъ, както е нареденъ. Какъ сж наредени клавишитѣ? Като знае - ще знае какъ да свири. Но въ свиренето всичкиятѣ нѣща иматъ полза. Човѣкъ да пѣе и да свири, той съ музиката внася свѣтлина въ ума си, и съ музиката той внася известна специфична топлина, и съ музиката внася известна сила въ организма си. Всички ония хора, които сж музикални, характеритѣ имъ сж съзнателни. Човѣкъ, който е музикаленъ, самъ познава погрѣшката си, казва: "Извинете". Онзи, който не е музикаленъ, нѣма да ги познае. Има една аналогия, че въ музиката ти виждашъ погрѣшката си. Казва: "Не е тази погрѣшка много голѣма". Голѣмитѣ погрѣшки и малкитѣ, тѣ се различаватъ. Но имате сжщото: имате малъкъ огънь, (който) и голѣмъ може да стане, и голѣмиятъ огънь малъкъ може да стане. То е отношение. Една погрѣшка е малка, микроскопическа. Може да струва една стотинка, но ако оставишъ тази погрѣшка съ години, тя ще стане голѣма. Единъ математикъ изчислява, че ако 25 стотинки въ времето на Христа се дадатъ подъ сложна лихва, то се получава едно грамадно число следъ 2000 години отъ тия 25 стотинки. Той казва, че ако цѣлата земя е злато, нѣма да

може да изплати дълга. То е една малка добродетел въ тебе, ако ти я развиваш, следъ 2000 години ще стане грамадна. Законътъ е сжщъ и за доброто и за злото. На малкото, ако ти дадешъ условия, следъ време то става мощно. Казвате: "Какво като съмъ добъръ?" Следъ 2000 години ще бждешъ толкова богатъ, че нѣма да има като тебъ втори толкова богатъ. Този математикъ не се спира само на това, но той отива по-далечъ. Азъ не съмъ провѣрявалъ доколко сж върни неговитѣ изчисления, но той казва, че ако всѣки 5 минути пада въ една банка по една земя, като нашата, злато - то трѣбвало 9000 години да пада на всѣки 5 минути, за да си изплати дълга.

Та азъ вземамъ другата страна: Дайте възможностъ, не спѣвайте себе си. Вие седите и казвате: "Нѣма да я бжде тази работа. Ние не вървимъ по правия пжтъ. На зло отиваме ние. Нѣма хора". Какъ нѣма хора? Два милиарда хора има. Хора има. Оставете хората настрана, но всѣки единъ въ себе си да каже: "За какво съмъ дошълъ азъ на земята".

Всички се оплакваме, че нѣкой ни обижда. Че ако ни обижда, ако една вода се размжца, какво лошо има? Река-та Нилъ, нали като се размжти, носи всичкитѣ богатства. Най-богато мѣсто за пшеница е областта на реката Нилъ, кждето се образува най-хубавото жито, най-хубавитѣ класове, които даватъ по 260 зърна. Сега ние казваме: "Лошъ е животътъ. Хората не сж добри". То е пресилена работа. То е наполовина върно. Направи една погрѣшка, не взелъ *фа* върно. Казва: "Не пѣ хубаво". Казвамъ: Направилъ една малка погрѣшка, не взелъ *фа* или *ми* върно. Нѣкой *ми* не може да вземе върно, нѣкой *фа* не може да вземе върно, нѣкой *ре* не може да вземе върно. Сега нѣкой, който се учи да ходи дълго време, трѣбва да ходи, за да се научи какъ да вземе *ре*. Нѣкой пжтъ може да направимъ единъ опитъ, да пуснемъ 10 души да ходятъ и да познаемъ по хода (имъ) може ли да взематъ върно *ре* или не. Като тръгне, още по движението азъ може да зная може ли да

взема *фа* или не. Единъ човѣкъ, който обича парицитѣ, единъ човѣкъ, който обича винцето, единъ човѣкъ, който обича яденето - *фа* го взема много добре. Когато обича винцето - *фа* го взема много добре. Когато обича ракийцата - *фа* взема много вѣрно. Който обича хлѣбеца - *фа* взема много вѣрно. Всѣки човѣкъ, който обича нѣщо материално, той *фа* взема вѣрно. Това е твърдение. Нѣкой ще каже: "Докажи". Нѣщата трѣбва да се докажатъ само не на теория, но научно. Кои нѣща сж научни. Научни нѣща сж онази истина, която сега изучаваме. Изучавате гамитѣ* - това е наука. Ще изучавате положението на гамитѣ, какво отношение иматъ, строежа въ създаването на една пѣсенъ, въ създаването на една музикална пиеса или въ създаването на една симфония. Или има хора, които съ години работятъ въ музиката. Сега, като говоря, не искамъ да ви кажа, че трѣбва да станете гениални музиканти. Понеже музиката има хиляди години да я изучавате. Да допуснемъ сега, това е единъ анекдотъ. Въ какво седи анекдотътъ? Може да е вѣренъ, може да не е вѣренъ. Всички анекдоти сж нѣщо украсено. Нѣщата въ единъ анекдотъ не сж поставени тѣй, както въ сжщностъ (сж), но има нѣщо украсено въ тѣхъ. Запримѣръ: Анекдотъ има за жената на Сократа, че била много спривава, много лоша. Каква била тя, има много анекдоти. Но пъкъ и Сократъ не билъ стока. Той има толкозъ дефекти въ себе си, понеже тя, като гъркиня, е много възискателна. Ксантипа обичала красивото, изящното, обичала порядъчния животъ, който Сократъ не обичалъ. Като се гледа черепа на Сократа, черепътъ (му) е много правилень, но въ строежа на неговия носъ има нѣщо. Тя е трѣбвало да го възпитава, като нѣкое малко дете. Благодарение на Ксантипа, той стана Сократъ. Тѣ турили единъ анекдотъ. Той казва така, азъ ще го преведа. Питали го защо се оженилъ за нея. Той казва, че се оженилъ за нея да види, ако може да търпи несгодитѣ на тази Ксантипа, на тази изящна жена, ако на нея може да угоди. Тогава животътъ му ще стане

веселъ. Казватъ, че била много лоша. Въ какво седи лошото? Единъ день той довелъ единъ приятель въ кѣщи. Тя носи единъ легень, обаче следъ като полѣла да си измиятъ рѣцетъ, Сократъ направилъ една погрѣшка. Тя взела легена и го излѣла на двамата на главитѣ имъ. Онзи, който създалъ анекдота, казва, че тя имъ давала наставление. Сократъ не знаелъ какъ да си тури краката. Тя казва: "Събери си краката", казва и на неговиятъ приятель: "Събери си краката". Сократъ казва: "Ти трѣбва да знаешъ, че следъ тия наставления ще дойде гърѣхъ отгоре". Сега вие, като се разгнѣвите, току изведнажъ дигнете рѣката си и ударите нѣщо, счупите го. Сега, защо трѣбва да ударите този предметъ и да счупите? Музикално азъ го намирамъ много естествено. Онзи музикантъ, който извади своя камертонъ*, удари го. Ти ударишъ чашата. Тази чаша какво казва? Ако е отъ стѣкло, което пружинира? Ударишъ чашата и тя отскочи. Даже тона *до*, после *ре*, *ми*. Сега казвашъ: "Да търпишъ". Нѣкой казалъ: "Да изтърпишъ една жена е по-големо (изпитание), отколкото да изтърпишъ всичкитѣ мъжнотии въ свѣта". Сега онѣзи отъ васъ, които сте женени, го знаете. Нѣкой пжтъ може да гържите на лицето, но обективно, отъ опитността, която имате. Лошото въ хлѣба, кжде е? Най-хубавиятъ хлѣбъ може да имате и да останете недоволни отъ хлѣба, понеже ако горчи този хлѣбъ или яденето, което много хубаво е сготвено, ако не чакате да изстине - туй ядене ще причини вреда. И най-хубавото нѣщо не трѣбва да бързаме изведнажъ да го изѣдемъ.

Вие всички имате желанието да бждете щастливи. То щѣше да бжде най-големото нещастие. Въ какво седи щастие то на човѣка? Щастие то на човѣка, то е единъ моментъ. Падамъ въ реката, давя се, дойде единъ човѣкъ, извади ме. Въ гадения случай виждамъ, че щѣхъ да изгубя живота. Избави ме този човѣкъ и къмъ него се заражда едно хубаво чувство на благодарностъ. Виждамъ Божествениятъ промисълъ - турило единъ уменъ човѣкъ да ми

помогне. Благодаря на Бога, благодаря и на този човек в дадения случай. Накждето (и) да ходя, може да се яви неразположение. Допуснете, че съм се докачил нкъжде, вляза в водата да се давя, започна да се давя и виждамъ, че не е хубаво, но няма кой да ме извади. Изважда ме този човек и в мене се явява едно съзнание. Благодаря на този човек, че е дошъл да ме извади. Казвамъ: Да се дави човек в водата (е) по-лошо, отколкото да страда от-вѣнъ. Та казвамъ: Хубавитъ условия в живота трѣбва да ги използваме. Сега при всичкитъ лоши състояния, които имаме, все има нѣкоя хубава мисъл, която седи край брѣга. Седишъ и мислишъ. Нѣкой пжтъ ти минава една мисъл и казва: "Погледна ме малко другояче Богъ, Който създахъ свѣта, промислихъ всичко, заради тебе". Ти не виждашъ благо, което Богъ е създахъ. Гледамъ - няма нито едно нещастие. Имате толкозъ блага, които Богъ ви е далъ и азъ се чудя, че не ги виждате. Само да бутнешъ едно копче и всичко ще имате на разположение. В банката имате вложени доста пари, богати сте, а като сиромаси ходите. Хубави грехи имате - вь съдрани ходите, не ги знаете. Носите скжсани обуца, а имате хубави - и тѣхъ не ги знаете. Пиано имате - не го знаете кжде е. Ходите и казвате: "Какво да правимъ?" Вземате единъ лотариенъ билетъ, (за) да ви се падне единъ милионъ. Милиони вие имате в банката, казвате: "Кжде сж?" Едни тукъ се усмихватъ, други сж много сериозни. Представете си една отлична картина на нѣкой художникъ, усмихне се. Азъ зная една усмивка какво означава. (Нѣкой) казва: "Виждь какъвъ билъ". Нѣкой казва: "Азъ мислѣхъ, че може да пѣя". Но като мисля, виждамъ, че той трѣбва да пѣе. Нѣкой седи и мисли, че може да пѣе. Ти самъ като си - попѣй на себе си най-първо. Пѣйте на себе си първо. Вие пѣете на другитъ. Пѣйте на себе си. Вие сутринъ като станете - попѣйте на Господа. Господъ казва: "Я да видимъ какво си научилъ по музика". Вие станете сутринъта и сте недоволни, камертонътъ* не е вѣренъ, не си взелъ

единъ вѣренъ тонъ. Какъвъ тонъ вземате сутринъ като станете? Сега казвате: "Стани, бре". Единъ ми казва какъ казвалъ на себе си. Казва: "Иванчо, стани бе". Самъ на себе си казва това: "Стани, бе, Иванчо, Иванчо". После казва: "Бре, Иванчо, не ставаашъ. Стани, бе". Пакъ лежи. - "Стани, бе, Иванчо".

Сега нѣкой пжтъ вие мислите, че сте нѣщо въ свѣта, че сте нѣщо. Тѣй е. Че имате дарби - тѣй е. Всички ние страдаме, че нашитѣ дарби не сж проявени. Ние искаме да се проявимъ предъ хора невежи. Какво ще покажемъ - чудна работа? Тия лампи, които свѣтятъ, сами се показватъ. Ти си цвѣтъ, който живѣе. Като цвѣтъ, казва: "Елате да помирѣшите". Като помирѣшешъ, знаешъ, че този цвѣтъ е цвѣналь. Казва: "Не трѣбва да има илюзии". Казва: "Трѣбва да бжда добъръ човѣкъ". Трѣбва да живѣешъ като цвѣтъ. Ти си музикантъ - трѣбва да проявишъ музиката. Ти си добъръ човѣкъ - трѣбва да проявишъ доброто. Доброто дава основнитѣ тонове - *до, ми, соль* - доброта, справедливостъ и разумностъ. Това сж основнитѣ тонове. Въ *соль* нѣщата цвѣтятъ, въ *ми* нѣщата взематъ посока. Единъ художникъ, за да нарисува една картина, трѣбва да разбира какво нѣщо е *ми*. За да може да рисува, трѣбва да има хубаво платно, не може да рисува на каквото и да е платно. На морскиятъ брѣгъ, ако нарисува - ще дойдатъ вълнитѣ и ще го заличатъ. Трѣбва да има хубаво платно. Сега влизамъ въ положението, развивамъ една философия. Казвамъ: Пѣйте добре. Но комуто и да кажа отъ васъ, се стѣснява. Нѣкой пжтъ азъ може да пѣя. Казвамъ си: Какво ще имъ пѣя? Тѣ не разбиратъ отъ тази музика. Казвамъ: *До* е напрежение, не го виждате какъво напрежение може да има въ единъ тонъ. Ако вземешъ вѣрно тона *до*, имашъ една болка, която те стѣснява. Изпѣешъ тона *до* и болката мине. Пѣй на крака си */Учительтъ пѣе: "Боли ме крака, боли ме крака, боли ме крака, боли, боли, боли, боли, боли ме крака"/*. Изкуство е това. Азъ пѣя, но мене кракътъ не ме боли. Ще търпишъ, ще

пѣешъ и кракътъ ще престане (да те боли). Ще смѣнишъ своето състояние. Трептенията се смѣниха, влизаешъ въ хармония. Болките на крака показватъ, че сме влѣзли въ дисхармония съ нѣкого отъ висшите свѣтове. Казватъ: "Основата ти не е правилна". Измѣни камертона. Ела въ съгласие съ Великия Законъ и ти ще пѣешъ. Сега изпѣйте ми вие. Трудна работа. Азъ пѣя тъй хубаво, защото не съмъ боленъ. Но ви казвамъ: Когато ви боли крака, какъ трѣбва да пѣете? Болестъта въ свѣта е едно условие. Най-първо създайте си въ ума една мисълъ, че Богъ е приготовилъ неизчерпаеми условия за васъ. Вие седите и сте недоволни за нищо и никакво. Да бждешъ благодаренъ, така да бжде погълната мисълъта, че цѣлиятъ свѣтъ представля възможностъ за твоего подигане. Нѣма какво да се безпокоишъ. Че дошло безпокойството - ти се развай на това. Отиваме на екскурзия. Казватъ: "Вали". Казвамъ: Вали, не вали - ще вървимъ. Тръгнахме, тѣ мислятъ, че азъ като отивамъ, ще престане. Мислятъ, че азъ ще кажа на гъжда да престане. Казвамъ: То едѣ е започнало. Вървимъ, и гъждъ - и отвѣнъ и отвѣтре. Трѣбва да ни умие главите, краката. Всички казватъ: "Защо е този гъждъ?" Казватъ: "Неблагоприятни условия". Но всички, които минаха презъ неблагоприятните условия, се чувствуваха добре. После, гъждътъ бѣше пѣленъ съ магнетическа енергия, която като пада гъждътъ, все ще остане въ насъ. Ние имаме криво понятие. Дъждътъ може да развали фасона на дрехата. Чорাপите ми бѣха бѣли, станаха черни отъ калъ. Обущата ми се оцапаха, до колѣне мокри, и външните гащи мокри, и вътрешните мокри. Вали гъждъ, трѣбва да се преоблѣка, какво ще правимъ? Казватъ: "Днесъ ли намѣри да идешъ на екскурзия?" Казвамъ: Днесъ тамънъ е при най-лошите условия на живота. Благодарете на Бога. Всички имате добро желание. Сега мога да ви кажа, че отъ васъ по-добри хора нѣма. Ще кажете, че е подигравка. Нѣма по-добри хора отъ васъ. Че не сте добри - то е другъ въпросъ. То е ваше схващане сега.

Не мога да кажа, че сте лоши, понеже по-добри хора нѣма. Даровити сте, но не използвате вашата даровитост. Имате добродетели. Нѣкои ваши приятели мислятъ, че сте добри, нѣкои не мислятъ - две мнения има. Две мнения сж необходими. Когато нѣкои наши приятели мислятъ, че сме добри и когато нѣкои мислятъ, че сж лоши - много добре мислятъ. При доброто сме свободни, и при злото сме свободни. Щомъ сме лоши - проявяваме се, както разбираме. Щомъ съмъ добъръ - то е ваше схващане. Казва: "Като баба нѣма да бждешъ, ще се проявишъ, трѣбва да се уважаваатъ хората". Другиятъ казва: "Меко постъпи". Вода си. Като падне нѣщо въ водата, казва: "Заповѣдайте". Отвори мѣсто да влѣзе. Пъкъ, ако сте нѣкоя канара, че хвърлятъ камъкъ (по нея), тя казва: "Навѣнъ отскочи". Тогава кой е правъ? И водата е права, и канарата е права. Нѣкой пжтъ разсжждаваме. Нѣкои хора сж като водата - пуцатъ, но затварятъ. Другитѣ не те пуцатъ, отскачатъ. Казватъ: "Навѣнъ работи". Като влѣзешъ вжтре, не можешъ да излѣзешъ. Канарата казва: "Навѣнъ". Водата казва: "Влѣзъ, ще те науча. Ти мислишъ, че азъ съмъ отъ мекитѣ. Като влѣзешъ въ мене, азъ ще те тѣпча. Най-първо ти ще ме тѣпчешъ, после азъ ще те тѣпча". Канарата те отхвърля, казва: "Азъ, искамъ да останешъ свободенъ". Онѣзи, които насъ ни гонятъ, искатъ нашата свобода. Да не ни тѣпчатъ. Онѣзи, които не ни гонятъ, тѣ отгоре ще ни тѣпчатъ. Ще си изберешъ на канара ли да паднешъ или въ водата ще влѣзешъ. Ще изберешъ единия или другия. Пъкъ единъ денъ водата, като изтече, ще отвори мѣсто. Пакъ ще останешъ свободенъ. Тя е щедра. Тя ще те остави наследникъ. Сега тя, като напусне това мѣсто, като замине, камънитѣ ги оставя наследници. Следователно всичката опитностъ, която придобиваме въ водата или върху камънитѣ, тази опитностъ остава. То е богатството, което остава. Следователно - всички преживявания, които имаме въ свѣта, от каквато и форма да сж, тѣ сж едно богатство. Сти-

хътъ казва: "Всичко онова, което се случи на онѣзи, които любятъ Бога, то ще се превърне за добро". Значи, какво то и да се случи на човѣка, ще се превърне на добро. Щомъ е добро, то е богатство, което ще занесешъ съ себе си. То влиза като строежъ въ твоя умъ, въ твоеото сърдце и твоеото тѣло. Трѣбва да благодаримъ за онова, което става. Не трѣбва да остава въ насъ едно понятие, че сме нещастни. Ще благодаримъ, че нещастие то те е засегнало малко съ крачето си и щастие то съ малкото краче ще те засегне. Ще благодаримъ въ себе си за всѣко нѣщо, което ви се случва, защото Богъ е, Който примирява противоречията въ насъ. Ние ще ги опитаме, Той ще ги примири. Ние ще констатираме само факта. Любовта е единственото нѣщо, любовта ще дойде последна. Когато съберемъ всички данни и факти, най-противоположни въ насъ, тя ще примири всичкитъ и ще изкара най-хубавото, което нѣкога сте мислили. Тя ще го събере и тогава ние ще живѣемъ въ това, събраното.

ТОВА Е ЖИВОТЪ ВЪЧЕНЪ ДА ПОЗНАЯ ТЕБЕ
ЕДИННАГО ИСТИННАГО БОГА И ХРИСТА, КОГО-
ТО ТИ СИ ПРАТИЛЪ.

XX година

36. Лекция на Общия Окултенъ класъ

18 юний, 1941 год., Сръда, 5 ч.с.

Изгръвъ - София

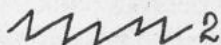
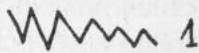
НОВО ВОЮВАНЕ

Отче нашъ.

Изгърбва слънцето.

Каква бѣше темата? "Правиятъ пжтъ".

Ако вие запитате гладниятъ - защо е гладенъ, ситиятъ - защо е ситъ, мислите, че е много лесна работа. Да кажемъ, че имате точката А, лесна работа е точката А. Имате правата линия А_____В. Лесна работа. Имате квадрата С. Казвате: "Лесна работа". Но какво нѣщо е точката? Точката е безпространствена, никакво пространство не завзема. Какъ ще схванете? Тази точка, която е безпространствена, прави пространството, образува правата линия. Но всѣка права линия съ нищо не може да се опредѣли, само има дължина. Презъ нея може да се мине, не представя никаква презграда. Казвате: "Отворете вратата". Що е врата? Врата е, което затваря. Щомъ вратата се затваря, не може да влѣзешъ и да излѣзешъ. Щомъ вратата се отваря, ти можешъ да излѣзешъ и да влѣзешъ. Нужни ли сж врати за духовния животъ? Но законитѣ и правилата за сегашния животъ сж нужни. За единъ музикантъ, за едно дете, което учи по музика, не се е измѣнило правилото. Но когато изучите всичката музика, тия правила не сж нужни. Музикално музикантътъ е надъ всичкитѣ правила. Има разни методи за свирене - че лжкѣтъ какъ трѣбва да се гържи. Има разни методи за пѣне - какъ трѣбва да се пѣе. Едни пишатъ така (1 на чертежа), други (2 на чертежа). Кое е правото? Едни пишатъ наклонено надѣсно, други пишатъ наклонено налѣво. Единиятъ е правъ и другиятъ е правъ. Отивашъ налѣво - правъ си. Отивашъ надѣсно - правъ си. Казва: "Влѣво

отива". Какво има? Може да отива надясно. Ако нѣма лѣво и дѣсно, тогава нажде ще се движи?

Сега има установени възгледи. Казва: "Има моралъ". Запримѣрь: богатитѣ хора иматъ единъ моралъ, беднитѣ хора иматъ другъ моралъ. Богатиятъ мисли, че каквото има, ако нѣкой му го вземе - не е право. Бедниятъ мисли, че ако му платятъ повече, отколкото сж му казали, е право. Но ако му платятъ по-малко, отколкото му обещали, не е право. Богатиятъ, ако повече има, и бедниятъ, ако му платятъ повече, считатъ, че е право. Но ако на богатиятъ взематъ нѣщо или на бедниятъ платятъ по-малко, счита, че не е право. То сж относителни нѣща. Представете си, че вие сте богатъ човѣкъ и нѣма другъ на свѣта. Какъвъ законъ ще туришъ? Представи си, че ти си богатъ човѣкъ. Какъ законъ ще туришъ? Щомъ има подобни на тебе, ще туришъ законъ, но щомъ ти си самъ, какъвъ законъ ще туришъ? Казвамъ: Ти си последенъ, искашъ да ядешъ. Наядешъ се, искашъ да си почивашъ. Кое е хубавото - гладенъ ли да си или ситъ да си? Ситиятъ произлиза отъ гладния и гладниятъ произлиза отъ сития. Какъ ще го разберете? Или казано другояче: гладниятъ, като се наяде, става ситъ. Ситиятъ, следъ като мине дълго време, огладнява. Значи това не сж две статически положения. Гладътъ не е статическо положение и ситостта не е статическо положение. Значи - промѣнчиво е то. Да опредѣля: ти се движишъ въ една посока, но ако се движишъ по земята, земята една равнина ли е, една плоскост ли е? Има голѣмо разнообразие. Ако се движишъ въ всѣко мѣсто, положението, въ което ти ще се изложишъ, ще се различава. Ако изучавате земята, ако вие се движите отъ южния полюсъ къмъ северния и ако се движите отъ северния къмъ южния полюсъ, вие ще видите голѣмо различие. Ако обикаляте земята около екватора, пакъ ще намѣрите голѣмо различие. Сега запримѣрь: тукъ всѣки день става день и нощъ. Ако идешъ на северния или на южния полюсъ, тамъ има само единъ день. Като изгрѣ тукъ слън-

цето, издига се и залъзва, заобикаля. Тамъ наоколо се върти слънцето. Северниятъ полюсъ става юженъ и южниятъ става северенъ. Слънцето се върти навсѣкжде, върти се нагоре, излиза и пакъ слиза надолу и се изгубва. Ще кажете сега: "Кои сж причинитѣ?" Учениитѣ хора обясняватъ, то е единъ дълъгъ и широкъ въпросъ. Но следъ като ти го обясни, пакъ остава непонятно. Единъ сжботянинъ*, като ми говори за сжботата, искаше да ме убеди и азъ да празнувамъ сжботата. Казвамъ му: Ако е за единъ свещенъ день, то е на северния полюсъ. Който иска хасълъ* сжботянинъ да бжде, тамъ да иде. Като изгрѣ, само единъ день има. Тогава два вида сжботяни има: едни - северняци и други - южняци. Тогава мжжете-сжботяни трѣбва да живѣятъ на северния полюсъ, а женитѣ - на южния. Само по единъ день ще има. По какво се отличава северниятъ полюсъ, по какво се различава земята? Запримѣрь: северниятъ полюсъ е нагоре, южниятъ е надолу по отношение на нейната орбита. Защото южната страна е по-тежка, остъта не е перпендикулярна, но е малко наклонена съ 23 градуса. Сега тия работи сж свързани съ нашия животъ. Казва: "Мене що ме интересува, че нашата земя е наклонена 23 градуса?" Всѣки единъ човѣкъ не е наклоненъ и той се движи наклонено, както е наклонена земята. Така и всѣки човѣкъ е наклоненъ. Всичкото противоречие произтича отъ този наклонъ, отъ 23-тъ градуса. 23 е число на раздора. Човѣкъ, който има 23, неговиятъ умъ, неговото сърце - постоянна бъркотия има. Откъде-накъде? 2-тъ постоянно обърква каша, а 3-тъ примирява. Имаме постоянно примирение и размирение. Постоянно вие се смущавате, запримѣрь, за нищо и никакво. Нѣкой (е) боленъ и вие се опасявате, че ще умре. Сега казвашъ, че ти ще умрешъ. Единъ ми казва: "Ти ще умрешъ". Казвамъ: Не съмъ умиралъ, но зная какво е умирање. Не съмъ умиралъ, нѣмамъ понятие за смъртъта. Казва: "Ще умрешъ". Казвамъ: То е понятие само. Казвамъ: Ти умирали ли си? - "Не, предполагамъ". Да предполагашъ нѣщо

не е наука. Казвамъ: Сега зная, че живѣя, че ще умра - пред-
полагамъ, че ще изчезна. Къде ще изчезнешъ? Когато ле-
гътъ изчезне и се стопи, изчезналъ ли е? Когато водата
изчезне и се превърне на пара, изчезнала ли е? Най-първо
вие мислете за себе си. Всѣки единъ отъ васъ има поня-
тие за себе си, че е нѣщо, но какво е - и той не знае. Зап-
римъ: вие нѣмате ясна представа вие какво сте, вѣнъ
отъ вашето тѣло. Вие сте сраснати, седите въ една
кѣща, имате понятие за кѣщата, имате понятие, че как-
вато е кѣщата - това сте и вие. Не е вѣрно. Кѣщата ви
седи на едно мѣсто, вие излизате и влизате въ кѣщата.
Сега вие мислите, че тѣлото и вие се движите, но тѣло-
то ви не се движи, вие се движите, тѣлото ви седи на
едно мѣсто. Представете си, че имате кѣща на две коле-
ла. Впрѣгнали сте единъ конь. Накъде върви коньтъ - на-
тамъ върви и колата. Питамъ: Кои се движи - кѣщата
или вие? Кѣщата се движи съ васъ. Ако вие останете на
едно мѣсто, и тя остава на едно мѣсто. Ако вие я движи-
те, и тя ще се движи. Сега вие казвате, че материални-
ятъ животъ изисква нѣщо. Материалниятъ животъ не
изисква нищо. Материалниятъ животъ е единъ резулта-
тъ на онова, което ние сме направили. Азъ, човѣкътъ, се
интересувамъ за доброто. Защо? Като основа, върху ко-
ято може да съградя своята кѣща. Интересувамъ се отъ
справедливостта, понеже ми трѣбва материалъ, чрезъ
който може да градя тази кѣща. Следователно: справе-
дливостта дава материалъ, съ който може да се гради.
Доброто дава основа, разумното дава начинъ какъ да се
движимъ. Казвамъ: Мене не ми трѣбва никаква основа,
мене не ми трѣбва никакъвъ материалъ, мене не ми трѣбва
никакъвъ начинъ за живѣне. Тогава питамъ: Какъвъ ще
бѣде животътъ, какъ ще живѣешъ тогава, каква ще бѣде
представата за живота? Казвамъ: Когато има единъ ци-
гуларъ, който има една хубава цигулка, той ме интересу-
ва самиятъ, но въ дадения случай ме интересува цигулка-
та. Азъ ще го слушамъ, той ще ми свири - това е реално.

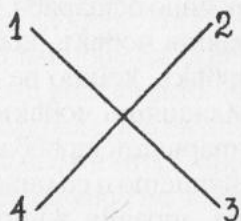
Всички нѣща отвѣтъ не сж музикални. То сж само условия за музиката. Щомъ като свиря, чрезъ въздуха той предава една своя идея, една истина и между мене и него се образува една вътрешна връзка. Че въздухътъ се движи - това не е музика. Въздухътъ е проводникъ на музиката. Презъ въздуха минава самата музика, тя става единъ хубавъ начинъ да се приеме животътъ. То е музиката, то сж музикалниятъ тонове. Всѣки тонъ е проводникъ на Божественото, което хората не го знаятъ какво е. Нѣкой мисли сега, че той е музикаленъ. Може да има единъ хубавъ животъ. Добриятъ животъ съдържа въ себе си най-фината материя, добриятъ животъ съдържа (въ себе) най-фината топлина, добриятъ животъ съдържа въ себе си най-фината свѣтлина. А пъкъ тази топлина и тази свѣтлина сж пакъ проводници на това, което хората не го знаятъ. Свѣтлината е проводникъ. Като дойде свѣтлината, се проявява знанието. Свѣтлината е едно условие за знанието, което трѣбва да научимъ. Ако нѣмашъ свѣтлина, нѣма да имашъ знание за нѣщата. Често ние мислимъ, че изпълняваме Волята Божия. Какъ си представяме ние Господа? Азъ си Го представямъ като едно сщество, което никога нѣма да произведе смутъ въ ума ми, представямъ си Бога - едно сщество, което никога нѣма да произведе смутъ въ сърцето ми, представямъ си Богъ - едно сщество, което никога нѣма да произведе смутъ въ тѣлото (ми). Следователно, туй, което смуцава ума ми, туй, което смуцава сърцето ми и туй, което смуцава тѣлото ми - не е Богъ. Туй, което смуцава ума ми, сърцето ми, тѣлото ми - то не е Богъ. То сме ние. Що съмъ азъ? Азъ съмъ, който може да смуцавамъ ума си, азъ съмъ, който може да смуцавамъ тѣлото си, азъ съмъ, който може да смуцавамъ сърцето си - нищо не съмъ азъ. Тогава вие, като се смуцавате, сте обърнали работата, не разсждавате правилно. И вие, като смуцавате сърцето, умътъ и тѣлото си, казвате, че Господъ смуцава ума ви, сърцето ви и тѣлото ви. Когато

ти си спокоенъ, казвашъ: "Това съмъ азъ". Замѣстили сте Господа. Господа сте турили на вашето мѣсто. Вие сте се поставили на мѣстото на Господа, та сте объркали свѣта. Казвашъ: "Господъ живѣе въ мене". Ако Господъ живѣе въ тебе, Господъ е много малъкъ. Има две нѣща важни въ свѣта - движението отъ безкрайно голѣмото къмъ безкрайно малкото и отъ безкрайно малкото къмъ голѣмото. Който разбира тия два полюса, веднага той ще нагоди живота си на земята и въ духовния свѣтъ, и въ Божествения, навсѣкжде ще бжде господарь на положението. Нѣма да умира, нѣма да боледува, нѣма да бжде сиромахъ. Въ този свѣтъ ние нѣма да имаме тия противоречия, които сега имаме. Запримѣрь: свѣтътъ има голѣми смущения. Ние сме на единъ вулканъ. Всѣкога този вулканъ може да ни изхвърли нѣкъде. Вземете единъ Лондонъ, преди години какъво бѣше, пѣкъ сега е развалини. Много градове сега се развалятъ. Защо се развалятъ? Идеитъ на хората сж такива. Сега хората искатъ да обсебятъ земята, да станатъ господари. Има сега една борба между Бога и човѣка. Сега Господъ се е запретналъ и казва: "Ти съ кого ще се боришъ, съ мене ли?"

Та сега тази война е война на духоветъ. Чернитъ духове сж хората. Свѣтлитъ духове е Богъ въ тѣхъ. Сега една война има между Бога и човѣцитъ. Казватъ: "Кой ще надвие?" - Богъ. Де е Богъ сега? Свѣтли духове има между англичанитъ, между германцитъ, между руситъ, между българитъ. И отъ чернитъ има между българитъ, между англичанитъ, между руситъ, германцитъ. Объркали сж се, че не може да ги познаете. Сега азъ да ги опредѣля, да имате една ясна представа. Чернитъ човѣшки духове сж много красиви отвънъ, а отвътре сж много грозни. Като ги срещнешъ - отвънъ на светици мязатъ, но отвътре съ черни, като го погледнешъ - страшилище. Но той е скритъ въ маската. Ти го виждашъ, меко говори. На свѣтлитъ духове маскитъ сж отвънъ грозни, много страшни, но отвътре, като смъкнешъ маската, сж ангели. Се-

га вие се смущавате като сръщате грозните хора. Казват: "Той е дявол". Пък той отвън е такъв, а отвътре е красив човъкът. А пък аз казвам обратното: Дяволът е ангел отвън, ангелът е дявол отвън. Отвън грозното е Божественото, а красивото отвън е човъшкото. Отвътре красивото е Божественото, а отвътре грозното е човъшкото. Обратни сж процесите.

1 е Божествено, 2 е човъшко, 3 е Божествено, 4 е човъшко. 1 и 3 е Божествено, 2 и 4 сж човъшки. На вас идеята не е ясна. Нѣма защо да става ясна. Трѣбва да мислите сто години още по цѣлъ день. Вие опредѣляте по половинъ часъ да мислите. Човѣкъ, ако разбира една идея, той трѣбва да измени живота си. Казвамъ: По кой начинъ се познава Божествения порядѣкъ? Ако азъ съмъ гърбавъ, щомъ мисля по човъшки - гърбицата ми остава. Щомъ мисля по човъшки - краката ми се завръзватъ, ржцетъ ми се завръзватъ, очитъ ми се завръзватъ, ушитъ ми се завръзватъ. Щомъ мисли по човъшки, човѣкъ остарява, космитъ му ставатъ не само бѣли, но като свинска четина дебели ставатъ. По човъшки щомъ мислишъ, главата почернява. Черните коси сж човъшки. Сега какъ обичате вие - черните глави или бѣлитъ? Бѣлитъ глави сж на старитъ, черните сж на младитъ. Питамъ: Ако въ зимата не падне никакъвъ снягъ по земята, да побѣлѣе, ако зимно време земята не побѣлѣваше и ако лѣтно време дъждъ не падеше, тогава какво щѣше да бжде състоянието на земята? Щѣше да бжде една пустиня. Снягътъ, този материалъ, който пада като една покривка, но сжщевременно е единъ материалъ, отъ който се изработва нѣщо. Между сняга, между дъжда, между свѣтлината, топлината, има отношение - всички тѣ сж резултатъ на старитъ хора. А пъкъ растенето, това, което расте и дава плодъ - то е на младитъ. Отношение има. Но ако нѣма влага, ако нѣма топлина, ако нѣма

свѣтлина - младиятъ не може да расте. Следователно онѣзи, които не разбиратъ дълбоко отношението, което съществува въ природата, казватъ: "Този човѣкъ е старъ". Но стариятъ ще се превърне, той ще даде условия на младия да излѣзатъ сладкитѣ плодове.

Та казвамъ: Ако вие въ васъ постоянно не се подмладявате и ако вие постоянно остарявате - вие сте човѣкъ. Човѣкъ е този, който постоянно се подмладява и постоянно остарява. Какъ остарява? Знае да придобива. Стариятъ човѣкъ, който има знание, не е старъ. Младиятъ човѣкъ, който не расте и не придобива сила, не е младъ. Младиятъ човѣкъ постоянно трѣбва да придобива сила, стариятъ трѣбва постоянно да придобива знание. Тогава знанието и силата, като се съединятъ, образуватъ живота, тогава животътъ въ свѣта се явява. Вие питате: "Вѣрвамъ ли въ Бога?" Азъ Господа Го виждамъ въ една моя мисль да коригира нѣщата. Въ една моя постжпка Господа Го виждамъ, казва: "Тази постжпка не е права". Въ едно мое отношение къмъ нѣкои хора - къмъ едни съмъ разположенъ, къмъ други не съмъ разположенъ. Казва: "Разположенъ си, защо?" Този човѣкъ е богатъ, не че не го обичамъ, но за парицитѣ. То е политика. Има знание. То е политика. Но политиката не е животъ. То е хубаво, не е лошо. То е хубава греха. Та казвамъ сега: Трѣбва да се образуватъ ония, правитѣ отношения между хората. Сега двама силни хора се борятъ. Нали сега се бориха единъ ромънинъ и единъ българинъ. Вестниците нищо не говорятъ, само едно малко антрефиле*. Когато Данъ Коловъ се бори, много го разгласиха. Тогава политическата констатация бѣше друга, сега политическата констатация е друга. Борятъ се 47 минути и борбата свърши. 47 минути се хващатъ за ржце, крака, глава, за туй-онуй, че най-после българинътъ хваща ромънина, дига го и го блъска въ земята. Свърши се работата. 47 минути хване го, той се изплъзне, хване го за врата, той се изплъзне. После онзи го хване, тури го отдолу, мачка го. Знаете ли защо го хва-

ща за гърлото? Тамъ е дихателната система, като го стисне за гърлото - отслабне. Онзи мръдне съ главата, освободи си главата. Всички вие сте въ положението на Данъ Коловъ и на този Ферещановъ. Всѣки човѣкъ въ свѣта се бори. Борба има. Борите се сами съ себе си. Дойдешъ нѣкъде, искашъ да проявишъ нѣкой моралъ, борба има. Нѣкой пжтъ съблазнь имашъ. Дойдешъ нѣкъде, пари има или видишъ плодове. Ако идете въ Америка, хората минаватъ покрай градинитѣ и никой не кжса плодове. Въ България, ако минете покрай пжтя, всички плодове сж обрани, дори плодетѣ паднали на земята не ги взематъ въ Америка. Българи, като минаватъ въ Америка, ще ги познаете. Като минатъ - откъснатъ си. Българинътъ е много практиченъ, казва: "Защо да го оставя да гние на земята? Трѣбва да се яде". Три понятия трѣбва да имате въ свѣта. За да добиешъ сила въ свѣта, трѣбва да имашъ едно здраво тѣло. Безъ здравето тѣло, силата не идва. За да бждешъ добъръ, трѣбва да имашъ сърдце, което да функционира добре. За да бждешъ уменъ, трѣбва да имашъ едно разбиране за свѣтлината. Че ако ти допуснешъ каква и да е дисхармония, ти нарушавашъ онзи законъ на вѣчната, Божествената хармония. Ти на земята не можешъ да се подигнешъ. Защото на земята, за да се подигнешъ, за да станешъ ученъ човѣкъ, трѣбва ти свѣтлина. За да бждешъ ученъ, трѣбва ти една хубава глава. За да бждешъ едно гениално същество, трѣбва ти едно добро сърдце. За да можешъ да постигнешъ своя идеалъ въ мисълта си, трѣбва ти едно здраво тѣло. Казвамъ: Здравината на нашитѣ тѣла зависи отъ нашата мисълъ и отъ нашитѣ чувства. Мисълта внася свѣтлина. Тя е необходима. Безъ свѣтлина нищо не става въ свѣта. Безъ топлина нищо не става въ свѣта и безъ сила нищо не става въ свѣта.

По нѣкой пжтъ азъ за любовта говоря, но любовъ нѣма на земята. Не може да има любовъ. На земята има отражение на любовта. Запримѣръ: вие влѣзете въ едн-

нъ салонъ, дето има изложени картини на разни мѣстности, но тия картини нѣмаатъ никаква реалностъ. Имате нарисувани картини, но това не е реалността, това е отражение на нѣкаква реалностъ нарисувана. Колкото и да е гениална тази картина, ни най-малко не съответствува на онава, което е въ природата. Даже и при най-добрата фотография пакъ е така. Мене като сж ме фотографирали, гледамъ - много страшенъ ме фотографиратъ, азъ не се познавамъ, турятъ ми лоша маска. Фотографиратъ ме по сжщия законъ, страшенъ ме рисуваатъ. Турятъ ми отвѣнъ маска. Казвамъ: Отвѣтре съмъ добъръ, отвѣнъ съмъ страшенъ. Гледамъ нѣкого като го фотографиратъ - отвѣнъ го ретуширатъ*, направятъ го красивъ. Казвамъ: Този е отъ чернитѣ. Сега това не трѣбва да го навиеете на прѣста си. Човѣкъ като носи една маска, той е свободенъ човѣкъ. Ти, като не носишъ маска, не си свободенъ. Всичкитѣ хора на земята носятъ маски, нѣма нито единъ безъ маска. Затова сж свободни. Утре, като замине отъ свѣта, кой ще го знае? Представете си сега нѣкой пжтъ, ако азъ като изяснявамъ нѣщата, вие ще си извадите едно заключение съвсемъ странно. Представете си единъ барабанчикъ бие барабана, представете си тази кожа е одрана отъ нѣкое животно, (което) има съзнание. Като биятъ барабана, мисли, че нея биятъ. Какво е направила, като биятъ барабана? Голѣмото зло е направено, кожата е одрана отъ гърба на животното, турена е на единъ барабанъ. Барабанчикътъ я бие съ две тояжки. Казвамъ: Какво престѣпление прави барабанчикътъ? Какво наказание ще му турите, че той бие барабана? Какво наказание ще турите на единъ човѣкъ, който би ви казалъ: "Ти не си уменъ човѣкъ" или ти каже: "Ти си лошъ човѣкъ". Какво наказание ще турите сега? Най-първо туй, което казва, вѣрно ли е? Какво (се) подразбира, че е лошъ човѣкъ? Че съмъ енергиченъ човѣкъ. Казвамъ нѣкому: Слушай, не ме закачай, не ме закачай. Знаешъ ли, като те блъсна... Кой е добриятъ човѣкъ? Блъснешъ го този човѣ-

къ, той казва: "Благодаря". Ти го ударишъ, той казва: "Заповѣдайте". Ти ударишъ две плѣсници. Щомъ ти ударишъ две плѣсници, ти минавашъ за добъръ човѣкъ.

Единъ индуски учителъ пратилъ единъ отъ своитѣ ученици при единъ воененъ. Казва: "Ще идешъ, ще му ударишъ една плѣсница. Ще идешъ при другъ, който се моли, и на него ще ударишъ една плѣсница. И на единъ философъ, който философствува, и на него ще ударишъ". Отива при военния и като му ударилъ една плѣсница, той му ударилъ две, прекатурилъ го. Показалъ му какъ се бие. Онзи таманъ вдигналъ ржцетъ да се моли, и този ученикъ му ударилъ една плѣсница. Ржцетъ му потреперали, но понеже се молилъ на Господа, не го ударилъ. Отишълъ при философа, който така се занимавалъ съ книгитѣ си, че когато го го ударилъ, той хичъ не отгблялъ вниманието си, изучава човѣкътъ. Връща се при учителя си и му разказва. Казва: "Какъ е?" Казва: "На военния ударихъ една плѣсница, пъкъ той ми удари две. Онзи, който се молѣше, ударихъ му една плѣсница, само му потрепераха ржцетъ, но не ме удари. А като ударихъ философа, той даже не обърна внимание". "Кой, казва, обичаше най-много?" - "Онзи, който хичъ не обърна внимание". Сега вие идете въ свѣта. Азъ правя сравнение. Вие ударите на военния една плѣсница, (той) удари ви две. Кривъ ли е човѣкътъ, че ходишъ да го биешъ? Че той си върши своята длъжностъ. Чудни сж, когато казватъ, че това не е право. Че кажете имъ кой е правъ въ свѣта. Онзи, който отива да сече едно дърво, правъ ли е? Като сече дървото, правъ ли е? Онзи, който изѣде единъ конъ или изѣде едно агне, правъ ли е? Казвамъ: Де е престжплението въ свѣта? Има едно право. Азъ го опредѣлямъ така, казвамъ: Всѣко нѣщо въ свѣта, което става безъ лобовъ, е престжпление. Всѣко нѣщо въ свѣта, което става съ лобовъ, то е Божие благословение. Всѣко нѣщо, което става по законъ, е Божия мждростъ, то е благословение. Всѣко нѣщо, което става безъ мждростъ, то е престжпление. Та казвамъ: Тамъ, дето лобовъта не

взема участие и дето мъдростта и истината не взематъ участие, тия постъпки сж прѣстѣпление. А тамъ, дето любовта взема участие, дето мъдростта и истината взематъ участие, то е Божие благословение въ свѣта. Заради менъ е така, то е моето правило.

Да кажемъ тия двамата борци, дето се бориха, ако вие като българи искате българинътъ да победи, но ако българинътъ е силенъ - той ще победи. Ако онзи ромънецъ е силенъ, а българинътъ е слабъ, тогава? Ти ще се питашъ: "Защо да не победи българинътъ?" Защото е слабъ. Така е споредъ мене. Българинъ е онзи, на който душата е пълна съ любовъ. Българинъ е онзи, на който умътъ е пълненъ съ знание и мъдростъ. Българинъ е онзи, на който тѣлото е пълно съ истина, съ свобода. Той е българинъ. И англичанинътъ е сжщиятъ, и германецътъ е сжщиятъ, който и да е - всѣки човѣкъ, който има тия качества, той е човѣкъ, той е българинъ. Който ги нѣма, не е българинъ. Казвамъ: Тази трѣбба да бжде вашата представа. Всѣки човѣкъ, който нѣма въ себе си любовта, той не е никакъвъ, нѣма никакво бждеще. Само ония хора иматъ бждеще, които иматъ любовта. Бждещиятъ свѣтъ е за хората на любовта, не настоящата любовъ. Заради насъ, хората, ни трѣбба спокойствие на ума.

Сега се биятъ хората, биятъ се германци и руси. Защо? Не можеше ли безъ бой? Можеше. Щомъ не може безъ бой, тогава съ бой. Азъ ще ви приведа единъ примѣръ: българинтъ, следъ като изтѣчатъ плата, нали го ваятъ. Представете си, че ваянето това е бой, защото като турятъ плата - тамъ има две тупалки, тупатъ го, обръщатъ го и най-после платътъ уплътнява. Можеше ли безъ да се вие този платъ? Тѣй, както е изтѣкано, и безъ бой можеше. Но като е ваяно, е по-гъсто, по-топли. Хората, като се биятъ, по-топли ще станатъ. И безъ бой може. И съ бой може, и безъ бой може. То зависи споредъ разбиранията на хората.

Помнете едно въ свѣта, че вие не сте фактори на

нищо. Всичко въ свѣта, което става, е точно отмитрено, разумно, то е единъ Божественъ планъ, който туря всичкитѣ народи да извършатъ Неговата воля. Нѣма народъ въ свѣта - тѣ не го знаятъ това - всички служатъ. Англичанитѣ мислятъ за себе си, руситѣ мислятъ за себе си, българитѣ мислятъ за себе си, но въ този смисълъ има единъ Божественъ планъ. Българитѣ ще служатъ на Господа и англичанитѣ, безъ да знаятъ, и тѣ всички служатъ на Господа. Казвамъ: Не се пристрастявайте, дръжте въ себе си Божественото, считайте всичкитѣ народи въ свѣта като синове Божи. Господъ, като съзрѣши единъ синъ, хване го за ухото. Еврейскитѣ народъ, който бѣше избранъ народъ, имаше 36 хиляди обещания. Колко пердахъ яде и още яде. Сега мислите: "Объркана работа". Върху една бѣла книга ще се пише. Вие искате да живѣете въ свѣта безъ страдание, но самиятъ животъ на земята изисква. Ако ние не страдаме, отъ насъ нищо нѣма да излезе. Сега казвате, че културата седѣла, че единъ килограмъ грубо желѣзо струва 10 лева. Ако това желѣзо го направите на тънки жици и се продаде, ще струва 25 хиляди лева. Следъ като изпредете това желѣзо на тънки жици, че го продадете за 25 хиляди лева, какво сте допринесли на желѣзото? Самото желѣзо какво е придобило?

Каква е Волята Божия въ свѣта? Вие вземате участие въ войната, искате едни да победятъ отъ тѣзи, които се биятъ, искате едни да победятъ. Че то сж хиляди и милиони хора, които иматъ майки и бащи, плачатъ. Какво допринася това въ свѣта? Ние не можемъ да предотвратимъ нѣщата, не е въ нашата сила, не е въ нашата сила ние да спремъ хода на тия събития. Тогава какво трѣбва да се прави? Ще кажемъ: "Господи, да бжде Твоята воля". Всѣки единъ отъ васъ трѣбва да знае кой е на правата страна. Не да предполага само кой е на правата страна. Богъ е на страната на слабитѣ. Бащата на земята най-първо започва съ Христовия законъ. Като дойде детето, по Христовото учение Го приема, милва го по любовъ. Ка-

то стане детето на 5-6 години, дойде законътъ, гледашъ детето започне да пѣе. Наложатъ това дете бащата и майката, казватъ му: "Ти ще се подчинявашъ на баща си и майка си". Единъ день тия деца станатъ по-силни отъ бащата. Разправяше ми единъ баща, казва: "Хванаха ме двамата ми синове, държатъ ме и жена ми ме налага. Единъ ме държи за главата, другъ за краката, а жена ми ме налага. Ти, ако си, казва, на моето мѣсто, какво ще правишъ?" Рекохъ: Ще търпя. - "И азъ съмъ отъ тия". Пита ме нѣкой: "Ти защо не си жененъ?" Защото не искамъ да ме биятъ. Той после ме пита: "Ти защо не се ожени?" Не искамъ да ме биятъ. Онзи, който се жени, трѣбва да знае ще го биятъ или не, да е ясновидецъ. Ако синоветъ, които ще дойдатъ, ще го биятъ - да се откаже. Ако нѣма да го биятъ, ако ще живѣятъ по любовъ - тогава да се ожени. То е само единъ примѣръ. Азъ го вземамъ, но то е изключение. Не че всички били, само едного били. Толкозъ бащи има, които никакъ не сж бити. Тарасъ Булба, като пратилъ синоветъ да се учатъ, като се върнали, искалъ да знае колко се подобрили. Най-първо по-младия синъ набилъ, дошълъ да голѣмия синъ, но той набилъ баща си. Казва бащата: "Ти си се научилъ". Бащата удря, и синътъ удря. Той казва: "Така ме искамъ, да удряшъ".

Въ свѣта трѣбва да се боримъ. Да удари човѣкъ съ любовъ и да се търкули. Да удари човѣкъ съ знание и да се търкули. Търкуляне - значи човѣкъ да се движи. Азъ по нѣкой пжтъ не харесвамъ. Азъ съмъ представѣлъ работитѣ и вие казвате: "Учителътъ говори за любовъ". За любовъ говоря, но азъ правя наблюдение - никжде нѣма любовъ. Гледамъ въ тревата, две сжщества се хванали, давятъ се. Гледамъ онзи паякъ хваналъ една муха, тя бръмчи, моли се. Той казва: "Така е предопредѣлено, ти трѣбва да се жертвувашъ". Казвамъ на паяка: Защо я хвана? Той казва: "Моя работа". Рекохъ: Не е право. Казва: "Не е право". Законъ има, какво търси тукъ? Казвамъ: За мой хатъръ* не можешъ ли да я пуснешъ? Казва: "Че кой си ти?"

Азъ съмъ по-силенъ отъ тебе. Ако ти не ме послушашъ, азъ ще ти покажа азъ кой съмъ. Казва: "Че ти по-голѣмъ ли си отъ паяцѣтъ?" Много по-голѣмъ. Ти ще ме слушашъ. Ако не - имамъ единъ законъ. Казва: "Говоришъ ли ти истината или се шегувашъ? Да не би ти да си голѣмъ паякъ?" Азъ съмъ най-голѣмиятъ паякъ. - "Щомъ си най-голѣмиятъ паякъ...", и той започна да кжса мрежата и остави свободна мухата. Казва: "Бела да нѣмамъ". Вие какъво ще разберете сега? Вие по човѣшки, ако го разбирате. Но има единъ законъ. На паякътъ може да му предамъ това не съ думи. Азъ мисля и пращамъ известни вълни, казвамъ: Пусни мухата. Пращамъ известни вълни и произвеждамъ една дисхармония. Като пращамъ тия вълни, той започва да ги чувствува, спре се най-първо, най-първо искаше да я оплете. Като пратя мисълта, той се спре. Дойде до едно мѣсто, че вече тия мои влияния не може да ги издържи или той бѣга отъ паяжината, или започва да кжса тази паяжина. Щомъ се послуша, азъ се спра да мисля. По нѣкой пжтъ нищо не казвамъ и той изѣде мухата, наблюдавамъ го какъ я яде. Виждамъ съмъ паяци какъ я оплитатъ, тя брѣмчи, той я оплете, дойде до врата ѝ, изпие сока. Следъ като я изѣде, нѣма нищо, откъсне я, пакъ направи паяжината - да нѣма престжпление.

Сега да оставимъ паяцѣтъ. Ние какъ трѣбва да живѣемъ? Тамъ седи философията. Всѣки единъ човѣкъ трѣбва да бжде единъ добъръ проводникъ на Божественото. Всѣки единъ човѣкъ трѣбва да бжде проводникъ на духовното. И всѣки единъ човѣкъ трѣбва да бжде проводникъ на човѣшкото. То сж три нѣща, за да се изпълни Волята Божия. Трѣбва да бждемъ проводници на Божествената енергия, на духовната енергия и на човѣшката енергия. На човѣшкото, значи на човѣшката мисълъ. На Божествената любовъ и на Божествената мждростъ всички трѣбва да бждемъ проводници, за да видимъ каква е Волята Божия. Тогава ще поправимъ живота си и животътъ ни ще бжде като днешния день ясенъ. */Вънъ е ясно и слънчево/*. Ако

има престъпление, ще има облаци. Ако има по-големи престъпления, ще се явятъ гъждове и бури. Ако живѣемъ както трѣбва, Той ще превърне всичко за добро. Помнете едно нѣщо: Ние се намираме въ една преходна епоха въ свѣта. Стариятъ свѣтъ си отива съ всички свои порядки. Нашата мисълъ, като едно дете, е била малка, но щомъ като стане на 21 години казва: "Не съмъ младъ, но като възрастень човѣкъ ще живѣя".

Трѣбва да знаемъ, че всичкитѣ хора страдатъ. Ние страдаме. Единственото сщичество, което страда - това е Богъ. Ние се мжчимъ, гнѣвимъ. Туй, което страда и съжалява въ насъ, казва: "Създадохъ тия хора, дадохъ имъ всички блага, тѣ не оценяватъ и изпитватъ моето търпение". Той не е отъ слабитѣ, може да ги смаже, но Той търпи. Той страда и казва: "Станете умни, не ме предизвиквайте. Ако азъ излѣза вънъ отъ себе си, да стана като васъ, ще ви изпопердаша синца ви". Седи Той и ние казваме: "Слабо сщичество е онова, което страда". То е силно - то въ свѣта. Това, което не страда, е слабо сщичество. Онова, което страда, то е силното въ свѣта. Онова, което не страда, то е слабото. Дотогава, докато ние страдаме, ние сме силни. Дотогава, докато ние мислимъ, ние сме силни. Дотогава, докато ние работимъ, ние сме силни. Щомъ не работимъ, ние сме слаби. Щомъ не мислимъ, ние сме отъ слабитѣ. Щомъ не страдаме, ние сме отъ слабитѣ. Вие имате понятие, вие не трѣбва да бждете отъ старитѣ хора. Ние трѣбва да влѣземъ въ страданията, да станемъ съучастници на Неговитѣ страдания.

Тази война, която става сега, е за добро. Не че самата война е добро, но туй зло, което сществува, не може да се изправи по другъ начинъ. На тия хора две хиляди години се проповѣдва, не разбиратъ. Иде сега войната. Казватъ: "Не може ли безъ война?" Сега щомъ се биятъ - не може. Следъ като се биятъ, всичкитѣ набрани енергии като изчезнатъ, ще се спре войната. Хората се биятъ съ желѣзо. Ако нѣма този предметъ, войната ще престане.

Единъ денъ като нѣматъ пушки, като нѣматъ барути, като нѣматъ взривни вещества, аероплани, като нѣматъ автомобили, танкове, съ какво ще се биятъ? Единъ денъ, ако Господъ имъ вземе ржцетъ, ако имъ вземе краката, ако имъ вземе очитъ, ако имъ вземе сърцата, съ какво ще се биятъ? Днесъ се биятъ, защото иматъ умъ. Ако Богъ имъ вземе всички тия работи, съ какво ще се биятъ? Та казвамъ: Азъ не съмъ противъ войната. Има една война, която е по любовъ. Всички воюватъ. Азъ съмъ противъ войната, която е безъ любовъ. Една война, която ще произведе едно по-гольмо благо, отколкото ако не се биятъ хората, азъ съмъ за тази война. Но една война, която ще произведе повече нещастие, отколкото ако хората не се биятъ, азъ съмъ противъ войната. Азъ съмъ противъ всѣка постжпка, която произвежда повече страдание, а по-малко благо. Азъ съмъ противъ всѣка постжпка, която ще произведе повече страдание, а по-малко благо. Азъ съмъ за всѣка постжпка, която ще произведе повече благо, отколкото повече страдание. Казватъ: "Да се не биемъ". Това много общо казано. Ако една война ще произведе по-гольмо благо за една свобода за цѣлото човѣчество - да се биемъ. Азъ съмъ противъ тази война, която ни разваля. То е вече едно опредѣление. То е разумното въ свѣта. За пръвъ пжтъ войната не сжществува. Тя сжществува и за напредналитъ сжщества, и за ангелитъ. Ангелитъ, и тѣ воюватъ сега, и хората воюватъ. Казвамъ: Всички трѣбва да воюваме съ любовъ. Всички трѣбва да воюваме съ знание, съ мждростъ. Всички трѣбва да воюваме съ истина и за свобода. Туй, което носи свобода, туй, което носи истина, туй, което носи мждростъ, което носи знание, което носи животъ въ себе си - ние сме за това.

Казвамъ: Сега не бждете пристрастни, не спорете кой трѣбва да победи. Ние сме за победата на любовта въ свѣта. Ние сме за победата на мждростта въ свѣта. Ние сме за победата на истината въ свѣта. Ние сме за

победата на живота въ свѣта. Ние сме за победата на знанието въ свѣта. Ние сме за победа на свободата въ свѣта. Ние сме за доброто ядене, ние сме за доброто дишане и за доброто мислене. Максими* трѣбва да имате. Всички трѣбва да ядемъ, всички трѣбва да дишаме, всички трѣбва да мислимъ. Благата, които Богъ ни далъ, ние ще ги оставимъ, единъ денъ ние ще напуснемъ земята, ще се явимъ при Господа. Какво ще Му занесемъ? Напуснете вашитѣ стари възгледи. Бждете вѣрни на любовта, бждете вѣрни на мъдростта, бждете вѣрни на истината, вѣрни на знанието, вѣрни на свободата, вѣрни на живота, вѣрни на доброто ядене, вѣрни на доброто дишане, вѣрни на доброто мислене. Това е разрешението. Всѣки единъ трѣбва да го приложи, да направи нѣщо отъ себе си. Да бждемъ отъ тия, които ще оправятъ свѣта. После, не се произнасяйте за всички тия водачи на човѣчеството. Не мислете лошо. Гледайте онзи капитанъ, който ржководи единъ параходъ, каквото знае - човѣкътъ ще направи. Безъ него е още по-лошо.

Та казвамъ: Онѣзи, които ржководятъ сждбинитѣ, които сж турени надъ сждбинитѣ, разбиратъ работата. Васъ, ако турятъ, какъ ще оправите България? Мислите ли, че е лесно да се оправя България? Да координира тия хора, тѣхнитѣ интереси? То е много трудна работа да ги организирашъ. Но трѣбва да внесемъ нѣщо. Вижъ азъ какво разбирамъ. Съвременното човѣчество е затворено въ единъ салонъ, нѣма въздухъ. Ние ще дойдемъ да разбиемъ тия прозорци, да влѣзе въздухъ. Всѣки трѣбва да стане проводникъ, да влѣзе една енергия на любовъ въ човѣчеството, всѣки трѣбва да стане проводникъ, да влѣзе една енергия на Божията мъдростъ въ свѣта. Да станемъ проводници на енергиитѣ на Божията истина въ свѣта. Проводници се изискватъ. Казваме: "Господъ ще дойде отговоръ". То е механическо схващане. Той ни направилъ по образъ и подобие на себе си, за да работимъ сега заедно. Де е Неговиятъ образъ сега? Гледамъ нѣкои тукъ сте се влю-

били, всѣки си има по една възлюблена. Мжжътъ, който хваналъ своята възлюблена подъ ржка - хубаво е. Ако азъ се влюбя само въ единъ косъмъ, търся само него, какво щѣше да стане съ другитѣ? На главата си имамъ 25 хиляди, всички трѣбва да ги обичамъ. Казва: "Моята жена". Жена ти, като замине, кжде ще я намѣришъ? Жената кжде ще намѣри своя възлюбленъ? Обичашъ тия пари. Като ги дагешъ на бакалина, кжде ще ги намѣришъ? Чудни сж хората. Единственото реално нѣщо, което трѣбва да свършимъ, какво е? Единственото реално въ свѣта - това е само Богъ. Богъ въ любовта, Богъ въ мждростта, въ знанието, въ свѣтлината, Богъ въ свободата, въ истината, въ правото въ свѣта.

Казвамъ: Всички сега трѣбва да бждете върни на Господа. Единъ приятель иде при мене. Всички иматъ мнение. Азъ съмъ за всѣко хубаво мнение. Когато едно гете прави нѣщо хубаво, радвамъ се. Когато едно дърво дава хубавъ плодъ, радвамъ се и на него. Радвамъ се на всичко въ свѣта. Като тече рѣката, пакъ се радвамъ. Всичко въ свѣта е за добро. Всичко въ свѣта носи добро. Казвамъ: Да станемъ проводници на Божественото. Не по закона на насилието, защото насилието сжществува въ свѣта. Ако поддържаме насилието, ние не носимъ нищо ново въ себе си. Турете закона. Отвѣнъ нека има насилие, отвжтре въ васъ да нѣма никакво насилие. Да имаме единъ животъ безъ насилие. Искамъ отвжтре да бждете силни. Казвамъ: Който обича, е силенъ. Който знае, е силенъ. Който е свободенъ, той е силенъ. Който е здравъ, той е свободенъ. Желая на синца ви отвжтре да бждете свободни, а отвѣнъ да бждете ограничени. Отвѣнъ ние не можемъ да бждемъ свободни. На физическото поле никой не е свободенъ. Само въ Бога е свободата. Щомъ е Богъ вжтре въ тебе, ти си свободенъ. Съ Бога сте свободни, безъ Бога не сте свободни. Свободата опредѣля. Никой човѣкъ, въ когото не прониква Божията любовъ, Божията мждростъ и истина, той е ограниченъ човѣкъ. Този, въ

кого то Богъ прониква, Богъ ще мисли дали той знае или не знае, ще започне неговата свобода. Той (е) силенъ човѣкъ. За да бждемъ силни, непременно трѣбва да знаемъ. Да бждемъ проводници. Като се срѣщаме, всѣки да вижда въ другия проявлението на Бога. Дето го видимъ, да имаме всичкото уважение и почитание. Тамъ, дето е човѣшкото, може да си каже мнението. Азъ съмъ за критиката. Постѣпвашъ по човѣшки. Казва: "Азъ трѣбва да му платя". Казва: "Защо го биешъ?" - "Има да ми плаща. Ще го бия, понеже закѣснѣлъ да изплаща". Казвамъ: Хубаво, но остави го, на - мене удари. Кой отъ васъ би направилъ това? Христосъ, Който дойде да спаси свѣта, защо остави гърба си да Го биятъ? Казва: "Нѣмамъ ли властъ да поускамъ 12 милиона ангели да ме освободятъ?" Но какъ ще се спаси свѣтътъ? Ангелитѣ не сж слаби сжщества. Въ Стария заветъ имаме единъ ангелъ, който се явява една вечеръ и поразява 15 хиляди. Колко ангели се изискватъ, за да очистятъ българитѣ?

Нѣма по-страшно орѣжие отъ орѣжието на любовта. Нѣма по-страшно орѣжие отъ орѣжието на знанието, на Божията мъдростъ. Нѣма по-страшно орѣжие отъ орѣжието на истината. Най-страшнитѣ орѣжия сж тѣ. Казвамъ: Въорѣжете се всички. Не да кажемъ сега: "Ще сждимъ, нѣма какво да правимъ". Ще туримъ ума си на работа. Ще туримъ сърдцето си на работа. Това е, което Господъ иска отъ насъ сега.

ТОВА Е ЖИВОТЪ ВЪЧЕНЪ ДА ПОЗНАЯ ТЕБЕ
ЕДИННАГО ИСТИННАГО БОГА И ХРИСТА, КОГО-
ТО ТИ СИ ПРАТИЛЪ.

XX година

37. Лекция на Общия Окултенъ класъ

25 юний, 1941 год., Срѣда, 5 ч.с.

Изгръвъ.

САМООБЛАДАНИЕ

Отче нашъ.

Изгрѣва слънцето.

Размишление.

Всички трѣбва да работите. Всички ще напишете по едно писмо на нѣкой вашъ приятелъ, едно кратко писмо. Нѣкой отъ васъ може да напише какъ е билъ въ класа, нѣкой може да напише на приятеля си, че е ходилъ на екскурзия, нѣкой може да напише, че е направилъ посещение нѣкому. Каквато и да е работа, едно хубаво писмо ще напишете на единъ вашъ приятелъ и ще се подпишете. Сега хората остаряватъ, когато започнатъ да мислятъ, че много знаятъ. Щомъ започнете да мислите, че много знаете, вие сте въ старостта. Че много знае човѣкъ, то е като туришъ единъ товаръ и започвашъ да устѣцашъ, че е тежъкъ. Колкото повече устѣцашъ тежестта, толкова тежестта е по-голяма. Голѣмата тежестъ състарява човѣка. По възможностъ човѣкъ трѣбва да носи малка тежестъ. Въ ума си не трѣбва да носите тежестъ. Всѣка мисль, всѣко чувство да бѣде леко, да не тежи. Казва: "Тежи ми нѣщо на сърдцето". Извади тежестта отъ сърдцето. Казва: "Тежи ми на ума". Извади този товаръ отъ ума си. "И на тѣлото тежи нѣщо".

После мнозина отъ васъ трѣбва да се научите да пишете. Щомъ дойде до истината, тази част (на) стрелката показва, че трѣбва да каже истината. Знаете ли, (че) за да кажешъ истината, какъвъ умъ трѣбва да имашъ? Ти виждашъ нѣщо и да го рисувашъ естествено. Човѣкъ, който вижда лошото въ хората, той не знае какво нѣщо е истина. Истината седи да видишъ въ най-големото лошо да видишъ хубавото. Това е истина: и въ най-лошото да видишъ хубавото, доброто. Да виждашъ най-

лошото въ доброто - това не е истина. Казва: "Азъ виждамъ истината". Истината е да видишъ доброто и въ най-голѣмото лошо. Мислите ли, че една тигрица, която дави нѣкое животно, отъ омраза го дави? Хванала животно и го дави отъ любовъ, заради любовта си къмъ децата си го дави. Ако нѣма любовъ къмъ децата си, ни най-малко нѣма да хване да го дави. Неразбраната любовъ ражда онази, кривата ревностъ. Нѣкой пжтъ вие ревнувате, оплаквате се, че хората не ви обичатъ. Туй не зависи отъ васъ. То отъ хиляди години сжществува. Чувството на ревностъ сжществува, не сте го изобретили вие. То сжществува и между най-възвишенитѣ сжщества. Само че тѣхната ревностъ е малко отъ другъ характеръ, а вашата е отъ другъ. Запримѣрь, ако ви кажа, че рисувамъ. По нѣкой пжтъ рисувамъ такъвъ единъ образъ. */Въ оригинала липсва рисунката/*. Туй е неразбиране. Това изкуство ли е? Не е. То сж детински нѣща. Вие се възхищавате, но заради мене има съдържание. Тия уста, този вдлъбнатия носъ, тия линии, отъ тѣхъ вече имаме една представа за характера на човѣка какъвъ е. Вижъ носа, за да видишъ какъвъ е. Вижъ ухото, за да видишъ какъ се проявява. Вижъ устата, за да видишъ какъвъ е и какъ се проявява въ дадения случай. Запримѣрь: На нѣкой отъ васъ устата показватъ стѣснение, устата показватъ, че се намирате въ стѣснени условия. Като гледамъ устата на нѣкой, виждамъ, че сърцето не е свободно. Като гледамъ носа на нѣкой, виждамъ, че умътъ не е свободенъ. Като гледамъ ухото на нѣкой, виждамъ, че тѣлото не е свободно. Нѣкой пжтъ ухото е близо до главата, нѣкой пжтъ е отдалечено.

Казвамъ: Когато се изучава човѣкъ, трѣбва да бждемъ много благороденъ, за да не би по външнитѣ признаци, които има, да си съставите едно понятие, да кажете: "Той е лошъ човѣкъ". Подъ думата "лошъ човѣкъ" ние разбираме човѣкъ, който е въ дисхармония съ насъ. Общото понятие е това. Нѣкой човѣкъ по мисль, по чувство, по пос-

тжпка не хармонира. Казваме: "Лошъ човѣкъ, той нѣма обхода". Сега ние трѣбва да имаме една обхода. Трѣбва да имаме една мѣрка. Тази мѣрка откъде ще я вземемъ?

Както сте настанали, едни държите ржцетѣ прекръс-тосани, други ги държите надолу, други - отдалечени, нѣкой турилъ крака отгоре. Всичко туй, защо е? Ако речешъ да измѣнишъ единъ старъ навикъ, знаешъ колко мъчно е. Искашъ пакъ старото. Да кажемъ, (че) имашъ нѣкой пжтъ слабостъ, сърби те нѣкъде и казвашъ: "Нѣма да се чешамъ". Като те засърби, неволно се почешешъ. Не се чешай. Мислишъ, че като се почешешъ, ще ти мине. Нѣма да ти мине. Като се почешешъ веднажъ-дважъ, три пжти, тия нѣща оставатъ въ вашия характеръ. Сърби те, казвашъ: "Нѣма да се чеша". Упорствуваешъ, искашъ да имашъ характеръ. Нека те сърби, да търпишъ нѣщо. Заболи те нѣщо, не можешъ да търпишъ. Ще кажешъ: "Не ме боли". Речи си: "Онзи, когото боли, той е другъ. Мене не ме боли. Ти искашъ да ме убедишъ, че мене ме боли". Най-после те убеди, че те боли крака, ти повѣрвашъ и те заболи крака, нищо повече. Вие ще кажете: "Това е философия". Следете вашата вѣра. Заболи ви крака, много проста работа е - станало е свиване на капилярнитѣ сждове, преминало повече електричество въ тази областъ, свили се капилярнитѣ сждове (и) става напоръ. Кръвта, която минава, не може свободно да мине. Въ кръвта се намиратъ твърди частици, които, като минаватъ, образуватъ триене. Образува се известно възпаление, вие чувствувате болка. Ако държите вашата мисълъ въ естествено положение, ще изпратите доста топлина на крака. Като ви заболи крака, изпратете топлина на крака, единъ топълъ компресъ. Като ви заболи нѣщо нѣкъде, не ходете да разправяте за болестъта. Вие ходите и разправяте какво ви боли, казвате: "Боли ме хълбокътъ". Твоятъ хълбокъ оздравява. На онзи, на когото разправяте, него го заболи хълбока. Предавате си болестъта. Най-първо следете въ себе си. Има състояния въ васъ, които трѣбва да ги наблюда-

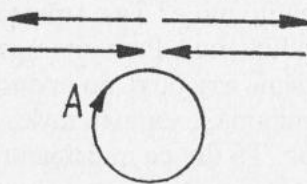
давате. Минава единъ човѣкъ, плое или се изсекне, ти го видишъ, намръщишъ се. Ти не си господарь на носа. Виждашъ го, ти извади поука. Този човѣкъ дошълъ, иска да направи добро, казва: "Пари нѣмамъ, но каквото имамъ въ носа - давамъ го". Понеже то е богатство, което седи въ носа, каква мекота въ носа. Казва: "Отъ ценното, което имамъ въ носа - давамъ". Така азъ го тълкувамъ. То не е тъй. Той нѣма поведение, не знае какъ да се обхожда. Така е, че не знае да се обхожда - не знае. Но трѣбва да дадемъ едно хубаво тълкувание. Тогава какво ще направишъ? Той като замине, ще идешъ да заровишъ това съкровище. Той се изсекне тамъ, ти чакай като си замине - вземи една клечица, отвори една дупка, закрий го, тури му знакъ кжде заравяшъ това съкровище. Бихъ желалъ тукъ, на Изгрева, който плое нѣкжде - да се зарови тази плонка, тя е ценна. Писанието казва: "Ще залича грѣховетѣ ви". Господъ, като мине, вижда много нѣща, всичко заличава и казва: "Нѣма да помена вече пристѣпленията ви".

Та казвамъ: Трѣбва ви единъ новъ начинъ за постѣпка. Всѣки день, като се срещате, трѣбва да откривате нѣщо ново въ другия. Вие не се стремите да откривате хубавитѣ работи въ себе си, но търсите дребнитѣ на баба ви, дѣдо ви. Редъ поколѣния сж оставили старини. Намѣри нѣкаква старина, защо го държи? Държи го човѣкътъ за споменъ на дѣдо си. Има единъ навикъ - дѣдо му обичалъ да плое, и той плое. Дѣдо му обичалъ да пие винце - и той пие. Дѣдо му обичалъ да пуши цигари - и той пуши. Дѣдо му обичалъ да носи биръ-бучуклия* гащи - и той носи като него. Докато се научатъ българитѣ да носятъ панталони, доста възражения правѣха, казваха: "Какво сж турили тия клонци*, нахлузени на краката? Безобразие. Такива гащи, носятъ ли се? Биръ-бучуклия разбирамъ". Сега модернитѣ (панталони) сж широки. Турскитѣ сж прилепнати. То има психологическо разбиране. Ако река да ви обяснявамъ, то е губене на време. Следъ като ви обясня, каква полза ще имате вие? Вие имате една добродетель, но има

нѣщо, което стѣга добродетельта. Защо стѣгате добродетельта? Често забелязвамъ нѣкои деца. Нѣкои деца има, или нѣкоя жена, като погледнешъ краката - събере краката. Турцитѣ скриваха ржцетѣ, гушата, да не ги видятъ, да не съблазнятъ. Пъкъ въ новата култура всичко туй се отваря - да се виждатъ ржцетѣ, врата. Казватъ: "Господъ го създалъ хубаво". Отваря ржката, да бжде както Господъ я създалъ да е хубава ржката, и вратътъ да е хубавъ. Като видишъ - да излиза свѣтлина и топлина. Като пипнешъ тази ржка - студена, защо ти е? Тя е мраморъ. Да е топла, да видишъ, че има движение. Ржката предава нѣщо магнетично. По нѣкой път азъ бихъ ви препоръчалъ, като останете сами въ стаята, гледамъ тукъ - голтаци ходите, но то е безобразие. Ти ще се съблѣчешъ голъ въ стаята си и ако се харесашъ, тогава ще излѣзешъ така. Като се гледашъ, нищо да не те съблазнява. Като погледнешъ походката, ако има нѣщо да те съблазнява, не ходи да поставяшъ своята съблазнь вънъ, да ходишъ голъ. Гледамъ единъ, тръгналъ голъ и турилъ едни гащи. Ако искате голи да ходите, ще си направите едни гащи, хубави гащи, да прилѣгатъ по тѣлото. Като ходишъ отъ вънъ, не ходете съ обикновенитѣ си бѣли гащи. Направете си да прилѣгатъ или бѣли, или червени, или сини, (но) като ги туришъ - да прилѣгатъ. Отъ трико може да си направите. Тогавъ съ тѣхъ може да излѣзете. Единъ моралъ да има. Онова, което изявяваме, да има нѣщо хубаво, да го изнесемъ. Ако ржката е хубава, изнеси тази ржка. Най-първо работи да е хубава, не е лошо. Казвамъ: Не трѣбва да даваме съблазнь единъ на другъ, да се критикуваме. Отъ всѣко нѣщо ти да си доволенъ и другитѣ да сж доволни.

Въ новото възпитание трѣбва да се внесатъ нови мисли, нови чувства, нови постѣпки. Критиката ужасно действува, обезвѣрява хората. Има хиляди правила дадени, не ползуватъ. То мяза* на военщина. Може да се внесе единъ порядъкъ механически, но единъ механически поря-

дъкъ зле се отразява. Пъкъ потрѣбно е нѣкой пжтъ за порядъка на тѣлото (да) се изисква свобода. Но порядъкъ на сърдцето изисква още по-голѣма свобода. А за ума още по-голѣма свобода се изисква. Та казвамъ: Свобода трѣбва да внесемъ вътре въ живота. Внесете най-първо свобода за вашето сърдце. Вие седите и се безпокоите. Казвате: "Еди-кой си не ме обича". Ако не ви обича, намѣрете причината за тази необичъ. Двама души не се обичатъ по единствената причина, че вървятъ въ различни посоки.

Кои отъ тия се обичатъ? Тия двама се срѣщатъ. То е единъ пжтъ. Това колело е отъ старъ окултенъ произходъ. То е змията, която е така съединена, тя е безопасна. А е главата на змията. Тя си (е)

хванала опашката. Докато змията държи главата за опашката, тя е безопасна. Щомъ този кржгъ се отвори, веднага змията става опасна. И въ електричеството имате сжщото движение. Обичъта сега върви по права линия. То търси да разкжса кржга. Щомъ разкжса кржга, веднага туй разкжсване произвежда поражение. Нѣкой пжтъ вие въ себе си имате една мисль, която ви поразява. Вие скжсате този кржгъ. Като излизатъ тия енергии изъ кржга, този изворъ може да бжде въ сърдцето, може да бжде въ мозъка, въ крака ви, въ гръбнака, въ корема ви може да бжде, въ гърдитъ ви. Всѣкога отъ тия удари произтичатъ много болести.

Казвамъ: Най-първо ще се научите да се самовладате. Седи нѣкой човѣкъ, напада ви. Вие нѣмате въздържане, не сте търпеливъ. Кой е търпеливъ? Търпеливъ може да бжде силниятъ човѣкъ. Слабиятъ човѣкъ не може да бжде търпеливъ. Богъ е търпеливъ да задържи силата си. Едно дете, което не може да задържи единъ конь, то не е търпеливо. Онзи всадникъ*, който се качилъ на коня (и) държи коня - той е търпеливъ. Ако вие не можете да задържате себе си, да задържите вашиятъ умъ, веднага

избухвате - силата ви е малка. Ако въ вашитѣ чувства вие не можете да задържите - силата ви е малка. Ако въ тѣлото, като вървите, вие не владаете органитѣ си - слаби сте. Казвамъ: Най-първо трѣбва да станемъ силни. Силни органически, силни по сърдце и силни по умъ. Тази сила нѣма да дойде по наследство. Върху туй трѣбва да се работи дълго време. Нѣкой пжтъ седишъ и вътре се гразнишъ. Свири нѣкой на пианото, гразни те. Говори нѣкой, виждашъ работитѣ не сж свързани, не сж логични. Религиознитѣ говорятъ нѣкои работи, заблуждения иматъ. Представятъ за онзи свѣтъ туй, което не е. Менъ, дето сж ми разправѣли за онзи свѣтъ какво сж виждали. Тия нѣща сж вѣрни, но туй не е онзи свѣтъ. То сж редъ картини, филми. Ходилъ нѣкой на нѣкой филмъ, вижда войната, но то е филмъ, то не е войната. Тя е една малка картина, взета отъ нѣкой сюжетъ отъ бойното поле.

Трѣбва да се влѣзе сега въ Божествения свѣтъ, дето сж разумнитѣ сжщества. Само тогава човѣкъ може да се облагороди. Спремете се по мисль, по чувство да се свържете съ напредналитѣ сжщества. Земята е пълна съ тѣхъ. Вие не може да ги намѣрите. Казвате: "Кжде да ги намѣримъ тия сжщества?" Всичкитѣ ония сжщества на земята какъ намиратъ слънцето? Я вижте онзи щурець, направилъ дупка и я турилъ оттамъ, отдето ще изгрѣ слънцето. Като изгрѣ слънцето, да може да хваща лжчитѣ на това слънце. Казвамъ: Всичкитѣ ония добри хора въ свѣта, тѣ мязатъ* на запалени факли. Вечерно време като пжтувате, като се приближите къмъ тѣхъ, тѣ ще ви ориентиратъ въ пжтя, по който вървите. Сега вие имате за себе известни понятия. То е вѣрно. Кое показва настоящото състояние? Ако десетъ години вие се учите, по какво се отличавате? Вие влизате като едно малко невинно дете, но не знаете да пѣте. Вие сте добъръ, но умътъ ви не е развитъ, пѣние нѣмате. Следъ десетъ години вие се научавате да пѣте хубаво, да свирите хубаво, имате придагентъ единъ плюсъ. Десетъ години като се за-

нимавате съ математика, имате единъ плюсъ. Десетъ години се занимавате съ инженерство, имате понятие какъ се строи. Десетъ години сте изучавали земедѣлие, имате единъ плюсъ приложенъ въ живота. Десетъ години сте изучавали психология, душитѣ на хората. Нѣкой казва: "Изучавамъ психология". Много мжчно е да се изучава психология, понеже нѣмате нищо видимо въ дадения случай. Имашъ само чувство (при) този човѣкъ като го видишъ. Казвашъ: "Хареса ми". То е една илюзия. Азъ може да скрия подъ благовидниятъ си изразъ единъ свой недостатѣкъ. Трениране е това. Да видите дипломатитѣ. Религиознитѣ хора, понеже искатъ да бждатъ прѣми, тѣ винаги взематъ сериозна поза. Никаква религиозностъ не е това. Сериозността разбира, че ти имашъ нѣкоя важна мисль, която те занимава, или нѣкое чувство, което те занимава. Тамъ сериозностъ има. Детето, като види една череша, ценя колко струва. Колкото черешата е похубава, неговото внимание е по-съсрѣдоточено. Колкото черешата е по-недоразвита, вниманието е по-малко. Психологически може да разглеждашъ какъвъ отенѣкъ иматъ очитѣ. Като види плода, има една усмивка. Нѣкой ще погледне, седи спокоенъ. Щомъ не обича череша, казва: "Не ме интересуватъ черешитѣ".

Всички търсатъ щастие въ живота, пжтя, по който трѣбва да дойде новиятъ животъ. Новиятъ животъ ще дойде по пжтя на сърдцето. Не може да дойде правиленъ животъ, ако пжтьтъ на сърдцето не е отворенъ. Сърдцето е цѣлъ свѣтъ. Трѣбва тия пжтища на сърдцето, всички да сж добре построени (така), че ходоветѣ по които животътъ ще дойде, да може да тече правилно. Ти седишъ, безпокоишъ се, пари нѣмашъ. Нѣкой казва: "При сегашнитѣ условия паметъ нѣма. Не може да мисли". Добре, паметъ нѣмашъ, понеже мислишъ за много работи. Разсѣйва се човѣкъ. Азъ съмъ превождалъ онзи примѣръ, дето единъ американски професоръ отива на пощата и си забравилъ името. То сж изключенія. Чиновникътъ (му) каз-

ва: "Моля, кажете си името". (Професорът) казва: "Извинете" (и) отива да пита жена си за името. Среща го на пжтия единъ неговъ приятель и му казва името. Той отива пакъ на пощата и си казва името. Отъ какво зависи това? Туъ зависи отъ голѣмото неспокойствие. Набрала се млѣчна киселина въ мозѣка. Може сега да ви обяснявамъ, но тия обяснения нѣма да ви ползватъ. Когато се намали млѣчната киселина въ човѣшкия мозѣкъ, пирамидалнитѣ клетки, отъ които зависи човѣшката мисль, не могатъ да функциониратъ. Ако разгледате повѣрхността на мозѣка, тѣзи, живитѣ клетки, иматъ крачка, че когато човѣкъ започва да мисли - съединяватъ крачката и теченията ставатъ правилно. Като се съединятъ клетките, токоветѣ минаватъ правилно. Когато се намѣри млѣчната киселина, клетките свиватъ крачката си и мисльта е разкъсана. Дойде нѣкъде, не сж съединени крачката на тия клетки, мисльта върви трудно. Историческата паметъ е насрѣдъ челото. Ти искашъ да си спомнишъ, (но) не иде, не иде. Или музикалната паметъ, която е на срѣдата на челото, но въ страни, или паметъта за цвѣта въ долната частъ на челото. На разнитѣ мѣста на челото специфична паметъ има. Казвамъ: Въ новото учение ти трѣбва да знаешъ какъ да възпитаваашъ мозѣка си, какъ да възпитаваашъ сърцето си. Намѣри нѣкоя добра черта въ нѣкой човѣкъ за самия тебе. Че той може да е човѣченъ, но въ дадения случай този човѣкъ не се обхожда добре съ тебе, но той се обхожда много добре съ другитѣ. Намѣри страна защо той се обхожда съ другитѣ добре, а съ тебе не. Не туряй, че ти си на правата линия, той на кривата. Тури, че и той е на правата, ти не си на правата. Понеже въ себе си лошото по-лесно може да го поправишъ, отколкото въ другитѣ. Азъ лошото въ мене може моментално да го поправя, но лошото въ другитѣ не мога така лесно да го поправя. Ако взема неговата погрѣшка, лесно мога да я поправя. Да допуснемъ, че нѣкой пжтникъ пжтува отнѣкъде, но има високоразвито чувство на са-

моување. Три гена той не е ял и иде при васъ. Вие имате хлѣбъ, но не искате да му дадете. Окото ви го не хваща. Казвате: "На такъвъ човѣкъ хлѣбъ не искамъ да давамъ". Какво ще стане съ такъвъ човѣкъ? - Ще ви намрази. Като го срещнешъ и (ще) кажешъ: "Много ми е приятно, че ви срѣщамъ", нахранишъ го, посрещнешъ го. Като дадешъ на този човѣкъ, не дадешъ като на нѣкой слуга, но да му дадешъ всичкото уважение тѣй, както на себе си. И въ чувствата си (да) имате сжщото уважение и почитание къмъ него.

Казвамъ: Въ такива класове, както сте тукъ събрани, вие изгубвате самоуважението. Нѣкои отъ васъ не се самоуважавайте достатъчно, нѣкои отъ васъ сж по-развити, знаятъ повече. Тукъ се обезличавате. Казвате: "Какво знае, той свършилъ по химия, не ме интересува". Нѣкой е музикантъ, кажете: "Не ме интересува". Кое ви интересува? Останали сте (такива, че) само като усѣтите, че нѣкой има пари - вече ви интересува. Че по химия знае, че музика знае - не ви интересува. Като има пари и каже, че може да ви послужи - вие сте вече много лобезенъ. Но то е лицемѣрие това. Той си има пари, нека да си има, нека да си обича паритѣ, защото паритѣ сж една развалена жена. Тя се усмихва на всичкиѣ. Въ който и джобъ да е - не протестира, всички обича. И съ разбойника, и съ развратника, и съ светията. Казва: "Все едно", безразлично е, ни най-малко не се оплаква. Азъ виждамъ известна страна на паритѣ. Казвамъ: Бихъ желалъ да имамъ характера на паритѣ, че въ който и джобъ да съмъ - да ми е се едно, да ме не интересуватъ хората кой какъвъ е. Азъ искамъ въ джоба да бжда, нищо повече. Какво има да се безпокоите, че нѣкой човѣкъ е лошъ. Господъ не се безпокои, вие се безпокоите. На Господа този, лошиятъ човѣкъ е единъ цвѣтъ, само единъ видъ екземпляръ е. Нѣма двама хора еднакви. Този, лошиятъ човѣкъ, е единъ екземпляръ, единъ специфиченъ цвѣтъ, бодилъ. Държатъ го, за да го показватъ нѣкъде. Вие не сте недоволни отъ него.

Дојде ви една мисъл въ васъ, дојде ви една лоша мисълъ, вие не можете да се освободите.

Първото нѣщо - старайте се вечерно време, преди да си легнете, да почистите съзнанието си. Богъ не обича да държимъ нечисти работи въ ума, въ сърдцето. Очисти съзнанието отъ набранитѣ неестествени нѣща въ сърдцето. Освободи се отъ тѣхъ. Не можете съвършено да се освободите. Поне на половина да се освободите. Вие ще кажете: "Нѣмамъ време". Но една лоша мисълъ, едно лошо желание ще ви вземе много повече време. Ако не намѣрите време да се освободите отъ него, после ще ви вземе повече време. Сега тия работи сж необходими. Това психологически е необходимо за тѣлото ви, защото тѣлото, за да се обновява, не трѣбва да се претоварва. Чрезъ сърдцето, чрезъ ума си ние разваляме тѣлото, понеже чрезъ нашитѣ мисли, чрезъ нашитѣ чувства ние покваряваме кръвта. Тази кръвъ е носителка на всичкитѣ болести. Тогава лошитѣ мисли започватъ да се наслояватъ долу въ прѣститѣ, въ колѣната, въ ставитѣ, въ гръбначния стѣлбъ, въ храносмилането, въ дихателнитѣ органи, най-после въ кръвта се отлага и въ мозъка започва да чувствувашъ неразположение, тъмно ти е, мъчно ти е.

Казвамъ сега: Научете се да бждете философи. Двама души се каратъ, не питайте защо се каратъ, седете и ги гледайте. Кажете: "Колко хубаво си говорятъ, колко откровено, никаква лъжа нѣма". Единиятъ казва: "Ти си такъвъ, ти си онакъвъ". Казва: "Ти не си щедъръ. Говори истината". Казва: "Не знаешъ". Не зная, разбира се. Какво зная? На слънцето не съмъ ходилъ, на месечината не съмъ ходилъ, по звездитѣ, всичката земя не съмъ заобиколилъ, на дъното на океана не съмъ билъ. Казва: "Нищо не знаешъ". Правъ е човѣкътъ. Казва: "Отъ градежъ нищо не разбирашъ". - "Разбирамъ малко". Какво разбирамъ отъ градежъ? - "Отъ рисуване не разбирашъ". - "Разбирамъ, но не мога да рисувамъ". Отъ литература не разбирамъ, но всички велики автори зная. Казва: "Ти не си религиозенъ".

На много религиозни хора съмъ казвалъ: Я ми кажи, съ коя дума Мойсей започна най-първо? Казва: "Въ начало". То е на български, но кажи ми Мойсей какъ каза? Не знаешъ ли? По мойсеевски ще ми кажешъ. Нѣкой англичанинъ ще ми цитира. Въ началото, "In the begining". Кажи ми, какъ каза Мойсей? Кажи ми, какъ Христосъ каза? На кой езикъ говори Христосъ? Христосъ не говори на български. Вие цитирате Христа. Цитирай, както Христосъ е казалъ. Какъ ще Го цитирашъ? Какъ е казалъ Господъ? Цитирайте, както Господъ е казалъ. Ако азъ дойда при васъ на първия езикъ - нѣма да ви говоря нищо, но ви нося една кошница съ най-хубави череши, ще ви се поклоня и ще ви дамъ кошницата. То е Божественъ езикъ. Ще се помъжа и на български да ви преведа съдържанието. Това дърво азъ не съмъ го садилъ, менъ ми го даде дѣдо ми, донесълъ го отъ странство. То роди първитѣ череши, понеже искахъ да ви покажа какво нѣщо е Божествениятъ животъ. Донесохъ ви отъ тѣзи плодове, искамъ да опитате, да ми дадете вашето мнение за черешитѣ. Туй, което той (е) почувствувалъ отъ черешитѣ, то е Божествено и туй, което азъ съмъ почувствувалъ вътре - то е Божествено.

Вземете "ДОБРО" на български и на английски. Въ английски думата има други трептения. На английски "GOOD" има две условия, значи доброто има два зародиша **О**. Азъ така го тълкувамъ на английски. Едното е на сърдцето, другото е на ума. Човѣкъ, за да бжде добъръ трѣбва да има единъ отличенъ умъ и едно отлично сърдце, здрава воля и здраво тѣло. Англичанинътъ е практиченъ. Българинътъ казва: "ДОБРО". Добро е туй, което е излѣзло отъ Бога и което дава плодъ. Следъ (туй) казва: "Туй добро, което е излѣзло отъ Бога и което дава плодъ, трѣбва да му се дадатъ условия, да го използваме хубаво". Българинътъ казва: "Доброто, което вземешъ, трѣбва да даде нѣщо". Българинътъ казва още: "Р-то, това показва, че като вземешъ доброто, да го не дагешъ само на единъ, но на всички". Българинътъ е много прак-

тиченъ. Казва: "За всички трѣбва да оставишъ по малко". Въ българинѣ майката за всичкиѣ ще остави по една лъжица медъ. Въ птицинѣ не е така. Птицата, като носи благомото, едното дете, като покаже устата, казва: "Мамо, колко те обичамъ". (Тя) даде нему, пѣкъ другинѣ цѣркатъ. Тя казва: "Нѣма за васъ". После пакъ, и което пакъ си покаже устата, ѣ каже: "Мамо, колко те обичамъ", тя на него даде. Децата на птицинѣ въ това отношение много се сѣрдятъ. Понеже бащата и майката иматъ пристрастие. Бащата обича нѣкои отъ малкиѣ повече и майката обича нѣкои отъ децата повече, като дойде да носи храна - азъ съмъ наблюдавалъ - въ гнѣздомото има 4-5, показали си устата. Като ги погледне, дойде до едното, тури въ устата му. Другинѣ, горкиѣ, гледатъ. Казва: "Тукъ ще се учите на възпитание". Не знаешъ тайната защо е. Има нѣщо между туй малкото сжщество и между бащата, има по-голяма привлѣкателна сила. Туй малкото сжщество има по-голяма привлѣкателностъ. Дойде майката, тя не дава на онова, на което бащата е далъ. Тя ще тури въ устата на онова, което нея привлича.

Казвамъ: Не може въ васъ доброто да дойде, ако нѣма нѣкаква привлѣкателна сила. Ако вие нѣмате стремежъ къмъ Бога, Той нѣма да се привлѣче къмъ васъ. Значи, що е стремежъ? Душата ви трѣбва да бжде отворена. Туй го забелязватъ учителитъ. Нѣкой пжтъ учители има, като дойде нѣкой ученикъ, може беденъ да е, но като го погледне, ученикътъ е отворенъ. Каквото казва учителътъ, той поглъща. Приятно му е, че той го разбира. Него ще изкара на дъската - смѣта хубаво, говори хубаво, пише хубаво. Пѣкъ другинѣ и тѣ внимаватъ, но този импулсъ нѣматъ вътре. Човѣкъ трѣбва да развива този Божественъ импулсъ.

Та казвамъ: Сега ще напишете това писмо. Ще бждете свободни, всѣки ще напише писмото тѣй, както иска на него да му напишатъ. Нѣма да бжде много дълго, ни една чертичка повече. Отъ 30 реда, нито редъ повече. Мо-

же да е 10, 20, 30 реда най-много. Десетъ реда най-малко, не петъ реда. Ако иска нѣкой десетъ реда, ако иска 20, ако (иска) 30. Отъ едно до три, въ тия рамки. Азъ ви давамъ едно благородно число. Едното е Божествено. Дветѣ е да знаете какъ да се примирявате. 30-тѣ е какъ да постъпвате. Първо - да знаете какъвъ е идеалътъ. Второто е да знаете противоречията въ живота какъ да ги примирявашъ. И три - да знаете какъ да се обхождашъ. Въ 10-тѣ ще въпрѣзнешъ духа си, въ 20-тѣ ще се прояви вашата душа. Майката гледа да примири роденитѣ деца. Тя вижда, че едното не е така даровито, тя не може да обясни на децата защо на едното (е) дала повече, а на другото не дала. Детето казва: "Онзи, голѣмиятъ братъ, колко е здравъ, а пъкъ мене си родила хилавъ *". Какво ще каже майката? Условията сж повлияли на нея, тя не е била господаръ на условията и следствие на това туй дете станало хилаво. Когато майката била господаръ на своя умъ, на своето сърдце, тя предала най-хубавото нѣщо. Ако ние не сме господари на ума си въ даденъ моментъ, не може да предадемъ на другитѣ хора. Ако не си господаръ, не може да възприемешъ добре нѣщата. Две злини има: ако нѣмаме самообладание на ума и на сърдцето си - не може да предадемъ онова, което трѣбва да възприемемъ въ свѣта, както трѣбва. Ние страдаме отъ две нѣща: не може да предадемъ онова, което трѣбва да предадемъ и не може да възприемемъ онова, което трѣбва да възприемемъ. Тогава се заражда едно противоречие.

После вие мислите, че Господъ не ви обича. То е заблуждение на хората. Всѣки, който мисли, че Господъ не го обича, тази идея е човѣшка. Една човѣшка идея вътре въ васъ ви пошепва. То е човѣшко пошепване на вашето радио. Богъ ви създалъ, Той иска туй, което вложилъ въ васъ, да се развие. Ако се грижи за едно семе, далъ му условия, праща слънцето. Колко повече изпраща заради васъ. Вие седите и казвате: "Какво съмъ азъ?" Слънцето изгрѣва заради тебе, вѣтрътъ вѣе заради тебе, звездитъ

свѣтятъ заради тебе, всичкитѣ хора се движатѣ заради тебе. Ще кажете: "Какво си мислиш?" За тебе, за онова Божественото, което Богъ е вложилъ въ тебе. Той иска да го обработвате. Като дойде Господъ въ дома ти, на черешата да има череша, на сливата да има слива, домътъ да бжде чистъ. Не да дойде и да намѣри всичко нечисто въ кѣщи. Ако дойде и намѣри нѣкой да е ялъ пастърма, ако и дойде и намѣри у нѣкой повече пари, отколкото трѣбва. Колко пари ти трѣбватъ на день? Като дойде Господъ, да не те намѣри богатъ съ пари, защото ще мине и ще си замине. Като те намѣри беденъ и риза нѣмашъ на гърба, ще ти даде хубава небесна риза, ще ти отвори кредитъ въ Божественитѣ банки.

Азъ ще ви приведа единъ примѣръ. Иде една сестра, доста нервна. Тя не е тукъ. Тя е друга сестра отвѣнъ. Тази сестра, за която говоря, е отвѣнъ. Казва: "Боли ме коремъ". Казвамъ: "Ти си се влюбила, пъкъ на твоя възлюбленъ не му е времето да се жени. Ти искашъ преждевременно да се ожени, затова те боли коремъ". - "Азъ никога нѣмамъ. Нѣмамъ сили въ тѣлото си". Искашъ сега да ме лъжешъ. Нѣмашъ сила, но ако взема едно дърво, не можешъ ли да ходишъ? Тогава ще ви приведа другъ единъ примѣръ. Разправяше единъ свещеникъ въ време на войната въ 14-та година. Казва: "Не мога да ходя. Като ходя една крачка, клѣкамъ. Казвамъ си: едно време какъвъ бѣхъ, пъкъ сега какъвъ съмъ. Седѣлъ въ Варна предъ черквата, че като падна една голѣма бомба отъ тѣзи морскитѣ греднаути, като гръмна, като се пукна, че по едно време не зная какво е било, но се намѣрихъ два километра вѣнъ отъ града, въ новата махала. Излизамъ на шосето накрая и не само това, но гледамъ - нося една тиква. Чудя се на себе си, чудя се на ума си отъ кжде съмъ взелъ тази тиква. Да съмъ взелъ хлѣбъ, но тиква нося. Казвамъ си: Слушай, ти на 10 крачки не можеше да ходишъ, освенъ, че два километра си изминалъ, но и тиквата носишъ". Ти се самоизлъгвашъ. Казвамъ на тази сестра: Има нѣкой тебе да те обича, но ти не го обичашъ. Обичашъ да лъжешъ, бѣла лъжа. Показвашъ се, като го видишъ, пакъ обръщашъ гърба.

Като го срещнешъ сега, ще го погледнешъ хубаво, ще ти мине коремътъ. (Тя) казва: "Отболъ ме коремътъ". Когато говоримъ за любовта, погледне ме, Господа виждамъ. Нѣкой човѣкъ ме погледне хубаво. Трѣбва да различавамъ. Всѣкога въ хората има Божествено. Богъ ме погледналъ, то е Божественото. Тогава застава съ всичко то уважение. Погледне ме, не е Господъ, нѣкой пжтъ хората ме гледатъ. Нѣкой пжтъ Богъ те гледа чрезъ очитъ на хората. То е моментъ. И въ този моментъ седя съ всичкото уважение. Бждете благодарни, че ви погледналъ. Като те погледне, тогава ти си веселъ, радостенъ, Господъ те е погледналъ. То не се дължи на хората. Когато се усѣщашъ радостенъ и веселъ, то е Божествениятъ погледъ. Когато идатъ хубавитѣ мисли, хубавитѣ чувства - то е Божественото. Когато дойде здравето - то е Божествениятъ погледъ вжтре въ насъ. Когато дойдатъ ония противоречиви нѣща - то е човѣшкото. Та когато идватъ Божественитѣ погледи, трѣбва да се радваме. Богъ е въ сила да преобрази всичко въ насъ. Казвамъ: Радвайте се на онзи погледъ, който Богъ предава на нѣкоя звезда да може да те погледне, който дава на нѣкой цвѣтъ да те погледне - зарадвай се. Господъ иска да те погледне чрезъ този цвѣтъ. Видишъ единъ чистъ изворъ - зарадвай се. Господъ е, Който излиза изъ чистия изворъ. Ти като идешъ (у) дома, този изворъ ще го усѣщашъ въ дома, че блика въ тебе. Радвайте се на всичко онова, въ което Богъ се проявява за васъ въ дадения случай.

Днесъ ви харесвамъ.

ТОВА Е ЖИВОТЪ ВѢЧЕНЪ ДА ПОЗНАЯ ТЕБЕ
ЕДИННАГО И ИСТИННАГО БОГА И ХРИСТА, КОГО-
ТО ТИ СИ ПРАТИЛЪ.

XX година

38. Лекция на Общия Окултенъ класъ

2 юлий, 1941 год., Сръда, 5 ч.с.

Изгрѣвъ.

НЕВИДИМИТЪ ПОГРЪШКИ

*Добрата молитва.
Вениръ-Бениръ.*

Противоречията, които съществуватъ въ живота.

Противоречията съществуватъ въ единъ добре организиранъ свѣтъ. Противоречия въ единъ неорганизиранъ свѣтъ не съществуватъ. Въ изкуството, въ художеството съществуватъ противоречия. За най-малката погрѣшка, която ще направимъ, веднага казватъ: "Главата не е направена добре или въ лицето има погрѣшка, или въ тѣлото, или въ очите има погрѣшка или въ ушите". Погрѣшки съществуватъ и въ музиката, въ пѣнето. Въ обикновения шумъ нѣма погрѣшки. Всичките хора сж свикнали да живѣятъ въ единъ уреденъ животъ. Виждатъ погрѣшката, но кжде е погрѣшката - не знаятъ. Запримѣръ казватъ, че нѣкой човѣкъ е слабъ. Какво подразбирате? Или казватъ, че слаба му е паметта. Въ какво седи слабата паметъ? Какъ ще го обясните? Нѣкой казва: "Азъ много помнѣхъ, сега не помня". Вие, които говорите, съ колко думи говорите? Всичките писатели не употребяватъ еднакви думи. Шекспиръ е употребилъ около 12 хиляди, Милтънъ - около 8 хиляди. Когато четете Шекспиръ, трѣбва много думи да търсите въ речника. Той употребява нѣкои думи, на които вие не знаете значението.

Да кажемъ вие имате едно болезнено състояние, не му знаете причината кжде е. Болезненото състояние може да има два източника: може да произтича отъ нервната система на мозъка, може да произтича отъ симпатичната нервна система* на тѣлото. Центрътъ на симпатичната нервна система се намира надъ пжпа на човѣка отгоре. Той е стомашниятъ мозъкъ, който се занимава съ низшите функции на храносмилането. Азъ го нари-

чамъ това симпатиченъ центъръ. Тамъ се привличатъ нѣщата. Мозъчниятъ центъръ е динамиченъ. Сега казва-
те: "Симпатиченъ човѣкъ". Какво значи "симпатия"? Сим-
патичниятъ човѣкъ винаги привлича. Когато симпатич-
ната нервна система е слабо развита, той е спривахъ.
Когато тя не е развита, когато не е въ нормално състо-
яние, човѣкъ постоянно се гразни за най-малкуитѣ нѣща.
Казва: "Не се гразня". Влѣзе единъ трънъ въ крака, ти ще
стжпишъ, чувствуващъ болка, симпатичната нервна сис-
тема ще чувствува, че болка имашъ. Казва: "Не му мис-
ли". - "Какъ да не мисля?" Този трънъ трѣбва да извадишъ
изъ крака си. Докато ти свикнешъ съ него, ще ти направи
пакостъ.

Сега направите една погрѣшка. Има погрѣшки, мал-
ки като циганскиятъ трънъ*, има погрѣшки като тия гол-
ѣмитѣ тръне глоговѣтъ. Това е само изяснение. Казвамъ:
Когато хората дойдатъ въ едно организирано общество,
запримѣръ религиозниятъ животъ е високо организиранъ
животъ не тѣй, както се проявява на земята. Защото въ
това отношение нѣма сжщество на земята, което да нѣма
религиозно чувство, макаръ сегашнитѣ хора да разглеж-
датъ религията само въ човѣка. Всичкиѣ сжщества има-
тъ религиозно чувство. Ти имашъ баща и майка, ти има-
шъ религиозно чувство къмъ бащата и майката. Хората
трѣбва да се обичатъ преди да сж дошли на земята. Какъ
ще го обичате? Какъ трѣбва да се обичате? Вие започне-
те съ една неорганизирана работа. Щомъ дойде до обичъ-
та, какво трѣбва да бжде? Нѣма законъ въ свѣта, който
да ти покаже какъ трѣбва да обичашъ. Вземете единъ му-
зикантъ, казва: "Трѣбва да пѣешъ добре". Какъ трѣбва да
пѣе - ухото ще разпразя. Учителятъ казва, че ясно трѣбва
да бжде. Ухото ще покаже ясното пѣене. Но меко трѣбва
да бжде. Пакъ ухото трѣбва да различи. Ако тази ципица
не е правилно развита, много мжно може да се справите
съ самия животъ. Вие били ли сте нѣкой пжтъ въ положе-
нието да кажете, че не можете да тръпите? Тукъ гледа-

мъ - нѣкои кипватъ. Ако ти си войникъ, каквато дисциплина иматъ военните, ти можешъ ли да кипвашъ? Тамъ може да ти теглятъ куршума. Тукъ нѣма куршумъ. Ще кажете: "По лобовъ". Че трѣбва да те обичатъ по лобовъ. Каква лобовъ е тази? Лобовѣта е най-висшиятъ организиранъ животъ. Тамъ ти самъ се сждишъ. Самъ си законъ. Подъ думата "лобовъ" разбирамъ - азъ съмъ самъ законъ, самъ се сждя. Толкозъ справедливъ съмъ, че не позволявамъ нито най-малка погрѣшка. Сега, като говоримъ за погрѣшките въ живота, казвате: "Безъ погрѣшки не може ли?" Може безъ погрѣшки. Не можешъ да бждешъ бояджия, докато не се оцапашъ съ боя. Даже художниците, които седятъ съ своята мантия, съ четките, колкото и да сж внимателни - се ще се оцапатъ нѣкъде, ще остане малко леке по дрехите имъ. Нѣкои сж внимателни. На нѣкои постоянно виждашъ по дрехите лекета. Други, безъ да сж художници, виждашъ дрехите имъ оцапани. Нѣкои, като вървятъ, по гърба имъ има калъ. Тази калъ, която хората хвърлятъ, опредѣля характера имъ какъвъ е. Азъ съмъ срѣщалъ само единъ човѣкъ въ България, който въ кално време като ходи - калъ да не падне по дрехите му и обувката му. Въ Шуменъ бѣше, когато правѣхъ своите изследвания, казватъ ми: "Този човѣкъ никога не се окалва, тъй внимателно ходи". Но той като походи 4-5 крачки, извади си кърпата, очисти се. Тъй внимателно върви, стѣпя по камъчетата, нѣма никаква калъ по обувката. Други не съмъ виждалъ като него. На 10-15 крачки ще извади кърпичката си да си очисти обувката.

Въ живота е потрѣбна вътрешна хармония, която да имаме къмъ Бога. Имате едно понятие за Бога: Богъ е Любовъ. Повече е. Думата "любовъ" е опаковка. Две същества се обичатъ, започватъ да се извиняватъ. Като обичашъ нѣкого, каквато погрѣшка направишъ - ти я заличавашъ. Но тъй заличаване не прави обикновеното същество, любовѣта ги заличава, но и погрѣшките започватъ да заличаватъ любовѣта. Дойдете после до състо-

яние, казвате: "Едно време го обичахъ, сега не го обичамъ". Какво значи това? - "Едно време ясно четѣхъ, сега 50-60 години станахъ (и) недовиждамъ, турихъ очила". Че едни очила, че двойни очила, пъкъ очитѣ отслабватъ и най-после и очилата не помагатъ. Когато очитѣ отслабнатъ, кои сж причинитѣ за отслабването на очитѣ? Сега азъ правя една аналогия, едно сравнение. За да знаемъ какъ да възпитаваме ума си, за да знаемъ какъ да възпитаваме сърцето си, умътъ и сърцето сж два голѣми източника, които зависятъ до известна степенъ отъ насъ. Има нѣща, които не зависятъ отъ насъ. Въ малкитѣ проявления ние трѣбва да бждемъ много внимателни. Когато очитѣ не се употрѣбаватъ - тѣ отслабватъ. Ние, съвременнитѣ хора, си движимъ врата. Вратътъ е много уякналъ, очитѣ седятъ въ едно статично положение. 20-30 години като искашъ да видишъ нѣщо, не си обръщашъ очитѣ, но обръщашъ врата си. Очитѣ отслабватъ. Нѣкой дойде при мене и ми казва: "Отслабнаха очитѣ ми". Казвамъ: Ти дужишъ повече врата, отколкото очитѣ. На очитѣ ще дадешъ работа. Не обръщай врата, но обърни очитѣ си, за да видишъ настрани. Обърни очитѣ си безъ да обръщашъ врата си. Нѣкой ще каже: "Ишеретъ* дава". Безъ да дужишъ очитѣ си, не давашъ ли ишеретъ? Ишеретътъ не е въ очитѣ, той е въ човѣшкия умъ. Когато мислишъ едно и вършишъ друго, това е ишеретъ. Ишеретътъ не е българска дума, но е съдържателна. После, щомъ отслабнатъ очитѣ - недовиждашъ, нѣкъде ще се блъснешъ по пжтя. Вечерно време недовиждашъ, днесъ се блъснешъ, утре се блъснешъ. Нѣкой пжтъ може да създадешъ много голѣма злина на себе си. Синца, като станете сумринъ, затворете си очитѣ безъ ишеретъ, безъ да знаете. Обърнете си очитѣ нагоре, да вземете единъ жгълъ.

Окото трѣбва да се обърне нагоре, или да обърнешъ окото надолу, или като затворишъ окото - да го обърнешъ настрани. Съ затворени очи да се стараешъ, да можешъ да видишъ нѣщо нагоре или въ една, или въ друга стра-

на. Вие може да направите единъ малкъ опитъ. Нѣкои очи сж отслабнали. Правете малки упражнения, ще видите, че следъ единъ месецъ ще има едно малко подобрене. Защо на нѣкои очитѣ сж съвсемъ осакатени? Нѣкои трѣбва да правите упражнения. Сега това е физическа страна. Щомъ очитѣ ти отслабнатъ, съ този процесъ на отслабване на очитѣ, ти започвашъ да не довиждашъ. Направишъ една погрѣшка, не я поправишъ, започвашъ да осакатявашъ онзи центъръ. Наричатъ го Божествена справедливостъ, съвестъ го наричатъ. Направишъ една погрѣшка, не я поправишъ, този центъръ отслабва. Направишъ втора, трета, четвърта - свиквашъ, започвашъ да недовиждашъ. Онѣзи, които иматъ хубави очи, справедливи, веднага ще видятъ погрѣшката си. Обичашъ нѣкого, ти го извинявашъ. Не го обичашъ, не го извинявашъ. Онзи, когото не обичашъ, погрѣшката е много голѣма. На какво основание? Онзи, когото обичашъ, погрѣшката е малка. Азъ съмъ привеждалъ примѣра. Нѣкои хора има много справедливи.

Единъ американски адвокатъ, на когото единъ неговъ приятель направилъ една погрѣшка, той трѣбвало да го осжди. Осжжда го за погрѣшката на една доста голѣма глоба, но понеже неговиятъ приятель нѣмалъ пари, той му плаща глобата. Ако го извини по закона, ще се мжчи. Той като осждия го осжжда, но сжщевременно той му плаща глобата. Вие ще кажете: "Не е ли глупава тази работа?" Той за себе си го прави, защото ако не го осжди - ще се мжчи, че направилъ лицепрятие. Като изпълнилъ закона - той е доволенъ. Сжщевременно той плаща глобата. Казвамъ: Считамъ тази постпжка за хубава. Ти приятеля си по законъ ще го осждишъ, сжщевременно ще платишъ глобата. Да бжде доволенъ и приятельтъ ти, и ти. Като осждишъ приятеля си, той ще бжде малко недоволенъ отъ тебе, но като платишъ глобата, той ще види, че въ тебе има приятелство. Ако го осжждашъ, казвашъ: "Мислѣхъ, че въ него има приятелство". Всичкиѣ хо-

ра другояче разсждаватъ: "Пъкъ мене той ме осжди по най-голѣмата глоба". Има малки глоби, има и голѣми глоби.

Казвамъ: Започнете да изправяте погрѣшкитѣ си. Не изправяйте погрѣшкитѣ, които хората виждатъ. Изправяйте погрѣшкитѣ, които хората не виждатъ. Ако ти изправишъ погрѣшкитѣ, които хората виждатъ, тамъ законътъ ще те хване, ще те теглятъ презъ сжда. Направишъ една погрѣшка, която законътъ хваща - веднага въ затвора. Какво ще се изправяшъ? Като направишъ една погрѣшка по законъ, ти може би 3-4 години ще лежишъ въ затвора. Вие не се занимавайте съ тия погрѣшки. Вие изправяйте погрѣшкитѣ, които законътъ не хваща. Онѣзи погрѣшки, които законътъ хваща и хората виждатъ, ти, искашъ-не искашъ, ще се изправишъ.

Казвамъ: Сега вие искате да угодите на Бога. Ако вие не изправите тия погрѣшки, които само вие виждате, вие не можете да угодите на Бога. Богъ е още по-строгъ. Отъ този, американския сждия, е още по-строгъ. Той прощава, но той ще ви наложи най-голѣмото наказание. За всѣка една погрѣшка ще ти наложи най-голѣмото наказание. Направишъ една погрѣшка, никой не знае, законътъ не те хваща. Отъ невидимия свѣтъ ще дойде нѣкой, ще каже. Ти въздъхнешъ, мъчи те нѣщо. Поправи погрѣшката. Казвашъ: "Никой не знае". Поправи погрѣшката, защото ако хората знаятъ, ще влѣзешъ въ затвора. Сега отъ любовъ поправи погрѣшката. Поправи малката погрѣшка, докато е малка. Другояче ще дойде голѣмата. Като я поправишъ, веднага утихне съзнанието, ти чувствувашъ едно облекчение. Духовниятъ свѣтъ е добъръ въ това отношение, че като поправишъ една погрѣшка, въ невидимия свѣтъ има законъ. Всѣки, който поправя погрѣшката, има възнаграждение. Като поправя погрѣшката, тогава не го сждятъ. Не иска да поправи погрѣшката, иска да го пратятъ на земята, да го сждятъ. Въ другия свѣтъ погрѣшки нѣма. Пъкъ и тукъ нѣма законъ за добро-

мо. Направишъ нѣкое добро, никоѣ не обръща внимание. Направишъ една погрѣшка, има законъ. Ще кажешъ на кое основание ти си направилъ една погрѣшка. Въ невидимия свѣтъ има законъ за поправяне на погрѣшкитѣ. Щомъ поправишъ погрѣшката, веднага ще почувствувашъ една вътрешна радостъ.

Та казвамъ: Каква е погрѣшката въ единъ хоръ, че нѣкой не взелъ *фа*-то, както трѣбва? Взелъ го половинъ тонъ по-надолу или половинъ тонъ по-нагоре. Намалилъ трептенията, раздвижили въздуха по особенъ начинъ и веднага капелмайсторътъ погледне го строго и каже: "Така не се взема *фа*". Капелмайсторътъ или учителъ по музика, или нѣкой диригентъ, колкото ухото е по-развито, толкова е по-строгъ. Пъкъ има нѣкои учители по музика, които взематъ толкозъ вѣрно, колкото и другитѣ.

Та казвамъ: Вътрешнитѣ погрѣшки трѣбва да се изправятъ, за да може човѣшкиятъ умъ правилно да се развива и човѣшкото сърце да се развива правилно. Всички ние си пакостимъ. Въ съвременнитѣ вестници постоянно само за престѣпления - това направилъ единъ престѣпникъ, онова направилъ, този открадналъ - все престѣпления. Накждето ходишъ, слушашъ само отрицателни работи. При това положение човѣкъ постоянно се енервира. Питаме: "Какъ ще се оправи свѣтътъ?" Никоѣ не може да ви каже какъ ще се оправи свѣтътъ. Днесъ какво ще бжде времето? Днесъ небето бѣше облачно, облаци има. Имаме ли властъ да кажемъ: "Да се махнатъ тия облаци"? На червения цвѣтъ не можемъ да му кажемъ да се махне. Червениятъ цвѣтъ показва какъвъ ще бжде вѣтърътъ. Ако червеното е много силно, вѣтърътъ ще бжде силенъ. Ако червеното е по-слабо, вѣтърътъ ще бжде слабъ. Казвашъ: "Какво ме интересува?" Ами ти си пѣтникъ, искашъ да минешъ презъ планината. При червения цвѣтъ нѣма да можешъ да минешъ, понеже вѣтърътъ може да те отбие. Когато небето е червено много, нѣма да минешъ презъ планината. Когато небето е червено, ще

минешъ презъ гората, тя ще те защитава. Кога вѣтърътъ ви духа? Когато направишъ погрѣшка, вѣтърътъ ви духа. Когато нѣмашъ погрѣшка, вѣтърътъ не те духа. Сега трѣбва да се научите защо трѣбва да ви духа вѣтърътъ. Знаете какво благо донася вѣтърътъ на растенията, на растителното царство. Тия растения сж много мързеливи, толкозъ мързеливи, че едно растение като го посѣешъ, за 100 години като се движи, едва изходва два метра мѣсто. Дървото въ сто години два метра ще изходи. Ако единъ човѣкъ въ сто години изминава два метра, какъ ще го видите? Той ще бжде на едно мѣсто, нѣма да видите никакво движение. Питамъ: Какво преобразуване ти правишъ въ себе си? То е преобразуването, както дърветата. Въ сто години колко погрѣшки ще поправишъ? Само две погрѣшки ще поправишъ, а тѣ сж сто погрѣшки. Сто години, като живѣешъ, и всѣка година като поправяшъ по една погрѣшка, ще можешъ да ги поправишъ. Ако не я поправишъ, тази погрѣшка си остава съ тебе и въ следното прераждане, като дойдешъ на земята - не можешъ да изправишъ погрѣшката. Имашъ да давашъ нѣкому, обещахъ си. Или обещахъ си нѣкакво морално задължение. Представете си, че вие сте направили нѣкакво престѣпление, убили сте нѣкого. Умирашъ, въ оня свѣтъ отивашъ. Казвате: "Ще го сждятъ". Въ оня свѣтъ за престѣпления не сждятъ. Ако си добъръ човѣкъ, ще идешъ въ оня свѣтъ. Ако си лошъ, ще останешъ тукъ на земята. Та по нѣкой пжтъ вие мислите за оня свѣтъ това, което не е. Когато една майка прати своя синъ Драганчо, Драганъ - каквото име и да взема, се може да засегна нѣкого - праща своя Драганчо въ странство. Майката много обичала своя синъ, че не могла да го прати. Бащата решилъ да го прати, да се учи. Свършилъ гимназия, за да следва университета го пращатъ. Тя плаче и казва: "Драганчо, майка, какъ ще се раздѣлимъ? Не мога, Драганчо". И той обичалъ майка си, и нему не му се ходило въ странство. Бащата искалъ да го прати. Отиватъ на гарата, майката през-

ръща сина си, казва: "Кога ще се видимъ?" Качва се на трена* синътъ. Обаче Драганчо слиза отъ трена и преди майката да се върне въ кжщи, той се връща. Като го вижда, майката казва: "Синко, свърши ли?" А той никакъ не е ходилъ. Вижда го въ кжщи, не иска да ходи да се учи въ странство.

Ако правимъ погрѣшки, които не можемъ да ги поправимъ, какъ ще се оправимъ? Азъ говоря за невидимитѣ погрѣшки. За тия, видимитѣ, съ законъ ще ги оправимъ. Не говоря за погрѣшки, за които всѣки може да ти напомни. Азъ говоря за погрѣшки, за които никой не подозира. Тѣхъ като изправи човѣкъ, по-лесно ще изправи и другитѣ. Голѣмитѣ погрѣшки се дължатъ на малкитѣ. Като изправимъ малкитѣ погрѣшки, които никой не вижда, и голѣмитѣ лесно се изправятъ. Когато не можемъ да изправимъ невидимитѣ, дето никой не може да види, и другитѣ по-мжчно ще изправимъ. На единъ светия му донасятъ малко хлѣбъ, една пита. Нѣкой пжтъ на светиитѣ носятъ хлѣбъ. Дойде нѣкой и му иска хлѣбъ. Ако не иска да даде, то е погрѣшка. Не може да каже, че нѣма хлѣбъ - то е лъжа. Или пѣкъ като дойде да му иска, той ще му даде изгорѣлото, черния хлѣбъ. Това го считатъ за престоженіе, мжчи се, че не далъ хубавъ хлѣбъ. Може би цѣла седмица да нѣма миръ защо далъ изгорѣлото на човѣка. Той цѣла седмица не може да се освободи, че проявилъ егоизмъ. Светията ще вземе най-хубавата страна на хлѣба и ще даде, а за себе си ще остави изгорѣлото, хубавото ще даде. Като даде хубавото, устѣца се доволенъ. Нѣкой пжтъ цѣла пита може да даде.

Та казвамъ: Едно голѣмо благо е човѣкъ да изправя малкитѣ си погрѣшки. Човѣкъ, който се занимава съ изправянето на малкитѣ си погрѣшки, става здравъ, очитѣ му сж здрави, ушитѣ му сж здрави, дишането му е здраво. Човѣкъ, който изправя всичкитѣ си погрѣшки, е здравъ. Болеститѣ се дължатъ на погрѣшкитѣ. Ако ти си деликатенъ човѣкъ, най-малкото полъхване на вѣтѣра може

да те простуди. Нѣкой пжтъ азъ се чудя, като привеждамъ нѣкой примѣръ - засягатъ се нѣкои. Въ езика си ще употрѣбишъ една дума, отъ която хората се сърдятъ. Казвамъ: Дойде ти една дума на езика, като я кажешъ - угрубявашъ езика си. Кажешъ една дума хубава, пъкъ не е изразителна. Колко пжти въ годината трѣбва да употрѣбишъ думата "смахнатъ" или думата "негодѣланъ"? Колко пжти трѣбва да я употрѣбишъ? Ако употрѣбишъ думата "негодѣланъ" за единъ камъкъ - уди-дойди, но ако употрѣбишъ за едно дърво одѣлано - тогава вече кое е по-хубаво? Камъкътъ, като е одѣланъ, е по-хубавъ. Но дървото, като е одѣлано, не е хубаво. Дървото е за предпочитане да е неодѣлано. За насъ одѣланото дърво е на мѣсто, но за самото дърво като го одѣлатъ хората - не му е така добре. Казвамъ: Не се стремете да одѣлате хората. Въ съзнанието ви трѣбва да има това. Оставете всѣки човѣкъ самъ да се оправя. Много лошо е, когато нѣкой пжтъ искаме да изправимъ погрѣшкитѣ на нѣкого. Азъ като обичамъ единъ човѣкъ, като направя една погрѣшка, не може да му помогна. Направи той една погрѣшка, може да го обичамъ, но моята обичъ не може да премахне болката, която му се причинява въ дадения случай. Да кажемъ изкълченъ или счупенъ е кракътъ му. Може ли да му помогна? Може да му помогна, ако мога добре да му поправя кракътъ. Той направя една погрѣшка, нѣма законъ, който да го сжди, но болката, която чувствува, не може да се освободи. Казва: "Не ме ли обичашъ?" - "Обичамъ те, но не мога да премахна болката ти". Нѣкои лѣкари се ухитряватъ, турятъ наркотични срѣдства, ще направя операцията. Онзи нѣма да чувствува болката. Следъ операцията болката се удвоява. Природата е толкозъ умна, че наказанието, което иска да ни наложи за изправление на една погрѣшка, не може да го избѣгнемъ, понеже съ туй наказание тя ни изправя. Когато азъ страдамъ, подразбирамъ, че въ нея има едно сжщество вънъ отъ мене. Казва: "Поправи тази погрѣшка". Ако ти не искашъ да я поправишъ, азъ ще я

поправя.

Казвамъ сегга: Подчинявайте се на вътрешния законъ да поправяте не вашитѣ видими погрѣшки, но невидимитѣ погрѣшки. Онзи човѣкъ, който знае да поправя своитѣ невидими погрѣшки, той е силенъ човѣкъ. Преди нѣколко дена идатъ да ми разправятъ, че нѣкой направилъ нѣкаква погрѣшка. Казвамъ: Не ми казвайте, не може да се поправи тази погрѣшка. - "Защо?" Направена е погрѣшката. Нѣкой ударилъ нѣкого. Защо да го удари? Не можешъ да го поправишъ. Онзи, който е ударенъ, чувствува болка. Че азъ може да не споделямъ това. Болката си е болка, тази погрѣшка не е добра, азъ нѣмамъ единъ законъ да сждя. Онзи, ударениятъ, и онзи, който е ударилъ, да се събератъ двамата, да се поправятъ. Питамъ: Ти защо го удари? - "Не съмъ". Че азъ по нѣкой пжтъ, като хвана една муха, правя погрѣшка. Хвана нѣкоя муха, не я обичамъ, изъ прозореца не я пуцамъ, но като отворя прозореца я хвърлямъ навънъ. То е вече една вътрешна погрѣшка. Тя ще хвъркне, нѣма да падне, но въ самото хвърляне има нѣщо, което не е хубаво. После свия вежди. Като хвъркне тази муха, кажи ѝ: "Колко си хубава". Разходи се навънъ. Тукъ, на ржката, трѣбва да я туря, да я погладя, да ѝ кажа: "Хвърчи навънъ, да те видя какъ хвърчишъ". По нѣкой пжтъ я хващамъ, не я турямъ на ржката, но я хвърлямъ навънъ. Никой не ме видѣлъ. То е една малка погрѣшка. Днесъ хвана една и я хвърля, утре друга, трета, четвърта. По нѣкой пжтъ грехата не е огладена, ти я теглишъ. То е погрѣшка. Или пъкъ дръпнешъ нервно. И то е погрѣшка, нѣмашъ търпение. Погледни на грехата, считай, че е сжщество, което те слуша. Може да ти причини нѣкаква болка, искамъ малко да те изтегля. Хванешъ ржката, теглишъ го. Нѣма никаква погрѣшка. Тогава какъво трѣбва да се прави? Малка погрѣшка, изтеглишъ грехата, скжсашъ грехата, после започнешъ да сждишъ, че този грехаръ не е направилъ грехата хубаво. Скжсана е грехата, не е хубаво ушита. Изгърбишъ се, нѣкоя греха имашъ, носишъ 4-5 го-

дини, тогава си я правилъ, сега си се презгърбилъ. Причината не е въ дрехата, но въ тебе. Ами че забелязвамъ нѣкоу отъ васъ много започнахте да се презгърбвате. Не се позволява духовниятъ човѣкъ да бжде презгърбенъ. Нѣмашъ никакъвъ товаръ и си се презгърбилъ. Не се позволява. Казватъ: "Старостъта". Не е старостъта, (а) немърливостъта. Станешъ сутринъта, казвашъ: "Богъ е горе, Богъ е долу". На земята като стѣпишъ, нѣма да казвашъ: "Господъ е горе, Господъ е долу". Дето стѣпишъ, краката ти трѣбва да бждатъ чисти. Ако излѣзешъ отъ вѣнъ да ходишъ, ще си измиешъ краката. Гледамъ нѣкоу отъ васъ не си миятъ краката. Споредъ този законъ трѣбва да си умиешъ краката и тогава да ходишъ по тревата. Вие изучавате обущата си и съ нечисти крака ходите по тревата. Казватъ: "Лечебно е". Погрѣшка е това. Ще си измиешъ краката хубаво. Съ много студена вода, ако умиешъ краката си - пакъ е погрѣшка. Ако водата е много топла - пакъ е погрѣшка. Ще си умиешъ краката съ такава вода, че краката да сж доволни. Ще идешъ да се разходишъ по тревата съ чисти крака. Ти по тревата съ нечисти крака нѣма да ходишъ. Като ходишъ съ нечисти крака, гледашъ - тревата пожълтѣла.

Сега нѣкоу казватъ, че иматъ моралъ. Стѣпилъ съмъ на едно цѣтѣ. Погрѣшка е. Не съмъ внимателенъ. Туй цѣтѣ тамънъ излѣзло да се покаже нѣщо и азъ съмъ стѣпилъ. По нѣкой пжтъ подигна го и казвамъ: Ще ме извинишъ. Стѣпя отгоре на цѣтѣто, казвамъ: Много съмъ занятъ. Нѣма никаква философия въ това. Каква философия има? Кой е създалъ свѣта? Че каква философия има въ това, кой е създалъ свѣта? Да му мисли онзи, който го е създалъ. Азъ, което съмъ създалъ, за него ще мисля. Ако искамъ да зная, ще уда да го питамъ, той ще ми каже кой го е създалъ.

Казвамъ: Когато започнете да изправяте малкитѣ, невидимитѣ погрѣшки, за които нѣма законъ, тогава никаква карма* не се образува. Отъ тия погрѣшки се обра-

зува кармата. И да ги поправяшъ, и да не ги поправяшъ - никой не те сжди. Този, който не поправя своитѣ невидими погрѣшки, пакъ го приематъ въ невидимия свѣтъ. Но като идете, онѣзи, които нѣматъ желание да поправятъ невидимитѣ погрѣшки, като те видятъ, ще се усмихнатъ. Като се усмихнатъ, ще знаешъ, че те казватъ: "Този не се е научилъ да поправя погрѣшкитѣ". Тѣ не говорятъ навжсено, но весело. Казвашъ: "Много весело ме приеха". То е признакъ, че ти не искашъ да поправяшъ погрѣшкитѣ си. Затуй въ религията казватъ: "И прости, Господи, онава невидимото, което не го знае, и то е погрѣшка". Стжпилъ съмъ на единъ цвѣтъ, изулъ съмъ обучаа си и съ нечисти крака ходя по тревата. После съмъ окалѣлъ краката си, пѣкъ не съмъ измилъ краката си. Накаралъ съмъ другитѣ хора да ми миятъ краката. Разболѣлъ съмъ се и искамъ другитѣ хора да ме лѣкуватъ. Че си се разболѣлъ, то е погрѣшка и ти очаквашъ другитѣ да ти помагатъ. Сготвятъ ти хубаво ядене, разгнѣвишъ се, казвашъ: "Такова ядене!" Най-първо, като се разгнѣвишъ, ще кажешъ: "Погрѣшката е моя". Вие въ болестъта си, гледамъ, всички сте страхливи. Щомъ дойде болестъта - тичате при лѣкаръ. Хубаво, нѣмамъ нищо противъ това, но ти ще идешъ при единъ лѣкаръ, той не може да ти помогне. Ще викашъ втори, трети, четвърти, пети лѣкаръ. Кой лѣкаръ може да ти помогне? Азъ да ви дамъ правилото: Не отивай при лѣкаръ, когото не обичашъ. Иди при нѣкой лѣкаръ, когото обичашъ. Да, има нѣщо, което те привлича. Погледнешъ - имашъ довѣрие. Въ тебе да има една вътрешна връзка, симпатия. Този лѣкаръ, безъ да ти даде лѣкарство, ще ти помогне. Ако нѣкой пжтъ се лѣкувате, идете при нѣкой вашъ приятелъ, който ви обича и когото вие обичате, всѣкога може да ви помогне. Любовта, въ туй отношение, е най-добриятъ лѣкаръ. Идете между хора, които ви обичатъ. Дружете съ хора, които ви обичатъ и ще бждете здрави. Щомъ ходишъ между хора, които не обичашъ - ти губишъ. Като излизашъ - пакъ

сжщото правило. Минавай по пжтъ, който обичашъ - ти си свободенъ. Като минавашъ по пжтъ, който не обичашъ - правишъ пакостъ на себе си. Тръгни, избери най-хубавиятъ пжтъ, по който да минешъ. Минавашъ изъ една местностъ, избери най-хубавата местностъ. Когато си вътрешно свободенъ. Когато е по команда - то е другъ въпросъ. Но когато си свободенъ, не минавай отдето и да е. Не чети книга, която не обичашъ. Не рисувай предметъ, който не обичашъ. Не пѣй пѣсень, която не обичашъ. Изучавай пѣсень, която обичашъ. Сжщевременно рисувай нѣщо, което обичашъ. Никога не прави това, което не обичашъ. Щомъ имашъ малко неразположение - не прави това. Когато искашъ да миешъ паницата си, не цапай ржката си. Не си осакачай ржката си, не мий паницата си съ ржка. Вие, когато се миете, вие сте много груби. То е престжпление. Вие, като се миете, търкате очитѣ си. Тѣй не се чисти. Дветѣ очи за тебе ще бждатъ първокласни светии, ще ги пипашъ внимателно. Ти ги търкашъ силно, то е престжпление. Ти нѣкъде се чешешъ. Не се прави така. Никакво почесване. Или ще вземешъ грубо да се решишъ - то не става така. Като си чешешъ косата, ще си кажешъ, че това сж антени на главата. Ти като се чешешъ, може да развалишъ свѣта. Изтеглишъ десетпетнадесетъ косъма, ти вече си направилъ престжпление. Вие сега всички се стремите да изправите погрѣшкитѣ си, не, които законътъ ги хваща. Тия погрѣшки сж неизправими, тѣхъ законътъ изправя. Какъ ще си чешешъ косата? Нѣкой пжтъ имате навикъ да турите прѣста си въ ухото си и силно го трѣска. Сега азъ като го правя и ви показвамъ - правя погрѣшка. Ушитѣ ми казватъ: "Защо ни излагашъ? Какво сме ние виновати". Какво съмъ виноватъ, че тѣ не слушатъ - правятъ погрѣшка.

Като станешъ сутринъ, ще отпуснешъ сърдцето си, ще обърнешъ ума си къмъ Бога, ще кажешъ: "За какво Ти ме създаде, Господи?" Ще оставишъ ума си спокоенъ, ще оставишъ всичкитѣ противоречия, да се отпусне лицето

ми, очитѣ ти, всички да приематъ Божието благословение. Цѣлото тѣло да бжде свободно, че всичко въ тебе да почувствува, че има единъ господарь, който разбира Божия законъ. Сега устѣашъ краката си натегнати, ржцетѣ си натегнати, не знаешъ какъ да си помогнешъ. Ти си първиятъ лѣкаръ. Въ себе си вжтре ще дадешъ свобода на всичкитѣ органи, на очитѣ, на ушитѣ, 10-15 минути всичко да е на мѣсто. Като излѣзешъ - да се зарадвашъ, че си постигналъ добре. Ако река да пѣя на дебело - правя погрѣшка. Какво право имамъ да викамъ? Махнешъ съ ржката си грубо - погрѣшка е. Свивашъ си веждитѣ - погрѣшка е. Спокойно да погледнешъ, нищо да те не смуцава. Двама души се биятъ - стой настрана, гледай, не вземай участие. Двама силни хора какво ще примирявашъ? Ако си по-силенъ отъ двамата, хвани ги и двамата, раздѣли ги, кажи: "Не е хубаво да се бие". Щомъ си слабъ, гледай какъ се биятъ силнитѣ хора. Вие искате методи за възпитание. При съвременнитѣ методи на възпитание свѣтътъ ще бжде, както сега. Законъ има и трѣбва да има. И неволи ще има.

Трѣбва да дойдемъ до погрѣшкитѣ, които никой не вижда. Само Господъ ги вижда въ насъ. Да започнемъ да ги изправимъ. Да започнемъ добре, внимателно да се обхождаме съ косата си. Не че е грѣхъ, ако скубемъ косата си, никакъвъ грѣхъ не е. Като туришъ ржцетѣ си отгоре на главата, нищо не се постига. Като четете Стария заветъ, ще видите какво пророцитѣ сж писали, ще видите тия погрѣшки. Иеремия казва: "Това Господъ, онова Господъ", но като дойде - той самъ плака. Ако ние поправяме нашитѣ невидими погрѣшки, ако всичкитѣ хора така биха се възпитавали, ако всичкитѣ възпитатели, учители, ако всичкитѣ бащи и майки, и синове, и дѣщери, слуги изправили тия погрѣшки, които никой не вижда, то е именно онзи, съвършениятъ животъ, къмъ който ние се стремимъ.

Тогава казвамъ: Сутринъ, като станешъ, отправи ума си къмъ Бога, да направите връзка съ този, съвършения животъ. Тогава погледнете къмъ растителното цар-

ство, къмъ земята, къмъ всички тия тревици, които растятъ. Къмъ всичко туй Божественото съзнание е толкозъ внимателно, че Господъ гледа всѣка тревица. Дето има, на всичко туй иска да се даде съответни условия. Неговото съзнание е така поставено, че Той постоянно поправя погрѣшкитѣ на хората. Тамъ, дето нѣкой е миналъ, стѣпилъ нѣкоя тревица, тази тревица страда - Той веднага поправя. Той всичко туй поправя и не търси престапника. Той не пита кой е миналъ, не търси виновника. Може да е миналъ нѣкой волъ - Той ще поправи погрѣшката. Нѣкоя птичка може да е кацнала, и тя е направила погрѣшка. Богъ е сжществото, Който всѣкога, когато въ насъ имаме една тежестъ, Той поправя. Ние искаме по механически начинъ да поправимъ. Нищо така не се поправя. Както Той поправя, така и ние трѣбва да поправяме. Да бждемъ герои на търпението. Ние не можемъ да носимъ най-малкитѣ страдания. Имайте си едно огледало и супринъ, като станете, оглеждайте се.

Всички вие имате една идея за онзи свѣтъ. Казватъ: "Да се освободя отъ тѣлото". Ако това тѣло, което Богъ ти далъ, се отнасяшъ зле съ него, какво тѣло ще носишъ по-добре? Отнасяйте се добре къмъ вашия умъ и къмъ вашето сърдце, и къмъ всичко онова, което Богъ ви е далъ. Ако вие съ себе си не се отнасяте добре, какъ ще се отнасяте съ другитѣ хора? Човѣкъ дотолкозъ, доколкото познава себе си, дотолкозъ може да познае и другитѣ хора. Казвамъ: Да направимъ най-малкитѣ усилия въ този животъ. Не да поправимъ голѣмитѣ погрѣшки, но най-малкото усилие да поправимъ, тия невидимитѣ погрѣшки, които сждѣтъ не ги хваща, които не съдържатъ никакъвъ грѣхъ. Въ усилието, като искате да поправите малкитѣ погрѣшки, тамъ е силата на човѣка. Стѣпилъ си на цѣтето, изправяшъ погрѣшката си, добивашъ сила. Поправи тази погрѣшка. Стѣпилъ си на нѣкаква трева, обърни се, поправи, съзнанието си сплвашъ, ако не поправишъ. Върни се, поправи. Тѣй проявявашъ вътрешната

сила на характера си. Съзнанието започва да работи тъй, както въ Бога работи. Да желаемъ всички сжщества около насъ да живѣятъ така, както ние живѣемъ. Господь желае всички да живѣятъ, както Той живѣе. Да бждете така внимателни, както е Той внимателенъ.

Та казвамъ: Азъ не засѣгамъ другитъ погрѣшки. Другитъ погрѣшки другояче ще се поправятъ. Тѣхъ ги считамъ за непоправими. Навехналиятъ кракъ, какъ ще поправишъ? Болкуитъ, които ще тѣрпишъ, ще поправишъ искашъ-не искашъ. Но преди да навехнешъ крака си, да избѣгнешъ ония условия, при които може да стане навехването. Ти можешъ да повредишъ окоето си отъ взирание. Върви нѣкой, ти гледашъ. Не си туряшъ въ ума си да мислишъ какво движение да направишъ. Всѣки човѣкъ, като се движи, показва по какъвъ пжтъ отива по движението. Че всѣка една стѣпка е музикална на човѣка. Онзи човѣкъ, който е направилъ едно престѣпление, ходътъ му не е музикаленъ. Движението на тѣлото е особено на онзи, който е направилъ престѣпление. Наблюдавайте единъ паякъ. Гледамъ паяцитъ, нѣкой пжтъ въ паяжината има една муха, има бръмчене. Той удвоява нишкитъ, въ самиятъ начинъ на движение на тѣлото има нѣщо неестествено. Като наблюдавате, ще видите - очитъ му сж ококорени. Като гледа - разбойнически гледа. Лакомия има въ очитъ. Очаква най-малкото помръдване. Като дойде нѣкоя муха, много деликатно съ крака си я бута, само ще я ухапе. Казва: "Колко те обичамъ". Като хване съ крачето, вече има много тѣнки нишки. Казва: "Азъ ще те пазя, да не би да паднешъ, да си не счупишъ нѣщо". Закачи оттукъ-оттамъ, вие гледате и казвате: "Господь така направи свѣта". Тия паяци по кой начинъ ядатъ мухитъ? Господь не ги направилъ така. Тѣ сами се направиха. Вълкътъ какъ яде овцитъ? Господь не го научи да яде овци. Вълкътъ най-първо трева пасеше, после се научи да яде овци. Змията, която сега гълта жертвата си цѣла, по-напредъ не ги глътеше. Господь ѝ каза съ какво да се храни. "Съ прѣстѣта,

й каза, да се хранишъ”. Това сега е отъ нея.

Да оставимъ да не правимъ ония погрѣшки, които ние сме създали. Казваме, че така сме създадени. Ние сме създадени по съвсемъ другъ начинъ. Ние сме създадени по единъ свѣтъ, който сме напуснали. Сега ходимъ въ единъ свѣтъ, който ние сме създали. Да се освободимъ отъ своето, което ние сме създали. Да влѣземъ въ свѣта, който Богъ е създалъ. Казвате:”Какъ да разберемъ това?” Азъ казвамъ сега по новото учение: Ако азъ не обичамъ себе си - азъ не мога да обичамъ и другитѣ хора. Сега хората казватъ:”Той е егоистъ”. Бихъ желалъ всичкитѣ хора да бждатъ егоисти. Хората още себе си не обичатъ. Ако само въртишъ врата си и не обръщашъ очитѣ си, не упражнявашъ очитѣ си - ти не обичашъ очитѣ си. Ще гадешъ свобода на очитѣ си, тѣ да се движатъ навсѣкжде. Ти, като чистишъ ухото си, вземешъ едно малко грѣвче, туришъ памукъ и така чистишъ ухото си. Не се позволява и съ никакъвъ памукъ. По нѣкой пжтъ като те заболи ухото, нищо нѣма да туряшъ. Ще идешъ при слънцето и ще кажешъ:”Моля ти се, помогни ми”. Свѣтлината, като влѣзе, лѣкува. Ти казвашъ:”Много ти благодаря”. Щомъ бъркашъ вътре, правишъ непоправимитѣ погрѣшки, отъ които следъ хиляди години ще се роди нѣщо много лошо, или пъкъ не можемъ да прогресираме.

Казвамъ: Деликатни трѣбва да бждемъ въ обхода-та си съ себе си. Мене ме интересува азъ какъ се обхождамъ. Какъ се обхождатъ хората, това е тѣхна работа. Мене ме интересува азъ да бжда внимателенъ, азъ да се обхождамъ тѣй, както Богъ се обхожда. “Бждете съвършени, както е Той съвършенъ”. Трѣбва да започнете от туй, отъ вниманието. Тия погрѣшки сж въ тебе, въ хората. Хванешъ една муха, хвърлишъ я. То е добре заради нея, но азъ се огрубявамъ. Тури я на ржката, поглади я. По нѣкой пжтъ не искамъ да я хвана. По нѣкой пжтъ натисна нѣкой комаръ, после гледамъ като го хвана - не може да хвърчи. Казвамъ: Натисналъ съмъ го повече. По нѣкой пжтъ дух-

на го и той си иде. Когато дойде нѣкой комаръ, нѣкой пжть съ прѣстъ го бутна. То е погрѣшка вече. По нѣкой пжть само духна леко и той си иде. Казвамъ: Когато дойдатъ комари, духнете леко. Може и съ прѣста си да ги бутнете. Щомъ убиешь единъ комаръ, стане червено. То е бояджийство вече. Убийството - то е въ свѣта на претяганията. Тѣй бихъ представилъ да бждешъ деликатенъ къмъ коситѣ си, къмъ веждитѣ си, къмъ очитѣ си, къмъ себе си. Като се изправишь - цѣлото тѣло да бжде свободно отъ каквото и да е напрежение. Десетъ-петнадесетъ минути така да остане свободно, то е здравословно състояние, което трѣбва да добиемъ.

Като станете, изпѣйте така една пѣсень. /Учительтъ пѣе: "Ти, Господи, на Тебе азъ отправямъ своята молитва. Да се освободи моето тѣло отъ всичкитѣ неправди, които азъ самъ създадохъ. Господи, Господи, Господи, да бжде Твоята милостъ къмъ мене, къмъ мене. Азъ, който не зная какъ да живѣя, Господи, Господи, Боже мой"/.

ТОВА Е ЖИВОТЪ ВЪЧЕНЪ ДА ПОЗНАЯ ТЕБЕ
ЕДИННАГО ИСТИННАГО БОГА И ХРИСТА, КОГО-
ТО ТИ СИ ПРАТИЛЪ.

XX година

39. Лекция на Общия Окултенъ класъ

9 юлий, 1941 год., Срѣда, 5 ч.с.

Изгрѣвъ.

РЕЧНИКЪ

НА НЪКОИ РЪДКИ, ОСТАРЪЛИ И ЧУЖДИ ДУМИ

ВЪ ЛЕКЦИИИТЪ

адептъ - посветенъ въ тайнитъ, опитенъ, вещь /лат./
акордь - съчетание отъ нѣколко тона съ различна височина, възприемани отъ слуха като звуково единство; съзвучие /муз./

алегория - дума или изразъ съ иносказателенъ смисълъ /гр./

алтъ - нисъкъ женски или детски пѣвчески гласъ /муз./

антрефиле - малка статуйка, най-често въ вестникъ, кжсо съобщение /фр./

арбитъръ - лице, което е опредѣлено да разреши споръ между други лица, безъ да е сѣдия; посрѣдникъ /лат./

атавизъмъ - поява на белези у човѣка, животнитъ или растенията, които сж свойствени само на тѣхни предци; връщане къмъ нѣщо отживѣло /лат./

атрофиратъ - отслабватъ, загиватъ тѣлесни части, поради недохранването имъ /мед./

ачигъозъ - отворенъ, събуденъ /тур./

баиръ - хълмъ, височина, бърдо, ридъ /тур./

бакалия - магазинъ за дребна стока, предимно хранителни продукти /ар.-тур./

басъ - най-нискиятъ мжжки пѣвчески гласъ /муз./

бедуини - арабски чергари отъ скитническо арабско племе въ Арабия и Северна Африка /ар./

биръ-бучуклия гащи - кжси гащи, кжси панталони /тур./

бричка - видъ лека покрита кола, теглена отъ коне /рус./;
остарѣла, разнебитена кола, машина /прен./

брѣтвя - бърборя, плямпамъ /ост., диал./

- будалѣкъ - глупостъ, глуповатостъ /*диал.*/
- букаи - стоманена верига за спъване на конь; окови за затворникъ /*тур.*/
- бърна - устна /*ост.*/
- Валия - управителъ на вилаетъ въ Турция; областенъ управителъ /*ар.-тур.*/
- Вратникъ - главна врата на дворъ, домъ /*ост.*/
- Всадникъ - конникъ, ездачъ /*рус.*/
- Върлина - гълга, тънка пръчка /*диал., ост.*/
- гама - възходящъ или низходящъ последователенъ редъ на тоноветъ въ границитъ на една октава /*муз.*/
- гемъ - юзда /*тур.*/
- гемия - неголѣмъ корабъ съ платна, платноходъ, ладия /*тур.*/
- Давакана - Деваяна - пжтъ на боговетъ; пжтьтъ, който води къмъ по-високо съзнание, отвъдъ разума, пжтьтъ на мъдростта и духовното познание /*санскр.*/
- деликатна - нежна, изявена, слаба, изтънчена, фина, внимателна, вежлива, учтива /*фр.*/
- дерибей - самовластенъ турски управникъ; самовластникъ, потисникъ /*тур.*/
- дисонансъ - нехармонично свързване на музикални звукове, неблагозвучие /*муз.*/; липса на хармония, несъгласие, разногласие /*прен.*/
- дихарма - дхарма - букв. нося, държа; обобщаващо понятие за Великиятъ редъ, на който е подчиненъ свѣта; основата на човѣшкия моралъ и етика, закономѣрния редъ въ вселената, законътъ на кармически управляваното прераждане; духовни съдържания, обекти на мисълта, идеи, представляващи отражения на нѣщата въ духа на човѣка /*санскр.*/
- дишъ-хакъж - дишъ-парасж, пари, които взимали самозабравили се османци отъ нагостили ги християни, задето били хабили зжбитъ си при яденето /*тур.*/
- драка - растение съ тръни, бодилчета или лепки, които се закачатъ за дрехитъ /*диал.*/; човѣкъ, който обича

да се закача, да гразни /*прен.*/
длошеме - дървенъ, дъсченъ подъ, дървена подова настилка /*тур.*/
еминджи - хора, които изработватъ или продаватъ обуща, обушари /*тур.*/
еминии - плутка, лека обувка безъ токъ /*ар.-тур.*/
еничеръ - обученъ турски войникъ, който е взетъ отъ малкъ отъ християнско семейство /*тур.*/
етерни мазнини - етерични масла, които се съдържатъ и добиватъ отъ растения
звонкова - метална пара, монета /*рус.*/
зоръ-заманъ - крайна нужда /*ар.-тур.*/
ибрици - медни или глинени сждове съ чучурка за поливане при миене /*тур.*/
иждивявамъ - изразходвамъ /*ост.*/
изуй - събуи /*ост., диал.*/
индеферентностъ - безразличие, равнодушие, безучастност, безразлично отношение /*лат.*/
ишеретъ - таенъ знакъ /*ар.-тур.*/
кадия - вѣрски и граждански сждия у мохамеданитѣ /*ар.-тур.*/
калъпсъзъ - безъ форма, безформенъ /*ар.*/
калпаво - неистинско, фалшиво, подправено; неискрено, лицемерно, коварно /*ар.*/
камертонъ - установена нормална височина на тона; малка стоманена вилка, която издава винаги единъ и сщъ тонъ при ударъ въ твърдъ предметъ, понеже прави точно опредѣлени трептения въ секунда и служи за даване на тонъ или настройване на инструменти /*муз.*/
канонада - честта артилерийска стрелба /*фр.*/
карма - будистко учение за въздаяние за човѣшкитѣ дѣла следъ смъртъта - праведнитѣ отиватъ въ вѣчното небитие, а грѣшницитѣ се прераждатъ /*санскр.*/
кеяво - дървенъ валѣкъ на кладенецъ, на чекръкъ и др. /*тур.*/
кимвалъ - музикаленъ инструментъ отъ два медни диска, които се удрятъ единъ въ другъ и издаватъ ос-

търъ звукъ; срѣдни чинели /гр./
киръ - тѣлесна нечистота; нечистотия отъ потъ по тѣло
 или грехи /тур./
кирлива - мръсна, нечиста /ост./
копанче - бутче отъ пиле или кокошка /гуал./
краска - боя /рус./
курдисала - курдисвамъ - разполагамъ се, настанявамъ се;
 докарвамъ се, обличамъ се, нагласявамъ се; горд-
 ѣя се, надувамъ се /тур./
клонци - циментова или глинена водопроводна трѣба /тур./
кжклица - паразитъ по житни или бобови растения
лансиране - пускане въ ходъ на слухъ, мѣлва, новина; разп-
 ространение; издигане на нѣкого, прокарване нѣко-
 му пжтъ за налагане въ обществото /фр./
лапчуни - обувки отъ аба или отъ мека кожа /ост./
ларингсъ - горната частъ на трахеята; грѣклянъ, диха-
 телно гърло /гр./
мажорна гама - едно отъ наклоненията на лада, чиито
 устойчиви тонове образуватъ мажорно тризвучие /муз./
максима - основенъ принципъ, ржководно начало, мждра
 мисль, изразена въ кратка форма, правило /лат./
махана - недостатѣкъ /пер.-тур./
меджидие - турска монета, която бива сребърна /бѣла/ на
 стойностъ 20-25 гроша; златна на стойностъ 100-
 120 гроша; турски орденъ /тур./
медлено - бавно /рус./
менгеме - уредъ за стѣгане и придаване устойчивостъ и
 неподвижностъ на предмети при обработката имъ;
 стѣгало /тур./
миньорна гама - едно отъ наклоненията на лада, чиито
 устойчиви тонове образуватъ минорно тризвучие /муз./
митари - чиновници, които събиратъ данѣци; еврейскитѣ
 митари сж възприемани отъ сънародникитѣ си ка-
 то езичници, на които не се позволявало да влизатъ
 въ храмоветѣ или да свидѣтелствуватъ предъ сж-
 дилищата /евр./

монада - единица; най-простото неделимо единство като принцип на битието; въ философията на Лайбницъ (1646-1716) - простъ, вѣченъ, неделимъ духовенъ първоелементъ на битието; низшъ организъмъ, който е преходъ отъ растение къмъ най-простия видъ животно /гр./

мошчерия - купувачъ, клиентъ /ар.-тур./

мяза - прилича /тур./

наброски - скица, очеркъ, проектъ /рус./

накладъ - накладъ огънь, запалилъ огънь /разг./

непреривенъ - непрекъснатъ, безъ прекъсване /рус./

непричомъ - не на мѣсто, не въ случая, нѣма защо /рус./

октава - частъ отъ звукореда, която обхваща 12 различни по височина тонови степени /лат., муз./

омбела - чадъръ, дъждобранъ /ит./

остороженъ - внимателенъ /рус./

осторожность - внимателностъ, съсредоточеностъ, съ внимание /рус./

панацея - лечебно сръдство за всички болести, търсено отъ алхимицитѣ /лат./

пардонъ - прошка, извинение; простете, извинете /фр./

пехливанинъ - борець /перс.-тур./

полица - писменъ документъ, съ който се дава задължение за изплащане на сума въ опредѣленъ срокъ или безъ срокъ /лат./

полка - изгивъ и жизнерадостенъ чешки народенъ танць въ 2/4 тактъ; музика за тактъвъ танць /чеш./

положка - положъ за мжтене на яйца /ост./

посторонни - чужди, външни, странични /рус./

преводчикъ - преводачъ /рус./

привилегия - изключително право, предимство, преимущество; юридически призната отъ закона облага на едно вземане, което се удовлетворява предъ всички други /лат./

прокопсанъ - успѣлъ, завършилъ съ успехъ, на добро /ост.-разг./

радий - химически елементъ, радиоактивенъ металъ, който излъчва топлина и жчиста енергия, при което се разпада на редица прости вещества /лат./

разчорленъ - рошавъ, невчесанъ, несресанъ /разг./

рединготъ - горна мъжка дреха, която е до колѣнетъ, съ прави жгли и два реда копчета; жакетъ /фр./

ретуширатъ - обработватъ негативъ или снимка за премахване на недостатъци; поправятъ съ тушъ; разкрасяватъ, правятъ по-хубавъ /фр./

сакъзъ - дъвка /тур./

серсемиръ - замаянъ, слисанъ, зашеметенъ, захласнатъ; оглуѣлъ, гламавъ; разсѣянъ, занесенъ /тур./

симпатична нервна система - дѣлъ отъ вегетативната нервна система, която регулира редъ жизнени процеси - кръвообращение, дишане, храносмилане и др. /мед./

скържавъ - стиснатъ, скъперникъ /гуал./

соба - печка; стая съ печка; стая /тур./

сопранъ - високъ женски пѣвчески гласъ /муз./

суббашия - турски полицейски началникъ на градче или голямо село; чиновникъ, който събиралъ десѣтъка /тур./

таксуване - натоварване, утежняване /ост./

такъми - наредба, принадлежност, комплектъ за обзѣждане на животно; накити /тур./

теноръ - високъ мъжки пѣвчески гласъ /муз./

терк,-ове - образецъ, кройка /ар.-тур./

трень - влакъ /фр./

тръне - тръни, бодили /гуал./

удъ, удове - тѣлесни членове, крайници /ост./

фарисеи - членове на религиозно-политическа партия на огатитъ градски слоеве въ древна Юдея, отличаващи се съ фанатизъмъ и лицемерно изпълнение на външната обрѣдностъ; лжжливо благодателенъ, външно благочестивъ, а въ действителностъ - много пороченъ човѣкъ, лицемеръ /евр./

ферменти - сложни органични бѣлтъчни вещества, които се образуватъ въ живитъ организми и участвуватъ

като необходима съставка почти въ всички жизненни процеси, безъ да влизатъ въ състава на крайнитѣ имъ продукти /лат./; причинителъ, виновникъ /прен./
фрактъ - официална черна мжжка дреха, изрѣзана отпредъ, съ дълги краища отзадъ, срѣзани въ долния край /фр./
хаберъ - вестъ, известие, новина, съобщение /ар./
хайванъ - животно, добитѣкъ; говедо, дрѣвникъ /ар./, /прен./
хайванъ гелди - дойде животно, добитѣка /ар./
хакерене - напразно, не си струва, не си заслужава /тур./
халъ - състояние, положение, обстоятелство; поведение; патила, премеждие; сила, мощъ /тур./
ханъма - женена туркиня, булка, кадъна /тур./
хасълъ - сжщински, истински; наистина, действително, точно, въ сжщностъ /ар.- тур./
хатъръ - угодливостъ, угодничество; почитъ, уважение; воля, желание /ар.-тур./
хилавъ - слабо, недохранено /ост./
хремелъ - хромелъ - ржчна мелница; камѣкъ на ржчна мелница /ост./
хорталѣкъ - околностъ, свѣтъ, хора /тур./
хроматическа гама - възходяща или низходящо мелодическо движение на полутонове въ границитѣ на една октава /муз./
цѣръ - лѣкарство /ост./
чакълдакъ - кречетало, детска играчка въ видъ на воденица; фъшкия подъ опашката на овце /тур./
чакъркефлия - подпийналъ, пийналъ повече, сръбнал си, развеселенъ отъ пиене /тур./
чакърче - сивоокъ, пѣстроокъ /тур./
чекатчия - чекръкчия - майсторъ по намѣстване на счупени или изкълчени кости /ост./
чумберъ - кърпа за глава, чемберъ, забрадка /тур./
чутора - тиква, кратуна /ост./
шрапнелъ - артилерийски снарядъ, пѣленъ съ оловни куршуми, който изгърмява въ въздуха и ги прѣска; куршумъ или кжсче отъ такъвъ снарядъ

Юрушъ - движение, шествие, ходъ /тур./

Съкращения

ар. - арабски

ар.-тур. - арабско-турски

гр. - гръцки

диал. - диалектно

евр. - еврейски

ит. - италиански

лат. - латински

мед. - медицински

муз. - музикално

ост. - остарѣло

перс.-тур. - персийско-турски

прен. - преносно

разг. - разговорно

рус. - руски

санскр. - санскритски

тур. - турски

фр. - френски

чеш. - чешки

ПОРЕДИЦА ИЗДАНИЯ НА ОБЩИЯ
ОКУЛТЕНЪ КЛАСЪ

1. Окултни лекции I Школна година, София 1922
Тримѣ живота, год. I (1922), Русе 1922, София 1942
(нова редакция)
2. Правила за окултната школа, год. II (1922-1923), Русе
1923
3. Високиятъ идеалъ, год. III (1923-1924), Русе 1923-1924
4. Абсолютна справедливостъ, год. IV (1924-1925), Русе
1927
5. Козативни сили, год. V, томъ I (1925-1926), София 1930
6. Свѣтлина на мисълта, год. V, томъ II (1925-1926),
София 1930
7. Условия за разумния човѣкъ, год. V, томъ III (1925-1926),
София 1930
8. Отношение на проститѣ истини къмъ човѣка, год. VI,
томъ I (1926-1927), София 1933
9. Неразрешеното, год. VI, томъ II (1926-1927), София 1933
10. Възможни постижения, год. VI, томъ III (1926-1927),
София 1934
11. Четиритѣ кржга, год. VI, томъ IV (1926-1927), София
1934
12. Великото и красивото, год. VII, томъ I (1927-1928),
София 1935
13. Малки и голѣми придобивки, год. VII, томъ II (1927-1928),
София 1936
14. Добри и лоши условия, год. VII, томъ III (1927-1928),
София 1937
15. Ключътъ на живота, год. VIII, томъ I (1928-1929),
София 1937
16. Смѣни въ природата, год. VIII, томъ II (1928-1929),
София 1938
17. Форми въ природата, год. VIII, томъ III (1928-1929),

София 1938

18. Определени движения, год.VIII, томъ IV (1928-1929),
София 1938
19. Естественъ редъ на нѣщата, год. IX, томъ I (1929-1930), София 1939
20. Степени на съзнанието, год.IX, томъ II (1929-1930),
София 1939
21. Доброто оржжие, год.IX, томъ III (1929-1930), София
1939
22. Божиятъ гласъ, год.X, томъ I (1930-1931), София 1940
23. Просвѣтено съзнание, год.X, томъ II (1930-1931), София
1940
24. Реалности и сѣнки, год.X, томъ III (1930-1931), София
1941
25. Събуждане, год.XI, томъ I (1931-1932), София 1944
26. Законътъ и Любовта, год.XI, томъ II (1931-1932),
София 1946
27. Начало на мждростта, год.XI, томъ III (1931-1932),
София 1946
28. Новата мисль, год.XII, томъ I (1932-1933), София 1947
29. Работа въ природата, год.XII, томъ II (1932-1933),
София 1948
30. Тритѣ посоки, год.XII, томъ III (1932-1933), София 1948
31. Новиятъ свѣтилникъ, год.XXIII (1943-1944), София 1946
(редактирано)

Забележка: По решение на Просветния съветъ следъ заминаването на Учителя Петъръ Джновъ (27.XII.1944) се напечатва произнесеното отъ Него Слово въ последната година (1943-1944) отъ лекциитѣ на Младежкия Окултенъ класъ, Общия окултенъ класъ, Неделнитѣ беседи и Съборнитѣ беседи, влѣзнали въ “Заветътъ на Любовта” томъ I, II, III. Презъ 1950 година печатницата на Изгрѣва се закрива по решение на властитѣ, поради което не се издава неотпечатаното Слово.

ЛЕКЦИИ НА ОБЩИЯ ОКУЛТЕНЪ КЛАСЪ ПО ОРИГИНАЛА

1. Лекции на Общия Окултенъ класъ, год.XIV (1934-1935)-
неиздадени
2. Лекции на Общия Окултенъ класъ, год.XV (1935-1936) -
неиздадени
3. Лекции на Общия Окултенъ класъ, год.XVI (1936-1937)-
неиздадени
4. Лекции на Общия Окултенъ класъ, год.XVII (1937-1938)-
неиздадени
5. Лекции на Общия Окултенъ класъ, год.XVIII (1938-1939)-
неиздадени
6. Славата Божия, Царството Божие и Волята Божия,
год.XIX, томъ I (1939-1940), София 1998
7. Силата на мисълта, год.XIX, томъ II (1939-1940),
София 1998
8. Всѣки день по една добра мисль, год.XX, томъ I (1940-
1941), София 1997
9. Правъ пжтъ, год.XX, томъ II (1940-1941), София
1998
10. Лекции на Общия Окултенъ класъ, год.XXI (1941-1942)-
неиздадени
11. Лекции на Общия Окултенъ класъ, год.XXII (1942-1943)-
неиздадени

СЪДЪРЖАНИЕ

18. Учение и служение	
5 февруарий 1941 год	11
19. Правъ пжтъ	
12 февруарий 1941 год.....	33
20. Слушайте съвета	
19 февруарий 1941 год.....	53
21. Тритъ връзки	
26 февруарий 1941 год.....	74
22. Музикални тактове	
12 мартъ 1941 год.....	97
23. Божествени закони	
19 мартъ 1941 год.....	117
24. Законътъ за Божествената хармония	
26 мартъ 1941 год.....	134
25. Музика и здраве	
2 априлъ 1941 год.....	153
26. Не разваляйте пакта	
9 априлъ 1941 год.....	167
27. Добре ще бжде	
16 априлъ 1941 год.....	182
28. Самовъзпитание	
23 априлъ 1941 год.....	197
29. Основенъ тонъ	
30 априлъ 1941 год.....	212
30. Ще направимъ жилище	
7 май 1941 год.....	230
31. Приятно занимание	
14 май 1941 год.....	247
32. Правата посока	
21 май 1941 год.....	262
33. Две състояния	
28 май 1941 год.....	277

34. Качване и слизане	
4 юний 1941 год.....	290
35. Най-разумнитѣ отношения	
11 юний 1941 год.....	305
36. Три основни тона	
18 юний 1941 год.....	323
37. Ново воюване	
25 юний 1941 год.....	339
38. Самооблагане	
2 юлий 1941 год.....	359
39. Невидимитѣ погрѣшки	
9 юлий 1941 год.....	375
Речникъ.....	394
Поредица издания на Общия Окултенъ класъ.....	402

